DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

MARISSA MEYER

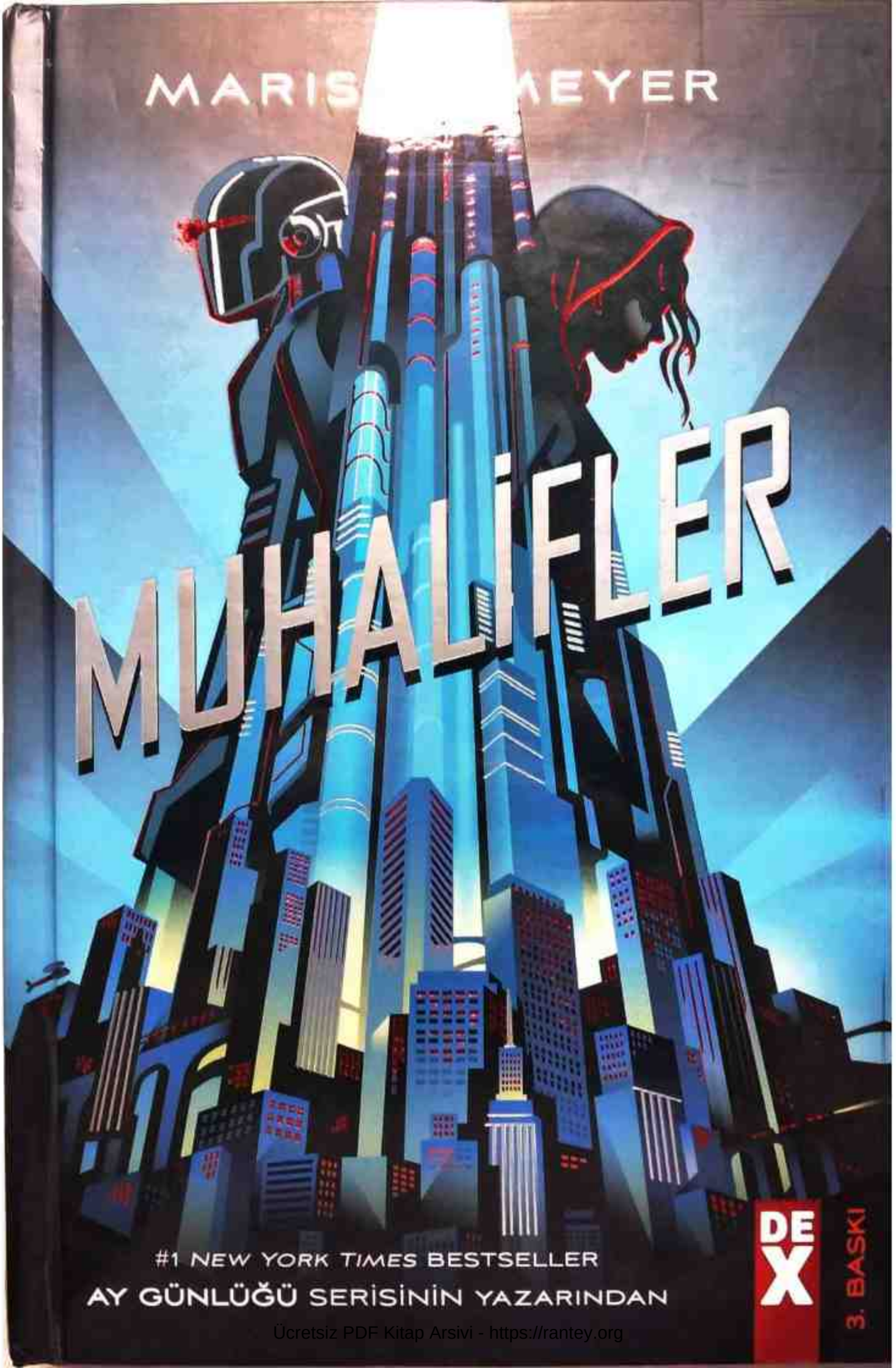

MUHALİFLER

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER

AY GÜNLÜĞÜ SERİSİNİN YAZARINDAN

DEX

3. BASKI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İlk kahramanım Jeffrey için...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

KARAKTERLER

MUHALİFLER: ESKİZ'İN EKİBİ

ESKİZ - Adrian Everhart
Çizdiği sanat eserlerini gerçeğe dönüştürebiliyor.

MONARK - Danna Bell
İstediğinde kelebek sürüsüne dönüşebiliyor.

KIZIL KATİL - Ruby Tucker
Yaralandığında akan kanı kristalleşerek kesici bir silaha dönüşüyor. Kendine özgü silahı ise kantaşından bir kanca.

DUMAN PERDESİ - Oscar Silva
Duman ve buhara hükmedebiliyor.

ANARŞİSTLER

KÂBUS - Nova Artino
Hiçbir zaman uyumuyor ve dokunduğu insanları uyutabilme gücüne sahip.

FÜNYE - Ingrid Thompson
Havadaki enerjiden patlayıcılar üretip onları patlatabiliyor.

FOBİ - Gerçek adı bilinmiyor
Bedenini ve tırpanını dönüştürerek çeşitli korkuları cisimleştiriyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

KUKLACI - Winston Pratt
Çocukları emirlerine uyan itaatkâr kuklalara dönüştürüyor.

KRALİÇE ARI - Honey Harper
Tüm bal arıları, yaban arıları ve eşek arıları üzerinde kontrol gücüne sahip.

SİYANÜR - Leroy Flinn
Derisinden zehir üretebiliyor.

KONSEY

KAPTAN KROM - Hugh Everhart
Süper güçlere sahip. Neredeyse tüm fiziksel saldırılara karşı yenilmez ve silah üretebiliyor.

KORKU BEKÇİSİ - Simon Westwood
Görünmez olabiliyor.

TSUNAMİ - Kasumi Hasegawa
Su üretebilme ve kontrol edebilme gücüne sahip.

FIRTINA KUŞU - Tamaya Rae
Gök gürültüsü ve yıldırımlar yaratıp uçabiliyor.

KARA IŞIK - Evander Wade
Işık ve karanlık yaratıp onları kontrol edebiliyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Başlangıçta hepimiz kötüydük.

Yüzyıllar boyunca dünyanın geri kalanı dâhilerden korktu. Bizi avladılar. İşkence ettiler. Korktular, zulmettiler. Bizi birer iblis olduğumuza inandırdılar. Cadı dediler bize. Ne ucubeliğimiz kaldı ne de iğrençliğimiz. Taşlandık, asıldık ve etrafımızda toplanıp zalim gözlerle bizi izleyen kalabalık, dünyayı bir dışlanmıştan daha temizlemenin gururunu yaşarken ateşe verildik.

Korkmakta haklıydılar. Yüzlerce yıl süren bu zulme kim katlanabilirdi ki?

Anarşinin Ası her şeyi değiştirdi. Bulabildiği en güçlü dâhileri bir araya getirdi ve hep birlikte ayaklandılar.

İşe altyapıyla başladı. Hükümet binaları temellerinden söküldü. Banka ve borsalar enkaza döndü. Köprüler yerle bir edildi. Tüm otoyollar taşlık araziler haline geldi. Ordunun üzerlerine gönderdiği savaş uçaklarını birer sinek gibi düşürdü, tanklarıysa alüminyum içecek kutuları gibi eziverdi.

Sonra onu yüzüstü bırakan insanların peşine düştü. Hepsinin hesabını gördü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bütün hükümetler yok edildi. Kolluk kuvvetleri dağıtıldı. Bir zamanlar nüfuz ve güç sahibi olan o havalı bürokratların hepsi birkaç hafta içinde ölüp gitti.

Anarşistler, eski dünya çöktüğünde yerini neyin alacağını zerre kadar umursamıyorlardı. Onlar için önemli olan tek şey değişimdi; bunu da başardılar. Çok geçmeden, toplumun küllerinden, her biri kendi payına düşen gücü kapmak için yanıp tutuşan kötü çeteler doğmaya başladı. Anarşinin Asi'nın tüm dünyada nüfuz sahibi olması çok zaman almadı. Dâhiler tarihte ilk kez birleşmişti, bazıları öfke ve kırgınlık içindeyken diğerleri asla gerçekleşemeyecek kabul görme hayaliyle tutuşuyordu.

Ama ülkelerdeki ayaklanmalar şiddete, şiddetse anarşiye dönüştü.

Medeni toplumun ardında bıraktığı boşluk kaosla doldu. Ticaret ve üretim durma noktasına geldi. Tüm kıtalarda iç savaşlar çıktı. Gatlon şehrinin dünyayla bağları büyük ölçüde kesilmişti, korku ve güvensizlik yirmi yıl boyunca hüküm sürmeye devam edecekti.

Buna Anarşi Çağı deniyor.

İnsanlar dönüp geçmişe baktıklarında Anarşistlerden ve çetelerden sanki o yirmi yılın en kötü kısımlarıymış gibi söz ediyorlar ama bu aslında doğru değil. Şüphesiz, herkes onlardan korkuyordu ama günü geldiğinde ödemenizi yaptığınız ve onlara dert çıkarmadığınız sürece sizi çoğunlukla rahat bırakırlardı.

Ama insanlar, normal *insanlar... Onlar çok daha kötüydü. Kurallar ve kanunlar olmadığından her erkek, her kadın ve her çocuk kendi bacağından asılıyordu. Suçların ya da şiddetin bedeli yoktu. Dayak yerseniz ya da soyulursanız koşacağınız kimse yoktu. Polis yoktu. Hapishane yoktu, yani ya-*

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

sal olanlarından yoktu. Komşu komşudan çalıyordu. Depolar yağmalanıyor, erzaklar istifleniyor, çocuklar yol kenarlarında açlıktan ölmeye terk ediliyordu. Güçlünün zayıfa karşı olma durumuydu bu ve görünüşe göre güçlüler çoğunlukla pislikti.

İnsanlık böyle zamanlarda inancını yitirir. Saygı duyduğumuz, inandığımız kimse olmayınca hepimiz kanalizasyonda kırıntı arayan sıçanlara dönüştük.

Anarşinin Ası belki de alçağın tekiydi. Kim bilir, öngörü sahibiydi belki de.

Belki de ikisinin pek farkı yoktu birbirinden.

Öyle ya da böyle, çeteler, Gatlon şehrinde yirmi yıl boyunca hüküm sürdü. Bu süreçte, suç ve kötülük, tıkanmış bir borunun etrafında biriken lağım suyu gibi yayıldı. Anarşi Çağı bir yirmi yıl, bir elli yıl daha; hatta belki sonsuza dek sürebilirdi.

Ama sonra, görünüşe göre bir gece içinde umut belirdi.

Parlak, ışıldayan ve pelerin giyip maske takan umut...

Tüm sorunlarınızı çözmeyi, düşmanlarınızın üzerine adalet yağdırmayı ve belki de olup biteni umursamadan sokaklarda koşuşturan insanlara fırça atmayı vaat eden güzel ve keyifli umut.

Onlar her şeyi hallederken, normal insanları güvende olmaları için evlerinde kalmaya teşvik eden sıcak ve vaat dolu umut. Kendi başınızın çaresine bakma konusunda endişe etmeyin. Zaten son zamanlarda saklanıp durduğunuz, yerleri süpürdüğünüz için işiniz başınızdan aşkın. Siz şöyle oturup dinlenin. Bizler süper kahramanlarız, bu iş bizde diyen bir umut.

Umut kendine Muhalifler adını vermişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

GİRİŞ

Nova haftalardır apartmanın arkasındaki ara sokaktan şırınga topluyordu. Anne babasının, fark etmeleri halinde şırıngaları elinden alacağını biliyordu. Bu nedenle onları eski bir ayakkabı kutusunda; vidalar, kablolar, bakır teller, pamuk yumakları ve icatları için işe yarayabileceğini düşündüğü diğer şeylerle birlikte saklıyordu. Altıncı yaşını geride bırakıp yedisinden gün almaya başlayan Nova, becerikli ve tutumlu olmanın ne kadar önemli olduğunun bilincine çoktan varmıştı. Ne de olsa, ihtiyaç listesi yapıp babasını markete gönderemezdi.

Şırıngalar işe yarayacaktı. Bunu başından beri biliyordu.

Birinin önüne ince serum hortumu iliştirdi, hortumun diğer ucunu ise banyo lavabosundan doldurduğu bir bardak suya soktu. Pompasını yukarı kaldırdığı şırınganın tüpüne su doldurdu. Geçenlerde düşen ilk dişinden geriye kalan boşluğa dilini dayayıp ikinci şırıngayı kaptı ve plastik hortumun diğer ucuna taktı, sonra da alet çantasında bebek evinin tepesine yaptığı makara sistemini tutturabileceği uzunlukta bir kablo aradı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tüm gününü almıştı ama sonunda test etmeye hazırdı.

Bebek evinin birkaç mobilyasını asansör platformunun üstüne yığdı, şırıngayı aldı ve pompasını bastırdı. Su, lastik borudan geçip ikinci şırınganın pompasını yukarı itti ve karmaşık makara sistemini harekete geçirdi.

Asansör yükseldi.

Nova ağzı kulaklarında arkasına yaslandı. "Hidrolik asansör. *Başardım.*"

Yan odadan gelen ağlama sesi bu anı böldü. Peşinden de annesinin yatıştıran sesi geldi. Nova başını kaldırıp odasının kapalı kapısına baktı. Evie yine hastaydı. Bu günlerde hep ateşi çıkıyordu ve ona verdikleri ilaç günler önce bitmişti. Alec Amca'nın biraz daha ilaç getirmesi gerekiyordu ama gelmesine belki de saatler vardı.

Nova, babasının, Alec Amca'ya bebeğin ateşini düşürmek için çocuklara yönelik olarak üretilen ibuprofen'den bulup bulamayacağını sorduğunu duymuştu. Bunu ilk duyduğunda, Alec Amca'nın ona doğum gününde verdiği meyve aromalı diş sekerlemelerden ya da belki bir paket şarjlı pil istemeyi akıldan geçirmişti.

Şarjlı pillerle bir sürü şey yapabilirdi.

Ama tatlım, yakaran gözlerindeki isteği görmüş olmalıydı ki annesi susturmak için bir bakış fırlatmıştı. Nova bunun ne anlama geldiğinden emin olamıyordu. Alec Amcası onlara sürekli bakıma iyi olmuştu. Yiyecek, giyecek, bazen de haftalık gazetelerden okuyacak bile getirirdi onlara ama Nova'nın duyduğu ne kadar ihtiyaçları olursa olsun asla özel bir isteğini söylemeyi tercih etmezlerdi. İhtiyaç duydukları bir şey olduğunda marketlere gidip takas önermek zorunda kalırlardı. İşini de çoğunlukla babası yapardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Babası markete son gittiğinde Evie için yeniden kullanılabilir bebek bezi ve kaşının üzerinde bir yarıkla geri dönmüştü. Annesi yarığı kendi dikmişti. Nova, ayıcık Dolly'nin dikişleri söküldüğünde annesinin onu dikişini nasıl izlediyse bunu da aynı hayranlıkla izlemişti.

Nova, hidrolik sisteme geri döndü. Asansör, bebek evinin ikinci kat zemininin azıcık aşağısında kalıyordu. Şıringanın kapasitesini arttırabilirse ya da kaldıraç sisteminde bazı ayarlamalar yapabilirse...

Kapının ötesinde ağlama sesi hiç kesilmeden devam ediyordu. Ebeveynleri sırayla Evie'yi sakinleştirmeye çalışıp dairede bir ileri bir geri yürürlerken parkeler gıcırdıyordu.

Komşular çok geçmeden şikâyete başlayacaktı.

Nova iç çekerek şıringayı bıraktı, ayağa kalktı.

Babası, öndeki odada kucağına aldığı Evie'yi bir aşağı bir yukarı zıplatıyor, kızarmış alnına soğuk bir bez bastırmaya çalışıyordu ama bu sadece bebeğin bezi itip uzaklaştırmaya çalışmasına ve daha yüksek sesle ağlamasına neden oluyordu. Nova, küçük mutfağa açılan kapı aralığından annesinin dolapları araştırdığını, evde olmadığını bile bile elma suyunu arayıp söylendiğini gördü.

"Yardım edeyim mi?" dedi Nova.

Babası ona döndü. Huzursuzluğu yüzüne vurmuştu. Evie'yi koskoca iki saniye boyunca zıplatmayı unutunca bebek daha da yüksek bir çığlık attı.

"Üzgünüm, Nova," dedi bebeği tekrar zıplatarak. "Senden bunu yapmanı istemek haksızlık ama bir iki saat uyusa... Dinlenmek ona iyi gelir. Alec de o zamana kadar gelir belki."

"Sorun değil," dedi Nova, bebeğe uzanarak. "Çocuk oyuncağı."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Babası kaşlarını çattı. Nova bazen babasının, onun yeteneğinden hoşlanmadığını düşünüyordu ama sebebini bilmiyordu. Yeteneği şimdiye kadar daireyi daha huzurlu bir yer haline getirmişti.

Babası çömeldi, Evie'yi Nova'nın kollarına verdi ve Nova'nın bebeği sağlam tuttuğundan emin oldu. Evie epey ağırlaşmaya başlamıştı, artık bir yıl önceki çelimsiz bebekle uzaktan yakından alakası yoktu. Tombiş bacakları, hiç durmayan kolları vardı. Ebeveynleri durmadan, onun yürümesinin artık an meselesi olduğunu söylüyordu.

Nova odanın köşesindeki şilteye oturup parmaklarıyla Evie'nin bebeklere özgü yumuşaklıktaki buklelerini okşadı. Şişman yanaklarından aşağı koca koca damlalar yuvarlanıyordu. Ateşi o kadar yüksekti ki onu kucaklamak, minyatür bir fırını kucaklamak gibiydi.

Nova etrafa fırlatılmış battaniyelerle yastıklara gömülüp başparmağını kız kardeşinin yanağına koydu ve ılık gözyaşlarından birini elinin tersiyle sildi. Gücünün içinden akıp gitmesine izin verdi; kibarca, ölçülü bir biçimde.

Bebeğin ağlaması kesildi.

Evie'nin gözleri titreşti, gözkapakları ağırlaştı. Ağzı titreyerek açıldı.

Öylece uykuya dalmıştı.

Nova başını kaldırıp baktığında rahatlayan babasının omuzlarının gevşediğini gördü. Annesi şaşkın ve meraklı bir halde kapıda belirdi, sonra da Nova'yı kucağında bebekle gördü.

"Bunu çok seviyorum," diye fısıldadı Nova, onlara. "Böyle yumuşacık, kucaklanası ve *sessiz* olmasını."

Annesinin yüzü yumuşadı. "Teşekkürler, Nova. Belki uyandığında kendini daha iyi hisseder."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Hem kendimize yaşayacak başka bir yer aramak zorunda kalmayız," diye mırıldandı babası. "Charlie'nin ağlayan bir bebekten daha önemsiz şeyler için bile insanları evlerinden attığı olmuştu."

Annesi başını iki yana salladı. "Kardeşini bu şekilde kızdırmayı göze alamaz."

"Bilmiyorum." Babası kaşlarını çattı. "Artık kim ne yapar, ne yapmaz, bilmiyorum. Hem Alec'e daha fazla borçlu olmayı istemiyorum."

Annesi muşambanın üzerine saçtığı konserve kutularını ortadan kaldırmak için mutfağa çekildi, babasıysa masanın başındaki bir sandalyeye çöktü. Nova, bir an için babasının şakaklarına masaj yapışını izledi, sonra babası omuzlarını dikleştirdi ve yeni bir proje üstünde çalışmaya başladı. Nova, ne yaptığından emin olmasa da onu çalışırken izlemek hoşuna gidiyordu. Babasının yeteneği; enerji ipliklerini havadan çekmesi, onları büküp altın telkâri gibi şekillendirmesi, Nova'nın yeteneğinden çok daha ilginçti.

Bunu izlemek güzel, hatta büyüleyiciydi. Parlayan şeritler bir anda ortaya çıkıp dairedeki havanın uğuldamasına neden oluyor, sonra babasının sertleşerek somut ve gerçek bir şeye dönüşmelerine izin verdiği şeritler kararıyor, etraf sessizleşiyordu.

"Ne yapıyorsun, baba?"

Babası ona şöyle bir baktı, gülümserken bile yüzünde endişeli bir ifade vardı. "Henüz emin değilim," dedi, parmaklarını narin, metal işinin üzerinde gezdirerek. "Bu dünyaya verdiğim büyük zararların birazını düzelteceğini umduğum bir şey."

Sonra da Nova'nın yüzünün asılmasına neden olan kasvetli bir sesle iç çekti. Ebeveynlerinin onunla konuşmadığı, onu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

korumaya çalıştığı şeyler olduğunu biliyor ama bundan nefret ediyordu. Bazen aralarındaki konuşmalara kulak misafiri oluyor, gecenin uzun saatlerinde, uyuduğunu düşünerek söyledikleri sözcükleri işitiyordu. Fısıldayarak, yıkılan binalardan, bütün mahallenin yanıp kül olmasından söz ediyorlar; güç savaşlarından, artık güvenli bir yer kalmamış olduğundan, şehirden kaçabileceklerinden ama şiddetin tüm dünyayı tüketmiş olduğundan bahsediyorlardı. Hem, nereye gideceklerdi ki?

Daha bir hafta önce Nova, annesinin, "Birileri onları durdurmazsa hepimizi yok edecekler," dediğini duymuştu.

Nova bunu sormak istemişti ama eline sadece muğlak cevaplar ve hüzünlü gülümsemeler geçeceğini, bunlara kafa yormamasını söyleyeceklerini biliyordu.

"Baba," diye söze başladı tekrar, onu bir süre daha çalışırken izledikten sonra. "Bize bir şey olmayacak, değil mi?"

Bakır renkli bir enerji parçacığı fışkırıp havada çözüldü. Babasının perişan görüntüsü Nova'yı yerine mıhladı. "Tabii ki tatlım, hiçbir şey olmayacak."

"O zaman niye hep bu kadar endişeli görünüyorsun?"

Babası işini bırakıp sandalyede arkasına yaslandı. Nova bir an onun ağlamak üzere olduğunu düşündü ama sonra babası gözlerini kırpıştırdı ve yüzündeki ifade kayboldu.

"Beni dinle, Nova," dedi, sandalyeden kalkıp Nova'nın önünde diz çökerek. "Bu dünyada yığınla kötü insan var. Ama bir sürü iyi insan da var. Cesur insanlar. İşler ne kadar kötüye giderse gitsin bunu aklımızdan çıkarmamalıyız. Bu dünyada kahramanlar olduğu sürece, yarının daha iyi olacağına dair umut da vardır."

"Muhalifler," diye fısıldadı Nova, sesindeki saygı ve hayranlık tınısıyla.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Babasının yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. "Muhalifler," diye tasdik etti.

Nova yanağını Evie'nin yumuşak buklelerine bastırdı. Muhalifler bugünlerde herkese yardım ediyorlardı. Biri, Bayan Ogillvie'nin el çantasını almaya çalışan soyguncuyu kovalamıştı ve bir grup Muhalif'in de çetelerin depolarına zorla girip bütün yiyecekleri özel bir çocuk yurduna götürdüklerini duymuştu.

"Bize de yardım edecekler mi?" dedi Nova. "Belki gelecek sefer *onlardan* ilaç isteyebiliriz."

Babası başını iki yana salladı. "Bu şehirde böyle bir yardıma bizden daha fazla ihtiyacı olan insanlar var."

Nova kaşlarını çattı. Bu tür bir yardıma onlardan daha çok ihtiyacı olan başka birini düşünemiyordu.

"Ama," dedi babası, "onlara ihtiyacımız olduğunda, onlara *gerçekten* ihtiyacımız olduğunda burada olacaklar, tamam mı?" Yutkundu ve şu sözleri eklediğinde sesi ikna edici olmaktan çok ümit doluydu: "Bizi koruyacaklar."

Nova bunu sorgulamadı. Onlar süper kahramandı. İyi insanlardı. Herkes bunu bilirdi.

Evie'nin tombul ellerini buldu ve her bir parmak eklemini saymaya başladı. Bir yandan da içinden, duyduğu bütün o hikâyeleri geçiriyordu. Muhaliflerin ters dönmüş bir sevkiyat kamyonundan şoförü çıkarmaları, Muhaliflerin yakındaki bir alışveriş bölgesinde çıkan silahlı kavgayı bitirmeleri, Muhaliflerin Harrow Koyu'na düşen bir çocuğu kurtarmaları...

Muhalifler her zaman yardım ediyorlar, tam olarak doğru zamanda ortaya çıkıyorlardı. *Yaptıkları* buydu.

Belki, diye düşündü, babası işine geri dönünce, belki onlara yardım etmek için de doğru zamanı bekliyorlardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bakışlarını babasının ellerinde gezdirdi. O ellerin havadan yakaladığı enerji ipliklerini çekmesini, eğirmesini, bükmesini, şekil vermesini izledi.

Nova'nın gözkapakları düşmeye başladı.

Rüyalarında bile babasının ellerini görebiliyordu, tek fark, babası gökyüzünden kayan yıldızları çekiyor, onları parlayan altın boncuklar gibi ipe diziyordu.

Kapı çarptı.

Nova irkilerek uyandı. Evie nefesini verip yuvarlanarak ondan uzaklaştı.

Nova uyku sersemi ve şaşkın bir halde doğruldu, Evie'nin başının altında hissizleşmiş kolunu silkeledi. Odadaki gölgeler hareket etti. Koridordan alçak sesler geliyordu. Babasının sesi gergin çıkıyordu. Annesi, "Lütfen, lütfen," diye mırıldanıyordu.

Üzerine örtülen battaniyeyi çekti ve Evie'nin etrafına sardı, sonra da usulca masanın yanından geçti. Masada bakır renginde zarif bir bileklik duruyordu. Telkârinin ortasında, değerli bir taş takılmasını bekleyen bir boşluk vardı.

Ön kapıya ulaştığında kapı tokmağını elinden geldiği kadar yavaşça çevirdi, kapıyı ancak loş koridoru görebileceği kadar araladı.

Girişte bir adam duruyordu. Çenesinde kirli sakalı vardı ve açık renk saçlarını toplayıp düzgün bir atkuyruğu yapmıştı. Dışarısı soğuk olmadığı halde adam kalın bir ceket giymişti.

Elinde tabanca vardı.

Adamın umursamaz bakışları hızla Nova'ya yöneldi ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Nova geri çekildi ama adam sanki onu hiç görmemiş gibi dikkatini tekrar babasına çevirdi.

"Bir yanlış anlama olmuş," dedi babası. Adamla Nova'nın annesinin arasına girdi. "Onunla bir konuşayım. Eminim ki açıklayabilirim..."

"Yanlış anlama falan yok," dedi adam. Sesi alçak ve soğuktu. "Onun güvenine ihanet ettiniz, Bay Artino. Bundan hoşlanmaz."

"Lütfen," dedi annesi. "Çocuklar burada. Lütfen, merhamet et."

Adam başını yana eğdi, bakışlarını ikisinin arasında gezdirdi. Nova'nın midesi korkuyla kasıldı.

"İzin ver, konuşayım onunla," diye tekrarladı babası. "Biz hiçbir şey yapmadık. Yemin ederim ki sadığım. Her zaman da sadık oldum. Ailem... Lütfen, aileme zarar verme."

Adam bir an gülümseyecek gibi göründü ama bu ifade hemen kayboldu. "Emirler gayet kesindir. Benim işim soru sormak, merhamet etmek değil."

Babası bir adım geriledi. "Tala, kızları al. Git."

"David," diye inledi annesi, kapıya doğru hareket ederek.

Daha ancak bir adım atmıştı ki yabancı kolunu kaldırdı.

Bir silah sesi...

Nova küçük bir çığlık attı. Kan kapının karşısında kavis çizdi ve birkaç damlası Nova'nın alnına sıçradı. Nova yerinden kıpırdayamadan bakakaldı. Babası bağırarak karısına sarıldı. Onu kollarında çevirdi. Annesi hırıldayıp boğulurcasına öksürürken babası titriyordu.

"Kimse hayatta kalmayacak," dedi adam, ifadesiz ve alçak bir sesle. "Aldığım emir böyle, Bay Artino. Bunun tek suçlusu sizsiniz."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Nova'nın babası, kapının diğer tarafında Nova'yı gördü. Panik dolu gözleri fal taşı gibi açıldı. "Nova. Ko..."

Bir silah sesi daha...

Nova bu kez çığlık attı. Babası, annesinin cesedinin üzerine çöktü. Ona öylesine yakınlardı ki Nova uzanıp ikisine de dokunabilirdi.

Dönüp sendeleyerek daireye girdi. Mutfağı geçip odasına gitti. Kapıyı hızla kapattı ve dolap kapısını açtı. Yere saçılmış kitapların, alet edevatın, kutuların üstünden atladı. Kapıyı çekip kapattı ve köşeye çömeldi. Nefes nefeseydi, gözlerini her kapatışında anne babasının zihnine kazınmış olan görüntüsünü görüyordu. Yangın çıkışına gitmesi gerektiği aklına çok geç gelmişti. Çok geçti.

Şeyi çok geç hatırladı...

Evie'yi.

Evie'yi orada bırakmıştı.

Evie'yi bırakmıştı! Önce titreyerek bağırdı, sonra korku dolu bir çığlık attı. İki çığlığını da bastırmaya çalışmıştı. Elini dolap kapısına koydu ve salona ne kadar hızlı gidip geri dönebileceğini, adama görünmeden bebeği alma şansının olup olmadığını hesaplamaya çalıştı...

Ön kapı gıcırdayınca Nova yerine çakılıp kaldı.

Elini geri çekip ağzını kapattı.

Belki Evie'yi fark etmezdi. Belki Evie uyumaya devam ederdi. Ağır ve gürültülü ayak seslerini dinledi. Parkeler gıcırdıyordu.

Nova öyle şiddetli titriyordu ki takırdayan kemiklerinin gürültüsünün onu ele vereceğinden endişeleniyordu. Bunun bir önemi olmadığını da biliyordu.

Burası küçük bir daireydi ve kaçacağı bir yer yoktu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Muhalifler gelecek," diye fısıldadı. Karanlıkta yayılan sesi nefesten azıcık yüksekti. Sözcükler kendiliklerinden zihnine doluyordu ama yine de oradaydılar. Bu, sağlam ve sımsıkı tutunabileceği bir şeydi.

Bam.

Annesinin kanı kapıdaydı.

İnledi. "Muhalifler gelecek..."

Radyoda duyduğu sayısız haberden ilham alan bir gerçekti bu. Dedikodu yapan komşuların sözlerinden bir araya getirilmiş bir kesinlikti.

Her zaman gelirlerdi.

Bam.

Babasının vücudu koridora iki büklüm yığıldı.

Sıcak gözyaşları yanaklarından aşağıya süzülürken Nova gözlerini sımsıkı kapattı. "Muhalifler... Muhalifler gelecek."

Evie'nin tiz çığlığı salondan yükseldi.

Nova gözlerini hızla açtı. Bir hıçkırık boğazını gıdıklıyordu ve Nova sözcükleri artık sesli söyleyemiyordu.

Lütfen, lütfen gelsinler...

Üçüncü bir silah sesi...

Nova'nın nefesi tıkandı.

Dünyası sessizleşti. Zihni boşaldı.

Dolabın zeminindeki dağınıklığın içine çöktü.

Evie'nin ağlaması sona ermişti.

Evie yoktu artık.

Uzaktan adamın dairede gezindiğini, dolaplara ve kapı arkalarına baktığını duyuyordu. Yavaş ve sistemliydi.

Onu bulduğunda Nova artık titremiyordu. Artık hiçbir şey hissedemiyordu. Düşünemiyordu. Zihninde yankılanan sözcükler bütün anlamlarını yitirmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Muhalifler... Muhalifler gelecek...

Nova odasından gelen ışığın altında gözlerini kaldırdı. Adam tepesinde dikiliyordu. Gömleğinde kan vardı. Nova, daha sonraları, adamda hiçbir üzüntü, özür ya da pişmanlık duygusu olmadığını hatırlayacaktı.

Adam silahını kaldırırken koca bir hiçlik hâkimdi.

Metal, annesinin kanının soğuduğu alnına dayandı.

Nova yukarıya uzanıp adamın bileğini kavradı, gücünün gerekenden fazlasını salıvermişti.

Adamın çenesi gevşedi. Bakışları donuklaştı, gözlerinin akı göründü. Geriye doğru gidip büyük bir çarpma sesiyle odanın zeminine düştü. Nova'nın bebek evi, adamın ağırlığının altında ezilmişti. Sanki bütün bina adamın düşüşüyle sarsılmıştı.

Saniyeler sonra daire, derin ve huzurlu soluk alıp verişlerle dolmuştu.

Nova'nın ciğerleri tekrar kasıldı. Hava, boğazından titreyerek geçiyordu. İçeri. Dışarı.

Kendini ayağa kalkmaya ve yüzündeki gözyaşlarıyla sümükleri silmeye zorladı.

Elline ağır ve tuhaf gelse de silahı aldı, parmağını tetiğe koydu.

Bir adım daha yaklaştı, dolabın korumasından çıkarken bir eliyle kapı çerçevesini tutuyordu. Adamın neresine nişan alması gerektiğinden emin değildi. Kafasına. Göğsüne. Karnına.

Kalbinde karar kıldı. Ona o kadar yaklaşmıştı ki gömleğinin, çıplak ayak parmaklarına değdiğini hissedebiliyordu.

Bam. Annesi ölmüştü.

Bam. Babası.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bam. Evie...

Muhalifler gelmemişti.

Gelmeyeceklerdi.

"Çek tetiği," diye fısıldadı boş odaya. "Çek tetiği, Nova."

Ama çekmedi.

"Çek şu tetiği."

Çekemedi.

Dakikalar, belki de saatler sonra amcası onu buldu. Nova hâlâ uyuyan yabancının tepesinde dikilmiş, kendine tetiği çekme emrini veriyordu. Gözlerini kapatmaya her cesaret edişinde o silah seslerini tekrar tekrar duyuyordu.

"Nova!" Yere, plastik bir ilaç kutusuyla birlikte bir poşet düştü. Nova irkilip silahı amcasına çevirdi.

Alec Amca, Nova'nın önünde diz çökerken ürkmedi bile. Üzerinde her zamanki giysileri vardı: siyah ve altın rengi üniforması, yüzünün çoğunu kapatan ve koyu renkli gözlerinin zar zor görünmesine neden olan bakır tonundaki miğferi. "Nova... Annenle baban... Kız kardeşin..." Aşağıya baktı ve tabancaya uzandı. Amcası tabancayı ondan alırken Nova karşı koymadı. Alec Amca dikkatini adama çevirdi. "Her zaman bizden biri olabileceğini düşünmüştüm ama baban yapabildiğin şeyi bana söylememişti..."

Tekrar Nova'nın gözlerine baktı. Bakışlarında acıma ve belki hayranlık vardı.

Bu bakışla Nova kendini bırakıp amcasının kollarına atıldı. "Alec Amca," diye inledi, amcasının göğsünde hıçkırırken. "Onları vurdu... O... Onları öldürdü..."

Amcası onu kaldırıp göğsüne yasladı. "Biliyorum," diye mırıldandı Nova'nın kulağına. "Biliyorum, tatlı, tehlikeli kızım benim. Ama artık güvendesin. Seni koruyacağım."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kafasının içindeki gürültüden, kafatasının içine baskı yapan patırtı yüzünden amcasını neredeyse hiç duymuyordu. *Bam-bam-bam.*

"Ama bana artık Alec diyemezsin, dışarıda olmaz. Tamam mı, küçük Kâbus'um?" Nova'nın saçlarını okşadı. Tabancanın kabzası Nova'nın kulağına çarptı. "Dünyanın geriye kalanı için benim adım Anarşinin Ası. Anlıyor musun? As Amca."

Ama Nova dinlemiyordu ve belki amcası bunu biliyordu.

Nova'nın ağlamaları arasında onu sıkıca tuttu, tabancayı uyuyan adama doğrulttu ve ateşledi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BİRİNCİ BÖLÜM

ON YIL SONRA

Gatlon şehir merkezinin sokakları sahte süper kahramanlarla dolup taşıyordu.

Gemi azıya almış çocuklar Kara Işık marka maytaplarını başlarının üstünde sallayıp turuncu pelerinleriyle çığlıklar atıyor ya da birbirlerini Tsunami temalı su tüfekleriyle ıslatıyordu. Koca koca adamlar daracık mavi taytları, omuzluklarını boyayıp Kaptan'ınkine benzettikleri zırhlarıyla ana caddeyi saran, kenarlarına şerit çekilmiş birahanelerde oturmuş bardak tokuşturuyordu. Cinsiyet değiştirme bu yıl da modaydı! Sayısız kadın, Korku Bekçisi'nin alametifarikası olan kostümün müstehcen versiyonunu giymiş; yığınla adam da Fırtına Kuşu'nun kara tüylü kanatlarının ucuz kopyalarını sırtlarına bağlamıştı.

Ah, Nova, Muhalifler Geçidi'nden öylesine nefret ediyordu ki.

Sokak satıcılarının da onlardan aşağı kalır yanı yoktu. Uyduruk ışıklı değneklerden tutun da ünlü Muhalif Beşlisi'nin küçük pelüş oyuncaklarına kadar ne varsa satıyorlardı. Yiyecek satılan minibüsler bile günün anlamına

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

uygun düzenlenmişti. Kaptan Krom tatlıları, Tsunami balık ve patates kızartması sepetleri sunuyorlardı. Hatta bir tabelada, *KORKU BEKÇİSİ'NİN FAVORİ MISIRLI TAVUĞUNU KAYBOLMADAN GELİN ALIN* yazıyordu.

Nova'nın iştahı olsaydı bile bu yazıyı görünce çoktan kaçmış olurdu.

Kalabalıkta büyük bir alkış koptu ve gürültünün arasından bando takımının sesi yükseldi. Sokakta trompetler, davullar ve senkronize olmuş yüzlerce müzisyenin istikrarlı sesi yankılanıyordu. Müziğin sesi yükseldikçe üstlerine doğru geliyordu. Tepelerinde toplar patlıyor, kalabalığın üzerine konfetiler yağdırıyordu. Çocuklar çılgına dönmüştü. Yetişkinlerin de onlardan aşağı kalır yanı yoktu.

İnsanlığın hayal kırıklığına uğrattığı Nova başını iki yana salladı. Kalabalığın arkasında duruyor, geçidi doğru düzgün göremiyordu ama bundan hiç şikâyetçi değildi. Kollarını kendini savunur gibi göğsünde kavuşturmuştu. Sabırsız bir ritimle parmaklarını dirseğine vuruyordu. Daha şimdiden, yıllardır burada beklemiş gibi hissediyordu kendini.

Alkış ve tezahüratlar aniden yüksek sesli, taşkın yuhalamalara dönüştü ve bunun tek bir anlamı olabilirdi: İlk resmigeçit arabaları ortaya çıkmıştı.

Kötüler geçidinin önden çıkması gelenekseldi, bunun amacı, kalabalığı gerçekten sinirlendirmek, onlara neyi kutladıklarını hatırlatmaktı. Bugün, Gatlon Savaşı'nın dokuzuncu yıldönümüydü. Muhalifler, Anarşistler ve diğer kötü çetelerle kanlı bir dövüşe girmiş, sonunda her iki taraftan da onlarca can kaybı yaşanmıştı.

Tabii ki Muhalifler kazanmıştı. As'ın devrimcileri yenilmiş ve o gün ölmeyen az sayıdaki kötü ya saklanmış ya da

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

şehri tamamen terk etmişti.

As'a gelince...

Anarşinin Ası, evi haline getirdiği katedralin yarısını yerle bir eden patlamada ölmüştü.

O gün resmi olarak Anarşi Çağı'nın sona erişi ve Konsey'in hükümdarlığının başlangıcı olmuştu.

O güne Zafer Günü adını vermişlerdi.

Nova başını kaldırıp yukarı bakınca yüksek binaların arasından süzülerek neredeyse tüm sokağı kaplayan devasa bir balon gördü. Atom Beyin'in çizgi filmi andıran figürüydü bu; Muhalifler tarafından yaklaşık on beş yıl önce öldürülen Atom Beyin, As'ın en yakın müttefiklerinden biriydi. Nova onunla şahsen tanışmamıştı ama yine de balonun onu ne şekilde resmettiğini -şişkin kafası ve grotesk biçimde çarpılmış suratını- görünce içerlediğini hissetti.

Kalabalık kahkahalarla haykırıyordu.

Nova'nın kulağının içindeki küçük verici çıtırdadı.

Ingrid'in "İşte başlıyor," diyen küçümseyici ve keyifsiz sesi geldi.

"Bırakın gülsünler," diye cevap verdi Fobi. "Daha fazla gülemeyecekler. Kâbus, hazır mısın?"

"Tamam," dedi Nova, dudaklarını mümkün olduğunca az oynatmaya dikkat ederek. Gerçi, kalabalığın onunla ilgilendiğini hiç sanmıyordu. "Sadece hangi çatıda olmam gerektiğini bilmem gerek."

"Konsey henüz depodan ayrılmadı," dedi Fobi. "Ayrıldıklarında sana haber veririm."

Nova sokağın karşısındaki bir ofis binasının ikinci kat penceresine göz attı. Jaluzinin aralığından bakan Ingrid'i ya da halkın bildiği ismiyle Fünye'yi zar zor görebiliyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kalabalığın yuhalamaları öncekinden daha coşkulu bir şekilde tekrar başladı. Nova'nın gözüne, izleyicilerin kafalarının üzerinden geçen süslü bir geçit arabası ilişti. Üzerinde Gatlon şehrinin minyatür bir versiyonu vardı ve binaların arasında As'ın çetesinin en bilinen üyelerini andıran kıyafetler giymiş aktörler duruyordu. Nova, her ikisi de Muhalifler tarafından öldürülen Fare'yle Kükürt'ü tanıdı ama onlar adına içerlemeden önce, geçit arabasının yanındaki aktörü şaşkınlıkla fark etti. Kendini tutamayıp, bütün sabah durmadan artan endişesinin bir kısmını alıp götüren bir kahkaha attı.

"Fobi," dedi, "bu yıl seni kötülerin geçit arabasına koyacaklarını biliyor muydun?"

Cevap olarak kulaklığından bir tıslama geldi. "Burada olma amacımız, hayran hayran geçidi izlemek değil, Kâbus."

"Merak etme. İyi görünüyorsun," dedi, aktörü süzerek. Aktör uzun, siyah bir pelerin giymişti ve sapına kauçuktan bir demet yılan yapıştırılmış kocaman, plastik bir tırpan taşıyordu. Ama pelerini açtığında gölgeler yerine üstünde açık yeşil mayodan başka hiçbir şey olmayan sıska ve soluk bedeni göze çarpıyordu.

Kalabalık çılgına döndü. Hatta Nova bile hafifçe tebessüm etmişti. "Biraz acımasız davranmış olabilirler."

"Bu daha çok hoşuma gider," dedi Ingrid alaycı bir kahkahayla, geçidi pencereden izlerken.

"Kesinlikle dehşet uyandırıyor," diye onayladı Nova.

Fobi hiçbir şey söylemedi.

"Bu şey mi?.." diye söze başladı Ingrid. "Kutsal bomba ekibi adına, vay canına, bu yıl Kraliçe Arı'yı da yapmışlar."

Nova tekrar baktı. Aktris başta şehir manzarasının diğer tarafına gizlenmişti ama sonradan ortaya çıktı ve Nova kaş-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

larını hızla havaya kaldırdı. Kadının sarı peruğu, kafasının iki katıydı. Öğleden sonra güneşinde parıldayan pullu siyah sarı elbisesi daha rüküş olamazdı. Küçük bal yapıcılarına adil davranılmadığı için bağıra çağıra ağladığından siyah rimeli yanaklarına akmıştı ve kocaman bir pelüş bal arısını göğsüne bastırıyordu.

"Vay canına," dedi Nova. "Aslında bu hiç de fena bir canlandırma değil."

"Honey'ye anlatmak için sabırsızlanıyorum," dedi Ingrid. "Bunu kaydetmeliyiz."

Nova kalabalığa bininci kez falan göz attı. Hareketsiz durmak onu geriyordu. Hareket etmek için yanıp tutuşuyordu. "Fünyeleri olmamasına bozuldun mu?" diye sordu Nova.

Uzun bir duraklamadan sonra, "*Artık* evet," dedi Ingrid.

Nova tekrar kalabalığa döndü. Parmak uçlarında durup kostümlülerin arasında başka yoldaşı olup olmadığını görmeye çalışıyordu ki yüksek sesli bir çatırtı kalabalığı ürküttü. Geçit arabasındaki en yüksek binanın, Tüccar Kulesi'nin tepesi yukarıya fırlamıştı. Ortaya yeni bir figür çıkarken kalabalık da ellerini gökyüzüne uzatarak çılgın kahkahalar atıyordu.

Nova çenesini sımsıkı kapattı, ani bir öfke seli o anın keyfini alıp götürdü.

Anarşinin Ası kostümü, tanıdık siyah altın rengi, mağrur ve simgesel miğferiyle gerçeğe en yakın olanıydı.

İzleyicilerin şaşkınlığı çabucak geçti. Çoğu için, bu, geçidin en önemli bölümüydü, sevgili Konsey'lerini görmekten bile daha cazipti.

İnsanlar sırf bu iş için yanlarında getirdikleri çürük meyvelerle solmuş lahanalara saniyeler içinde uzanmışlardı bile.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ellerindekileri kötülerin geçit arabasına atmaya, bağırarak küfretmeye ve arabanın üzerindeki kötülerle alay etmeye başladılar. Kostümlü oyuncular takdire şayan bir esneklikle eğilip binaların arkasına saklanıyor, dehşet dolu yapmacık çığlıklar atıyorlardı. Anarşinin Ası kılığındaki aktör saldırının büyük bir kısmına maruz kalmasına rağmen rolünü bırakmıyordu. Yumruğunu sallıyor, kalabalığın önündeki çocuklara kahrolası yumurcaklar ve küçük kâbuslar diyerek boş binaya gizleniyor ve bir sonraki sokaktaki seyircileri şaşırtmaya hazırlanıyordu.

Nova yutkundu, boğazındaki düğümün ancak kötülerin geçit arabası geçtiğinde çözüldüğünü hissetti.

Benim küçük Kâbus'um...

Yıllar önce ona böyle demişti.

Geçit arabalarını, akrobatlar takımı ve tepede süzülen bir Fırtına Kuşu balonu takip etti. Nova uzun direklerde asılı, yaklaşan Muhalif sınavlarının reklamını yapan bir pankart gördü.

GÖZÜPEK. YÜREKLİ. ADİL. KAHRAMAN OLMAK İÇİN GEREKENLERE SAHİP MİSİNİZ?

Yüksek sesle öğürme taklidi yaptı ve yakından geçen yaşlı bir kadın ona ters ters baktı.

Bu sırada Nova'ya çarpan bir kız onun geriye doğru sendelemesine neden oldu. Nova içgüdüsel olarak ellerini omuzlarına koyduğu kızı kaldırıma düşmeden önce doğrulttu.

"Dikkat et," dedi Nova.

Kız başını kaldırıp baktı. Gözlerinin üzerindeki domino maskesi, Korku Bekçisi'nin küçük, sıska ve kız versiyonu gibi görünmesini sağlıyordu.

"O da neydi, Kâbus?" dedi Ingrid, kulağına. Nova duymazdan geldi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kız boğuk bir sesle özür dileyip geriye çekildi, sonra da dönüp tekrar kaynayan kalabalığın içine girdi.

Nova tişörtünü düzeltti ve tam tekrar geçide dönecekken çocuğun başka birine daha çarptığını gördü. Ama yabancı, çocuğu doğrultmak yerine eğilip kızın bileğini yakaladı ve seri bir hareketle onu baş aşağı çevirdi.

Yabancı, Nova'nın şaşkın bakışları arasında, çığlık atan ve göğsüne vuran kızı Nova'ya doğru taşıdı. Oğlan Nova'nın yaşlarındaydı ama çok daha uzun boyluydu. Koyu tenliydi, kısacık kesilmiş saçları ve kalın çerçeveli bir gözlüğü vardı. Oğlan, kalabalıkta öyle bir ilerliyordu ki sanki çırpınan vahşi bir çocuğu değil de pelüşten bir Kaptan Krom oyuncağını taşıyordu.

Yüzünde sabırlı bir gülümsemeyle Nova'nın önünde durdu.

"Onu geri ver," dedi oğlan.

"Beni yere indir!" diye bağırdı kız. "Bırak beni!"

Nova gözlerini oğlandan çocuğa çevirdi, sonra da yakındaki kalabalığı çabucak gözden geçirdi. Onları çok fazla insan izliyordu. *Nova'yı* izliyorlardı.

Bu hiç iyi değildi.

"Ne yapıyorsun?" dedi Nova, oğlana dönerek. "Çocuğu yere indir."

Oğlanın gülümsemesi daha dingin bir hal aldı ve Nova'nın kalbi tekledi. Sadece kızlara baygınlık geçirtecek derecedeki sakin gülüşü yüzünden değildi bu. Onda rahatsız edici derecede tanıdık gelen bir şey vardı. Nova, oğlanı nereden tanıdığını ve onun bir tehdit olup olmadığını bulmak için kafa patlatmaya başladı.

"Pekâlâ, Küçük Saksağan," dedi oğlan, biraz patronluk taslayarak. "Ben göz hapsinde tutulma talebinde bulunma-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dan önce üç saniyen var. Aklıma gelmişken, temizlik görevlilerinin son zamanlarda yardıma ihtiyaçları vardı..."

Kız burnundan soludu ve mücadele etmeyi bıraktı. Maskesi kaymaya başlamıştı, alnından aşağıya düşmek üzereydi. "Senden nefret ediyorum," diye homurdandı, sonra da cebine uzandı. Elini çıkarıp Nova'ya uzattı, Nova da tereddüt ederek kendininkini uzattı.

Bir bileklik... Kendi bilekliği avucuna düştü.

Nova bileğine, bilekliğini yıllardır her gün taktığı yerdeki soluk ize baktı.

Ingrid'in sesi, kafasında çınladı. "Aşağıda neler oluyor, Kâbus?"

Nova yanıt vermedi. Bilekliği sıkarak çocuğa dik dik baktı, çocuk da aynı şekilde cevap verdi.

Genç, küçük kızı pat diye bıraktı. Kız yuvarlanarak yere düştü ve göz açıp kapayana kadar ayağa fırladı.

"Bunu rapor etmeyeceğim," dedi oğlan. "Çünkü bundan sonra daha iyi seçimler yapacağına inanıyorum. Değil mi, Saksağan?"

Kız ona iğrenerek baktı. "Sen benim babam değilsin, Eskiz," diye bağırdı, sonra da dönüp ayağını yere vurarak en yakın köşeden kayboldu.

Nova gözlerini kısarak oğlana baktı. "Başka birini soyacak, biliyorsun."

Ingrid'in sesi kulağında vızıldadı. "Kâbus, kiminle konuşuyorsun? Kim soyuluyor?"

"O zaman seçeneklerini yeniden gözden geçirir," diyordu oğlan. Kısa bir süre için göz göze geldiler, sonra oğlan gözlerini Nova'nın sıkılı yumruğuna indirdi. "Yardım ister misin?"

Nova parmaklarını daha da sıktı. "Ne için? Bileklik için mi?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Oğlan başını salladı. Nova ne olduğunu anlamadan elini tutmuş, parmaklarını tek tek açmaya başlamıştı. Nova öylesine afallamıştı ki onu durdurmak aklına bile gelmeden önce oğlan bilekliği elinden almıştı. "Ben çocukken," dedi oğlan, bakır renkli telkâriyi parmakları arasına alırken. "Annem her zaman bilekliğini takmasına yardım etmemi..." Durakladı. "Ah, kancası kırılmış."

Oğlanın yüzünü tedbirli bir ürkeklikle inceleyen Nova başını eğip bilekliğe baktı. Kalbi duracak gibi oldu. "O küçük velet!"

"Nova?" diye hışırdadı Ingrid'in sesi. "Seni fark ettiler mi?"

Nova yine duymazdan geldi.

"Bir şey olmaz," dedi oğlan. "Tamir edebilirim."

"Tamir etmek mi?" Bilekliği ondan almaya çalıştı ama oğlan geriye çekildi. "Anlamıyorsun. Bu bileklik... O, şey değil... O..."

"Hayır, güven bana," dedi oğlan. Arka cebine uzanıp ince uçlu, siyah bir keçeli kalem çıkardı. "Bu bileğine, değil mi?" Bilekliği Nova'nın bileğine sardı ve kız bu beklenmedik dokunuşla donup kaldı.

Oğlan, bir eliyle bilekliği tutarken dişleriyle keçeli kalemin kapağını açtı ve Nova'nın bileğinin üzerine eğildi. Nova'nın tenine, kırık bilekliğin iki ucu arasındaki boşluğa bir şeyler çizmeye başladı. Nova çizime baktı; telkâriyi birleştiren iki küçük halka, onların arasında da şaşırtıcı derecede detaylı ve bilekliğin tarzına mükemmel şekilde uyan zarif bir kopça vardı.

Oğlan işini bitirince yine dişlerini kullanarak kalemin kapağını kapattı, sonra da Nova'nın bileğini kaldırıp yüzüne yaklaştırdı. Bileğinin iç kısmına üfledi. Varla yok arası, çok hafif bir üflemeydi bu ve kolundan yukarı tüylerini ürperterek tırmandı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Çizim, Nova'nın teninden yükselip çıkarak ve fiziksel bir biçim alarak gerçeğe döndü. Halkalar, bilekliğin uçlarıyla kaynaştı; Nova, gerçek bilekliğin nerede bittiğini, sahte kancanın nerede başladığını anlayamıyordu.

Hayır, tam olarak öyle değildi. Yakından bakınca oğlanın yaptığı kancanın tam olarak aynı kızıl altın renginde olmadığını, bir parça gül rengine çaldığını, hatta çizimin tenin altındaki damarlardan birini kestiği yerde hafif bir mavi çizgi olduğunu fark etti.

"Peki ya taş?" dedi oğlan, Nova'nın elini çevirip bir zamanlar değerli bir mücevher için yapılmış boş yere kalemiyle hafifçe vurarak.

"Taş zaten kaybolmuştu," diye kekeledi Nova.

"Yine de bir tane çizmemi ister misin?"

"Hayır," dedi Nova, elini hızla çekerek. Tam gözlerini kaldırdığında oğlanda bir şaşkınlık ifadesi belirdiğini gördü ve aceleyle, "Hayır, teşekkür ederim," diye ekledi.

Oğlan ısrar etmeye hazırlanıyor gibi görünüyordu ama sonra kendine engel oldu ve gülümsedi. "Tamam," dedi, keçeli kalemini tekrar arka cebine sokarak.

Nova elini öne ve arkaya büktü. Kanca sağlamdı.

Oğlanın gülümsemesinde hafif bir gurur ifadesi belirdi.

Belli ki bir dâhiydi. Ama acaba...

"Muhalif misin?" diye sordu, sesindeki şüpheyi saklamak için pek çaba göstermeden.

"Muhalif mi?" diye bağırdı Ingrid. "Kiminle konuşuyorsun, Nova? Sen neden?.."

Kalabalıkta yeniden bir alkış kıyamet koptu ve Ingrid'in sesini bastırdı. Daha yeni ortaya çıkan geçit arabasından yukarıya hızla fırlayan havai fişekler patladı ve aşağıdaki

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

insanların ateşli tezahüratlarının üzerine yağdı.

"Ağır toplar geldi anlaşılan," dedi oğlan, omzunun üzerinden geçit arabasına göz atarken biraz ilgisizdi.

Fobi'nin sesi hışırdadı. "Batı istasyonu, Kâbus! Batı istasyonu!"

Talimat, Nova'nın omurgasına elektrik gibi indi. "Anlaşıldı."

Oğlan tekrar ona döndü, alnında küçük bir kırışıklık oluşmuştu. "Aslında, Adrian."

Nova bir adım geriledi. "Gitmem gerek." Topuğunun üzerinde döndü ve bir grup kostümlü Muhalif taraftarının arasından itiş kakış geçti.

"Muhalif sınavları önümüzdeki hafta!" dedi içlerinden biri, ısrarla ona bir kâğıt parçası uzatarak. "Halka açık! Gel vatandaş, gel!"

Nova, el ilanına bakmadan elinde buruşturdu ve cebine tıktı. Oğlanın, arkasından "Rica ederim!" diye bağırdığını duydu.

Nova arkasına bakmadı.

"Hedef şu anda Altcorp'u geçiyor," dedi Fobi, Nova bir ara sokağın gölgelerine dalarken. "Durumun nedir, Kâbus?"

Nova, ara sokağın boş olup olmadığını kontrol ettikten sonra bir çöp bidonunun kapağını açtı ve kendini yukarı çekip baktı. Yığının tepesinde duran spor çantası onu karşıladı.

"Şimdi eşyalarımı alıyorum," dedi, çantasını alırken. Tekrar yere indi. Çöp bidonunun kapağı büyük bir gürültüyle kapandı. "İki dakika içinde çatıda olurum."

"Bir dakika olsun," dedi Fobi. "Öldürmen gereken bir süper kahraman var."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İKİNCİ BÖLÜM

Nova çantayı omzuna attı ve bir gece önce ara sokağa yerleştirdiği, ucuna ağırlık bağlı olan halatlardan birini tutup koluna doladı. Ardından halatın yerde durmasını sağlayan ağırlıktaki gemici düğümünü çözdü.

Çatıya monte ettiği makaraya asılı halat, diğer ucundaki ağırlıkla beraber aşağı indi. Nova yukarıya doğru sıçradı. Binanın beton duvarlarını vınlayarak aşağıda bırakırken halata sıkıca tutundu.

İkinci ağırlık hızla yere çakıldı.

Nova sarsılarak durdu; eli makaradan sadece birkaç santim uzaktaydı, bedeniyse yerden altı kat yüksekte sallanıyordu. Çantasını çatıya attı, sonra da bir çıkıntıya tutunup kendini yukarı çekti. Çömelmiş vaziyette yere indi ve çantasını karıştırıp Kraliçe Arı'nın yardımıyla tasarladığı kostümü çıkardı. Silah kemerini beline taktı. Kemer gayet havalı duruyordu, en gözde buluşları için özel tasarlanmış cepleri, kancaları vardı. Ardından vücuduna yapışan daracık, siyah kapüşonlu ceket geliyordu. Su geçirmez ve yanmaz kumaş-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tan yapılmış olmakla birlikte, hareketlerini engellemeyecek kadar da hafifti. Ceketinin fermuarını boynuna, kollarını da parmaklarına kadar çekti, sonra kapüşonunu başına geçirdi. Kenarına dikilmiş ağırlıklar kapüşonun alnında durmasını sağlıyordu.

Sıra en son maskeye geldi. Burun kemerine mükemmel bir uyumla kalıplanmış sert metalik kabuk, ceketin altında kayboluyor, böylece yüzünün alt kısmını da gizliyordu.

Değişim tamamlanmıştı; ayağa kalktı ve çantadan tüfekle tek bir zehirli ok çıkardı.

"Neredesin, Kâbus?" dedi Fobi, kulak tırmalayıcı bir sesle.

"Buradayım. Neredeyse pozisyonumu aldım." Binanın kenarına yaklaştı ve başını eğip aşağıdaki kutlamalara baktı. Yukarısı daha sessizdi, rüzgârın ıslığı ve çatıdaki jeneratörlerin uğultusu kalabalığın gürültüsünü bastırıyordu. Sokak konfetiler, renkler, balonlar, kostümler, kahkahalar, müzik ve alkışlarla dolup taşıyordu.

Nova, oku tüfeğin haznesine yerleştirdi.

Planı Ingrid hazırlamıştı; basit ve güzel bir plandı. Gruba anlattığında, Winston dâhil edilmediği için sızlanmıştı. Ama Fobi, bilge bir şekilde, çoğu insanın Kuklacı olarak tanıdığı Winston'ın hiçbir şeyi basite indirgeme kabiliyeti olmadığına işaret etmişti.

O yüzden bugün sahada sadece üçü vardı. Diğerlerine ihtiyaçları yoktu. Nova'nın tek oku, zehir ustaları Leroy Flinn tarafından yapılmıştı. Tek bir oku vardı. Iskalarsa ikinci bir şansı olmayacaktı.

Ama ıskalamayacaktı.

Kaptan'ı öldürecekti.

Kaptan vurulunca Ingrid, yani Fünye, saklandığı yerden

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

çıkacak ve Konsey'in geçit arabasına havadaki gazların birleşimden yaptığı o meşhur bombalarından yağdıracaktı. Fobi, Fırtına Kuşu'na odaklanacaktı çünkü Fırtına Kuşu, savaş sırasında havalanıyordu, bu da ona sinir bozucu derecede adil olmayan bir avantaj sağlıyordu. Fırtına Kuşu'nun yılanlardan ölümüne korktuğunu duymuşlardı ve yılanlar, Fobi'nin uzmanlık alanlarından biriydi. Söylentilerin doğru olmasına bel bağlıyorlardı. En kötü senaryo şöyleydi: Fobi, onu, Nova'yla Ingrid tarafından yere indirilmesini sağlayacak kadar ürkütürdü. En iyi durumdaysa, uçarken ona kalp krizi geçirtirdi.

İşte bu kadardı. Beş kurucu Muhaliften oluşan Konsey bir çırpıda imha edilecekti.

Ama ilk adım, Nova'nın Kaptan Krom'un yenilmezliğini aşmasıydı.

"Hey, Kâbus?"

"*Buradayım*, Fünye. Rahatla."

"Evet, seni yukarıda görebiliyorum. Ama Fobi'nin seni Batı İstasyonu'nda istediğinden oldukça eminim?"

Nova donup kaldı. Önce arkasındaki çatıya, sonra ara sokağın karşı tarafındaki binaya baktı. Ağırlıklı halatlardan ikincisi orada, kullanılmamış halde duruyordu. Gözlerini kısarak öğlen güneşine baktı ve sövdü.

"Bana Nova'nın yanlış binaya gittiğini söyleme sakın," dedi Fobi, ağır ağır kulağına.

"Dikkatim dağılmıştı," dedi sıktığı dişlerinin arasından.

Fobi uzun uzun içini çekti.

"Batıdaki çatıdan hedefi vuramaz mı?" diye sordu Fünye.

Kısa bir sessizlikten sonra Fobi, "Kaptan Krom'a değil de Tsunami ya da Kara Işık'a temiz bir atış yapabilir. Geçit töreninin rotası yüzünden, o daha konumunu alamadan

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dönmüş olacaklar." Fobi düşünceli bir şekilde mırıldandı. "Konsey üyelerinden birini öldürebilir ama diğerleriyle ileri bir tarihte ilgilenmemiz gerekecek."

"Bizim önceliğimiz Kaptan'dı," dedi Ingrid. "Bütün bu görev, *Kaptan*'ı imha etmek üzerine kurulmuştu."

"Bir Muhalif, hiç olmamasından daha iyidir."

"Yine de bu, görevi başarısız kılar."

Nova dudaklarını yalayarak karşı çatıya baktı ve aradaki mesafeyi hesapladı. "Herkes sakin olsun. Diğer tarafa geçebilirim. Fobi, ne kadar zamanım var?"

"Yeterince yok."

"Ne kadar?"

"Geçit arabası birincil hedef bölgene girmeden önce on saniye, sonra atışı yapmak için belki kırk beş saniye."

Nova spor çantasını aldı ve boşluktan karşıya fırlattı. Çanta pat diye diğer çatıya indi.

Fobi'nin sesi hışırdadı. "Bunu önermiyorum."

"Bırak denesin," dedi Ingrid. "Düşerse kendi hatası olur."

"Düşmeyeceğim," diye mırıldandı Nova. Tüfeği sırtına attı ve kemerindeki halkaların birinden çıkardığı eldivenlerini giydi. Sonra da eldivenlerin kelepçelerle sabitlenen bilek kısımlarındaki düğmelere bastırdı. Siyah kumaşta dolaşan elektrik akımı, avuçlarında ve parmak uçlarında emici vantuzlar oluşturdu.

Mesafeyi bir kez daha gözden geçirdi. Geri geri binanın en ucuna gitti. Nefes aldı.

Sonra da koştu.

Botları tangırdadı. Hava, kulaklarının yanından ıslık çalarak geçip kapüşonunu geriye fırlattı. Nova sağ ayağından güç alıp atladı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Karnını, ara sokağın diğer tarafında yükselen tuğla duvardaki çıkıntıya çarptı. Acı kemiklerinde dolaştı. İnledi ve kaymamak, olduğu yerde kalmak için avuçlarını betona bastırdı.

Ingrid, kulağında sevinçle tiz bir çığlık attı.

Nova kendini doğudaki çatıya çekene ve "Hedefi görmeye dört saniye," diyene kadar hiçbir şey söylemedi.

Eldivenlerindeki basıncı açarak vantuzların tekrar kumaşın içine dönmesine izin verdi ve kapüşonunu tekrar başına geçirdi. Binanın servis asansörünün yanından geçerken silahı sırtından indirdi, kalbi deli gibi atarken çatının ucuna geldi. Konsey'in geçit arabasını göremese de kalabalığın coşmasından arabanın yaklaştığını anlayabiliyordu.

Duvara çarptığı yerdeki zonklayan sancıyı umursamayarak tek dizinin üzerine çömeldi ve tüfeğin namlusunu çatının çıkıntısına yerleştirdi. Oku kontrol etti. "Hazırım."

"Aferin, Kâbus," dedi Fünye.

"Henüz hiçbir şey yapmadı," dedi Fobi.

"Biliyorum, ama takımda yeniden bir nişancı olması iyi değil mi?"

"Henüz bir şey de vurmadı."

"İkiniz de çenenizi kapar mısınız?" diye homurdandı Nova. Eldivenlerini çıkarıp belindeki halkaya tekrar geçirdi.

Aşağıda Konsey'in geçit arabası ortaya çıktı. Karanlık bir fırtına bulutundan beş kaidenin yükseldiği, devasa ve katmanlı bir yapıydı. Kelimenin tam anlamıyla gök gürültüsü ve şimşek dolu bir fırtına bulutuydu; kendilerini tanrı falan sanıyorlardı herhalde.

Yo, hayır. Kesinlikle kendilerini tanrı sanıyorlardı.

Fırtına Kuşu, yani benzersiz Tamaya Rae, ilk kaidede ayakta duruyordu. Geçit arabasını kaplayan devasa siyah kanatları

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ve uzun, koyu siyah saçlarını dağıtan rüzgarla gemi direğindeki gururlu bir maskot gibi görünüyordu. Ayaklarındaki bulutu daha da ateşlemek için arada bir şimşek çaktırıyordu.

Gösterişte ondan aşağı kalmayan Kara Işık ikinci kaidedeydi ve kalabalığın çığlıkları arasında havaya havai fişekler, elektronik flaşlar atıyordu. Nova her zaman, Evander Wade'in kızıl sakalı ve sıkıca burulmuş bıyığıyla bir süper kahramandan çok bir seksen boyunda İrlanda cücesine benzediğini düşünmüştü ama söylendiğine göre onun da sadık hayranları vardı ve kalabalıktan yükselen baş döndürücü çığlıklar bu teoriyi destekliyor gibiydi.

Evander Wade'in üzerindeki Kasumi Hasegawa bir geçidin ortasında olduğunun farkında değil gibiydi. Ama Tsunami her zaman böyle, dudaklarında sakin ve gizemli bir gülümsemeyle kendi dünyasına kapanmış gibi görünürdü. Uzattığı kollarıyla neredeyse hiç hareket etmeden ayakta dururken, yön verdiği içi balık dolu su, etrafında büyüleyici bir şekilde dans ediyordu. Her yöne köpükler, damlacıklar saçılıyor, melek balıkları suyun içinde dönüyor, sarmallar çiziyordu.

Dördüncü kaide, yani Simon Westwood'un durduğu yer ilk bakışta boş gibi görünüyordu. Sahiden de *Düşünen Adam* gibi poz vermiş Korku Bekçisi, Nova izlerken bir anda ortaya çıkı. Bir saniye sonra tekrar kayboldu, sonra ilk başta iki elinin üzerinde, sonra tek elinin üzerinde amuda kalkmış halde tekrar ortaya çıktı. Bir saniye sonra yine görünmez oldu. Kendi kaidesinde değil de geçit arabasının en uzunu olan beşinci kaidede yeniden ortaya çıkıp parmaklarıyla Kaptan Krom'a tavşan kulakları yaptığında kalabalık kahkahalara boğuldu.

Yan yanalarken geceyle gündüz gibiydiler. Simon Westwood'un zeytin renkli bir teni, kısa kesilmiş sakalı, dalgalı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

saçları vardı. Şehrin sevgili Kaptan'ı, Hugh Everhart ise altın rengi saçlarından gamzelerine kadar çocuksu çekiciliğin vücut bulmuş haliydi.

Kaptan Krom gözlerini devirdi ve omzunun üzerinden Korku Bekçisi'ne baktı. Birbirlerine iğrendirici derecede sevgi dolu baktılar.

Nova o zamanlar, ilk Muhaliflerden bu ikisinin âşık olduklarını açıkladıklarında, şok ya da skandal yaratıp yaratmadıklarını ya da gerçekten böyle bir açıklama yapıp yapmadıklarını fark edemeyecek kadar küçüktü. Belki de ta en başından beri *öyleydiler.* Her ne olursa olsun, Kaptan Krom'la Korku Bekçisi'nin dünyanın gözde âşıkları olduğu o zamanlarda, dünyanın bunları umursayamayacak kadar çok yıkımla uğraştığını düşünüyordu. Tabloid gazeteler, durmadan başka bir çocuk daha evlat edinip edinmeyecekleri, Konsey'den emekli olup tropik bölgelere gidip gitmeyecekleri ya da geçmişten gelen karanlık, gizli bir sırrın onları ayırıp ayırmayacağı konusunda yazıp çiziyordu.

Ama Nova, gülümsemelerinden, söylentilerin gerçek olmadığı sonucunu çıkardı ve bu, dişlerini gıcırdatmasına neden oldu.

Niye böylesine bir mutluluğa *onlar* sahip oluyordu?

Tüfek elinde ısınırken pozisyonunu aldı ve mesafeyi hesapladı.

Korku Bekçisi tekrar ortadan yok oldu ve kendi kaidesine dönüp Kaptan'ı, kendisine tapan tebaasının önünde yalnız bıraktı. Nova için adam, kendi yansıması kadar tanıdıktı. Alnında kıvrılan sarı saçları; geniş, kaslı omzundan çıkan mavi omuzlukları; ışıl ışıl gülümsemesi ve beyazlıklarından güneşte parlayan dişleri vardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sonra, kalabalığın tezahüratları sağır edici bir kreşendoya ulaşmışken Kaptan yanındaki standa uzandı. Uzun, metal bir mızrağı alıp kafasının üstünde kaldırdı. O zaman Kara Işık'ın havai fişekleri patlayıp hepsini bakır ve altın renkleriyle aydınlattı.

Nova'nın yüreği ağzına geldi.

"Bu şey miydi?"

"Takılma ona," dedi Fobi.

"Neye takılmasın?" diye sordu Ingrid.

Nova, boğazında bir düğümle yutkundu ve cevap veremedi.

Muhaliflerin tapılan süper kahramanı Kaptan Krom, Anarşinin Asi'nın miğferini mızrağının tepesine geçirmişti. Kafasını delmiş, daha Nova dünyaya gelmeden önce babasının havadan elde ettiği bronz renkli materyali parçalayıp geçmişti.

Geçit arabası görüş alanına girdiğinde kulaklıktan Fünye'nin anlayışla "*Ah...*" diyen sesi duyuldu. Nova onu güç bela duydu.

Yine altı yaşındaydı. Korkuyordu. Perişandı. Yine o miğferin arkasındaki gözlere bakarak kendini kollarına atıyordu.

Muhalifler gelmemişti ama o gelmişti. Ailesini kurtarabilecek kadar çabuk gelememişti belki ama yine de gelmişti. *Onu* kurtarmıştı.

"Takıldın," dedi Fobi, neredeyse iğneleyici bir sesle.

Nova omuzlarını dikleştirdi. "Takılmadım."

Fobi cevap vermedi ama Nova, onun sessizliğinde kendini beğenmiş bir cevap olduğunu hissedebiliyordu.

"Sorun yok, Kâbus," dedi Fünye. "Bunu As için yapıyoruz, değil mi? O öfkeyi kullan. Onun intikamını almak için kullan."

Nova cevap vermedi. Dünya sessizleşti. Dinginleşti. Siyah ve beyaz oldu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dürbünden bakıp nişangâhı ayarladı.

Onu gözünden vurmalıydı. Vücudunun başka yerinden vurursa okun ucu, teninin altındaki krom tabakasında kırılır ve zehir asla bünyesine giremezdi.

Kusursuz bir atış yapmak zorundaydı.

Öyle de yapacaktı.

Yıllardır bu an için hazırlanıyordu.

O öfkeyi kullan.

Tek başına yeterli bir neden olabilirdi ama amacı sadece As'ın intikamını almak değildi. Ailesinin de intikamını almak istiyordu çünkü Konsey onları kurtarabilirdi ama kurtarmamıştı. As'ın hayalini yeniden canlandırmak istiyordu; sadece kıymeti kendinden menkul Konsey'e ve onun baskıcı kanunlarına boyun eğmeye razı olanlara değil, tüm dâhilere özgürlük hayalini.

Çünkü Nova, Konsey'in insanları düş kırıklığına uğrattığını biliyordu -şimdi bile öyle yapıyorlardı- ama hiç kimse bunu söyleyecek kadar cesur değildi.

Toplum onlarsız daha iyi olurdu.

Sokak sessizleşmiş, kafasının içinde davul çalan hedefi tarafından üstü örtülmüş gibiydi. Kaptan'ın gözü netleşti. Gülümserken kenarları hafifçe kırışan gözleri insanı afallatan bir mavilikteydi. Muhalifleri ilk kurduğu zamanki kadar genç değildi artık. Konsey yaşlanıyor, mirasını yeni bir nesle bırakıyordu.

"Tetiği çek," diye fısıldadı kendi kendine. *Nefes al.* Tetik, parmağına yapışmıştı.

Yaşlanıyorlardı ama hâlâ bütün güç onlardaydı. İpler de onların elindeydi; belki de geceleri sokaklarda kol gezip suçluları ve kötüleri aradıkları günlerdekinden bile daha fazla.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kaptan'ın o miğferi esas sahibinden aldığı zamankinden bile daha fazla.

Nefes ver.

"Çek tetiği, Nova."

Muhalifler gelecek.

Nova tereddüt etti.

"Sorun ne?" diye sordu Fünye.

"Hiçbir şey." Nova dudaklarını yaladı. Nişangâhı yeniden ayarladı. Geçit arabası artık köşeyi dönüyordu. Birazdan gözden kaybolacaktı. Kaptan birazdan ondan uzaklaşacak, gülümsemesi ve cazibesi bitişik sokaktaki hayranlarını selamlayacaktı.

Kaptan'ı yok etmek için sahip oldukları en iyi fırsattı bu ve hemen arkasından Konsey'in geri kalanı da gelecekti.

Muhalifler harekete geçip Konsey'i yenileyene kadar Anarşistler yeniden başa geçecekti. Bu kez müdahale edecek kötü çeteleri de olmadığından bu şehrin insanlarına anarşinin nasıl olması gerektiğini göstereceklerdi. Gerçek özgürlük. Gerçek bağımsızlık. *Herkes* için.

Tek yapması gereken tetiği çekmekti.

Bir şey uçup gözünün ucuna geldi. Nova onu kovdu.

Tekrar hedefini buldu.

Kaptan kıpırdayıp başını hafifçe Nova'ya doğru çevirdi.

Atışı yapabileceği en iyi andı.

Nova kendini sıktı.

Tüfeğin ucuna bir şey kondu. Nova gözlerini kaldırıp, namluya konan altın ve siyah renkli kelebeğin kanatlarını açıp kapatışına baktı.

Bakışlarını gökyüzüne kaldırdı.

Tepede bir kral kelebeği sürüsü karaltı halinde uçuyordu; yüzlerce, belki de binlerce kral kelebeği yukarıda kümelenerek

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

parlak kanatlarını çırpıyordu.

"Misafirlerimiz var."

Bir anlık sessizlikten sonra, "Muhalifler mi?" diye bir ses geldi.

Nova cevap vermedi. Geçit arabası dönüyordu. Beş saniye, belki de daha az zamanı vardı.

Nova nişangâhtan bakıp Kaptan'ı, onun o mükemmel saçlarını, mükemmel gülüşünü, mükemmel mavi gözlerini buldu.

Bir balon demeti aralarından geçti, her birinin üstünde o ünlü, simgesel *M* harfi vardı.Zamanda donup kalarak, boynundan aşağıya terler süzülerek bekledi.

Balonlar geçti.

Kaptan Krom bakışlarını yukarıya kaldırıp neredeyse *doğrudan ona baktı.*

Nova ateş etti.

Kaptan azıcık döndü.

Ok, onu şakağından vurdu. İğneli uç kırıldı.

Kaptan Krom yerinden sıçrayıp dikkat kesildi, çatıları araştırarak diğerlerine işaret etti. Nova çıkıntının arkasına eğilirken küfürleri sıraladı.

Göz ucuyla, ince bir tele takılmış kırmızı bir kancanın uçtuğunu gördü. Kanca, elindeki tüfeğe sarılıp hızla çekti.

Nova ayağa fırladı.

Soluk tenli ve çilli genç bir kız, bir elinde Nova'nın tüfeği, diğerinde parıldayan kancayla çatının köşesinde duruyordu. Kızın üzerinde Muhalif üniforması vardı; vücudunu baştan aşağı sıkıca saran koyu gri bir kıyafetti bu. Kırmızı detayları ve kalbinin üstünde küçük bir *M* harfi vardı. Saçı kömür karasıyla platin beyazının bir karışımıydı ve dağınık bir atkuyruğu yapılmıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yanında kelebekler uçuşuyordu; kanatları bir karaltı halini alana kadar daireler çizmeye devam ettiler, sonra da katılaşıp ikinci bir kızı oluşturdular. Bu kızın da üstünde aynı gri renkte, vücuduna yapışan bir kıyafet vardı. Uzun, rastalı saçları yüzünü çevreliyordu.

Kızıl Katil ve Monark.

Nova onlarla bir kez, Leroy'un ihtiyacı olan malzemeler için küçük bir eczaneyi soymasını engellemeye çalıştıkları sırada karşılaşmıştı ama o zaman sayıca daha fazlalardı.

Nova tek kaşını kaldırdı. "Diğerleri nerede? Birahanede günlerini gün mü ediyorlar yoksa?"

Bunu söyler söylemez bir *ding* sesi duydu ve eşya asansörünün üzerindeki metal ızgara gürültüyle açıldı.

Asansörden üçüncü bir Muhalif çıktı. Açık kahverengi tenli ve koyu renk, gür saçlı bir oğlandı bu. Bir baston yardımıyla hafifçe aksayarak yürüyordu. Ayaklarının peşinden hafif duman şeritleri geliyordu.

Duman Perdesi.

Nova'nın ağzının köşesi yukarıya kıvrıldı. "Hah, şimdi oldu işte"

Fünye'nin sesi kulağında hışırdadı. "Neler oluyor yukarıda?"

Nova onu duymazdan geldi.

"Kâbus," dedi Duman Perdesi, başını hafifçe yana eğerek. "Uzun zamandır ortalıkta yoktun."

"Birazdan keşke daha uzun sürseymiş, diyeceksin." Nova kemerine uzandı ve bütün yaz mükemmel hale getirmek için uğraştığı ısı güdümlü fırlatma yıldızlarından ikisini çıkardı.

Kızıl Katil'in kancasıyla ne kadar tehlikeli olabileceğini bildiğinden ikisini de ona fırlattı. Kızıl, yana kaçtı. Monark ise patlayıp yine kelebek sürüsüne dönüştü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Aniden fırlayan kara bir duman, Nova'nın yüzüne çarptı. Hiçbir şey göremeyen Nova geriye doğru sendeledi.

"Kâbus, rapor ver," dedi Ingrid.

Nova hırlayarak kulakmemesinin arkasındaki vericiye uzanıp onu kapattı.

Yanan gözlerini açmaya çalışırken sarımsı bir karaltı gördü ve ardından Monark yanında bitti. Nova, böğrüne gelen bir diz darbesinin şiddetiyle beton zemine düşüp yuvarlandı. Bu ivmeyi tekrar ayağa fırlamak için kullandı. Kaburgalarındaki acıyı duymazdan geldi ve gözlerini kırpıştırarak görüşünü bulandıran yakıcı gözyaşlarını savuşturdu.

Bir şey, çenesinin altına takılıp boğazından sertçe çekti. Duman Perdesi'nin değneğiydi bu. Duman Perdesi hiçbir şekilde iri yarı biri olmamasına rağmen yanağını Nova'nın kapüşonunun yan tarafına bastırırken kolları demirden gibiydi. "Alçaklık günleriniz artık sona erdi, Kâbus."

Nova alaycı bir şekilde güldü. "Konuşmana bakılırsa gereğinden fazla çizgi roman okuyorsun."

"Duyan da bunun kötü bir şey olduğunu düşünüyorsun zanneder," dedi sertçe.

Nova, değneğin iki yanında Duman Perdesi'nin ellerini yokladı ama üniformasının eldivenleri, giysisinin kollarının üzerine biniyor, hiçbir yerini açıkta bırakmıyordu.

Duman Perdesi onu daha sıkı kavradı. "Yalnız mı çalışıyorsun?"

Nova'nın önündeki Kızıl Katil, teliyle fırlatma yıldızlarından birini yakalayıp havalandırma ızgarasına fırlattı. Yıldız, metalik bir tangırtıyla düştü. İkinci yıldızsa ara sokağın üzerinden geri dönüp hızla Kızıl'a doğru fırladı. Çocuk, yakut kancasını döndürdü, taşın sivri ucunu yıldıza saplayıp onu betona çaktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kızıl Katil yakut taşını çekip kurtardı ve nefes nefese Nova'yla Duman Perdesi'ne döndü. Tele bağlanmış yakutu başının üzerinde bir kement gibi çevirmeye başladı.

Nova kaşlarını çattı. Onca emek boşa gitmişti.

Monark kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde yeniden ortaya çıktı. "Sanırım Duman Perdesi sana bir soru sordu."

"Ah, üzgünüm," dedi Nova. "Cenazelerinizin hayalini kurmakla meşguldüm de."

Değneği kavrayıp öne eğildi ve Duman Perdesi'ni başının üstünden attı. Duman Perdesi bir homurtuyla sırtüstü yere indi.

Nova değneği ondan alarak Monark'ın dizlerinin arkasına vurdu ve onu da yere düşürdü.

Kızıl Katil yakut taşını Nova'ya fırlattı. Taşın bağlı olduğu tel, Nova'nın bileğine dolanıp onu yere düşürdü ve çakıllı çatıda sürükledi. Nova kemerinden bir fırlatma yıldızı daha çıkarmaya çalıştı ama Kızıl, kancasıyla aynı kırmızı kristalden yapılmış bir hançer çıkarıp, dizini henüz yıldızı tutamamış olan Nova'nın göğsüne bastırdı.

"Kimin," dedi Kızıl Katil, dikkatli bir telaffuzla. "İçin çalışıyorsun?"

Mücevherde kendi kalp atışını hisseden Nova, maskesinin arkasında gülümsemesine engel olamadı. "En berbat kâbusunuz," dedi, parmak uçlarını Kızıl'ın botunun üstüne bastırıp bileğindeki çıplak teni bularak. Gücü, Kızıl'ın içine dalga dalga yayıldı. Hançer boğazına gömüldü ama sonra Kızıl Katil'in gözleri kapandı ve yanına çöktü.

Çatıya puslu, beyaz bir sis yayıldı. Nova etrafına bakındı ama sis, Duman Perdesi'ni göremeyeceği kadar yoğunlaşmıştı bile. Doğrularak bacağındaki teli çözdü ve hançeri aldı. Şimdiye kadar tuttuğu bütün bıçaklardan daha hafifti. Tek bir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yakuttan yontulmuş gibi görünüyordu ama gerçek bir değerli taşın çok daha ağır olacağını biliyordu.

Kızıl Katil'in özel silahları için kullandığı malzeme ne olursa olsun sonuçta sivriydi ve Nova için önemli olan buydu.

Yeniden ayağa kalkınca kokusuz duman örtüsüne bakıp, Duman Perdesi ya da Monark'tan iz var mı diye kulak kabarttı. Sis, algılarını köreltmiş gibiydi. Kızılötesi gözlüğün faydası olabilirdi. Bir dahaki sefere bunun üzerinde çalışması gerekecekti.

Karanlık bir silüet gördü, bu onun spor çantasıydı. Etrafa bir bakış daha attıktan sonra çantaya doğru fırladı ve kolunu çantanın saplarından geçirdi.

Bu sırada aniden Monark ortaya çıktı, Nova'nın kafasına doğru yumruk sallarken rastaları arkasında savruluyordu. Nova eğildi ve omzuyla Monark'ın karnına vurdu. Hançeri öne eğilen Muhalif'in üst bacağına sapladı. Ama bunu hissettiği anda, Monark patlayarak kanat çırpan kelebeklere dönüştü.

Duman dağılmaya başlıyordu. Nova bitişik binada külüstür bir yangın merdiveni gördü. Hançeri beline sokup çatının ucuna doğru hızla koştu ve atladı. Yangın merdiveninin tırabzanını yakalayıp üzerine sıçradı ve ağırlığıyla tangırdayarak sarsılan metal basamaklara indi.

Duman Perdesi'nin sesi sisi yırtıyordu. "Monark!"

Nova duraklayıp arkasına bakınca Monark'ın yeniden ortaya çıktığını gördü ama kız hemen yere çöktü ve avucunu baldırındaki kesiğe bastırdı. Üniformasının gri kumaşı kan yüzünden koyulaşıyordu.

Nova spor çantasını omzuna attı ve basamakları ikişer ikişer çıkarak döner merdiveni tırmanmaya başladı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Çatıya vardı ve diğer uca doğru koştu.

Çatının yarısını geçmişti ki iri yarı biri sokaktan yukarıya zıplayıp çatıdan en az altı metre yükseldi. Nova kayarak durdu, hızla alıp verdiği nefesi maskesinin içini ısıtıyordu.

O kişi bir tangırtıyla Nova'nın önüne indi. Kömür grisi üniforma yerine, zırha benzer bir şey giymişti. Bütün uzuvları korunuyordu, bütün adaleleri katı bir kabukla kaplıydı; yüzüyse koyu renk camlı bir miğferle örtülüydü. Muhaliflerin *M*'si göğsüne işlenmişti ama bu zırh, Nova'nın şimdiye kadar gördüğü hiçbir Muhalif üniformasına benzemiyordu.

Gözlerini göremese de onların kendisini izlediğini sezebiliyordu. Nova arkaya yarım adım atıp karşısındakini tepeden tırnağa inceledi. Teninin hiçbir yeri görünmüyordu. Zırhlı plakaların arasında daha geleneksel saldırılara karşı zayıf kalabilecek incecik birleşim noktaları vardı yalnızca.

"Buralarda yenisin galiba," dedi Nova.

Yabancı başını yana eğdi. "Senin kim olduğunu bilecek kadar uzun süredir buralardayım, Kâbus."

Nova parmaklarını kemerinin üstünde gezdirdi ama silahlarından hiçbirisinin etkili olacağını sanmıyordu. "Bununla gurur mu duymam lazım?"

Yabancı daha cevap veremeden, gökdelenlerden yansıyan tiz bir kahkaha Gatlon şehir merkezinin caddelerinde, sokaklarında yankılandı. Kulak tırmalayıcı, tiz ve aşırı tanıdık bir sesti bu.

Nova yüzünü buruşturdu. "Bu ahmağın burada ne işi var?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Zırhlı yabancı başını kahkahanın geldiği yöne çevirdi, o sırada, tam geçidin üzerinde ortaya bir sıcak hava balonu çıktı. Balon, siyah beyaz desenlerle süslenmiş; üstüne asit yeşili, devasa bir Anarşist simgesi çizilmişti. Balonun hasır sepetinde bir kişi vardı. Bu adam, parlak turuncu saçları; kırmızı boyalı yanakları; ağzının kenarlarından çenesine inen siyah, derin çizgileriyle bir kuklaya benziyordu.

Kuklacı, üstünde ekose bir takım elbiseyle sepetin kenarında asılı duruyor, dik parmaklıklara tutunarak sepetin içine doğru zıplayıp sallanıyordu.

"Ah, *Muhalifleeeeer*," diye bağırdı şarkı söyler gibi bir sesle. "Yok mu benimle oynamak isteyen?"

Aşağıdaki tezahüratlar korku dolu çığlıklara dönüştü ve Kuklacı tekrar kıkırdadı. Bir elini kalabalığın üzerine uzattı ama o kadar ileriye uzanmıştı ki sepetten düşecekmiş gibi görünüyordu. "Ooo piti piti *karamela sepeti*!"

Parmak uçlarından kalabalığın üzerine sekiz parlak altın ip döküldü. Nova iplerin nereye indiğini göremese de

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kuklacı'nın aşağıdaki kaosta çocukları arayacağını biliyordu. İplerinin dokunduğu çocuklar kontrol edebileceği kuklalara dönüşeceklerdi. Nova, bunca yıl sonra hâlâ, Kuklacı'nın gücünün yalnızca çocuklara yettiğinden emin değildi. Belki de akılsız, kuduruk, dört yaşında bir çocuk zaten bir hayli ürkütücü olduğu için onları tercih ediyordu.

"Ebeledim sizi!" diye böğürdü Kuklacı. "Ebesiniz!"

Çığlıklar daha da yükseldi.

"Arkadaşın mı?"

Nova zırhlı kişiye yan yan baktı. "Pek sayılmaz."

Kuklacı tekrar güldü ve yabancı yumruklarını sıktı. Nova, gıcık olduğu için yabancıyı suçlayamazdı. Teknik olarak altı yaşından beri Winston Pratt'la aynı tarafta olsa da onun en büyük hayranlarından sayılmazdı.

Nova tek bir harekette spor çantasını önüne çekip on bir yaşındayken oyuncak bir bazukadan yaptığı ağ fırlatıcıya uzandı. Fırlatıcıyı kaldırıp tetiği çekmesi ve yabancıya doğru yükselen naylondan bir ağ fırlatmasıyla yabancının ona doğru dönmesi bir oldu. Ağın sekiz ucu bir ahtapot gibi yayıldı. Yabancı şaşkınlıkla geriye doğru sendeledi, ağ üstüne inerken kendini korumak için tek elini havaya kaldırdı.

Zırhlı yabancı tek dizinin üstüne çöktü. Ağ etrafını sarıp kol ve bacaklarına dolandı. İplerden kurtulmaya çalıştıkça miğferi bir o yana bir bu yana dönüyordu ama yaptığı her hareket iplere daha da dolanmasına yol açıyordu.

"Tanıştığımıza sevindim," dedi Nova, bazukayı çantasına koyarken. Koşarak yabancının yanından geçti, önce karşıdaki çatıya baktı, sonra kolayca karşıya sıçradı.

"İşimiz bitmedi."

Nova arkasına baktı. Yabancı, omuzlarını kamburlaştır-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

mıştı. Eldivenli parmaklarıyla düğümlü ipleri kavradı ve parmak uçlarından dumanlar çıkmaya başladı.

İpler tutuştu. Alevler yayılarak naylonu kararttı.

Ağ yeterince yanınca yabancı bir delik açtı ve için için yanan bağlarından kurtuldu.

Kenara yürüdü ve başını eğip Nova'ya baktı.

Nova etkilenmemiş bir şekilde pişmiş kelle gibi sırıttı. "Bir ateş elementi kullanıcısı daha... Ne kadar ilginç. Nadir görülen bir tür değil ama bir klasiği eleştirmek zordur."

Yabancı dizlerini büküp hafifçe çömeldi, sonra öne doğru sıçrayıp Nova'nın başının üzerinden atladı. Nova, onu arkasındaki çatıya taşıyan kavisi izledi. Yabancı, yere zarif bir şekilde inse de zırhının ağırlığı yerin sarsılmasına neden oldu.

Nova'nın gülümsemesi yüzünden silindi.

Havalı bir anti yerçekimi kıyafeti giymiş ateş elementi miydi? Süper hıza ve güce sahip, aynı zamanda bir şeyler yakabilen bir dâhi mi? Yoksa iki güce birden sahip bir süper kahraman mı? Daha önce hiç böyle bir bileşim duymamıştı.

"Benden kaçamazsın, Kâbus," dedi. "Seni tutukluyorum, suçlarının hesabını vereceksin."

"Kulağa ne kadar hoş gelse de bu öğleden sonrası için başka planlarım var."

Üzerlerinden bir gölge geçti, ağır ağır bir kızın şeklini alan kral kelebekleriydi bunlar.

Monark şekillenirken Nova bir ona, bir yabancıya baktı. Aralarında sıkışıp kalmıştı.

Sıkışıp kalmaktan hiç hoşlanmazdı.

Monark kaşlarını çatarak zırhlı adama baktı. Baldırındaki yaraya aceleyle, gri kumaştan kesilen bir bandaj sarılmıştı. "Kimsin sen?"

Yabancı bir an için konuşmadı ve Nova onun yanıt verirken sesinin kalınlaştığını, doğruluk savunucusu kesildiğini hissetti. "Ben Nöbetçi'yim."

Nova bir kahkaha attı. "Hadi ya?"

Nöbetçi, başını Nova'ya doğru çevirdi. Kız, adamın göğsünü savunmacı bir tavırla şişirip şişirmediğinden emin olamadı.

"Arkadaşın mı?" dedi Monark, Nova'ya bakarak.

Nova elleriyle spor çantasının sapını sıkıca kavradı. "O kadar dost canlısı değilimdir. Hem baksana, *sizin* markanızı giyiyor."

Monark, Nöbetçi'nin göğsündeki *M* harfine bakarken gözlerini kıstı.

Monark'ın şaşkınlığına olan ilgisini kaybeden Nova çantayı Nöbetçi'nin kafasına fırlattı, sonra da kızıl hançeri almak için arkasına uzandı. Bıçağı Monark'ın karnına doğru savurdu ama Monark yine dağılıp kelebek sürüsüne dönüşünce bıçak yalnızca havayı yardı. Hayal kırıklığıyla homurdanarak bıçağı üst üste savurdu ama sonunda sadece tek bir kelebeği ikiye bölebildi.

Nefesini verdi ve başını eğip kanadın bıçağın üzerinde bıraktığı belli belirsiz toza baktı.

İki kol ona dolanıp dirseklerini yanlarına yapıştırdı. Duman Perdesi güçlüyse bu adam demir ve çeliktendi.

Ya da sadece giysidendi.

Nova dişlerini sıkıp kendini geriye doğru itti. Adam, ayağı binanın çıkıntısı boyunca uzanan alçak tırabzana çarpınca inledi ama Nova'yı bırakmadı.

Nova bir kez daha itip ikisini birden aşağı düşürdü. Bir an için havadaydılar, adamın kolları ona kilitlenmişti.

Nova'yı kemiklerine kadar sarsan bir şokla yandaki çatıya düştüler. Altlarındaki bir şey çatırdayıp kırıldı.

Nova, vücudu sızlasa da kendini zorlayıp onun üstünden yuvarlandı, kollarından uzaklaştı ve titreyerek bir hasır örtünün üstüne uzandı. Etrafına bakındı. Hasır mobilyalarla ve saksı bitkileriyle çevrelenmiş küçük bir terastaydı. Saksılardan biri Nöbetçi'nin altında kalmıştı. Biraz önce düştükleri duvarın karşısındaki bir havuza çağlayarak su akıyordu.

Kuklacı'nın sokakta süzülen balonu gözüne ilişti. Ana caddedeki binaların cepheleri yanıp sönen kırmızı ışıklarla aydınlanıyordu. Belki Kara Işık, havai fişek ve ışık parlamalarıyla Kuklacı'nın dikkatini dağıtmaya çalışıyordu. Belki de Fırtına Kuşu balonu düşürmek ya da kötüyü öldürmek için şimşeklerini fırlatıyordu. Belki de her ikisiydi.

Kelebekler geri dönüp tepesinde kara bir bulut oluşturdu. Nöbetçi yana yuvarlanmış, ayağa kalkamaya çabalıyordu.

"Nöbetçi, baksana," dedi Nova, hançeri sıkarak.

Nöbetçi başını kaldırıp baktı.

Nova bıçağı Nöbetçi'nin göğsüyle omuz plakalarının arasındaki boşluğa sapladı.

Nöbetçi gürleyip Nova'yı itti. Bir elini yere koyup iki büklüm oldu, diğer eliyse aydınlandı, ansızın turuncu alevlerle kaplandı. Elini geri çekti.

Alevler sırtına hücum edince Nova eğilip kapüşonunu öne doğru çekti. Aleve dayanıklı bir kaplamanın iyi bir fikir olduğunu *biliyordu.*

Acı dolu bir çığlık kulaklarına çarptı.

Nova kapüşonunun karanlığından baktı ve kelebek sürüsünün birleşip tekrar Monark'ın bedenine dönüştüğünü gördü. Alevler turuncu kelebeklerin bir kısmına ulaşmıştı ve

geriye kalan kül tutamları kızın sol böğrüne, kaburgalarından kalçasına kadar olan kısma yayılmış gibiydi. Üniforması kararmıştı, üzerinden duman tütüyordu ve havaya yanmış et kokusu yayılıyordu.

Yangın merdiveni tangırdadı ve gürültüyle binanın yan tarafına vurdu. Duman Perdesi merdivende belirdi, değneğini yukarı çıkmasına yardım etsin diye çatının kenarına geçirdi. Nefes nefeseydi, manzaraya bakarken koyu renkli saçları alnına yapışmıştı. Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Monark!"

Nova'nın ayaklarının dibinde bir şey çatırdadı. Bıçağı kanla koyulaşmış yakut hançerdi bu.

Nova arkasını dönüp diğerlerine bakma zahmetine girmedi. Döndü ve tekrar koşmaya başladı. Çağlayan taş çeşmeden tırmanıp yeninden düştükleri çatıya çıktı. Nöbetçi'nin, Duman Perdesi'ne, Monark'a yardım etmesini emrettiğini ve kulaklarına inanamayan Duman Perdesi'nin, "Sen de kimsin be?" diye sorduğunu duyabiliyordu.

Kuklacı'nın hasır sepeti tekrar ortaya çıktı.

"Yakala!" diye bağırdı Nova.

Kuklacı ona doğru baktı ama Nova'nın sepete attığı spor çantasını yakalamak için kılını bile kıpırdatmadı.

"İyi günler, küçük Kâbus," dedi Winston. "Bu ne hoş bir sürpriz. Ben yalnızca küçük bir gezintiye çıkmıştım." Başını arkaya atıp gülmeye başladığında yüzünde beliren çizgiler onu olduğundan daha ürkütücü yapıyordu.

Ellerini hâlâ kalabalığın üzerine doğru uzatıyordu ve altın rengi incecik iplerle aşağıdaki aciz çocukları oynatıyordu. Nova aşağıya bakınca atkuyruklu bir kızın, beyaz saçlı bir adamın bileğini hart diye ısırdığını gördü. Adam muhtemelen kızın büyükbabasıydı.

Nova yüzünü buruşturarak çatının çıkıntısına tırmandı. "Bana bir ip atsana."

Kuklacı sustu ve duygusuz gözlerle Nova'ya baktı. "Takipçin var."

Bir el, Nova'yı dirseğinden kavrayıp çevirdi. Boğazındaki parmaklar, aşağıdaki sokağa düşmesini kıl payı engelleyecek kadar sıkarak onu geriye yatırdı.

"Kaptan Krom'a suikast girişiminde bulundun," diye gürledi Nöbetçi. "Neden? Seni kim gaza getirdi? Başka ne planlıyorlar?" Miğferinin siperliği duygusuzdu ama sesi çok öfkeliydi. Nova, adamın içindeki ateşin eldivenlerinden sızdığını sandı.

"Siz Muhalifler amma çok soru soruyorsunuz," dedi, gözlerinde beyaz benekler çakarak.

Adam öyle çok yaklaştı ki siperliği neredeyse Nova'nın maskesine çarpacaktı. "Onlara cevap vermeye başlasan iyi edersin."

"Oyuncak giyen bir çömezden korkacağımı mı sanıyorsun?"

Boğazındaki parmaklar biraz gevşer gibi oldu. "Çömez mi?"

"Amatör, demek. Bu oyunda yeni olduğun gün gibi ortada."

"Onun ne anlama geldiğini bili..." Nöbetçi kızgın bir ses çıkardı. "Bak, benden korkup korkmaman umurumda değil ama hepimiz gibi ölmekten biraz da olsa korktuğuna bahse girerim." Parmaklarını yine sıktı ve Nova geriye doğru itildiğini hissetti. Değişim varla yok arasıydı ama dengesindeki kaymayı, yerçekiminin etkisini hissetmek için yeterliydi.

Nefes alma ihtiyacını savuşturdu ve her ne kadar kulağa hırıltı gibi gelse de zorla bir kahkaha attı. "Ne derler, bilirsin, korkusu olmayanın cesareti de olmazmış."

Adam, sanki Nova ona vurmuş gibi geriye sıçradı. Aynı

anda Nova da ileriye uzandı ve elini adamın göğsüne bastırıp, parmaklarını, bıçağın saplandığı yerdeki kesik kumaşa gömdü. Kandan sıcacık ve yapış yapış olmuştu, Nova'ya tek gereken de buydu. Et, doku ve altta güm güm atan bir kalp.

"Sen az önce ne?.."

Nova gücünü ona yönlendirdi ve göğsüne bir balyoz indirdi.

Adamın nefesi kesildi ve bir an için hareketsiz kalakaldı. Sonra Nova'nın boğazındaki parmaklar gevşedi. Nova bağırıp onun kolunun ön kısmına yapıştı, kendi ağırlık merkezini ona doğru çekti. Adam geriye düştü ve kemiklerini sarsacak kadar şiddetle zemine çarptı.

Nova'nın kalbi göğüs kafesinin içinde sekti ona bakarken. Hâlâ düşüşü hissediyordu, kısacık bir an için düşenin kendisi olduğunu sanmıştı.

"*Kââbuuus...*"

Boğazını sıvazlayarak Kuklacı'nın ona fırlattığı parlak, altın ipleri yakalamak için tam zamanında döndü. Bacakları titremeye başladıysa da geriye kalan azıcık gücünü toplamak için kendini zorladı. İpleri beline doladı ve atlayıp insanların kaçıştığı, bir geçit arabasının bir kuaför salonunun yan tarafına çarptığı sokağın üzerinde savruldu.

Kendini iplerden yukarıya çekti ve bir yığın halinde sepetin zeminine indi.

"Teşekkürler, Winston," dedi nefes nefese.

Kuklacı cevap vermedi. Dikkatini yeniden kuklalarına vermişti. Tiz ve çılgın kahkahası, tepelerindeki propan ateşleme sisteminin gürültüsünü bastırıyordu.

Nova yeniden düzgün nefes alabildiğinde ellerini sepetin kenarına doladı ve kalkmak için kendini zorladı.

Aşağıdaki sokak karmaşa içindeydi. Kuklacı'nın incecik

ipleri kaldırıma saçılmış, kuklalarının çoğu iplerden kurtulup binaların yanına ya da sokağın ortasına yığılmış olsa da bazıları hâlâ çocukların boğazına ya da bileklerine dolanmıştı. Seyircilerin bazıları yaralanmış, kaldırımlara serilmiş ve sürünerek güvenli bir yere sığınmaya çalışırlarken arkalarında kan izleri bırakmışlardı. Winston'ın elinde hâlâ büyülemiş olduğu dört çocuk vardı. İpler kement gibi boyunlarına geçmişti. Bando takımının müzik aletlerini vitrinlere fırlatıyorlar, geçit arabalarını paramparça ediyorlar, sokakta satılan yiyecekleri, onlara zarar vermeden engel olmaya çalışan Konsey üyelerine fırlatıyorlardı.

Korku Bekçisi tabii ki görünmez olmuştu, Tsunami ise kuklaları köpüklü bir deprem dalgasına kıstırmaya çalışıyordu ama büyülenmiş çocuklar, sudan duvara daldıklarında boğulabileceklerini pek umursuyor gibi görünmüyorlardı.

Nova, Kaptan Krom'u aradı ama curcunada onu bulamadı.

Bu sırada Winston'ın kulak tırmalayan kıkırdaması tüm şehirde yankılanıyordu. Öyle bir keyiflenmişti ki gören de sirkte falan sanırdı.

Nova kulağının arkasına uzanıp vericiyi açtı. "Kâbus konuşuyor. Fünye, Fobi, neredesiniz?"

Fobi'nin ifadesiz ve kuru sesi geldi. "Neredeydin?"

Nova, balon sokakta süzülürken şu anda yarım blok geride kalan çatıya baktı ama Muhalifleri ya da Nöbetçi'yi artık göremiyordu.

"Birkaç yeni arkadaş edindim."

Bir gürleme, Nova'nın dikkatini yukarıya yöneltti ve Nova, Fırtına Kuşu'nun devasa siyah kanatlarının mavi gökyüzüne yayıldığını gördü. Yüzü öfkeyle gerilen kadın, elinde çatırdayan, beyaz bir şimşek tutuyordu.

Nova sövdü.

Winston ise kıkırdadı. "Merhaba, mini mini kuş!"

Fırtına Kuşu boştaki elini kaldırdı, avucunu balona doğru uzattı. Hava patladı, balonu hızla geriye savurdu. Balonun sepeti bir ofis binasına çarptı. Nova kenardan sekip yine sepetin zeminine düştü.

Winston kendini yukarı çekti. Parmaklarına doladığı altın iplikleri oynattıkça aşağıdaki çocuklara kim bilir neler yaptırıyordu.

"Ha-ha-ha," dedi çocukça bir kıkırdamayla. "Ne kadar da ayıp. Vurmak yok. Özür dile bakayım."

"O çocukları hemen serbest bırak, Kuklacı," diye gürledi Fırtına Kuşu, şimşeği omzunun üzerine kaldırarak.

Nova spor çantasını açıp ağ fırlatıcıyı çıkardı. Nefesini vererek sepetin kenarına fırladı, yaslanıp nişan aldı, ateş etti.

İpler Fırtına Kuşu'nun vücudunu sardı. Bir tarafı sol kanadına dolanınca kadın şaşkınlıkla bağırdı. Şimşek bir ipe çarptı, bütün ağ elektrikle çatırdayarak aydınlandı.

Fırtına Kuşu çığlık attı.

Derken düşmeye başladı. Sokağa doğru, kaldırıma doğru...

Tam Kaptan Krom'un bekleyen kollarına.

Kaptan, Fırtına Kuşu'nu yere indirdi ve mavi gözlerini gökyüzüne doğru çevirdi. Artık gülümsemiyordu. Şatafatlı bir geçit arabasındaki fazla abartılmış bir ahmak gibi de görünmüyordu artık.

Nova'yla göz göze geldi, Nova yutkundu.

"Aşağıda neler oluyor, Fünye?" dedi Nova. "Biraz yardım hiç fena olmazdı."

"Kuklacı bu operasyonun bir parçası değildi," diye kuru

bir cevap geldi. "Başına buyruk davranmak istiyorsa kendi başına da ölebilir."

Aşağıda, Kaptan daha önce elinde tuttuğu mızrağı aldı. Nova, Kaptan'ın mızrağı Anarşinin Asi'nın miğferinden kurtarmasını izledi. Miğfer sokakta yuvarlanıp bir rögarın yanında durdu.

"Artık sadece Kuklacı söz konusu değil," dedi. "Ben de buradayım!"

"Bol şans, Kâbus. Bu görev sona erdi."

Kulaklıktan gelen hafif hışırtı sona erdi.

Kaptan Krom mızrağı bir cirit gibi tutarak başının üzerine kaldırdı ve fırlattı.

Balon onlarca metre yukarıda olmasına rağmen, mızrak Nova'ya doğru süzülürken bir an olsun sarsılmadı.

Nova eğildi.

Cirit, kulakları sağır eden bir tangırtıyla balonun ısıtma mekanizmasına çarpıp propan hortumunu kopardı. Alevler saçılıp söndü. Mızrak, metalden geri sekti, sokağa geri düştü.

Olanlar hemen etkisini göstermişti. Balon ivmeden dolayı süzülmeye devam etse de yukarıya çıkışı yavaşlamıştı.

Nova etrafına bakındı. Normalde, önlerindeki birkaç binanın üstünden kolayca aşabilirlerdi ama şimdi, itki sistemi hasar gördüğünden bunu yapabileceklerini hiç mi hiç zannetmiyordu. Balondaki havayı ısıtan sistem zarar gördüğü için birazdan alçalmaya başlayacaklar, sonra da tam Muhaliflerin kucağına düşeceklerdi.

Winston başını yana eğip Nova'ya baktı. "Eyvah."

Nova da düşünceli bir şekilde ona baktı.

Biraz ağırlık atarlarsa bir sonraki bloğa kadar gidebilir, Muhalifler onlara yetişmeden önce arayı açabilirlerdi. Spor

çantasına, bütün silahlarıyla icatlarına baktı. Bütün çabalarına. Bütün emeklerine.

Winston anlayışlı bir şekilde mırıldandı. "Bazen fedakârlık yapılması gerekir, küçük Anarşist."

Nova iç çekti. "Yerden göğe kadar haklısın."

Sonra kolunu Winston'ın ayak bileklerine doladı ve kendine çekti. Adam kollarını sallayıp viyaklayarak aşağı düştü.

Nova, Winston'ın çığlıklarının kaybolmasını bile beklemeden kendini üst kısma çekip ısıtıcıyı inceledi. Bu sırada balon çatıyı sıyırmış, Nova'ya ısıtıcının hortumunu onaracak zamanı ucu ucuna kazandırmıştı. Ateşleme anahtarını birkaç kez açıp kapayınca alevler canlandı.

Balon gökyüzüne yükseldi.

Nova bitkin ve rahatlamış bir şekilde inledi ve cesaretini toplayıp sokağa baktı.

Kuklacı bir geçit arabasının üzerine düşmüştü. Kaptan Krom onu çekerken Anarşist'in üstü konfeti ve çiçeklerle kaplanmıştı.

Winston mücadele etmedi. Tüm bu süre boyunca gözünü Nova'dan ayırmadı. Yüzünde hâlâ aynı delice sırıtış vardı.

Nova kolunu kaldırıp el salladı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Adrian kafasının içi yünle doluymuş gibi bir hisle uyandı. İnledi, yan dönmeye çalıştı ama sonra zırhlı kıyafetin hâlâ üstünde olduğunu anımsadı. Sert materyal sırtına batıp canını acıtıyordu.

Her yeri acıyordu ama en çok da omzu. Zonkluyor, yanıyordu; kandan yapış yapış olmuştu.

Kâbus'un onu gerçekten bıçakladığına inanamıyordu. Bunun neden bu kadar şaşırtıcı olduğundan emin değildi ama dâhiler böyle dövüşmezdi. Süper güçlerini, sıra dışı yeteneklerini kullanırlardı. Kızın yaptığı düpedüz belden aşağı vurmaktı.

Bir dahaki sefere bunu unutmamalıydı. Kâbus, diğerleriyle aynı kurallara uymuyordu.

Ama sonra kendisinin de uymadığını düşündü. Eskidendi o. Nöbetçi olunca değişmişti her şey.

Doğrulmayı başardı. Hâlâ gündüz olmasına rağmen hava kararıyordu. Yan binadan düşen gölgeler çatıyı karanlıkta bırakıyordu. Bilincini beş ya da altı saat kaybetmiş olmalıy-

dı. Kâbus onu yukarıda, birilerinin bulmasının mümkün olmadığı bir yerde devirdiği için şanslıydı. Kimsenin rahatsız etmediği ortada olsa da, onca zaman yüzükoyun ve savunmasızca uyumuş olduğunu düşünmek onu huzursuz ediyordu.

Yüzükoyun, savunmasız, işe yaramaz.

Oscar neden gelip onu aramamıştı?

Hayır, bu aptalca bir soruydu. Neden arayacaktı ki? Oscar, Adrian'ın Nöbetçi zırhının altında olduğunu bilmiyordu, hem zaten... Danna yaralanmıştı, belki Ruby de. Oscar'ın ilgilenmesi gereken başka meseleler vardı. Dosdoğru karargâha dönmüş olmalıydılar. Muhtemelen hâlâ da oradaydılar.

Adrian yakınlardaki pencerelerden bir bakan olmadığından emin olmak için etrafı kolaçan etti, sonra da parmaklarını kıyafetin göğüs parçasının ortasına bastırdı.

Zırh tangırdayıp tıslադı, origami gibi kendi üstüne katlandı, kol ve bacak kısımları geriye doğru kıvrıldı; ta ki ezilmiş bir alüminyum kutu boyutuna gelene dek. Parçayı, göğüs kemiğinin üzerindeki derisinin içine soktu ve bir aydan uzun süredir yaptığı gibi fermuar dövmesini yukarıya çekti.

Gömleğinin önünü iliklemeye başladı ama omzu ona durması için çığlık çığlığa bağırıyordu. Başını eğip baktı. Tişörtü yırtılmıştı ve kıyafetin uyguladığı baskı kanamayı yavaşlatmış olsa da bir hayli kan kaybettiği daha ilk bakışta belli oluyordu. Böğrü baştan aşağı ıslaktı ve kanın pıhtılaştığı yerde kumaş neredeyse kapkara olmuştu. Beyni o yüzden mi zar zor çalışıyordu, yoksa Kâbus'un onu bayıltması yüzünden mi, merak etti.

Belki de ikisi birdendi.

Kumaşı teninden sıyırırken kıza bildiği bütün küfürleri sıraladı, sonra da tişörtü çıkartırken kendine sövdü.

O kızın sadece düşük teknolojiyle yapılmış bir avuç alet edevatı ve yalnızca ten temasıyla işleyen bir gücü vardı. Nasıl olup da onu yenmişti?

Gururunu kurtarmak için gösterdiği acıklı çabaların farkına vararak yüzünü ekşitti. Ama kimi kandırıyordu ki? Hafife alınmaması gereken bir rakibi hafife almıştı. Kız güçlüydü. Zekiydi. Kullanırken gördüğü düşük teknolojili aletlerinin çoğu da oldukça etkileyiciydi.

Başını iki yana sallayarak gülmeye başladı, ilk başta duygusuzca, daha sonra aslında kendine güldüğünü bilse bile neşeyle.

Eh, şehrin bir sonraki muhteşem süper kahramanı olma hayalleri buraya kadardı demek.

"Bir dahaki sefere," diye fısıldadı kendi kendine. Bu bir yemindi.

Çalışmaya devam edecekti. Daha iyi olacaktı ve *tekrar* karşılaşacaklardı.

Kotunun arka cebinden keçeli kalemini çıkarıp çatının beton çıkıntısının üzerine bir musluk çizdi, çizimi çekip üç boyutlu hale getirdi. Musluğun başını çevirince, serin su öne doğru fışkırdı.

Gömleğinin temiz kalan yarısını bir bez parçası gibi kullanıp kanı olabildiğince temizledi. Yara temizlenince çok da berbat gözükmemişti. Adrian'ın kalbi hâlâ atıyor, kolu hâlâ çalışıyordu, demek ki kız çok da önemli bir yerinden bıçaklayamamıştı onu.

Yarayı iyice inceledikten sonra keçeli kalemin ucunu tenine koydu ve bir dizi dikiş çizip derisini birleştirdi. İşini bitirince keçeli kalemin kapağını takıp yerine koydu, suyu kapattı, sonra da başparmağını sol kolunun aşağı kısmındaki

dövmede gezdirdi. Koyu, siyah mürekkeple yapılmış ateşten bir sarmaldı bu. Kenarları esmer tenine karışıp soluyordu.

Ateşi kontrol etme gücü. Eşine az rastlanan bir özellik değildi belki ama dâhiler arasında hâlâ gıptayla bakılan güçlerden biriydi. Bu güce zırhlı kıyafet ve ayak tabanlarına çizdiği yaylar eklenince Adrian her şeyi yapabileceğine, herkesi durdurabileceğine inanmıştı.

Ama Kâbus bana mısın dememişti.

Sadece o kadar da değildi. Bir de onunla *alay etmişti.*

İnleyerek ayağa kalktı, o sabah geçit töreni yapılan sokağa bakmak için cesaretini topladı. Temizlik ekipleri konfetilerin, yiyecek ambalajlarının yanı sıra Kuklacı'nın saldırısından arta kalan kırık camları, mahvolmuş geçit arabalarını ve yağmalanmış ürünleri temizlerken kutlamanın yerini ağırbaşlı bir sessizlik almıştı.

Kâbus, Kuklacı'dan ona bir ip atmasını istemişti. Birlikte mi çalışıyorlardı? Kız bir Anarşist miydi?

Bir bakıma bu mantıklıydı. Geçtiğimiz on yılda tamamen yok olmamış sayılı kötü çeteden biriydi Anarşistler. En çok da Muhaliflerden, özellikle de Konsey'den nefret ediyorlardı.

Hem Kâbus'un yukarıda olma nedeni de bu değil miydi? Konsey'in peşine düşmüştü. Kaptan'ın peşine düşmüştü.

Adrian gözlüğünü burnunun üzerine bastırıp düzeltti. Sokakta küçük bir kız, belki de bütün öğleden sonra saklandığı bir tur otobüsünün altından dışarıya çıkıyordu. Kız, histerik bir şekilde hıçkırarak ağlıyordu ve Adrian, bu kadar yüksekten bile hâlâ boğazına dolanmış altın bir ip olduğunu görebiliyordu. Kuklacı'nın ona neler yaptırdığını merak etti.

Dişlerini sıktı.

Anarşistlerin çoğunun kimlikleri yıllardır biliniyordu.

Winston Pratt. Ingrid Thompson. Honey Harper. Leroy Flinn.

Ama *Kâbus*... O yeniydi işte. Bir gizem ve aynı zamanda da bir tehditti.

Gözlerini kapattığında onu, kapüşonunun karanlığından görünen gözlerinin belli belirsiz parıltısını görebiliyordu. İfadesizdi. Pişmanlık yoktu. *Korkusu* yoktu. O sözcükleri, yıllarca aklından çıkmayan o sözcükleri söylerken bile... Şimdi, kızın o sözcükleri gerçekten söyleyip söylemediğinden, bunun bilinci yerinde değilken gördüğü bir rüyanın parçası olup olmadığından emin değildi.

Korkusu olmayanın cesareti de olmazmış.

Dışarıya titrek bir nefes bıraktı. Bir rüya değildi. Kız gerçekten bunları söylemişti.

Tesadüf olamazdı.

"Kâbus," diye fısıldadı ve bunu ilk kez söylemiş gibi geldi ona. Artık onun için farklı bir anlam ifade ediyordu. Sadece durdurulması gereken bir kötü ya da uğraşılması gereken bir bela değildi. Artık cevaplar verebilecek biriydi. "Sen gerçekten kimsin?"

Adrian, Muhalif Karargâhı'na doğru yola çıktığında düşüncelerinin uyuşukluğu neredeyse tamamen geçmişti. Kendine, dövmeleri gizlemek için uzun kollu bir tişört çizmişti. Omzu kumaşın altında hâlâ zonkluyordu.

Ana girişin döner kapısından içeri girdi ve geniş lobiye bakan sahanlıkta durakladı. Burası, her daim aktivite ve gevezelikle, zeminin ortasına yazılmış devasa *M* harfinin üzerinden geçen ağır botların sesiyle uğuldayan geniş bir toplanma

yeriydi. Gri kırmızı üniformalı Muhalifler, laboratuvar önlüklü doktorları geçip kırışık elbiseli idarecilerin arasına karışıyorlardı. İnsanlar hızla çeşitli departmanların arasında gidip geliyor, duvarlarda dizili olan ekranlara bakıyor, Kuklacı'nın saldırısına ait sahneleri tekrar tekrar izliyorlardı.

Hugh ile Simon bazen bütün bunların Korku Bekçisi'nin bodrumunda başlamış olmasıyla ilgili espriler yapardı. O zaman gençtiler, çocukluk arkadaşıydılar, her ikisinin de sıra dışı güçleri vardı ve her ikisi de şehirlerinin Anarşistlerle suçlular tarafından yönetilmesinden usanmıştı. Ta ki bir gece bu konuda bir şey yapmaya karar verene kadar.

Cesur maceraları gözü pek bir hâl alıp kamuoyunun ilgisini kazandıkça, bu sivil adalet savaşçılarının safına dört dâhi daha eklenmişti: Kasumi, Evander, Tamaya. Bir de Adrian'ın annesi olan Georgia Rawles, Eşsiz Yenilmez Kadın.

Onlara o ismi veren ve tarihteki yerlerini sağlamlaştıran Evander'di. *Muhalifler.* Adrian'ın anladığı kadarıyla o zaman ne paraları vardı ne karargâhları ne de nüfuzları. Dünyayı daha iyi bir yer haline getirme konusundaki büyük kararlılıkları dışında hiçbir şeyleri yoktu ve bütün bunları hazır makarnayla peynire talim edip ev yapımı kostümler giyerek, sırayla birbirlerinin güve yemiş kanepelerinde uyuyarak yapmışlardı.

Altı kurucu Muhalif hâlâ çekirdek kadro olarak düşünülse de sayıları artmaya devam etmiş, davaya daha çok adalet savaşçısı katılmış, dünyalarını yerle bir eden kötülere karşı savaşma cesaretini gösteren dâhiler çoğalmıştı.

Şimdi karargâhı görünce, onca yıl önce bütün bunların o bodrumda, birkaç gençle ve dünyayı daha iyi bir yere getirme arzusuyla başladığını hayal etmek zordu.

Şimdi de durum buydu: Yeryüzünde seksen iki, yeraltında sekiz katı bulunan, dünyanın en kapsamlı hükümet ve kolluk kuvvetleri tesisi.

Doğruya doğru, katların çoğunda aslında bir şey yoktu ama Hugh büyümeye ihtiyaç duyduklarında bütün bu ekstra yerlerin onları nasıl mutlu edeceğinden sık sık bahsederdi. Kule, uluslararası bir bankanın ve aynı derecede sıkıcı bir şeyin ana ofis binası olarak inşa edilmişti ama şimdi yüksek teknolojili tesislerin ve sanal gerçeklik simülatörlerinin bulunduğu yerdi. Muhalifler bu simülatörlerde, çeşitli programlanabilen durumların içerisinde hem fiziksel hem de zihinsel olarak eğitim görebiliyorlardı. Ağzına kadar dolu bir cephanelik vardı. Her türden silah, aşılması gittikçe zorlaşan savunma önlemlerinin ardında tutuluyordu. Koca bir kat ise süper güçlü aygıtların ve nesnelerin depolanması ve korunması için tahsis edilmişti. İki kat, şehrin gözetimine ve soruşturmalara ayrılmıştı. Arı kovanı gibi işleyen bir çağrı merkezi, normal şehir hapishanesine konulmayacak kadar tehlikeli dâhi suçlular için hücreler, izindeki Muhalifler için dinlenme alanları, araştırma laboratuvarları, tam teşekküllü bir tıp merkezi vardı. Binanın en üst katındaysa, Konsey'in anarşiden kurtardığı toplumu, çöküşten kurtardığı dünyayı korumak maksadıyla kanunlar yapıp kararnameler yayınladığı Konsey Salonu bulunuyordu.

Konsey, kendini toplumun gidebileceği tek yön, o korkunç kaos ve suç yıllarını geride bırakıp ileri gitmenin tek yolu gibi görüyordu ama Adrian bazen Muhaliflerin kurduğu düzenin temelinin hiç kimsenin kabullenmeye yanaşmadığı kadar çürük olduğu hissine kapılıyordu.

Adrian belini doğrulttu, giriş katına uzanan merdivenden

inmeye başladı, sonra oradan asansörlere ve hastane kanadına yöneldi. Yukarıdaki ekranlardan birkaçında, kalabalığa sıcak hava balonunun sepetinden el sallayan, yüzü kapüşonunun gölgesinde kalmış Kâbus'un görüntüsü belirdi.

Kâbus'u görünce Adrian'ın içine yeniden bir kararlılık duygusu doldu. Zihninden yine Kâbus'un onu bıçakladığı anı, hem de bunu Ruby'nin bıçağıyla yapmasını geçirdi. Adrian kontrolünü kaybetmişti. O alevi, öfkeden gözü kararak Kâbus'a fırlatmıştı ve onun arkasında ne olabileceğini hiç düşünmemişti.

Kız, ona çömez demişti ve haklıydı. Bu amatörce bir hataydı.

Monark'ın çığlıklarını duyduğu anda onun feci bir şekilde yaralandığını anlamıştı. Alevi gelişigüzel kullanmıştı ve ne kadar istese de bunun için Kâbus'u suçlayamıyordu. Alevler kendi ellerinden çıkmıştı ve bu, daha doğru dürüst hâkim olmadığı bir gücün sonucuydu. Ukalaca ve dikkatsiz davranmıştı. Bedelini de Danna ödüyordu.

Hastane kanadına ulaştığında birinci odanın pencerelerinden Tamae Rae'yi, yani Fırtına Kuşu'nu gördü. Bir şifacı, onun siyah tüylü kanatlarıyla ilgilenirken o da yatağın kenarında oturuyordu. Öfkeli görünüyordu ama Adrian yalnızca *Kuklacı*, *balon* ve *beş para etmez ağ* sözcüklerini yakalayabilmişti.

Danna'yı üçüncü odada buldu. Yan yatıyordu, bilinci yerinde değildi. Üniformasının çoğu kesilip çıkarılmış, sol kolundaki ve gövdesindeki yaygın yanıklar ortaya çıkmıştı. Burnunun ve ağzının üzerinde bir maske vardı, muhtemelen şuursuzken vücudunun biçim değiştirmesini önlemek için -zira kaç ya da savaş modundayken kıza bazen böyle oluyordu- akciğerlerine bir iksir veriyorlardı. Danna bir keresinde Adrian'a, çocukken gördüğü

kâbuslar sırasında bunu sık sık yaşadığını söylemişti.

Kâbuslar.

Ah, ne ironiydi ama.

Adrian'ın içine bir ağırlık çöktü. Kavga sırasında durup Danna'nın yanıklarının ne kadar ağır olduğunu görecek zamanı olmamıştı ve şimdi yaptıklarından duyduğu suçluluğun ağırlığı ona bir tokat gibi çarpmıştı.

Oscar'la Ruby de oradaydılar. Köşede, bir sırada oturuyorlardı. Ruby başını Oscar'ın omzuna yaslamıştı. Adrian bir an için Ruby'nin uyuyor olabileceğini düşündü ama sonra kızın gözleri uykulu bir halde ağır ağır açıldı. Oscar'ın yüzünde çok kısa süren bir hayal kırıklığı belirdi ama öyle hızlı yok oldu ki Adrian bunu yanlış görmüş olabileceğini düşündü.

"Ah, *şimdi* ortaya çıkıyor," dedi Oscar, ayağa kalkarak. "Nerelerdeydin, dostum?"

"Üzgünüm," dedi Adrian, özrü iliklerine kadar hissederek. Kâbus'la ilgili mesajını aldım ve yanınıza geliyordum ki Kuklacı ortaya çıktı ve bir grup çocuğu korumaya çalışırken orada sıkışıp kaldım. Herhalde geçide yüz çocuk falan getirmişlerdi. Tam bir kaostu." Söylediği yalanı ne kadar kolay bulduğuna kendi de şaşırarak yaralı omzunu gömleğinin üzerinden hafifçe kaşıdı. "Ama yine de sizinle birlikte orada olmalıydım. Üzgünüm. Danna?.."

Oscar morali bozuk bir şekilde oflayıp pufladı. "Kavga sırasında çok kötü yandı."

Danna yatakta titrek bir nefes aldı. Duvardaki makine bir saniye için daha uzun bipledi, sonra eski ritmine geri döndü. Adrian yaklaştı, kendini yanık yaralarının üstünü örten soğuk kompreslerden birini kaldırmaya, verdiği zararla yüzleşmeye zorladı.

Ne kadar acı çekmişti? Ya da vücudu hemen şoka mı girmişti? Kompresi yanıkların üzerine geri yerleştirip gömleğinin üstünden kolundaki alev dövmesini ovuşturdu. Haftalar önce iyileşmiş olmasına rağmen bir an için alevin bir çıra gibi tenini yaktığını hissetti.

Tekrar Oscar'la Ruby'ye döndü. "Şifacılar onu gördü mü?

Oscar başını öne salladı. "Evet. İyileşeceğini söylüyorlar ama biraz zaman alacak. Gerçekten kötü yaralanmış."

"Devriye gezerken Danna bizim gözlerimizdir," dedi Adrian, ensesini kaşıyarak. "Onsuz çok büyük bir dezavantajımız olacak."

"Esas tuhaf olan," dedi Ruby. "Bu, Kâbus'un işi bile değildi. Bunu yapan..." Eliyle Danna'yı gösterdi, sonra parmaklarıyla havada tırnak işareti yaptı. "Şu *'Nöbetçi'* dedikleri adamdı."

Adrian, Ruby'nin ses tonundaki düşmanlık yüzünden irkildi. Ekibine aslında çatıda onlarla birlikte olduğunu söylemek isteyen küçük bir parçası çabucak ortadan kayboldu. "Kim?"

"Dövüşün ortasında ortaya çıkan adamın biri," dedi Oscar. "Kâbus'la dövüştü. Kıyafetinin üstünde *M* harfi vardı ama..." Omuz silkti. "Hiçbirimiz onu daha önce görmemiştik."

Aklı karışan Adrian kaşlarını çattı. "Nöbetçi mi?"

"Monark, onu uyutmalarından önce öyle demişti. Galiba, Nöbetçi ateş elementiydi." Oscar kaşlarını çattı. "Ama kesinlikle Çılgın Ateş değildi."

Çılgın Ateş, hâlihazırda Muhaliflerde, en azından Gatlon şehri kadrosunda bulunan tek ateş elementiydi. Adrian ateşi nasıl kontrol etmesi gerektiğine dair birçok fikri antrenman salonunda onu izleyerek edinmişti.

Ruby esnedi. "Onun, o Adalı dedikleri dâhi olduğunu

da sanmıyorum. Hani geçen yıl burada eğitim gören. İsmi Magma'ydı, değil mi? Bu Nöbetçi denen adam tepeden tırnağa örtülüydü. Sokaktaki birisi onun çatıda fotoğrafını çekmiş. Bir şey bilen biri var mı diye fotoğrafı etrafa yaymaya başlıyorlar."

"Ayrıca üstün bir sıçrayışı vardı," dedi Oscar. "O kıyafet de doğrudan çizgi romanlardan fırlamış gibiydi. Dürüst olmak gerekirse araştırma ve geliştirmeden olabilir. Belki üstünde çalıştıkları yeni süper asker gibi bir şeydir ve henüz açıklayamayacakları kadar gizlidir."

Ruby, sanki az önce yeni bir ipucu bulmuş gibi küçük bir çığlık atıp heyecanla öne doğru eğildi. "Ya da Muhalif kılığına giren bir kötü olabilir. Belki ismimizi lekelemeye çalışıyordur. Belki bunların hepsi mahvımıza yol açacak karmaşık bir planın parçasıdır."

Adrian'la Oscar ona baktılar.

Ruby omuz silkti. "Belki?"

"Belki," diye onayladı Oscar.

Tekrar sıraya çöken Ruby, bu ani heyecan sanki geriye kalan enerji kırıntılarını da tüketmiş gibi bir kolunu gözlerinin üzerine getirdi. Bileğindeki kantaşı, odanın ışığını yansıtıp yanağını gül kırmızısına boyadı. "Bu benim teorim ve arkasındayım."

"Ama Monark'a saldırmadan önce," dedi Oscar. "Kâbus'la savaşıyordu. Ya da belki bu bir hataydı. Kim bilir?"

"Başka kimse yaralandı mı?" diye sordu Adrian.

"Hayır," dedi Ruby, savunmaya geçmiş gibi bir ses tonuyla. "Muhteşemiz. Kesinlikle inanılmazız."

"Kâbus, Ruby'ye dokundu," diye açıkladı Oscar. "Onu uyuttu." Uzanıp Ruby'nin başını sevdi. Bu, Adrian'ın hatırlayabildiği kadarıyla onun yaptığı en tuhaf hareketlerden bi-

riydi ve Oscar bazen epey tuhaf biri olabiliyordu.

"Boşboğaz," diye homurdandı Ruby, onu itip uzaklaştırarak. "Merak eden varsa diye söylüyorum, şu anda kendimi sanki biri kafamın içini betonla doldurmuş gibi hissediyorum."

Adrian, tam olarak nasıl hissettiğini bildiğini söylememek için kendini zor tuttu. "Bu, bir Muhalif ekibinin Kâbus'la bu yıl içinde dördüncü karşılaşması oldu. Yalnız çalışıyor olması imkânsız."

"Kuklacı'nın balonuyla kaçtı," dedi Oscar. "Yeni bir Anarşist olabilir."

"Ama," dedi Ruby, parmağını havaya kaldırarak, "Kuklacı'yı sepetten aşağıya attı. Bu pek dostça değil."

"Ama Anarşistler böyledir işte, değil mi?" dedi Adrian. "Birlikte çalışırlarken bile güçlüye yer açmak için zayıfı ezmenin gerekliliğine inanırlar."

Oscar omuz silkti. "Bana mantıklı gelmiyor ama onlar sonuçta kötüler. Kafalarının nasıl çalıştığını kim bilebilir?"

"Bardağın dolu tarafına gelince," dedi Ruby, gözlerini açıp muzip bir şekilde gülümseyerek. "Kâbus'un tüfeğini aldım."

Adrian tek kaşını kaldırdı.

"İncelenmesi için yukarıya götürdüler," dedi Oscar. "Kaptan'a tek bir ok fırlattı. Onu gözünden vurmasına ramak kalmıştı." Parmaklarını birbirine yaklaştırdı. "O ok da inceleniyor. Belki izini sürüp onu aldığı yeri bulabilirler."

Adrian başını çevirdi. Tüfekten ya da kullandığı oktan ne kadar bilgi elde edebileceklerini bilmiyordu ama bu da bir şeydi. Bir başlangıçtı.

O sabah umurunda olan tek şey Nöbetçi olarak yeteneklerini kanıtlamaktı. Yapabileceklerini göstermek konusunda

heyecanlıydı. Nöbetçi başlığını çıkarıp ekibine ve Muhaliflerin geri kalanına kim olduğunu açıklama hayali kurmuştu.

Ama o an için bunların hiçbiri umurumda değildi. Kâbus'un söylediği tek bir cümle her şeyi değiştirmişti.

Onun kim olduğunu öğrenmeliydi. Bildiklerini öğrenmeliydi.

Onu bulmalıydı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Adrian nedenini bilmese de gergindi. Fırtına Kuşu yaralarının tedavi edilmesi için saatler önce karargâha getirilmişti ama Konsey'in geriye kalanı hâlâ dönmemişti. Yaralanmış olsalar şimdiye kadar öğrenmiş olurdu, yani bu yüzden değildi. Nöbetçi'yi duyup duymadıklarını, onun için ne düşündüklerini ve yaptıklarının ardındaki niyeti görüp göremediklerini merak ediyordu.

Hastane katında dolaşıp Kuklacı'yla dövüşürken yaralananlara bakarak biraz zaman geçirdi, sonra da muhtemelen her zamanki gibi kendini bütün olup bitenin dışında kalmış hisseden Max'i ziyaret etmek için üst kata çıktı.

Max'in karantina odası, lobinin ana katının üzerindeki köprünün üstüne yapılmıştı. Orası muhtemelen en süslü odaydı, resmen lüks bir süitti. Yerden tavana uzanan pencerelerden nefes kesici nehir manzarası görülüyordu. Gözden uzak bir yerde yatak odası ve küvetli banyosu da vardı ama Adrian, Max'in bunları pek de sık kullanmadığını düşünüyordu. Max orada pek zaman geçirmiyor gibiydi. Hep odası-

nın dışındaydı. Her zaman, son dört yıldır titizlikle üzerinde çalıştığı camdan şehir maketiyle ilgileniyordu.

Adrian karantinaya yaklaştığında, Max'in, şehir parkı maketinin içine, zeminde rahatça yerleşebileceği birkaç boş yerden birine bağdaş kurup oturduğunu gördü. Cam odanın dışındaki ekranlardan gözlerini ayırmadan geçit görüntülerini izliyordu. Adrian'ın yıllar önce yaptığı cam heykelciklerden biriyle, turistleri parkta gezdiren at arabası heykelciğiyle oynuyordu.

Bu bir oyun olarak başlamıştı. Max, onun için bir karantina odası inşa edildiğinde yeni yürümeye başlamıştı ve Adrian onu mümkün olduğu kadar rahat ettirmeye kararlıydı. Max'in, Kaptan'ın ona getirdiği iç içe geçen bloklarla bir şeyler inşa etmeyi ne kadar sevdiğini görmüştü, o yüzden keçeli kalemiyle camın üzerine yeni şekiller çizmeye ve onları Max'in tarafına itmeye başlamıştı.

Max büyüdükçe istekleri de artıyordu. Uzun kuleler, kubbeli tavanlara benzeyen bloklar ya da köprü yapmakta kullanabileceği kablolar istedi. Adrian, çocuğun ne yapmaya çalıştığını fark etmeden önce gözlerinin önünde uzanan o tanıdık ufuk çizgisini gördü.

Max artık on yaşındaydı ve minyatür şehir neredeyse tamamlanmıştı. Yuvarlak odanın tamamını kaplayan olağanüstü bir şeydi. Tamamen parlak, saydam camdan yapılmıştı ve neredeyse Gatlon'un birebir kopyasıydı. Ama aynı gerçek şehir gibi, hep değişiyordu. Çocuk, maketi, bir parçası olduğunu hayal ettiği Gatlon'un gerçeğine sadık kalarak yaparken yıkıyor, yeniden yapıyor; düzeltmeler ve rötuşlarla düzenliyordu.

Max, Adrian'ın yaklaştığını gördü ve bloknotunu kaldırarak ona gösterdi. Konsey'in geçit arabasını çizmek için elinden geleni yapmıştı.

"Bunu yapabilir misin?" dedi Max. Sesi camın arkasından boğuk geliyordu.

"Ne yani, bir 'merhaba' yok mu? 'Bugün psikozlu bir kötü tarafından öldürülmemene sevindim' demeyecek misin?"

Max bloknotu indirdi. "Haberler bütün öğleden sonra ağırlıklı olarak Fırtına Kuşu'yla ilgiliydi ama Monark'ın ve birkaç kişinin daha yaralandığını biliyorum. Haberlerde, sık sık sivil kayıplarla ilgili güncel raporlar da veriliyor." Durakladı, sonra da daha net olmak adına ekledi: "Yaralansan şüphesiz haberim olurdu."

Adrian homurdandı ve yere çömeldi. "Bu durumda, evet, tabii ki yapabilirim ama buluttan gerçek şimşekler çakmasını sağlayamam. Onun için biraz hayal gücünü kullanman gerek. Yiyecek satan birkaç sokak satıcısı da ister misin?"

Max'in gözleri parladı. "Evet. Bir de kötülerin geçit arabasını. Ya bando takımı?"

"Heykelcik fabrikasına benzer bir halim var mı benim?" Keçeli kalemini çıkardı ve hatırlayabildiği kadar detaylandırarak geçit arabasını çizmeye başladı. Ama o kızın bilekliğini tamir etmeye çalışmasına takılıp kaldığı için dikkati dağılmıştı.

Geçit arabasının yarısı bittiğinde durakladı.

Sonrasında öyle çok şey olup bitmişti ki, o kızı ve bilekliğini tamir ettiğinde kızın ona bakışını neredeyse unutmuştu: Adrian'ın yaptığı şeye hayatında gördüğü en harika şeymiş gibi değil de temkinli olması gereken bir sahtekârın oyunu olup olmadığını anlamaya çalışıyor gibi bakmıştı.

Bugünlerde şehre akın eden bir sürü dâhi vardı. Belki de süper güçleri olan birini görmek artık yeni bir şey olmaktan çıkıyordu.

Max istediğinde arabayı yürütebilsin diye altına tekerlekleri de yerleştirerek çizimini bitirdi. "Al bakalım," dedi, elini çizime bastırıp iradesini camın içine yönlendirerek.

Çizim, Max'in tarafındaki pencerede ortaya çıktı. Dönen tekerlekleriyle geçit arabasının tam bir kopyasıydı.

Cam duvar değişmeden kalmış, çizim diğer tarafa geçerken silinmişti.

Max elini uzattı, konsantre olduğu için yüzü gerilmişti. Minyatür geçit arabası titremeye başladı, sonra yükselip havada asılı kaldı. Hafifçe sallanarak, ama bir yere çarpmadan şehrin üstünde Raikes Bulvarı'nı takiben uçtu, sonra köşeyi dönüp Park Yolu'na saptı ve nihayet Max'in yanına kondu.

Max nefesini verdi ve gözlerini açtı. "Teşekkürler."

"Bence güçleniyorsun," dedi Adrian. "Her zamankinden daha sağlamsın. Bundan oldukça eminim."

"Hayır, güçlenmiyorum," dedi Max, hayal kırıklığını neredeyse başka herkesten saklayacak olan gerçekçi bir ses tonuyla.

"Şey, biraz telekinezi hiç olmamasından daha iyidir, değil mi?" dedi Adrian, keçeli kalemin kapaklı ucuyla göstererek. "Konsey heykelciklerinin tepede olmasını mı istemiştin?"

Max başını iki yana salladı. "Geçen yıl yaptıkların hâlâ duruyor." Etrafına bakındı. "Bir yerlerde." Tekrar Adrian'a döndüğünde yüzü karardı. "Gerçekten birisi Kaptan'a suikast düzenlemeye çalıştı mı?"

Adrian tereddüt etti ama gerçeği Max'ten saklamak için bir neden yoktu. Zeki bir çocuktu ve zaman zaman kendi iyiliğini bile tehlikeye atacak kadar gözlemciydi. Film ya da çizgi film izlemekten çok haberleri izlerdi ve bu camdan hapishanede tıkılıp kalmışken bile her zaman dünyada olup bitenleri Adrian'dan daha çok bilirdi.

"Evet," dedi Adrian. "Kâbus adıyla bilinen bir kötü."

"Onunla daha önce dövüşmüştün."

"Ben dövüşmemiştim. Oscar'la diğerleri birkaç ay önce onunla karşılaşmıştı ve diğer ekiplerden bazıları da onu daha önce görmüş."

"Konsey'e neden zarar vermek istiyor?"

Adrian cama bando takımı karakterlerini çizmeye başladı: Bir davulcuyla bir tuba çalgıcısı, bir sürü tromboncu. "Bazı insanlar, Muhalifler yönetime geçmeden önceki düzeni seviyorlar."

"Herkesin her zaman bir şeyler çalıp birbirini bıçakladığı zamanları mı?"

"Orasını ben de anlamıyorum. Ama galiba o zaman iktidarda olan kişiler oldukça iyi yaşıyorlardı, değil mi?" Kornonun üzerindeki karmaşık kıvrımları hayal etmeye çalışırken kaşları çatıldı. Vazgeçerek müzisyene korno yerine trompet çizdi.

"Sence bu yeni adam da bunu mu istiyor? Şehri kötülere geri vermeyi mi?"

"Yeni adam mı?"

Max ekranları gösterdi. Adrian, Max'in bakışlarını takip etti ve omurgası buz kesti. Haberlerde, Nöbetçi'nin bir fotoğrafı gösteriliyordu. Çatıdan çatıya atlarken otuz metre aşağıdan çekilmiş, bulanık bir görüntüydü. O anda çekildiği için neredeyse uçabiliyormuş gibi görünüyordu.

Kendini ilk kez zırhıyla görüyordu ve resim kalitesinin berbat olması hem acayip hem de rahatlatıcıydı.

Onun olduğunun anlaşılması mümkün değildi. Olmamalıydı da. Kimsenin, Kâbus'u yakalamayı beceremeyenin o olduğunu bilmesine gerek yoktu. Monark'ı yaralayanın o olduğunu da bilmeleri gerekmezdi.

"Bence..." Adrian tereddüt etti. "Onun kötü olup olmadığını bilmiyoruz. Belki de yardım etmeye çalışıyordu. Kâbus'la dövüşmüş ve göğsünde *M* harfi varmış."

"Ama bizden biri değil, öyle değil mi?"

"Adrian, her defasında bir müzisyen olmak üzere bando takımını Max'e doğru itip camdan geçirmeye başladı. "Bilmiyorum. Oscar onun aşağıda geliştirdikleri gizli bir silah olabileceğini düşünüyor."

Ana kattaki bir kargaşa, Adrian'ın dikkatini parlak girişe yöneltti. Konsey nihayet dönmüştü. Krom, aralarına aldıkları Kuklacı'yı zincirlerle bağlamış sürüklüyordu. Kaptan, kötüyü, bekleyen ekiplerden birine doğru itip hapishane katına götürülmesini emretti. Tsunami de onlarla birlikte gitti, bir şeye kalkışırsa diye sudan bir duvarı hazırda tutuyordu ama Winston Pratt'in Muhalif Karargâhı'nda olmaktan dolayı sevinçten nutku tutulmuştu ve saldırı planlayacak hali yoktu.

Kara Işık, hem Kaptan'ın hem de Korku Bekçisi'nin sırtına vurdu ve asansörlere doğru giderken o yaygaracı sesiyle Fırtına Kuşu hakkında bir şeyler söyledi. Sesini yukarıda olmasına rağmen Adrian bile duyabilmişti.

Bu sırada Adrian ayağa kalktı. Kaptan Krom başını kaldırıp ona baktı ve her ne kadar endişelenmesi için pek bir neden olmasa da hissettiği rahatlamayla yüzü yumuşadı. Bildiği kadarıyla, *herkesin* bildiği kadarıyla, Adrian bütün o zaman boyunca aşağıda, kalabalığın içerisinde geçidi izliyordu ve bir avuç beyni yıkanmış çocuğa karşı kendini savunabilirdi.

Yine de bir elini hoş geldin anlamında kaldırırken gülümsemekten kendini alamadı.

Döndü, Max'in penceresine iki kez vurdu. Max başını kaldırmadan el salladı, geçit arabasının önündeki bando takı-

mını düzenlemeye başlamıştı bile.

Adrian zemin kata indi. Kaptan etrafında toplanan kalabalığı yararak ilerledi. Kalabalık bağıra çağıra suikast girişimi, Kuklacı, Kâbus ve Nöbetçi hakkında sorular soruyor ama hepsi cevapsız kalıyordu. Kaptan, Adrian'ı merdivenin son basamağında karşıladı, sonra onu uzağa çekip omuzlarından tuttu. Adrian dikişlerinin gerildiğini hissedince yüzünü buruşturdu ama bunu bir gülümsemeyle gizlemek için elinden geleni yaptı.

"Olaylar başladığında geçitte olup olmadığından emin değildik," dedi Kaptan Krom.

Korku Bekçisi yanlarında belirdi ve Adrian'a yandan sarıldı. "Sağ salim geri dönmene sevindik."

Dünya için onlar Hugh Everhart ve Simon Westwood'du. Süper kahramanlardı. Konsey'in ve Muhaliflerin kurucu üyesiydiler.

Ama Adrian için onlar babalarıydı.

Tavana bakarak gözlerini yuvarladı. "Kesin şunu. Beni utandırıyorsunuz."

"Tekrarlanacağına şüphen olmasın," dedi Simon. "Dövüşe katıldın mı?"

Adrian başını iki yana salladı. "Dövüş başladığında birkaç blok uzaktaydım. Zamanımın çoğunu birkaç otobüs dolusu çocuğa trafik memurluğu yaparak geçirdim."

"Zor iş," dedi Hugh. "Ama birinin yapması gerek."

"Soruşturma başladı mı?" diye sordu Adrian. "Kuklacı tek başına hareket etmiyordu. Belki başka Anarşistler de oradaydı, Kâbus da çatıdaydı." Kaşlarını çatarak Hugh'a baktı. "*Senin* peşindeydi."

"Ben iyiyim," dedi Hugh, şakağını kaşıyarak. Adrian, okun

oraya isabet ettiğini biliyordu ama iz bile kalmamıştı.

"Bunu görebiliyorum," dedi. "Ama yine de bugün sana suikast girişiminde bulunuldu. Neredeyse başarıyorlardı *ve* Fırtına Kuşu'nu aşağıya indirdiler. Bu kız ikide bir ortaya çıkıyor ve bence kesinlikle yalnız çalışmıyor."

"Bizce de," dedi Simon. "Bununla ilgileniyoruz ama şu ana kadar Kâbus'un Anarşistlerle çalıştığına ya da eski veya yeni bir çeteyle bağlantısının olduğuna dair somut bir kanıt yok. Şans eseri Winston'ın balonuna denk gelip kaçmak için onu kullanmış da olabilir. Elimizde kanıt olmadan..."

"Peşlerine düşmek yasaya aykırı," diye mırıldandı Adrian boğuk bir sesle.

"Kuralları önemsemezsek onlardan bir farkımız kalmaz," dedi Hugh.

Adrian cevap vermedi. Muhalifler ilk kurulduğunda hiçbir kurala göre hareket etmeleri gerekmemişti, uyulacak kurallar yoktu. Yasa uygulayıcı olmaktan çok sivil adalet savaşçılarıydılar ve kesinlikle kanun *yapıcı* değillerdi. Dünyayı daha iyi, daha güvenli bir yer haline getirmek için ne gerekiyorsa onu yapmışlardı; bilgi için birilerine şantaj yapmak ya da somut delil olsun ya da olmasın, şüpheli bir şeyler döndüğünü düşündükleri yere sızmak gerekse bile.

Adrian bazen o zamanların, yani süper kahramanların liderlik değil de süper kahramanlık yaptıkları zamanların daha iyi olduğunu düşünüyordu.

Belki de Nöbetçi olma düşüncesi ona bu yüzden cazip geliyordu: Tanınmamak özgürlük, kimseye hesap vermek zorunda kalmamak da güç getiriyordu.

Ama o gün de anlaşıldığı üzere, bu, yaptıklarının bir bedeli olmayacağı anlamına gelmiyordu.

"Kafana bu kadar takmamaya çalış," dedi Simon kaşlarını çatarak. "Kâbus'un silahını incelemeye aldık. İşe yarar bir şeyler çıkacak mı, göreceğiz."

"O sadece itibar kazanmaya çalışan çömez bir kötü," diye ekledi Hugh. "Çok daha kötüleriyle baş ettik."

Adrian buna itiraz edemezdi. Sayısız kötüyü ve Anarşinin Asi'nı indirmişlerdi. Yine de içinden bir ses ona Kâbus'un hafife alınmaması gerektiğini söylüyordu. Bildiği kadarıyla, o tek ok, Kaptan Krom'u öldürmeye diğer her şeyden daha çok yaklaşmıştı.

Simon başını kaldırıp Kuklacı, sıcak hava balonunun sepetinden el sallayan Kâbus ve arada bir de Nöbetçi'yi gösteren duvardaki ekranlara baktı.

Hugh, Simon'ın bakışlarını takip etti ve zırhlı dâhiyi görünce kaşlarını çattı. "Soruşturmadan söz açılmışken, bu adam hakkında bir şey biliyor muyuz?"

Etrafları muhabirler, asistanlar ve devriye ekipleriyle sarılı olmasına rağmen kimse cevap vermedi.

Adrian, üstünde gizli fermuar dövmesi olan, Nöbetçi'yi güvenle sakladığı göğsünü kaşıdı. "Benim ekibim Kâbus'a karşı mücadele ederken onu görmüş. Nöbetçi de Kâbus'un peşindeymiş."

Hugh, Adrian'a baktı. "Onun bir yetenek kullandığını görmüşler mi?"

"Galiba. Yani, evet." Yutkundu. "Oscar, onun araştırma ve geliştirmenin ürünü olabileceğini düşünüyor?"

"Benim böyle bir şeyden haberim yok," diye mırıldandı Hugh. "Oscar ve Ruby'yle konuşup neler öğrenebileceğimize bakayım." Gözleri ani bir farkındalıkla aydınlandı. "Danna'yı duydum. Durumu iyi mi?"

Adrian kaskatı oldu. Hâlâ kendi ateşinin sıcaklığını hissedebiliyordu. Hâlâ o kelebeklerin gözlerinin önünde kararıp parçalara ayrıldığını görebiliyordu. "Şifacılar iyileşeceğini söylüyor."

Simon, Adrian'ın omzunu sıktı. Adrian bunun teselli niyetiyle yapılan, babacan bir hareket olduğunu bilse de içinde bir şey kendini daha kötü hissetmesine neden olmuştu. Bunun nedeni sadece Danna değildi, onlara Nöbetçi'nin *kendisi* olduğunu söylememeye karar vermesiydi. Henüz olmazdı.

Hugh arkasını dönüp kalabalığa baktı. "Dinleyin," dedi, bir yer solucanını bile hazır olda bekletecek kadar gür ve kahramanca sesiyle. "Kendine Nöbetçi adını veren bu dâhi hakkında bir şey bilen varsa bildiklerini Konsey'e anlatsın. Anladığımız kadarıyla bizden biri değil..." Durakladı, çelik mavisi gözlerini, birisi öne çıkar da hemen oracıkta *başından beri bendim* itirafında bulunur diye odada gezdirdi. Babasıyla göz göze gelmekten kaçınan Adrian başını kaldırıp karantinadan onları izleyen Max'e baktı.

Hugh devam etti. "Ama bizim sembolümüzü ve ismimizi kullanıyor. Sebeplerini bilmek istiyorum. Düşmansa kiminle çalıştığını öğrenmek istiyorum. Dostsa neden *bizimle* çalışmadığını bilmek istiyorum."

Adrian'a dönüp alametifarikası olan o Kaptan Krom gülüşüyle baktı. Bu gülüş, bunca yıl sonra bile Adrian'a bir kahvaltılık gevrek kutusuna bakıyormuş hissi veriyordu. "Kim bilir? Belki sınavlara gelir."

"Bay Everhart, Bay Westwood..." Beyaz laboratuvar önlüğü ve spor ayakkabı giyen bir kadın elinde bir dosyayla lobiyi geçti. "Bir dakikanızı alabilir miyim? O okun içindeki kimyasal çözelti üzerinde yaptığımız ön testleri tamamladık."

Hugh'la Simon, kadına katıldılar ve üçü, kadının biraz önce geldiği yöne doğru gittiler. Kalabalığın geriye kalanı dağılırken Adrian sanki davet edilmiş gibi davranarak peşlerinden gitti.

"Henüz okun fiziksel yapısı üzerinde bir araştırma yapmadık," dedi kadın, dosyasından bir sayfa çevirerek. "Ama çözelti, izleri Siyanür'e kadar dayanan zehirlerle neredeyse aynı."

"Siyanür," dedi Hugh. "Leroy Flinn mi?"

Kadın başıyla onayladı.

"Bir Anarşist," dedi Adrian.

Duraklayıp arkalarına döndüler, üçü de onun hâlâ orada olmasına şaşırmış gibiydi.

Hugh iç çekerek teknisyene döndü. "Silahtan henüz bir şey çıkmadı mı?"

Kadın başını tereddütle iki yana salladı. "Bu bilgi henüz doğrulanmış değil ancak bağlantısız bazı suçlulardan ele geçirdiklerimize benzer imalat izleri taşıyor; tahmin etmek gerekirse karaborsa."

"Şehirdeki yeni bir satıcı olabilir," dedi Hugh, elini yavaşça çenesinde gezdirerek.

"Ya da işe geri dönen eski bir satıcı," diye ekledi Simon.

"Silahın nereden geldiği kimin umurunda?" dedi Adrian. "Zehri yapanın Siyanür, yani bir Anarşist olduğunu biliyoruz. Kâbus'un Kuklacı ile değil de onunla çalışma olasılığı daha yüksek."

Simon pelerinini omuzlarından geriye attı. "Anarşistler dokuz yıldır pasif durumdaydı. Kızın sokaklarda isim yapmaya çalışan kötü bir dâhi olma ihtimali daha yüksek."

"Bunu bilmiyorsunuz," dedi Adrian. "Ayrıca ne önemi var ki? Bugün bize hem Kuklacı hem de Kâbus saldırdı. Bu, Mu-

halif kurallarına göre bile Anarşistlerin peşine düşmek için yeterli bir neden olmalı."

Hugh, "Kâbus'un gerçekten onlardan biri olduğunu doğrulamaya yetmez," diyerek gülümsedi. Gülümsemesinde öyle sıcak ve nazik bir yan vardı ki Adrian'ın tüyleri ürperdi. Sanki babası softbol antrenmanındaki zor bir günden sonra onu teselli etmeye çalışıyordu. "Ama belki de haklısın. Anarşistleri soruşturmaları için birilerini göndeririz. Birkaç soru sorup neler öğrenebileceklerine bir bakarlar."

Adrian'ın gözkapakları seğirmeye başladı. "Beni göndersenize. *Bizi yani?* Oscar'la Ruby bugün dövüşe katıldılar. Kâbus'la ilgili herkesten çok daha fazla şey biliyorlar. İzin verin de benim ekibim gitsin."

"Ekibin, devriye konusunda mükemmel," dedi Simon. "Ama siz soruşturmacı değilsiniz. Bunun için daha deneyimli birini buluruz."

Adrian alnını ovuşturdu. "Bence... Ben sadece başka bir ekibin bunu bizim kadar ciddiye alıp almayacağını merak ediyorum. Kâbus bugün gerçek bir tehdit olduğunu gösterdi ve Anarşistler işin içindeyse onları zararsız tünel fareleri olarak görmekten vazgeçmeliyiz. Anarşinin Ası olmasa da onlar hâlâ kötüler. Neler yapabileceklerini bilemeyiz."

Hugh güldü. "Kiminle konuştuğunu unutuyorsun, Eskiz," dedi, Adrian'ın Muhalif ismini kullanarak. Adrian bu tavrın sevecen mi yoksa aşağılayıcı mı olduğunu anlayamadı. "Bırak, Anarşistler şehirdeki gücü yeniden ele geçirmeye çalışsınlar. *Kâbus* olsun ya da olmasın, asla şansları yok. Biz hâlâ süper kahramanlarız, biliyorsun."

Dönüp kadının peşinden asansöre girdiler. Adrian şimdiden Konsey'le ilgili başka konulara geçtiklerini duyabili-

yordu; bugünkü saldırılardan sonra insanları nasıl sakinleştireceklerini, Winston Pratt konusunda ne yapacaklarını ve bu sözü edilen karaborsacı silah dağıtıcısının izini nasıl süreceklerini...

Adrian kollarını sıkıca göğsünde kavuşturarak gitmelerini izledi. Hugh Everhart'ın yanıldığını düşünmekten kendini alıkoyamıyordu. Artık eskiden olduğu gibi süper kahraman değillerdi. Yaşlandıklarından ya da Konsey'in kuruluşundan beri suçla mücadeleyi genç Muhalif adaylarına devrettiklerinden değildi bu. Bunun nedeni, artık kurallarının olmasıydı. Kendilerinin yarattığı kurallardı bunlar ama onların da elini kolunu bağlıyordu.

Ona göre çözüm öyle basit ve öyle barizdi ki. Anarşistlerin nerede yaşadığı biliniyordu. Muhalif ekipleri yasa dışı silah bulundurmadıklarından, bomba yapmadıklarından ya da tıpkı o okta bulunan gibi ölümcül zehirler imal etmediklerinden emin olmak için her birkaç ayda bir sığınaklarına baskın düzenliyordu zaten. Tek yapmaları gereken, oraya gidip Kâbus'u teslim etmelerini istemekti.

Onun yerine ekibin birini göndereceklerdi, peki o ekip ne yapacaktı? Birkaç anlamsız soru sorup zamanlarını aldıkları için kibarca özür mü dileyeceklerdi?

Kuklacı ve Siyanür, As'a başından beri sadık olan iki Anarşistti. Winston Pratt'in bugün yalnız çalışıyor olma ihtimali Adrian'a pek mümkün görünmüyordu. Kâbus un, Kuklacı'nın balonunu kullanmasının ve okunda Siyanür'ün zehrine rastlanmasının tesadüf olabileceği düşüncesiyse safça geliyordu.

Anarşistler yeniden aktif hale geliyor, yeni üyeler kazanıp Konsey'e karşı komplo düzenliyorlar olabilirdi. Bu, kontrol-

den çıkmadan önce onları durdurmak için ellerine geçebilecek en iyi fırsattı.

Çünkü kontrolden çıkmamalıydılar. Bu tekrar olmamalıydı. Aradan dokuz yıl geçmişti ama dünyanın hâlâ Anarşinin Asi'nın iktidarından kalan çok fazla yara izi vardı.

Adrian, dünyayı ikinci kez kurtarabileceklerinden emin değildi.

ALTINCI BÖLÜM

Balon, Bracken Yolu'nun güneyindeki bir apartmana çarptı. Nova, sepet kaldırıma vurmadan önce atladı ve indiği yeri kesen bir sokağın karanlığında gözden kayboldu. Muhaliflerin balonun izini süreceğini bildiğinden, bacaklarını kendisini arka sokaklardan, boş avlulardan geçirmeleri için neredeyse üç kilometre boyunca zorladı ve nihayet bir çamaşırhaneyle hem teriyaki hem çizburger sattığını ilan eden bir restoranın arasında yere yığıldı. Beton zeminde yattı, yangın merdiveninin parmaklıklarının, üstüne iç çamaşırı ve havlu asılı çamaşır iplerinin arasından yukarı, binaların tuğla cepheleri arasında belli belirsiz seçilen gökyüzüne doğru baktı. Küçük taşların sırtına battığını hissediyor, bütün kasları ağrıyordu ama kapüşonunu ve yüz maskesini çıkarmak iyi gelmişti. Burnuna bayat kızartma yağı, sarımsak ve ıslak bir köpeğin kötü kokusu gelse de havayı içine çekmek de iyi gelmişti.

Islak köpek çıkagelip kafasını kokladı, ancak o zaman köpeğin burnunu itip zorla kaldırımdan kalktı ve evinin yolunu tuttu.

Günlük hayatın karanlığına ve iğrençliğine geri dönme vaktiydi.

Bir saatten fazla yürüdükten sonra, Muhaliflerin zaferi karşısında saklanmaya çekilen Anarşistlerin ele geçirdiği tünel ağına bağlı, artık kullanılmayan metro girişlerinden birine ulaştı. Konsey son sekiz yıldır metro sisteminin yeniden kullanır duruma getirileceğini söyleyip duruyordu ama Nova'nın görebildiği kadarıyla bir arpa boyu yol gidememişlerdi. Yakın zamanda bir gelişme olacağından da ciddi şüpheleri vardı.

Kontrplak levhanın arasından geçip içeri girdi.

Basamakları inerken karanlık onu sarmaladı. İlk merdiven sahanlığına varıp da ikincisine döndüğünde kemerindeki küçük feneri alıp açtı. Işık, çoktan baskısı tükenmiş kitapların, Gatlon'a otuz küsur yıldır uğramamış gösterilere ait afişlerin ve tanıdığı duvar yazılarının üzerinde dans etti.

Metro sistemi, Anarşinin Asi'nın devriminin başında hükümetle birlikte çökmüş, yukarıdaki kargaşadan kaçmak için bir sığınak haline gelmişti. En azından kalacak yer ve anonim kalma şansı sağlıyordu ve bu hiç yoktan iyiydi. Terk edilmiş tüneller, en azından labirentin bu köşesi; kırık vagonları, çöp dolu rayları ve duvarların ta içine kadar işliyormuş gibi görünen karanlığıyla artık Anarşistlere aitti.

Tam olarak saklanıyor sayılmazlardı. Muhalifler, onları nerede bulacaklarını biliyordu. Ama yıllar önce, Gatlon Savaşı'ndan sonra Leroy, Konsey'e ateşkes teklif etmişti. Bunu öyle adlandırmıştı. *Ateşkes.* Gerçi Ingrid bunun yaltaklanmaktan farksız olduğunu söylüyordu ama Konsey yine de şartları kabul etmişti. Hayatta kalan birkaç Anarşist'e, yeteneklerini bir daha asla Muhaliflere ya da halka karşı kullan-

mamaları şartıyla bu küçücük bağımsızlığı, yeraltındaki bu zavallı küçük hayatı bahşedeceklerdi.

Nova, Konsey'in onları kolayca yakalayıp hapse tıkmak yerine nasıl olup da bu teklifi kabul ettiğine akıl sır erdiremiyordu. Belki de Kaptan Krom'u katedralin yıkıntılarından Anarşinin Ası'nın miğferini kargısının ucuna geçirmiş halde çıkarken görür görmez, içlerindeki o doğru olanı yapma isteği yitmişti. Belki birdenbire her şeyi; savaşı, liderlerini, yuvalarını kaybeden Anarşistlere acımışlardı.

Ya da belki Anarşistlerin, başlarında As olmayınca tehdit teşkil etmeyeceğini anlamışlardı.

Muhalifler hâlâ ara sıra onları ziyaret ediyor, yasa dışı silah bulundurmadıklarından ve *sorun çıkarmadıklarından* emin olmak için tünellere baskın yapıyordu ama onun dışında pek ilişkileri söylenemezdi.

Nova, Winston'un geçit sırasındaki fiyaskosundan sonra bu durumun daha ne kadar devam edeceğini merak ediyordu. Sadece o olsaydı, Muhalifler saldırıyı asla Anarşistlere bağlayamayabilirlerdi. Kâbus'un tek başına çalıştığını sanıyorlardı. Tabii ki Fobi'yle Ingrid kendilerini ilan ettiklerinde Anarşistleri ele vermiş olacaklardı ama o noktada Konsey üyeleri de ölmüş olacaktı ve bunun bir önemi kalmayacaktı.

Ama Konsey'den kimse ölmemişti. Kâbus'un müttefiklerinin kimliği hâlâ gizemini koruyor olsa da Kuklacı'nın işe burnunu sokması Muhalifleri doğrudan onlara yöneltecekti.

O balona binmemeliydi. Yaptığı seçim, onları birbirine bağlayan delillere bir yenisini eklemişti.

O yeni adam, *Nöbetçi* olmasaydı işler çok farklı sonuçlanabilirdi.

Nova metro istasyonunun en alt katına indi. Raylara atla-

yıp tünelin içine girdiğinde yakınındaki fareler kaçıştı. Fenerinin ışığını duvarlara tutunca birkaç yıl önce Ingrid'in takmasına yardım ettiği düğmeyi buldu. Şaklayarak açılan bir dizi ampul tavan boyunca titreşerek ona evin yolunu gösterdi.

Nova feneri kapatıp ona bu sabahkinden yirmi kilo daha ağır gelen çantasına attı. Kolları ağrıyordu. Vücudundaki bütün kaslar varlığını belli ediyordu. Her biri acı içinde ve yorgundu, dahası şikâyetlerini dile getiriyorlardı.

Ingrid'i tünelin yüz metre kadar aşağısındaki ana platformda kutu kutu yiyecek ve erzakı paslı bir alışveriş arabasına yüklerken buldu.

Nova spor çantasını raylara attı. Ingrid fal taşı gibi açılmış gözlerle hızla arkasını döndü ama Nova'yı görünce rahatladı.

"Beni orada bıraktınız," dedi Nova, elini yumruk yapıp beline dayayarak.

Ingrid onu geçiştirmek için elini salladı ve tekrar raflara dönüp sardalye paketleriyle kuru fasulye kutularını aldı. "Şunları yüklememe yarım et, olur mu?"

"Bana yardım ettiğin gibi mi?"

Ingrid iç çekerek döndü ve Nova'ya ters ters baktı. Üzerinde hâlâ Fünye kıyafeti vardı: uzun çizmeler, hâki renk dar pantolon, göbeği açık mavi bir tişört ve koyu kahverengi tenine bileğinden omzuna kadar yılan gibi dolanmış kol bantları. Her zamanki sert, kötü görünümünden tek farkı, simsiyah saçlarını, hiç şüphesiz Honey'den yürüttüğü taşlı bir tokayla tutturmuş olmasıydı.

"Şimdi bunu unutma zamanı, Kâbus," dedi Ingrid. "Bu görevin risklerini biliyordun, işler karışırsa herhangi bir kurtarma girişimi olmayacağını biliyordun. Ama bak, sen iyisin,

ben iyiyim, Fobi..." Abartılı bir tavırla gözlerini devirdi. "Bilmiyorum, ruh çağırma seansı falan gibi bir şeye ev sahipliği yapıyor ama her neyse, o da iyi. Hepimiz iyiyiz."

"Winston iyi değil."

"Winston başına gelenleri hak etti. Şehir merkezinin orta yerinde öyle bir saldırıda bulundu! Neredeyse hepimizi öldürtecekti. Şu anda öfkelenmen gereken kişi o."

Nova dudaklarını büzdü. Winston'a da öfkeliydi ama hissettiği suçluluk öfkesini bastırıyordu çünkü kısmen onun yüzünden yakalanmıştı.

"Hem şimdi o geri zekâlıyla ilgilenmekten daha acil işlerimiz var," dedi Ingrid. "O yüzden surat asmayı bırak da şu arabayı alıp sarı hattın altındaki depoya götür." Eşyaları yeniden arabaya koymaya başladı.

Nova platformun üstüne atladı ve spor çantasını eşyaların üstüne koydu. "Sence bu gece baskın yaparlar mı?"

"Olacağına bahse girerim. Muhalifler bela arayacaklar." Birkaç hazır pilav kutusunu arabanın alt rafına koydu. "Tünelleri mahvetseler bile en azından açlıktan ölmeyeceğiz."

Duvarlarda hafif bir inilti yankılandı. Nova başını çevirdi. Honey mi?"

Ingrid burnundan soludu. "Geri döndüğümüzden beri böyle; bu kadar üzülmesine sebep olan şey ne, bilmiyorum. Belki bir erkek arısı falan ölmüştür. Bilemiyorum. Onu boş ver. Hadi, arabayı raylara indirmene yardım edeyim." Platformun kenarına doğru ittikleri arabanın yorgun, eğri büğrü tekerleklerinden gelen ses kulaklarını tırmaladı. "Yemin ederim, burada sizin gibi eskilerle hâlâ ne işim olduğunu merak ediyorum. Honey umutsuz vaka. Leroy'un her zaman soluduğu o kimyasallar yüzünden çok fazla beyin hücresi ölmüş. Fobi'ye

gelince, gün geçtikçe daha da tuhaflaşıyor, bunu fark ettin mi?" Raylara indi ve Nova arabayı kendine doğru çekerken o da ön tarafından tuttu.

"Belki," dedi Nova, araba güvenli bir şekilde aşağıya inince. "Burada benim için kalıyorsundur."

Ingrid kahkahayı bastı. "Ah, tatlım. Bugün Kaptan'a ateş ettin." Nova tünelde ona rastladığından beri gözlerinde ilk kez hafif bir sıcaklık belirdi. "En çılgınımız olabilirsin."

"Senin fikrindi ama."

"Kesinlikle."

Nova, erzakları, hamamböcekleriyle dolup taşan ve Muhaliflerin ziyaretleri sırasında genellikle göz ardı edilen sarı hattın altındaki depoya boşalttığında, engebeli raylarda araba sürmekten kolları titriyordu. Nihayet kendi terkedilmiş vagonuna gelip spor çantasını boşalttığına memnundu.

Önce küçük bir elektrikli ısıtıcıyla bir fincan çay yaptı. Bu, günlerini düzene sokan adetlerinden biriydi. Çay asla uyumasını sağlamıyor, hatta yapması gerektiği halde zihnini yatıştırmaya da pek yaramıyordu ama yine de vücuduna, günün bittiği ve gecenin başlamak üzere olduğu sinyalini veriyordu. Ona kendini normal hissettiriyordu, yatıp uyuma kısmını atlasa da yatağa yatmadan önce yapılan rutin şeyler kadar basit ve rahatlatıcıydı.

Bir elinde kupayla tünellere geri döndü.

Nova temizlik malzemelerinin durduğu odaya yaklaştığında Honey daha yüksek sesle ağlamaya başlamıştı. Kovanlardan gelen vızıltılar ağlama sesini dengeliyordu.

"Honey?" dedi Nova, ağır çelik kapıyı omzuyla itip açarak.

Kötü şöhretli Ana Kraliçe, Honey Harper'ın yüzünden düşen yine bin parçaydı. İşler sarpa sarınca hep yaptığı gibi

süslenmiş, gözüne simli siyah maskara çekmişti ve sapsarı bukleleri yer çekimini hiçe sayarcasına kesilmişti. Enfes kıvrımlarının üstünden şelale gibi dökülen seksi bir gece elbisesi giymiş, boy aynasının karşısına geçmişti; kâh kendini hayran hayran süzüyor kâh ellerini yüzüne kapatıp hüngür hüngür ağlıyordu.

Abartılı ve gösterişli hareketleri neredeyse gülünçlük sınırında gezinirken eski zamanların film yıldızlarının kanlı canlı bir yansıması gibiydi. Tabii ki arılar dışında.

Odadaki az sayıda mobilya dışında -dağınık yatak, tuvalet masası ve antika bir gardırop- her yer kovanlarla, oğullarla ve vızıltıları birleştiğinde bir elektrikli testereyi bile bastırabilen küçük yaratıklarla doluydu: Tatlı ve tombik yaban arıları; verimli, çalışkan bal arıları; bazıları Nova'nın başparmağı kadar olan çeşit çeşit eşek arısı. Tünellerde gidip gelmelerine rağmen binlercesi daima burada olurdu. Çalışıyor, bir şeyler inşa ediyor, üretiyorlardı. Birkaç düzinesi Honey'nin elbisesinde ve teninde dolaşıyordu ve Nova, iki tanesinin Honey'nin yapışkan, spreyli saçlarına dolandığını görebiliyordu.

Nova bir defasında eşek arılarının ve yaban arılarının aslında bilimsel olarak arı sınıfına girmediğini, o yüzden becerisi arılar üstünde hâkimiyet kurmak olan birinin bu hayvanları nasıl etkisi altına alabildiğini sormuştu. Ama Honey gülümseyip Nova'nın yanağını okşamış ve "Kraliçe olmak güzel," diye mırıldanmıştı."

Onlar tünellere sürülmeden önce olmuştu bu, Nova o zamanlar sadece bir çocuktu.

Muhalifler onları yendiğinde Honey buna çok içerlemiş, kendisinin ve değerli tebaasının bu karanlık ve güneş gör-

meyen mağaralara girmeye zorlanmasını kişisel bir saldırı olarak algılamıştı. O günlerde yaşantısı gerçekten bir kraliçeninki gibiydi ve hâlâ öyleymişçesine davranıyordu. Nova, Honey'nin yeni gerçekleri ısrarla reddetmesinin onu hayal dünyasında yaşayan birine dönüştürdüğünden emindi.

"Honey?" diye seslendi tekrar, bu kez daha yüksek sesle, vızıltılardan sesini duyurmaya çalışarak.

Honey hızla ona döndü ve yanakları kıpkırmızı oldu. "Ne var?" dedi sertçe.

Göz makyajı akarak yanaklarında siyah çizgiler bırakıyor ama bu, güzelliğine gölge düşürmek yerine onu teselliye ihtiyacı olan, darmaduman bir keşmekeşe benzetiyordu. Yani, büyük olasılıkla birçok erkeğin teselli etmeye gönüllü olacağı cinsten bir kadına. Tabii dekoltesinin üstünde gezinen kara yaban arısı durumu bozuyordu.

Nova'yı görünce durup dikleşti, kendine çeki düzen verip ona tepeden baktı. Kadının parlak dudaklarında sahte bir gülümseme belirdi. Asla ruj sürmezdi, dudaklarına sadece bolca bal sürerdi. Nova'ya her zaman balın doğadaki en iyi nemlendirici olduğunu hatırlatır ve böylece onun da kullanmasını hiç de üstü örtük olmayan bir şekilde önerirdi.

"Kusura bakma, canım," dedi Honey, iç çekerek. Makyaj masasının üzerindeki martini bardağına uzandı ve bardağın kenarındaki yabanarısını önemsemeden bir yudum aldı. "Geldiğini duymadım da."

"Sorun değil. Şey alabilir miyim?.."

"Dışarıdasın sanıyordum. Bugün burası sessizdi. Herkes nereye gitti?"

Nova ellerini kupanın iki yanına bastırdı. Tüneller soğuktu ve kilden yayılan sıcaklık parmaklarına iyi geliyordu. "Geçit."

Kaş kalemiyle iyice boyanmış kaşlarının tekini hızla kaldırdı. "Bugün müydü? Nasıl geçti?"

Nova, Honey'ye görevin başarısızlıkla sonuçlandığını söylemek için ağzını açtı. Ama tereddüt etti ve onun yerine, "Kötülerin geçit arabasında seni canlandıran bir aktris vardı," dedi.

Honey doğruldu. Yabanarısı içkisinin içine düştü, Honey hiç bakmadan parmağını bardağın içine uzatıp arıyı çıkardı ve sırılsıklam olan hayvanı makyaj masasının üstüne koydu.

"Aktris çok güzeldi," diye ekledi. "Yani, dengin olamaz..." Honey'nin kıyafetini gösterdi. "Ama yine de iyi iş çıkardı. Çok tarzdı. Ona çürük meyve atıldığını bile sanmıyorum."

Honey başını eğdi ve yanaklarına yayılan takma kirpikleriyle bardağının içine baktı. O anda bir portreye benziyordu; mutsuz ve ümitsiz, krallığından ayrı düşmüş bir kraliçe.

"Belki beni unutmuşlardır."

"Ah, hadi ama," dedi Nova, çay poşetini kupaya batırıp çıkararak. "Seni nasıl unutabilirler?"

Sarı bir yabanarısı üzerlerinden geçerken Honey'nin parlak dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

"Şey, aklıma gelmişken..." Nova buharlar çıkan kupayı havaya kaldırdı. "Biraz bal alabilir miyim?" Honey gözleri parlayarak ona baktı ve iç çekti.

Honey'nin odasından çıkıp tünellerdeki sapağa doğru giderken çayı soğumaya başlamıştı bile. Nova terk edilmiş başka bir platformla Blackmire İstasyonu'nu gösteren kırılmış mozaik duvar resminin yanından geçti ve tekrar duraklayıp düşündü.

Platforma çocuk boyunda üç sirk çadırı kurulmuştu ve hiçbiri içinde ayakta durulacak kadar yüksek değildi. Çadırların bir zamanlar parlak renklerde olan geniş çizgileri, yıllardır

biriken toz ve kirden solmuştu. Üçü de birbirlerine dikili eski çarşaflar ve uyku tulumlarıyla bağlanmış, kumaşa yer yer kapılar açılmış, böylece ortaya minyatür bir çadır saray çıkmıştı. Ama en çarpıcı değişiklik, her bir çadıra flamalar yerine şişe geçirilmiş oyuncak bebek kafası konmasıydı. Bebekler, donuk siyah gözleriyle yaklaşmaya cesaret edenleri izliyordu.

Nova çay fincanını yere bıraktı, raylardan platforma sıçradı. Çadırın ön kapısının fermuarını açtı ve gözlerinin loşluğa, kırıştırdığı burnununsa kişisel temizlik konusunda asla becerikli olamayan Winston Pratt'in şiddetli kokusuna alışması için biraz bekledi.

Nefesini tutarak, kırılmış kurmalı oyuncakların ve kurumuş boya takımlarının etrafa saçılmış kalıntılarının üzerinden geçip ikinci çadıra gitti. Burada onu hem plastik hem de gerçek yiyeceklerle dolup taşan küçük, tahta bir çocuk mutfağı karşıladı.

Oyuncak buzdolabıyla dolapları aradı ve bir paket patlamış mısırla gofret buldu. Her ikisini de cebine tıktı.

Winston yakın zamanda dönecek değildi.

Penceresinde bir fener yanan Leroy'un vagonuna vardığında çay ılınmıştı. Rutubetli tünellerde hiçbir şey asla uzun süre sıcak kalmıyordu.

Nova yan kapıya geldi ve kapıyı çaldı.

"Gir ama tüm riskler sana aittir," diyen, o tanıdık karşılama cümlesini duydu.

Nova uzun zaman önce siyaha boyanan kapıyı araladı ve vagona girdi. Leroy ya da dünyanın onu tanıdığı ismiyle Siyanür, çalışma masasında bir kaşık yeşil tozu ölçüp yeşilimsi sıvıyla dolu küçük bir şişeye boşalttı. Karışım, tüpün içinde çatırdayıp tısladı.

Başını kaldırıp Nova'ya baktı ve gözlüklerini alnına iterek gülümsedi. "Berbat görünüyorsun."

"Tam da duymak istediğim şey, teşekkürler." Nova kendini kahverengi bir yatar koltuğa attı. Minder bir zamanlar bir fare ailesinin yuvası olmuş, suni deri döşemeyse birçok yerinden yırtılmıştı ama yine de bütün batı hattındaki en rahat koltuklardan biriydi. "Ne üzerinde çalışıyorsun?"

"Sadece küçük bir deney," dedi Leroy. Kısa boylu, tombul bir adamdı. Her zaman alnına yapışan kahverengi saçları vardı ve yüzü yıllar boyunca yaptığı sayısız başarısız deney yüzünden yara izleriyle kaplı, teni alacalıydı. Üç dişi eksikti, kaşsızdı ve hep kimyasal madde kokardı ama bütün Anarşistler içinde Nova'nın favorisi oydu.

"Geçit nasıldı?"

Nova omuz silkti. "Konsey'i öldüremedik. Yani bu durumda hiçbir Muhalifi de..."

"Tüh."

"Ama Fırtına Kuşu'nun kanatlarından birini kırmış olabilirim."

Leroy etkilenmişti, küçük şişeyi havaya kaldırırken gözleri parladı. Şişenin içindeki karışımın kaynaması durmuştu. "Oku kullanabildin mi?"

Nova kaşlarını iyice çattı. "Denedim ama ıskaladım."

Leroy aldırış etmeden mırıldandı. "Belki bir dahaki sefere..."

Nova arkasına yaslandı ve koltuğun ayak koyma yeri yukarı kalktı. "Winston çıkageldi."

"Ya?"

"Gelmemesi gerekiyordu."

"Bence de öyle."

Nova yukarıya, vagon boyunca aşağıya uzanan metal par-

maklıklara, eskilikten sararmış şehir haritasına ve bir tarafı çatlamaya başlamış tavana baktı.

"Muhalifler onu yakaladı." Çayından bir yudum aldı. "Bu benim hatam olabilir."

Leroy cevap vermedi. Nova, Leroy'dan gelen sesleri dinledi. Ölçüyor, döküyor, karıştırıyordu.

Çayını yere koydu, sonra da kolunu yukarıya kaldırıp başının arkasına yerleştirdi ve kaslarını esnetmeye çalıştı. "Gerçekten uğraşsaydım muhtemelen ikimizi de kurtarabilirdim."

Leroy küçük şişelerden birine tıpa taktı ve ona bir etiket yazdı. "Muhaliflerden güçlü olsaydı onların eline düşmezdi."

Bu mantıklıydı. Anarşist mantığıydı; vicdansız, rahat bir mantık.

"Her neyse," dedi Nova, kolunu değiştirerek, "Ingrid, Muhaliflerin bu gece misilleme yapmak ya da içimizden birileri olaya dâhil mi diye öğrenmek için baskın düzenleyeceğini düşünüyor."

"Geldiklerinde iyi saklanmış olacağına inanıyorum."

"Evet, ama... Belki şu şeyleri ortadan kaldırsan..."

Leroy'un dudakları yana doğru seyirdi, yüzünün diğer yarısıysa gevşekçe aşağı sarktı. "İster inan ister inanma ama burada yaptığım her şey tamamen yasal."

Nova, onun şaka yapıp yapmadığını anlayamadı. "Evet, şey... Uyarmadı deme de."

"En içten şükranlarımla... İkaz gereğince dikkate alınmıştır." Yakındaki bir dolaptan boş bir kavanozla bir huni çıkardı. "Geçitte sınavların reklamını yapıyorlar mıydı?"

"Sanki resmî tatilmiş gibi," diye homurdandı Nova, sonra da alaylı bir tavırla, "*Kahraman olmak için gerekenlere sahip misiniz?* Iyy! Yumurta çırpıcıyla bıçakla beni!"

Cebinden patlamış mısırı çıkardı. Açılırken hışırdayıp gıcırdayan paketi Leroy'a uzattı ama Leroy başını iki yana salladı.

"Dünyanın kahramanlara ihtiyacı var," dedi Leroy, karışımı şişeye aktarmak için gözlüğünü yeniden indirirken. Gözlükler gözünü üç kat daha büyük gösteriyordu.

"Bize durmadan söyledikleri şey bu." Nova bir avuç dolusu patlamış mısırı ağzına attı. "Ama ikimiz de kahramanlar olmadan dünyanın daha iyi bir yer olacağını biliyoruz. Kötüler de olmadan. Normal, mutlu insanların; normal, mutlu yaşamlarına hiçbirimiz dâhil olmadan."

Leroy'un dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Hiç denemeyi düşündün mü?"

Nova güldü. "Neyi, Muhalif olmayı mı?"

"Kim olduğunu, neye benzediğini bilmiyorlar." Ocağı kıstı ve üstüne cam bir kavanoz koydu. "Senden iyi casus olurdu."

"O doğruluk meraklısı, kibirli, kasıntı kahramanlara işe yarar bir şeyler öğrenebilecek kadar uzun süre saygı duyuyormuş taklidi yapabilmemin imkânsız olması dışında."

Leroy omuz silkti. "İstesen yaparsın."

"Yaptıkları güvenlik araştırmasından geçmekten bahsetmiyorum bile," diye devam etti. "Gruplarına öyle herkes giremiyor, biliyorsun. Sence, gerçekten, soyadı *Artino* olan bir kızı aralarına alırlar mı?"

Leroy ona elini salladı. "Bunlar küçük engeller. Bu şehirde sahte belge elde etmek gayet kolay. Biz kötü müyüz, değil miyiz?"

"Buna biraz kafa yormuşsun."

Başını kaldırıp baktı. "Sadece sınavları yeniden teşvik etmeye başladıklarından beri. As, her zaman bilginin güç oldu-

ğunu söylerdi, haklıydı da. Maalesef bugünlerde bütün bilgi *ve* güç Muhaliflerde."

Nova neredeyse boşalan kupasını alıp ayağa kalktı. "Bu durumda beni sınavlara göndermek mükemmel bir plan olurdu. Tabii eğer ölmeye meraklı olsaydım."

"Kendini yabana atma, küçük kâbus," dedi Leroy. "Öyle yaptığını biliyorum."

Nova homurdandı. "Bunu düşüneceğim," dedi, kapıyı açarken. "Bir de bana öyle deme."

Leroy sadece gülümsedi.

YEDİNCİ BÖLÜM

Adrian kucağına mısır gevreğini aldı, ayaklarını sehpaya uzattı. Babaları gece geç saate kadar çalıştıklarında standart yemeği buydu. Sık sık geç saatlere kadar çalışırlardı ve ertesi gün de erken gelmelerini ummazdı.

Uzaktan kumandayı alıp gece haberlerini açtı. Televizyon ekranında geçidin titrek görüntüleri belirdi. Kuklacı'nın damalı balonu Gatlon şehir merkezinde süzülürken kalabalık bağırıp çağırıyor, kaçmak için birbirini eziyordu. Görüntünün önündeki muhabirin sesi istatistikleri veriyordu. O öğlen ilk duyduğundan beri rakamlar giderek kabarmıştı ve şu anda toplam yaralı sayısının altmış sekiz olduğu söyleniyordu. Gatlon Şehir Hastanesi'nde elli bir sivil hâlâ tedavi görüyordu ve Konsey üyesi Tamaya Rae dâhil iki Muhalifin tedavisi Muhalif Karargâhı'nda yapılıyordu. Neyse ki ölen olmamıştı. Çoğu kişinin Kuklacı olarak tanıdığı fail, Anarşist Winston Pratt gözaltındaydı...

Adrian bakışlarını görüntülerden ayırdı, elini yanında duran çizim defterine koydu. Kapağı açtı ve başparmağıyla

sayfaları çevirdi; aklındaki fikir hâlâ tazeyken, eve gelir gelmez aceleyle yaptığı en yeni çizimleri buldu.

Ağzı bir avuç mısır gevreğiyle dolu haldeyken eskiz defterini göz hizasına kaldırıp çizimleri inceledi.

Yeni dövme fikirleriydi bunlar.

Başlangıçta kendine başka dövme yapmayı planlamamıştı ama ilk deneyiminin üzerinden henüz iki ay geçtiğinde üç tane dövmesi olmuştu bile. Her bir dövmenin sonuncusu olacağını düşünmüştü.

O çatılarda Kâbus'la dövüşürken yetenekleri konusunda birçok şey öğrenmişti. Ya da Nöbetçi'nin yetenekleri konusunda birçok şey öğrenmişti.

Onda potansiyel vardı, hem de büyük bir potansiyel... Bunu biliyordu. Kâbus her ne kadar zaafını bulmayı başardıysa da zırh beklediği gibi kusursuz işlemiş, hem esneklik hem koruma sağlamıştı.

Ayaklarındaki yaylar da hiç beklemediği kadar iyi iş çıkarmıştı. Sokaktan üç kat yukarıdaki bir çatıya ilk atlayışında kendini sanki uçuyormuş gibi hissetmişti.

Ama ateş... Ateşte sorun vardı işte.

Ateşi yaptığında muhteşem bir fikir gibi gelmişti. Hatta kesin olarak işe yarayacağını bile bilmeden önce kendine yaptığı ilk dövmeydi. Çizimlerini kalıcı dövmelere dönüştürüp bedenine yepyeni, tümüyle gerçek süper güçler kazandırabileceğinden emin olmadan önce.

Ateşe söz geçirmeyi istemeyen yoktu. Bu bir klasikti ve o kadar çok uygulama alanı vardı ki... Doğum günü pastasının mumlarını yakmaktan tutun da yasa dışı uyuşturucularla dolu bir ambarı tutuşturmaya varıncaya dek.

Öyle bir ambara rastlamış falan değildi ama *rastlarsa* ya-

pabileceği bir şeyler olduğunu bilmek hoşuna gidiyordu.

Ama aynı zamanda ateşin sağı solu belli olmuyordu. Ateş bir doğal olguydu, vahşiydi, değişkendi.

Adrian'ın ihtiyacı olansa temiz ve düzenli bir şeydi: Muhalifler arasındaki en iyi nişancılardan biri olmayan Adrian'ın bile sistemli bir şekilde nişan alıp ateşleyebileceği bir şey. Kendi takım arkadaşlarından birini vurma ihtimalinin çok daha zayıf olduğu bir şeye ihtiyacı vardı.

İlk başta zırhın parçası olan bir tür silah uzantısı düşünmüş, ama sonra birkaç yıl önce eğitilmek üzere karargâha gelen genç bir kızı hatırlamıştı. Alnının ortasındaki bir noktadan dar enerji huzmeleri fırlatarak hedefini vurabilen bir dâhiydi bu. İnsanlar bunlara çoğunlukla lazer diyordu ama lazer değillerdi. Adrian aslında bunların *ne* olduğundan emin değildi ama rakibini sersemletecek kadar şiddetli çarpıyor, hatta bazen onları devirip bayıltıyor ve arkasında kurşunun bırakabileceği hiçbir iz bırakmıyordu.

Mükemmeldi.

Adrian için işin oyuncaklı kısmı, böyle bir beceriyi Nöbetçi'nin zırhına nasıl katacağını ve ne tür bir dövmenin böyle bir güç taşıyacağını bulmaktı. Ona çok ironik geliyordu ama yaptığı herhangi bir şeyi hayata geçirebilmesinin tek şartı, önce kendisini bunun gerçekte olabileceğine inandırmasıydı. Stratejik olmalıydı. Pratik de.

Ayak tabanlarındaki yaylar, kolunun dirsekten aşağısında ateşten bir burgu, göğüs kemiğinde açılabilen ve içinden zırhlı kıyafet çıkan bir fermuar...

Şimdi de bir tür lazer diyot: Bu kez sağ kolunun dirsekten aşağısından, zırhlı eldiveninden çıkacak, önceden doldurulmuş ve ateşlenmeye hazır, uzun, dar bir silindir.

Eskiz defterini bıraktı, ağzına bir avuç daha mısır gevreği doldurdu.

"...*Ve evet, Kuklacı sonunda yakalandı ama durdurulmadan önce bu kadar çok seyircinin yaralanmasının kabul edilebilir olduğunu düşünmüyorum.*"

Adrian bakışlarını, saçları güzelce yapılı iki adamla iki kadının haber stüdyosundaki bir masanın etrafında oturdukları ekrana kaydırdı.

"Kesinlikle!" dedi adamlardan biri, masanın üzerine eğilip konuşmuş olan kadına, onunla aynı fikirde olmasına rağmen onu suçluyormuş gibi parmağını uzatarak. "Bu kabul edilemez. Bu, yoğun katılım olan, halka açık bir etkinlikti. Güvenlik neredeydi? Konsey'in tehdide karşılık vermesi neden bu kadar uzun sürdü? Bizi korumak onların görevi ama bugün bu kaçığı durdurmaktan daha çok, kötü reklam konusuyla ilgileniyor gibiydiler."

"Şimdi, Konsey'i savunmak adına," dedi ikinci adam, her iki elini de sakinleştirici bir hareketle kaldırarak. "Elimizde, saldırının ilk dakikalarında Kaptan Krom'un, yedi çocuğu Kuklacı'nın kontrolünden kurtardığına, Konsey'in geri kalanıyla bir grup görevde olmayan Muhalifin yüzlerce sivili yakındaki binalara ve otoparklara götürerek güvenliklerini sağladığına dair tanık ifadeleri var." Diğer adam lafını kesmeye çalışınca onu susturmak için elini kaldırdı. "*Bu da*, Muhalifler resmi bir oluşum olduğu günden beri Konsey'in bize söylediği şeyle, yani daima ilk olarak masum hayatları korumaya odaklanacakları ve *ikinci olarak* saldırıyla ilgilenecek olmalarıyla uyuşuyor. Bugün protokollerini uyguladılar ve bunun için onlara hayranlık duydum. "Bu, kolay bir şey değil, özellikle de Kuklacı kendini bu kadar açık bir hedef haline getirmişken."

Adrian kâseyi ağzına yaklaştırıp rengi pembeye çalan sütü höpürdeterek içti.

"Evet," dedi kadınlardan biri. "Ama onu hemen durdurabilirdi kaç yaralanma vakasına engel olunabilirdi?"

Adam omuz silkti. "Peki ya güvenceye aldıkları sivillerden biri olseydi? Asla bilemeyiz."

"Bildiğimiz şey," dedi ilk kadın. "Kayıpları bir kenara bırakırsak, o suikastçı bozuntusu, Winston Pratt'i kendi balonundan atmasaydı Pratt muhtemelen yakalanamayacaktı. Burada göz ardı edilen gerçeği konuşabilir miyiz lütfen?" Kadın kollarını iki yana açtı, yüzü hayret ifadesiyle çarpıldı. "Kâbus! Kim bu? Nereden çıktı? Bugün Kaptan Krom'u öldürmeye çok yaklaşması, Fırtına Kuşu'nu aşağıya düşürmesi ve üçe karşı tek dövüştüğü bir devriye birimini atlatması dışında hiçbir şey bilmiyoruz. Kimse bu konuda endişelenmiyor mu?"

"Ben endişeleniyorum," dedi yanındaki adam. "Ama beni bu tek kişilik saldırıdan -tabii eğer bu tek kişilik bir saldırıysa- daha çok endişelendiren şey, bunun yıkım ve kargaşa yaratmaya kararlı olan dâhilerden daha fazlasının saklandığı yerden çıkmaya başlayacağının işareti olma ihtimalidir. Muhalifler, bizim öyle düşünmemizi isteseler de aslında şehri kontrol altında tutamıyor olabilirler. Bu yeni kötü dâhiler hâlâ fark edilmeden dolaşıyorsa Konsey'den tehditler konusunda neler yapmayı planladıklarını duymak isterim."

"Umarım," dedi yanındaki kadın. "Gelecekle ilgili bugünkünden daha iyi planları vardır!"

Adrian kaşlarını çatarak uzaktan kumandayı aldı ve televizyonu kapattı. Kanepenin minderlerine yaslanıp mısır gevreğinden bir lokma daha aldı. Bu ani sessizlikte mısırların çıtırtısı, yapay aromalı pirinç patlaklarının çıkardığı ses

kulakları sağır edecek kadar yüksek çıkmıştı.

Haber sunucusunun sorularının bütün gün aklını meşgul eden düşünceleri yansıtması tekinsizdi.

Kâbus: Büyük gizem. En büyük gizemi, zihninde dönüp duran o sözcükleri bilmiyorlardı bile.

Korkusu olmayanın cesareti de olmazmış.

Ayaklarını halıya koyarak kâseyi sehpaya bıraktı ve çizim defterini aldı.

Antreye girip meşe basamaklardan ikinci kata çıkarken evin ahşap parkeleri, altında gıcırdıyordu. Burası eski, görkemli bir evdi. Aslında, eskiden, Gatlon'un bir belediye başkanı varken belediye başkanlığı köşküydü. Belediye başkanı ve ailesi, hatta personelin bir kısmı, Anarşi Çağı'nın ilk günlerinde tam bu evde katledilmişti. Adrian küçükken, hayaletlerinin hâlâ üst katlara musallat olduğuna inanmıştı, o yüzden de bodrum katın odası yapılması için yalvarmıştı. Ölülerin ruhlarının etrafta dolaştığına artık inanmasa da asıl yatak odasının ve misafir odalarının ortak bir koridora açıldığı ikinci kata çıkınca sık sık endişelenip buz gibi oluyordu. Ama buraya çıkmak için nadiren bir nedeni oluyordu. Bodrum, mutfak, salon; onun bölgesi buralardı.

Ama şimdi görmesi gereken şey yukarıda, babalarının birlikte kullandıkları çalışma odasındaydı.

Sahanlığa varınca koridorun ışığını yaktı ve koyu renkli ahşap kapılar, süslü kartonpiyerler, dar koridoru kaplayan rengi solmuş şark halıları aydınlandı.

Babaları buraya taşınmaya karar verdiklerinde ev korkunç durumdaydı. Anarşi Çağı'nda yağmacıların ana hedefi olmuştu ama Simon burasının sonsuza dek kaderine terk edilemeyecek kadar önemli bir geçmişi olduğunu düşünmüştü. Burası

farklı bir zamanın; toplumun düzeni, kuralları ve liderlerinin olduğu huzurlu ve medeni bir zamanın simgesiydi.

O yüzden hepsi buraya taşınmıştı ve o zamandan beri evi yenilemeleri devam ediyordu. Adrian evin ilk günlerinin ne kadar berbat olduğunu şimdi hatırlamakta bile güçlük çekiyordu. Oysa orada yaşama fikri onun ödünü kopartmıştı; her yerde çöp ve sigara izmariti yığınları, duvarlardaki deliklerden sarkan çıplak elektrik telleri, her yüzeyi kaplayan örümcek ağları ve karalanmış duvar yazıları vardı. Ama çok geçmeden, babalarının rüyası onun da rüyası olmuştu ve şimdiye kadar evi yenileme konusunda neredeyse onlar kadar iş yapmıştı. En azından becerileri bu proje için uygundu. Bir panjur kırıldığında ya da parmaklık zarar gördüğünde eskisinin aynısını yapacak bir usta arayıp bulmak yerine oturup yenisini çizmek Adrian için daha kolaydı. Sonuçta Adrian, evle diğerleri kadar gurur duyuyordu ama hâlâ cinayetlerin işlendiği yerden uzak duruyordu.

Eskiz defterini kolunun altına sıkıştırdı, parmaklarını çalışma odasının kapısına koydu ve açtı. Menteşeler gıcırdadı. Koridorun ışığı, yoğun karanlığı yardı. Adrian odanın içine uzanarak eve ait az sayıdaki orijinal parçadan biri olan eski tip elektrik anahtarının en üst düğmesine bastı. Avize aydınlandı, kehribar rengi beş adet abajur odayı altın renginin çeşitli tonlarına boyadı.

Odanın ortasındaki masa karmakarışıktı, arkasındaki kitaplıklar da bir o kadar dağınıktı. Yönetecek bir şehir dururken odayı düzenlemek asla bir öncelik olmamıştı ve babalarının eline geçen her boş vakit, neredeyse her zaman ev üzerinde çalışmaya adanırdı.

Adrian gelişigüzel yığılmış kâğıtları, dosyaları, postaları, dergi ve gazeteleri es geçti. Doğrudan, demode coğrafi te-

rimler sözlüğüyle kırık bir radyonun arasına sıkışmış tozlu fotoğraf albümlerinin olduğu kitaplığa gitti.

Elini bordo kaplı bir albümün sırtına koydu, sonra albümü raftan çekti. Adrian büyük halının üstüne otururken diğer albümler birbirlerine yaslanıp devrildi. Albümü çizim defterinin üzerine koyup ilk birkaç sayfayı çevirdi. Bu albüme son bakışının üstünden yıllar geçmiş olmasına rağmen hâlâ çoğu fotoğrafı ezbere biliyordu.

Bu, üçüncü yaş gününün grenli bir fotoğrafıydı; bir kutuyla ambalaj kâğıdı olarak kullanılmış gazete yığınının ortasında oturuyordu; annesiyle Kasumi arkadan gülümsüyordu.

Bir başkasında, konserve sebze ve makarna paketleriyle dolup taşan kutuların önünde duran annesinin beline dayanmıştı. Muhtemelen, bu fotoğrafı çeken Simon dışında ilk Muhaliflerin geriye kalanları da oradaydı. Adrian o günü hatırlıyordu. Onca gıdayı, aç gezen sivillere fahiş fiyattan satan kötü çetelerinden birinin işlettiği depodan başarıyla kurtarmışlardı.

Ondan sonra annesinin fotoğrafları bitiyordu ve birkaç sayfa sonra Adrian tombik yüzlü bir bebekten sekiz yaşında sıska bir çocuğa dönüşüyordu. Bir fotoğrafta babaları Adrian'ın arkasında durmuş, elleri onun omzunda, gururla kocaman gülümsüyorlardı. O gün mutlu görünüyordu ama tam olarak neler hissettiğini hatırlaması zordu. Annesinin ölümünden bir yıldan daha uzun bir zaman sonra, onu resmi olarak evlat edindikleri gündü. Yaraları iyileşmemişti ama evrak işleri tamamlandığı için, bir aileye ait olma hissinden yoksun bir halde oradan oraya savruluyormuş hissi geçmişti artık. O zamanlar bu ona inanılmaz önemli gelmişti.

Adrian geriye dönüp baktığında, aslında o zamanlar *resmi* evlat edinme olayının hiç olmadığını fark etmişti. Bu tür bir

şey için bir yasa olmadığından evlatlık sertifikasını Evander Wade hazırlamıştı. Babaları kanunları doğaçlama hazırlamışlardı. Ama belki birkaç imzayla resmi gözüken bir şeyin onun için ne ifade edeceğini biliyorlardı.

Adrian evlat edinme töreninin fotoğraflarını, hatta sayfaların arasına konmuş o resmi görünüşlü sertifikayı bile geçti. Birkaç doğum günü, birkaç tatil kutlaması daha... Gerçi Adrian büyüdükçe fotoğraf çektirmek önemsiz bir hal almıştı ve ergenlik yıllarından kalan neredeyse hiçbir şey yoktu. Buna da itirazı yoktu Adrian'ın. Zaten istediği geçmiş anılar arasında tur atmak değildi.

Sonunda aradığını buldu: Sımsıkı katlanıp albümün arkasındaki şeffaf dosyanın içine sıkıştırılmış bir gazete parçası. Sayfayı yavaşça oradan çıkardı. Kâğıt az da olsa sararmıştı ve bu ona garip geldi. Kesinlikle üstünden o kadar zaman geçmemişti. Sakladığı kupürleri bu hale getirecek kadar olmamıştı. Bazen daha dün gibi geliyordu.

Ama bazı günler... Üzerinden bir ömür geçmiş gibiydi.

Adrian gözlüğünü düzeltip *Gatlon Gazetesi*'nden kesilmiş kâğıdı açtı. Anarşi Çağı boyunca yayına devam etmiş tek yerel gazeteydi bu. Gerçi, gazetecilerin, çetelerin baskısı yüzünden kimi eylemleri pek dürüstçe ele almadığı yıllar da olmuştu.

Yine de Adrian'ın *bu* haberin doğruluğuna inanması için her türlü sebebi vardı.

Siyah beyaz fotoğraf onu tam bir süper kahraman ihtişamıyla gösteriyordu. Beyaz çizmeli ayakları yerden yüksekteydi, altın rengi pelerini havada dalgalanıyordu. Eliyle her şey yolunda işareti yaparken fotoğrafçıya o bildik pırıl pırıl gülümsemesiyle poz vermişti. Bunların tümü de kopkoyu harflerle atılmış manşetle feci halde ters düşüyordu.

YENİLMEZ KADIN ÖLÜ BULUNDU, KATİLİN KİMLİĞİ BELİRSİZ

Adrian bu sözcüklerin bunca yıl sonra onu bu kadar etkileyeceğini tahmin etmemişti. Haberi sayısız kez okumuştu ve bunu görmenin ona hâlâ acı vereceğini düşünmemişti. Annesinin ölümünü kabullenmişti. Onsuz bir hayata alışmıştı. Onu öldüren kötünün Zafer Günü'nde kesin olarak öldürüldüğünü kabul etmişti ve annesinin ölümü üzerindeki gizem perdesi kalkmamış olsa da bu küçücük adalet parçasıyla yetinmeliydi.

Ama tüm bunlar Kâbus ona o sözlerle sataşmadan önceydi. Onun için, başkası için olduğundan çok daha fazla anlam taşıyan o ifade. Kâbus biliyor muydu?

Ama nasıl bilebilirdi?

Adrian aradığı paragrafı bulana kadar haberin sütunlarını gözden geçirdi.

> *Yapılan otopside, yedinci kattan beton zemine düşmekten kaynaklanan kırık kemikler, kafatasında çatlaklar tespit edildi ve adli tabip ölüm nedeninin kesinlikle bu olduğunu ifade etti. Cesette ya da olay yerinde cinayete dair başka izler bulunmamasına karşın, ölümün intihar olma olasılığı bir delil nedeniyle hemen elendi: Yenilmez Kadın'ın beline sıkıştırılmış ve üzerinde şu muğlak ifade bulunan düz, beyaz bir not kâğıdı: "Korkusu olmayanın cesareti de olmaz."*

Adrian gözlerini zorla sayfadan ayırdı ve boş bir ifadeyle masanın arka tarafına baktı.

Birisi onu öldürmüştü. Annesinin süper gücünü alt etmeyi başarmış bir kötü olduğu neredeyse kesindi. *Uçabilen* biri nasıl olur da yedinci kattan düşüp ölebilirdi?

Gözlerini kapattı ve annesinin cesediyle ilgili kâbuslar görmeyeli yıllar olmasına rağmen hayal gücü o görüntüyü en baştan canlandırdı. Kırık kemikler. Çatlak kafatası. Haberde sözü edilmese de bulunduğunda gözlerinin açık olduğuna ve yüzünün sessiz bir çığlıkla çarpıldığına dair söylentiler duymuştu.

Omurgasından aşağıya bir ürperti yayıldı.

Korkusu olmayanın cesareti de olmaz...

Kâbus'un bu sözü biliyor olması ne anlama geliyordu? Annesinin cinayetine karışmış olamayacak kadar genç görünüyordu ama katilin hâlâ hayatta olma ihtimali var mıydı? Kâbus onun kim olduğunu biliyor muydu? Onlarla iş birliği mi yapıyordu?

Kâbus gerçekten Anarşistlere katıldıysa annesinin katilinin *onlardan* biri olması mantıklı değil miydi?

Albümü yere bıraktı, ensesini ovuşturarak ayağa kalktı. Ayakları odayı arşınlıyor, ama ofiste bir ileri bir geri volta atarken gözleri hiçbir şey görmüyordu.

Konsey'in, Anarşistlerin sığınağına, Kâbus'la birlikte çalışıp çalışmadıklarına dair bir iz var mı ya da geçitteki saldırıya başka üyeleri de katıldı mı diye araştırmaları için birilerini göndereceğini biliyordu. Belki Siyanür'ü suç ortağı olarak tutuklarlardı. Bu gece bir devriye takımı onları araştırıyor olacaktı, hatta belki tam şu anda bile olabilirdi. "Deneyimli bir takım."

Ama bunun çözülmemiş bir vakayla bağlantısını sadece o biliyordu: İlk Muhaliflerden birinin, annesinin, yenilmez Kadın'ın katledilişiyle bağlantısını...

Annesinin katili hâlâ sağsa, hâlâ elini kolunu sallayarak dolaşıyorsa... Adrian bunu bilmeliydi. Anlayabildiği kadarıyla Kâbus, bunun cevabını verebilecek tek kişi olabilirdi.

Yutkunarak elini tişörtünün altında duran fermuar dövmesinin olduğu göğüs kemiğine getirdi.

Durdu.

Adrian Everhart'ın doğrudan bir emre karşı gelip Anarşistleri kendi başına araştırmaya kalkması kendisi ve ekibi için birçok olumsuzluk doğuracaktı. Eskiz tek başına gidemezdi ve diğerlerini de işin içine sokamazdı. Elinde, kendinden başka hiç kimsenin duymadığı bir cümleden daha dişe dokunur bir delil olana kadar bunu yapamazdı.

Bunun tehlikeli, belki biraz da aptalca olduğunu biliyordu. Nöbetçi olarak çıktığı ilk görev tam olarak planladığı gibi gitmemişti. Ama izin almayı bir kez denemişti; tekrar denemenin bir anlamı olmadığını biliyordu.

Konsey'e her şeyi anlatacaktı; Nöbetçi'yi ve yeni keşfedilmiş yeteneklerini, Kâbus'u ve söylediklerini... Onlara yakında anlatacaktı.

Kendi cevaplarını bulduktan sonra onlara gerçeği söyleyecekti.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Nova'nın koridorlarla ilgili en çok sevdiği şey, burada gece veya gündüz olmamasıydı. Geceleri yer üstünde in cin top oynuyordu, tüm dükkânlar kapalıydı ve akrep sabah saatlerine doğru ilerledikçe en gedikli gece kuşları bile uykunun cazibesine yenik düşüyordu. Nova'nın yalnız olmakla bir sorunu yoktu ama bazen dünyanın uyanıp kasvetli ve acınası varoluşuna geri dönmesini beklerken canı sıkılıyordu.

Tünellerdeyken, Nova'ya geçirmesi gereken sekiz saati olduğunu söyleyen tek şey, Ingrid'in yatak odası olarak adlandırdığı ve artık kullanılmayan asansör boşluğundan gelen horultularıydı. Ingrid'in her şeyi yüksek sesliydi: bombaları, kişiliği ve belli ki rüyaları bile.

Nova okları nişan tahtasından topladı ve kendini antrenman için tekrar hazırlayarak tünelde yürüdü. Bütün gece yapmıştı bunu. Gece saatlerinde genellikle ya en yeni silahlarını ve keşiflerini kurcalar ya meditasyon ve dövüş sanatları çalışması yapar ya da gücünü ve dayanıklılığını artırmak için bir dizi egzersiz yapardı. Muhaliflerle bir sonraki

karşılaşmasında gereksinim duyabileceği becerilerdi bunlar.

Ama bu gece, geçitle ilgili hatırladıklarını silkinip üstünden atamıyordu. Çatıdayken yaşadığı o anları. Kaptan Krom'un görüş sahasına girdiği anları.

Yapabilirdi. O, Kâbus, Nova Jean Artino, yenilmez Kaptan Krom'u yok edebilirdi.

Ama tereddüt etmişti. Tetiği çekmesi çok uzun sürmüştü ve her şeyi mahvetmişti.

Bir daha asla olmayacaktı.

Raylara tebeşirle çizdiği çizgiye döndü, sonra tabancasına bir ok daha yerleştirdi. O gün çatıda kullandığı silah değildi bu. Kızıl Katil onu elinden kapıvermişti ve geri alma şansı hiç olmamıştı. Ingrid'in koleksiyonundan bulduğu başka bir silahtı bu.

Silahı kaldırdı. Nişangâha baktı. İlk hedefe odaklandı.

Ateş etti.

Tekrar.

Ve tekrar.

Ve tekrar, ta ki okların her birini fırlatana dek.

Soluğunu verdi ve okları toplamaya gitti. Atışlarının ne kadar iyi olduğunu ancak hedeflere yeterince yaklaştığında değerlendirebildi.

Hepsini de on ikiden vurmuştu. Oklar, kuşe kâğıda basılı dergilerden kesilmiş, Kaptan'ın çekici çehresini gösteren bir düzine fotoğrafın her birinin göz bebeklerine saplanmıştı.

Okları çekip çıkarırken gülümsemedi bile. Bu sadece nişan alma çalışmasıydı. Gerçekte çuvallamıştı, üstelik bir fark yaratabilecekken.

Tüm devrimler ölümle gelir. Bazıları ölmeli ki diğerleri yaşayabilsin. Bu bir trajedi ama aynı zamanda bir gerçek.

Daha küçükken, özgür olabilmeleri için neden bu kadar insanın ölmesi gerektiğini sorduğunda As'ın bunu söylediğini hâlâ hatırlayabiliyordu. Anarşi Çağı'ndan önce dâhilere yöneltilen nefret ve şiddeti kavrayamıyordu ama As'ın tutkusu altı yaşındaki bir zihin için bile bulaşıcıydı.

As'ın başarmaya çalıştıklarını gerçekten anlayan çok az insan vardı. As, dünyanın geldiği hale gelmesini istememişti. Tabii ki yönetimi ilk devraldığında bir sürü gaddarlık ve yıkım vardı ama haklıydı, devrim sırasında bunlar hep olurdu. En nihayetinde dâhilerin artık baskı görmediği, korkmadığı, aşağılanmadığı ve işkenceye maruz kalmadığı bir dünya istemişti: Hepsinin kendi istekleri doğrultusunda, kendi hayatlarını yaşama konusunda özgür olabilecekleri bir dünya.

Güç için yarışmaya başlayanlar, güce susamış diğer insanlardı; kötüler ve dâhi olmayanlar. Kuralları olmayan bir dünyada zıvanadan çıkmışlardı.

Nova, Anarşi Çağı'na geri dönmek istemiyordu. Masum insanların, ailesi gibi katledilmelerini istemiyordu. Tek istediği, As'ın, onun ve onun gibiler için hayal ettiği özgürlüktü. Muhaliflerin ve Konsey'in onu ve bütün Anarşistleri rahat bırakmasını istiyordu.

Lanet olsun, Konsey'in tüm toplumu rahat bırakmasını istiyordu. Belki de yöneten elit kesimin bir parçası olmakla doğru şeyi yaptıklarını sanıyorlardı ama toplumun iki yakası zar zor bir araya geliyordu ve halkın ihtiyacı olan insanlar olmadıklarını kabul edemeyecek kadar kibirliydiler.

İnsanların ihtiyacı olan şey, kendi sorumluluklarını üstlenmeyi öğrenmekti ama işleri süper kahramanlar idare ettiği sürece bu asla olmayacaktı.

Raylardan geri dönüyordu ki yer ayağının altında sarsıl-

dı. Nova sendeledi ve dengesini sağlamak için elini duvara koydu. Toz ve beton parçaları tünelin duvarlarından aşağı küçük dereler halinde yağıyordu. Raylar ayaklarının altında titredi ve Nova bir an için bir trenin geldiğine dair tekinsiz ve dehşet verici bir fikre kapıldı. Gidecek hiçbir yeri yoktu.

Titreme durdu. Ayaklarının altında birkaç kez daha titreme olduktan sonra yer yine sakinleşip sessizleşti.

Nova bunun bir deprem olup olmadığını merak ederek tünele göz attı. Derinlerde, belki de yüzlerce kilometre ötedeydi. Endişelenecek bir şey yoktu. Bu eski tüneller kesinlikle çok daha kötüsüne direnmişti.

Ama sonra sessizlik yine, bu kez bir çarpma sesiyle bozuldu. Tünellerin akustiği sesin ne kadar uzaktan geldiğini tahmin etmeyi imkânsız kılıyordu ama Nova bir şeyden emindi.

Muhalifler geri dönmüştü.

Silahı alıp haznesine bir ok yerleştirdi, diğer okları da kemerindeki bir keseye sakladı. Leroy okları henüz zehirle doldurmamıştı ama yine de işe yarayabileceklerini düşünüyordu.

Vagonların bulunduğu platform ve tünellere doğru hızla koştu. Ana platforma yaklaşınca kendini yavaşlamaya zorladı. Kâbus kılığına giremezdi, kapüşonu ya da maskesi yanında değildi ve Muhaliflere kimliğini ifşa etmesinin aptalca olacağını biliyordu.

Köşeyi dönerken duvarlar yine sallanmaya başladı ve peşinden -ama bu kez daha yakından- yüksek bir çarpma sesi daha geldi.

Nova, Siyanür'ün vagonunun arka ucuna ulaştı ve durakladı. Bir şeylerin platforma saçılıp düştüğünü duyabiliyordu. Bir saniye sonra, küçük bir kuru fasulye kutusu yuvarlana-

rak ona doğru geldi, rayların yan tarafına çarparak Nova'nın ayaklarından sadece birkaç adım ötede durdu.

"Hadi çıkın dışarı, Anarşistler," dedi titrek ve canlı bir kadın sesi. "Performans değerlendirmenizin zamanı geldi."

Nova hızla Leroy'un vagonunun arkasına geçti ve usulca diğer tarafa gitti. Kenardan bakınca malzemelerle erzakların çoğunu depoladıkları merkez platformda dört kişi gördü. Ya da eskiden depoladıkları, çünkü kocaman sanayi tipi raflardan ikisi devrilmişti ve yerde kırık şişeler, ezilmiş kutular; havadaysa yoğun bir sirke kokusu vardı.

Muhalif ekibini hemen tanıdı. Sayısız suçluyu gözaltına almakla ün yapmış, şehirdeki en bilinen ekiplerden biriydi.

Konuşan kız, liderleri Buz Yanığı'ydı. Nova'dan birkaç yaş büyüktü, atletikti ve çok güzeldi. Gümüş beyazı saçları, gümüş beyazı teni vardı. Teni öylesine şeffaftı ki tünelin loş ışığında bile mavi damarlarının izleri görülebiliyordu.

Yanındaki Artçı Şok'tu. Büyük ihtimalle deminki depremlere de o neden olmuştu. Siyah keçi sakallı, tıknaz bir adamdı. Yanındaysa sıska ve uzun boylu, boncuk gözlü bir delikanlı olan Vatoz duruyordu. Lakabını aldığı hayvan kadar sinsi ve nazikçe hareket ediyordu; arkasından ince, dikenli bir kuyruk sarkıyordu. Son olarak, yanlarında Çirkin vardı. Bir yerlere sığmak için eğilmek zorunda kaldığından hep kambur görünen, uzuvları bir saniye içinde yekpare kayaya dönüşebilen bir dâhiydi.

"Güzel," dedi Buz Yanığı, ellerini beline koyarak, "Görünüşe göre, gelip bir merhaba diyemeyecek kadar korkaklar." Başıyla Artçı Şok'la Çirkin'e işaret etti. "Tünelleri arayın, bakalım onları saklandıkları yerden çıkarabilecek misiniz?"

İki Muhalif zıt yöndeki tünellerde ağır ağır yürürken Artçı

Şok, Nova'nın saklandığı yerin bir kol mesafesi uzağından geçti. Vatoz ise etrafa saçılmış erzakları karıştırmaya başladı.

"Salamura bamya mı?" dedi Vatoz, alaycı bir gülümsemeyle cam kavanozu alırken. "Kulağa iğrenç geliyor." Dönerek kavanozu duvara, yukarıdaki caddenin isminin mozaiklerle işlendiği duvara fırlattı. Cam tuzla buz oldu ve platforma daha fazla sirkeyle yeşil sebze döküldü.

Nova silahı kurdu.

"Ya meyveli halkalara ne demeli?" dedi Buz Yanığı, bir köşede ezilmiş halde duran kahvaltılık gevrek kutusuna tekme atarak. "Dört yaşımdan beri bu ıvır zıvırı yemedim. Tam farelerin ağzına layık." Platformun kenarına gitti, kutuyu alıp açtı ve renkli gevrek parçalarını rayların üzerine döktü.

Kutu aslında Winston'ındı ve onun en sevdiği kahvaltılık gevrekti, diğerleri için büyük bir kayıp sayılmazdı. Yine de ziyan edildiğini görünce Nova dişlerini sıktı. Anarşi Çağı'nı hatırlayan herkes, savaşın hangi tarafında olursa olsun israfın affedilmez bir suç olduğunu bilirdi.

Vagonun diğer kenarında tangır tungur bir kapı açıldı. Buz Yanığı'yla Vatoz hızla vagona doğru döndüler. Nova eğilip gölgelere saklandı ve Leroy'un basamaklardan raylara inen ayak seslerini dinledi. Buz Yanığı'nın, Leroy'un yara izlerine ve rengi bozulmuş tenine tiksintiyle bakması Nova'nın dikkatini çekmişti.

Nova, görüş alanına giren Leroy'un, yırtık pırtık eşofman altı ve terliklerinin üzerine yıpranmış bornozunu giymiş olduğunu gördü. Adam, platformun yanındaki basamaklara yaklaşırken kahvaltılık gevrekleri ayaklarıyla çıtırdatarak geçti.

"Tüh," dedi Buz Yanığı, aşırı tatlı bir sesle. "Seni uyandırdık mı yoksa?"

"Ah hayır," dedi Leroy, Muhaliflerden on ya da on iki adım kadar uzakta durarak. "Bugün olanlardan sonra sizi bekliyorduk. Hâlâ beklentilere karşılık verdiğinizi görmek güzel. Fakat..." Derin bir iç çekti ve devrilmiş raflarla platformun çeyreğini kaplayan dağınıklığı işaret etti. "Bütün bunların amacını anlamadım."

Buz Yanığı'nın kibirli yüz ifadesi bir anda öfkeye dönüştü. Leroy'la arasındaki mesafeyi kapattı, yumruğunun içinde kristalleşmiş buzdan uzun bir parça oluştu. "Amacı, siz ucubelere, yiyecekten tut da suya, hatta bu hamamböceği dolu tünellerdeki küçük, derme çatma evlere kadar elinizdeki her şeye *biz izin verdiğimiz için* sahip olduğunuzu hatırlatmak." Uzun buz parçasını kaldırıp ucunu Leroy'un çenesinin altına soktu ve onu yüzünü kaldırmaya zorladı. "Böyle bir hayırseverliği hak etmediğinize karar verirsek hepsini geri alabiliriz."

"Hayırseverlik mi?" dedi Leroy, çenesine gömülen buza rağmen ifadesiz bir ses tonuyla. "Muhalifler bize hiçbir şey vermedi. Sahip olduğumuz her şeyi satın alıp parasını ödedik ya da herkes gibi adilce çöplerden topladık."

"Çöpten toplamışlarmış," dedi Vatoz. Başını çevirdi, balgam çıkarıp platforma tükürdü. "Senin gibiler olmasa zaten çöplerden geçiniyor olmazdık, değil mi?"

Leroy tek kaşını ya da yıllar önce yanan kaşının olduğu yerdeki kası kaldırdı. "Bizim gibiler olmasa kuyruğu dikenli çocuk doğar doğmaz katledilir, kalıntıları ayrıntılı inceleme için formaldehit dolu bir kavanoza tıkılırdı."

Vatoz'un yüzü öfkeyle çarpıldı ama Leroy sözlerine devam etti, "Bu şehri neredeyse on yıldır Konsey'iniz yönetiyor. Ekonominizi düzeltmeyi başaramadılarsa, belki de bizi suçlayarak vaktinizi boşa harcamak yerine onlara bu işin neden bu

kadar uzun sürdüğünü sormalısınız."

Buz Yanığı, buz parçasını yana çekti ve Siyanür'ün çenesinin altında ince bir çizik oluştu. Siyanür sadece birazcık irkildi.

"Belki Konsey bu şehri anlamsız saldırılara karşı savunmak zorunda kalmasaydı senin gibi kötülerin bu dünyayı dönüştürdüğü çöplüğü temizlemeye odaklanabilirlerdi."

"Belki," dedi Leroy. "O kadar çok dâhinin beynini yıkadılar ki güvenlik önlemlerini güncelleseler hiç de fena olmaz."

Yer yine sallandı ve Artçı Şok tünellerden birinin girişinde belirdi. Attığı her adımda yer hafifçe sarsılıyordu. "Bu tarafta küflü kitaplardan başka bir şey yok." Bir elini platformun çıkıntısına koyarak kendini yukarıya çekti ve Vatoz'un yanında durdu.

"Yeterince iyi bakmamışsındır," diyen kuru bir ses duyuldu. Artçı Şok hızla arkasını dönünce az önce ayrıldığı tünelden karanlık bir siluetin çıktığını gördü. Fobi'nin zifir karası pelerini gölgelerden oluşmuş gibiydi, uzun tırpanı tavandaki soluk ışıkları yansıtıyordu. Sivil kıyafetleri yoktu elbette. Gruplarında Nova'nın üniformasız görmediği tek kişiydi o. Kukuletalı bir pelerini, gölgelerden oluşmuş maskesi, başının üstünde bir kavis çizen tırpanı vardı. Ayrıca, Ingrid ve Honey'nin, Winston ve Leroy'un aksine, Fobi, Anarşistler arasında ismi gizem olarak kalan tek kişiydi. Nova bazen, doğduğundaki ürkütücülüğü karşısında dehşete kapılan ebeveynlerinin Fobi ismine daha en başından karar verip vermediklerini merak ederdi.

"Gerçekten burunlarının ucunu bile göremiyorlar."

Nova başını kaldırıp bakınca Ingrid'in rayların üzerinde, karşı platforma uzanan dar yaya köprüsünde oturduğunu gördü. Uzun bacaklarını parmaklıkların arasından sarkıtmıştı.

"Bu kadar zamandır yukarıdayım ve oraya bakmak bir kez bile akıllarına gelmedi. Dürüst olmak gerekirse, sizin gibi insanlar görevdeyken bu şehrin güvenli olması şaşırtıcı."

Buz Yanığı homurdandı. "İndirin onu."

Artçı Şok bir dizini kaldırıp ayağını sertçe yere vurdu. Betonda oluşan yarık kavis çizerek merdivene doğru ilerledi. Basamakların altındaki yer ikiye ayrıldı ve yerde bir açıklık oluştu. Basamaklar aşağıya doğru çöktü. Köprü sert bir şekilde eğildi. Metal parmaklıkları tutan cıvatalar yerinden çıkmadan ve köprü yana yatmadan saniyeler önce Ingrid ayağa fırladı. Köprü'nün yarısı Artçı Şok'un oluşturduğu yarığa gömüldü, geriye kalanıysa düşüp raylara çarptı. Ingrid son anda köprüden atladı, yerde takla attı ve Leroy'un vagonuna yakın bir yerde çömelerek durdu.

"Bu daha iyi," dedi Ingrid, canlı bir şekilde, kalçasını bir yana çıkararak.

Nova'nın gözlerinden kıvılcımlar çıktı. Bir adım gerileyerek tüfeği kaldırdı ve namluyu Artçı Şok'a doğrulttu. Ama onu tam nişangâhta bulmuştu ki aralarına biri girdi.

Nova silahı indirdi. Ingrid sırtı Nova'ya dönük bir şekilde onunla Muhalifler arasında durdu. Bir elini arkaya uzatıp parmaklarını Nova'ya doğru savurdu.

Nova rahatsız eden bir çocuk gibi kovulduğu için sinir olarak ters ters baktı.

Gerçi, bir yanı Ingrid'in haklı olduğunu düşünmeseydi, bu, sinirine daha çok dokunurdu. Kendini açığa çıkarması düşüncesizlik olurdu. Hem, bu silah ve bir avuç okla ne yapacaktı? Zehir olmadan hücum etmek, küçük bir rahatsızlık vermenin ötesine geçemezdi.

"Dikkatli olmanızı tavsiye ederim," dedi Fobi, her zaman-

ki kadar sabırlı olan o törpü gibi sesiyle. "Bunlar, temelleri eski olan, eski tüneller. Hepimizin diri diri buraya gömülmesini istemezsiniz, değil mi?" Tırpanını başının üzerinde hızla çevirdi. "Benim pek umurumda olmaz da, huzurumuzu kaçırmaya bu amaçla geldiğinizi hiç sanmam."

Ingrid hâlâ Nova'nın görüşünü kapatıyordu. Nova duvarla vagonun arasına gömüldü. Vagonun yan tarafındaki metal basamaklara uzandı ve bir elinde silahı tutarak yukarıya atladı. Karnının üzerine uzandı ve aşağıdaki platformu görebilmek için usulca öne ilerledi.

"Bence Fobi," dedi Ingrid, parmak uçlarından mavi kıvılcımlar çıkararak. "Gösteriş yapmanın bazen olumsuz sonuçları olabileceğini söylüyor."

Buz Yanığı alaylı bir şekilde güldü. "Bak sen."

Tünelin diğer ucundan histerik çığlıklar yankılandı. Nova bir elini vagonun çatısına koyup başını yukarıya uzattı. Honey'nin feryatları ilk önce panik dolu, anlaşılmaz çığlıklar şeklindeydi ama yaklaştıkça aradan umutsuz sözcükler seçilmeye başlandı.

"Geri koy onları! *Geri koy onları!* Ne yaptığını bilmiyorsun!"

Saniyeler sonra Çirkin tünelin altından sallanarak çıktı, kucağında farklı oranlarda tamamlanmış, irili ufaklı yirmiden fazla arı kovanı vardı. Öfkeli işçi arılar bulut halinde etrafında dolanıyor, gövdesini sarmalayan kapkara, kıvıl kıvıl bir kütle oluşturuyordu ama Çirkin tüm bedenini taşa dönüştürdüğünden arıların amansız iğnelerinin hiçbir etkisi olmuyordu.

Arkasından Honey, üzerinde açık pembe sabahlığı ve bigudilere sarılmış saçlarıyla çıkageldi. "Bunlara ne kadar emek harcandığından haberin yok, seni koca moloz yığını!"

Çirkin onu duymazdan gelmeye devam edince koşmaya başladı ve üstüne atlayıp kalın kolunu kavradı. Çirkin'in dirseğinden sarkıyor, soluk tenli bacaklarını boş yere böğrüne savuruyordu.

Sinirlenen Çirkin kolunu güçlü bir şekilde salladı ve Honey savrularak platformda kaydı. Erzak yığınına çarptı ve omzunu devrilen metal rafa vurdu. Bir an için sersemlese de başını tekrar kaldırdığında bakışlarında merhametten eser yoktu.

Çirkin gelip Buz Yanığı'nın yanında durdu. Endişeli görünen Buz Yanığı, gözlerini temkinli bir şekilde hızla eşek arısı bulutunda gezdirdi. Eşek arılarının bazılarının bedeni Nova'nın başparmağı kalınlığındaydı ve zehirleri kızgın bir demir çubuk kadar yakıcıydı.

Buz Yanığı bir parmağını Honey'ye doğrulttu ve "Onlara dağılmalarını söyle," dedi. Sesi dört bir yanındaki vızıltıyla boğulmuştu. "Onları uzaklaştır, yoksa görev başındaki bir Muhalife karşı dâhi yetenekleri kullanmak olarak değerlendirilecek."

Honey kendini çekerek oturma pozisyonunu aldı. "Onları bulduğu yere koyar koymaz uzaklaştırırım!"

"Onları yerine koyunca mı?" dedi Buz Yanığı, sesinde neşeli bir tınıyla. Çirkin'e döndü. "Nereden buldun bunları?"

"Elli, altmış metre ileride bir odası var," dedi Çirkin. "Eski bir depo gibi bir şey. İçerisi ağzına kadar bunlarla doluydu."

"Eh, arılar üzerinde kontrol sahibi olan bir dâhi için," dedi Buz Yanığı, başını yana yatırarak. "Bu bana ölümcül silahlar bulundurmak gibi geldi."

Honey dehşet dolu bir çığlık attı. "Onlar benim bebeklerim! Hiç hakkınız yokken az önce onları evlerinden ettiniz!"

"Şimdi de bebeklerini uzaklaştırmanı söylüyorum," dedi Buz Yanığı. "Yoksa bir sonraki *evin* Muhalif karargâhındaki bir hapishane hücresi olacak."

Honey, Buz Yanığı'na dik dik baktı ve Nova onun titrediğini gördü. Gözleri ateş saçıyordu ve hava etrafında uğulduyor gibiydi. Gerçi, belki de bu, Çirkin'in delinmez derisine atılmaya devam eden arıların hiç kesilmeyen uğultusuydu.

Honey'nin yüzündeki ifade kararsızlıkla şeytana uymanın bir karışımıydı.

Belki Çirkin'e zarar veremezdi ama Buz Yanığı, en ölümcül eşek arılarının iğnelerinden zarar görürdü. Nova, Buz Yanığı'nın yüzlerce zehirli iğne yüzünden acı içinde kıvrandığını görmenin o anda çok çekici geldiğini itiraf etmeliydi.

Ama Çirkin saniyeler içinde Honey'ye ulaşır, onu ya öldürür ya da tutuklardı.

Nova, bu küçük intikam için değmeyeceğini biliyordu ve Honey de aynı şeyi fark etmiş gibiydi. Devrilmiş konserve kutuları ve kolilerin ortasında doğrularak omuzlarını dikleştirdi ve kollarını iki yana açtı.

Tek vücut olan arı sürüsü döne döne havalandı, sonra da dönüp tekrar tünele girdi.

Arılar gidince Buz Yanığı başıyla Çirkin'e işaret etti. "Yok et onları."

Nova küçük bir çığlık attı ama Honey'nin feryadı sayesinde duyulmadı.

Çirkin, kovanları yere fırlatıp onları tepelemeye, devasa taş ayakları altında ezmeye başladı.

Honey, çoğunun içinde hâlâ erkek ve işçi arılar olan kovanların yok oluşunu önce öfke daha sonra acı dolu çığlıklarla izledi. Yıkımın boyutu büyüdükçe Honey'nin bedeni hıçkı-

rıklardan harap oldu. İncecik duvarlar platforma saçılıyor, arıların cesetleri ve kopan kanatları betona çarpıyordu.

Tüm bunlar olurken Çirkin'in ağzı kulaklarındaydı. Böcekleri topuğunun altında ezmenin sadistçe zevkini yeni keşfetmiş bir çocuğun gülümsemesiydi bu.

Nova çenesi acıyana kadar dişlerini gıcırdattı. Gözlerini hızla Honey'den Ingrid, Siyanür ve Fobi'ye çevirdi ama hiçbirisi Çikin'i durdurmaya yeltenmiyordu.

Onu durdurmak için bulunulan herhangi bir girişim, bir Muhalife saldırmak olarak görülecek ve tutuklanma nedeni olacaktı. Muhalifler yıllar önce Siyanür'ün barış antlaşmasını kabul ettiklerinde Anarşistlere bir şans daha verilmeyeceğini gayet net ifade etmişlerdi.

Çirkin sonunda işini bitirdi. Son kovanın kalıntılarına bir tekme savurdu. Parçalar platformda kayarak rayların üstüne, Buz Yanığı'nın Winston'ın kahvaltılık gevreğini boşalttığı yerin yakınına devrildi.

"Hepimiz tam kadro burada olduğumuza göre," dedi Buz Yanığı, uzun buz parçasını cop gibi hızla döndürerek. "Yapacak işlerimiz var."

Döndü ve Nova daha niyetini bile anlamadan buzu bir cirit gibi fırlattı. Fobi'nin vücudu, buz göğsüne çarpar çarpmaz dağılıp siyah bir dumana dönüştü ve tünelin gölgelerine karışıp gitti.

Aynı anda Vatoz hızla döndü ve dikenli kuyruğuyla Honey'ye vurdu. Kadının, zehirli dikenler böğrüne batığında attığı şaşkınlık dolu çığlık, vücudu kaskatı olup yığılırken acı dolu bir çığlığa dönüştü. Vatoz hemen ardından kuyruğunu geriye savurdu ve kaçmaya çalışan Leroy'u omzundan soktu. Leroy dondu, sonra geriye doğru devrilip beton zemine sertçe çarptı.

Nova silahı kendine yaklaştırdı ve bu kez Vatoz'a nişan aldı. Ama Vatoz'un saldırısı zaten sona ermişti. Honey'yi devrilmiş rafların üstünde gevşekçe yatar ve Leroy'u alçak tavana doğru hızlıca kırpıştırdığı gözleri haricinde felç olmuş bir halde bırakmıştı. Nova, Vatoz'un kuyruğunda ne tür bir zehir olduğundan emin değildi ama her ikisini de felç etmişti ve zehir damarlarında hızla ilerlerken seğiren kasları dışında ikisi de hareketsizdi.

Ingrid kükredi ve hızla platforma doğru hücum etti, birleştirdiği avuçlarında mavi bir enerji küresi vardı. Buz Yanığı elini Ingrid'in ayaklarına doğru uzattı ve püskürttüğü buzlar, bacaklarının etrafında küçük bir buzul oluşturdu. Ingrid şaşkınlıkla bağırdı, az kalsın dengesini yitiriyordu. Belden yukarısı ivmeyle öne devrilirken buz içindeki ayakları tren raylarına çakılıp kalmıştı. Yüzündeki ifade öfkeden şaşkınlığa dönüşürken yaptığı bomba da buharlaşıp gitti.

"Ayaktaki son Anarşist sensin," dedi Buz Yanığı, parmak eklemlerinde oluşmuş birkaç buz kristalini lakayt bir tavırla kırıp yere atarak. "Şimdilik tabii. Hadi, söyle bakalım, bugün geçitte olanlardan sonra seni öldürmememiz için bir neden var mı?"

Ingrid homurdandı. "Sizin aptal geçidinizde değildim," dedi ve Nova bunun yalan olduğunu bilse de şaşırtıcı derecede ikna edici buldu.

"Bundan bana ne?" dedi Buz Yanığı. "Winston Pratt, Gatlon şehrinin masum insanlarına karşı bir saldırı gerçekleştirdi ve benim görevim, halkımızın bir daha bir Anarşist tarafından korkutulmamasını sağlamak."

"Geçidinize saldıran Winston Pratt'ti ve bildiğim kadarıyla şu anda onu gözaltında tutuyorsunuz," dedi Ingrid. "O zaman bizden ne istiyorsunuz?"

Buz Yanığı alaylı bir şekilde güldü. "O embesilin yalnız çalıştığına inanmamı mı bekliyorsun?"

"İnanmanı beklediğim şey tam olarak bu," dedi Ingrid. Rahatlamış görünüyordu, artık homurdanmıyor, soğukkanlı bir şekilde dik dik bakıyordu. "Sen de ben de biliyoruz ki, elinizde aksini işaret edecek hiçbir delil yok çünkü olsaydı bu konuşmayı yapmazdık ve kendimi ya da diğerlerini suçlu gösterecek bir şey söylememi beklemezdin." Işıklar saçan yeni bir bombayı havaya atıp tutmaya başladı, her defasında kolayca yakalıyordu. "Konseyinizin bildirisini gördüm. *Hiç kimse sırf bağlantılarından ötürü suçlu bulunmayacaktır*, değil mi? O yüzden bizi tehdit etme, canım. Bizi Kuklacı'nın suçlarına bağlayacak bir şeyler bulmanda sana bol şans. O, bugün kendi başınaydı. Bizim o işle hiçbir ilgimiz yok."

Buz Yanığı, botlarının uçları platformdan taşana kadar öne yaklaştı. "Seni geçitteki saldırıyla ilişkilendirmeme gerek yok," dedi, parmaklarını sağa sola oynatarak. Yeni bir buz demeti Ingrid'e doğru fırladı. Bacaklarının etrafındaki buz kütlesi genişleyip baldırlarının ve kalçalarının üzerine tırmandı. "Bir Muhalife saldırmak en yüksek dereceli suçtur. Sende bu sinir varken saldırmanı sağlamak zor olmaz. Düşündüm de bunun kuduz bir köpeği dürtmekten bir farkı yok."

Buz kütlesi karnının üzerine çıkarken Ingrid tısladı. Bombayı fırlatmayı bırakmış, bir avucunda tutuyordu.

"Aklından geçenleri biliyorum," dedi Buz Yanığı. "Bunun meşru müdafaa olduğunda ısrar edeceksin. Fakat burada buna tanıklık edecek kimse yokken bana değil de sana kim inanır? Ünlü bir Muhalife karşı bir Anarşist." Yüzüne sahte bir acıma ifadesi takındı. "Vermen gereken bir karar var gibi görünüyor. Bana saldır ve seni tutuklayalım. Ya da bugünkü

geçitte olanlara karıştığını itiraf et ve seni yine tutuklayalım ama o zaman biraz daha kibar davranırız." Omuz silkti. "Ya da hiçbir şey yapma. Sence seni ilk ne öldürür? Soğuk mu, yoksa boğulmak mı? Ben şahsen ikincisi üzerine bahse girerdim."

Buz, Ingrid'in göğsünden yukarı çıkıp omuzlarına tırmanmaya başladı. Birazdan kollarını ya da bombasını kullanamayacaktı.

Nova gözlerini sımsıkı kapattı, damarları cayır cayır yanıp zonklasa da olanca netliğiyle düşünmeye çabaladı.

Dünyanın taptığı süper kahramanlar bunlar mıydı? Belki Ingrid tamamen masum değildi. Belki hiçbirisi değildi ama Muhalifler de sütten çıkmış ak kaşık değillerdi. Burada durmuş, Ingrid'e işkence ediyor, zorla ondan sahte bir itiraf almaya çalışıyorlardı. Honey'nin kovanlarını yok etmişler, tünellerine zarar vermişler, hayatta kalmak için ihtiyaçları olan erzakları parçalamışlardı. Hepsi de onları hapse atmak için *yasal* bir neden bulma çabasındandı.

Parmakları tetiğin üzerine kaydı. Gözlerini açtı ve görüşü aniden netleşti. Zihnindeki engeller kalktı.

Buz Yanığı'nı dürbünde buldu.

Belki oklar zehirli değildi ama bu, iyi nişan alınmış bir atışın dişe dokunur bir zarar vermeyeceği anlamına gelmiyordu.

Buz Yanığı'nın soluk mavi gözüne odaklandı. Kaptan Krom'unkinden daha açık renkti ama çok da fark yoktu.

Parmağını tetiğe bastırdı.

Tetiği çekiyordu ki rayların üstünde parıl parıl, cayır cayır bir ateş şelalesi kükredi.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Nova küçük bir çığlık atıp geri çekildi ve vagonun kenarından aşağı baktı.

Raylar yanıyordu. Hayır, bu, gölgelerden fırlayan bir alev sütunuydu. Saniyeler içinde Ingrid'le Buz Yanığı'nın arasındaki buz kanalını yakıp eritti.

Buz Yanığı söverek geriledi, gürültülü ayak seslerinin geldiği tünele doğru döndü.

O şey ortaya çıkınca Nova'nın ağzı şaşkınlıktan bir karış açık kaldı; karanlığın içinden gelirken, zırhı açık havada, şehrin çatılarında olduğundan daha korkutucu görünüyordu.

Nöbetçi'ydi bu.

"Her ne kadar ben de bu kötülerin her birini parmaklıkların arkasında görmek istesem de," dedi, sabit ve alçak bir sesle. "Bir şey bana, Konsey'in tutuklama yöntemini onaylamayacağını söylüyor."

"Sen de kimsin?" dedi Buz Yanığı, yumruğunu sıkıp uzun bir buz parçası daha yaparak. "Konsey'in yalakası mı?"

"Komik," dedi Nöbetçi, neşeden eser taşımayan bir sesle.

"Ben de hep senin için aynısını düşünmüşümdür."

Nova silahın üstündeki parmaklarını gevşetti. Kendindeki şüphelerin Buz Yanığı'nın yüzünde de olduğunu görebiliyordu. Nöbetçi'nin söyledikleri onu tanıdığına işaret ediyordu, hem de öyle gazetelerden falan değildi.

"Resmi bir Muhalif görevi için buradayız," dedi Buz Yanığı. "Bizi durdurmaya kalkarsan seve seve seni de tutuklarız."

Nöbetçi'nin sol elinde turuncu alevlerden bir eldiven belirdi. "Resmi Muhalif görevi olan bir sen değilsin. Aradaki fark, ben emirleri doğrudan Konsey'den alıyorum."

Nova tek bir sözcük bile kaçırmak istemediğinden öne doğru yaklaştı. Kendini, Nöbetçi'nin zırhının göğüs plakasına bakarken buldu. Tünelin loş ışıklarının gözlerine oynadığı bir oyun muydu, yoksa vagonun tepesindeyken baktığı açı yüzünden miydi? Buradan, omuz zırhındaki kesik kaybolmuş gibi görünüyordu.

Nova kaşlarını iyice çattı. Onu tam omzuyla göğüs plakasının arasından bıçaklamıştı ama orada hiçbir hasar izi göremiyordu. Kıyafetin dışında hiç kurumuş kan yoktu. Yaralıymış gibi bile hareket etmiyordu. Bazı hareketleri belki biraz tutuktu ama kesinlikle böyle bir yaralanmadan sonra olması gerektiği kadar kısıtlı değildi.

Nöbetçi denen bu adamla ilgili yeni bir gizem, onun normal bir Muhalif *olmadığının* yeni bir kanıtıydı bu. Yeni bir şeydi o. Asker miydi? Suikastçı mı yoksa? Tipik bir süper kahramana verilemeyecek kadar berbat görevlerde kullanılmak üzere yapılmış bir silah mıydı?

"Doğrudan Konsey'den mi?" dedi Buz Yanığı, bir kahkaha patlatarak. "Beni salak mı sanıyorsun sen? Karargâhta adını duyan bile olmamış. Sahtekârın tekisin ve bu da..." Buz

parçasını omzunun üzerine kaldırdı. "Seni düşman yapar."

"Ama belki de maaş skalasında, üzerinde çalıştığımız her şeyden haberdar olamayacak kadar aşağılarda yer aldığın anlamına gelir," dedi Nöbetçi.

Buz Yanığı tereddüt eder gibiydi ve Nova kızın yüzüne hafif bir şüphe ifadesi yayıldığını görebiliyordu.

"Ama ben," diye devam etti Nöbetçi. "Senin buraya iki nedenle gönderildiğini biliyorum: Anarşistlerden herhangi birinin Kuklacı'nın saldırısıyla bir ilgisinin olup olmadığına karar vermek ve Kâbus'la bağlantılarını çözmek." Nöbetçi başını yana yatırdı ve Nova onun, boynundan aşağısı hâlâ buzla kaplı olan Ingrid'e baktığı hissine kapıldı. Ingrid'in dişleri birbirine vuruyordu. "Anlaşılan pek bir şey öğrenememişsin."

Buz Yanığı'nın burun delikleri genişledi.

Nöbetçi ansızın yukarı, platforma fırlayıp Buz Yanığı'nın birkaç adım ötesine güm diye indi. Buz Yanığı arkaya doğru sendeledi ama dengesini hemen tekrar sağladı. Arkasında Çirkin, Artçı Şok ve Vatoz duruyordu. Hepsi savunma pozisyonunda ve hücuma hazırdı ama hiçbirisi kıpırdamıyordu. Nöbetçi'nin Konsey'in emriyle burada olduğunu iddia etmesi hepsini duraklatmıştı.

"Fünye'yi bırak," dedi Nöbetçi, yumruğunu gevşeterek. Alevler söndü. "Sonra sen ve ekibin gitmekte özgürsünüz. Soruşturmayı ben devralıyorum."

Buz Yanığı hayret dolu bir kahkaha attı. Buz parçasını bir kez çevirdi ama sonra kolunu indirerek bir baston gibi betona dayadı. "Konsey çekilmemizi istiyorsa bize kendisi de söyleyebilir."

"Söyledi zaten," dedi Nöbetçi. "Aşağıda sinyallerin çok ber-

bat olması ne kötü. Kendini bu utançtan kurtarabilirsin."

Buz Yanığı sadece biraz daha şüphelenmiş gibiydi ama Vatoz ve Artçı Şok bileklerindeki birbirinin aynısı siyah şeritlere bakıyorlardı. Nova dudaklarını ısırdı. Sık sık Muhalif devriye ekiplerinin taktığı o bileklikleri merak ederdi. Bileklikler bir tür iletişim aracı mıydı?

"Bu durumda," diye devam etti Nöbetçi. "Amirlerinize bu gece çiğnediğiniz *dünya kadar* kuralı söylemeyeceğim. Ama zamanımı boşa harcamaya devam ederseniz o başka."

Parmaklarıyla buz şeridinin üzerinde ritim tutan Buz Yanığı bakışlarını Nöbetçi'nin göğsündeki *M* harfine çevirdi. Yüzü düşmüştü ama şirretliğinden hiçbir şey kaybetmemişti. "Iyi," dedi sert bir şekilde. "Zaten burada başka öğrenilecek bir şey kalmadı." Fırlattığı buz parçası duvara çarpıp parçalandı.

Nöbetçi'nin yanından geçerken ekibine peşinden gelmeleri için işaret etti.

"Fünye'yi serbest bırak," diye seslendi Nöbetçi.

"Kendin bırak," dedi Buz Yanığı sertçe. "Karşılığında şu havalı kıyafetinde bir delik açarsa ağlayarak bana gelme."

Dört Muhalif kendilerini tekrar yer üstüne çıkartacak tünele girerken Nova, Nöbetçi'yi seyretti. Umutsuzca yüzünü görebilmeyi, rahat mı yoksa öfkeli mi, gıcık mı olmuş yoksa müteşekkir mi bilmek istiyordu. Ama çizgi romanlardan çıkma kahraman pozlarının tıpatıp kopyası olan duruşu hiçbir şeyi ele vermiyordu. Duygusuz, başı dimdik yukarıda, omuzları geriye atılmış, yumrukları iki yanında sıkılmış haldeydi.

Nöbetçi yavaşça başını çevirip Ingrid'e baktı ve kızgın bir şekilde soludu. Sinir bozacak kadar uzun bir süre boyunca önündeki şıkları düşündü, nihayet elini uzatıp buz kalıbına ince ve kesintisiz alevler püskürtmeye başladı. Ingrid'in

ayaklarının çevresindeki en kalın kısımlara nişan alıp buzu yavaşça eritti.

Nova'nın zihni allak bullak oldu. Nöbetçi'ye geldiği için çok az da olsa minnettar olmaktan kendini alamıyordu. Ama yine de Buz Yanığı ve ekibine duyduğu bariz antipatiye rağmen onun bir anda müttefikleri olduğunu düşünecek kadar saf değildi.

O bir Muhalifti ve Konsey için çalışıyordu. Organizasyonun geri kalanının haberi olmadığı çok gizli bir projeydi.

İçinden bir ses, Nova'ya, yağmurdan kaçarken doluya tutulduklarını söylüyordu.

Buz yeterince eriyince Nöbetçi kolunu geriye çekti ve alevi söndürdü. Ingrid acıyla inleyerek bir dizini zorla geriye kalan ince buz tabakasından çıkardı. Bir buz şeridi raylara çarptı ve Ingrid öne doğru düştü, titreyerek ellerinin ve dizlerinin üzerinde durdu. Topuklarının üzerinde oturabildiğinde ellerini ovuşturmaya, uzuvlarını ısıtmaya çalıştı.

Nova, hiçbir şey söylemeden ve yerinden kıpırdamadan Ingrid'e bakan Nöbetçi'nin çelişki yaşadığı izlenimine kapılmıştı. Ara sıra, sıkılı parmakları arasında çekingen bir alevin gezindiğini görüyordu; aklından Ingrid'i ısıtmak için ateş yakmayı geçiriyordu sanki.

Ama bunu yapmadı.

Onun yerine, Ingrid'in dişlerinin birbirine vurması konuşmasına engel olmayacak kadar azalınca platformun ucuna gitti. "Kâbus için buradayım," dedi. "O nerede?"

Ingrid ona katıksız bir aşağılamayla baktı. "Kâbus *kim*?"

"Uzun boylu hani?" dedi Nöbetçi, kolunu Kâbus'un gerçek boyuyla alay etmek için epey yukarıya kaldırarak. "Siyah kapüşonlu. Bugün Kaptan Krom'u öldürmeye kalkışmıştı."

Ingrid parmaklarını gevşeterek havadan çekebildiği mavi alevleri test etti, sonra da kendini ayağa kalkmaya zorladı. Nova, gizlemek için çok çaba harcasa da onun iyi olmadığını anlayabiliyordu. "Ah, şu Kâbus." Omuz silkti. "Onu görmedim."

Nöbetçi'nin sesi sertleşti. "Belki onu nerede bulabileceğimi biliyorsundur."

Leroy, Nöbetçi'nin arkasında inledi ve yan döndü. Nöbetçi avucundan alevler fışkırarak hızla arkasına döndü ama Leroy'un doğrulmaya çalıştığını görünce rahatladı.

Leroy dirseğine öksürdü, sonra Nöbetçi'nin maskesinin içine doğru baktı. "O, bizden biri değil." Sözcükleri, sanki Şehir Parkı'nın yolunu tarif ediyormuşçasına soğukkanlı bir tavırla söylemişti. "Kendine Kâbus diyen kızla bir bağlantımız yok, bu yüzden de sana onu nerede bulabileceğini söyleyemeyiz."

Nöbetçi uzun adımlarla ona doğru yürüdü, adımları ağır ve korkutucuydu. "O zaman bana şunu açıkla, Siyanür," dedi, çömelip Leroy'un göz hizasına gelerek. "Senin o ünlü zehirlerinden biri nasıl olup da Kâbus'un Kaptan'ı öldürmek için kullandığı okun içine girdi?"

"Benim zehirlerimden biri mi?" dedi Leroy. "Cidden mi? Amma tesadüf."

Nöbetçi, Leroy'un çenesini tutup yüzünü yukarıya kaldırdı. Nova parmaklarını kıvırdı, hareketinin çatıda onu korkutmaya çalıştığında kullandığı taktikle ne kadar benzer olduğunu fark etti.

Çok gizli, ileri teknoloji ürünü bir Muhalif deneyi olsun ya da olmasın, neticede mankafa bir zorbadan başka bir şey değildi. Konsey'in beyni yıkanmış kölelerinden biriydi sadece.

"Onunla bağlantın olmadığına inanmamı bekleyemezsin," diye homurdandı.

"Neye inanıp inanmadığın umurumda değil," diye çıkıştı Leroy. Terlemeye başlamıştı, kararan teni parlıyordu. "Okta bulunan zehre gelince, bu şehirde onlarca yıldır etkili zehirler satıyorum." Gülümseyince kırık ve eksik dişleri ortaya çıktı. Mağrur bir ifadesi vardı. Gören de dünyanın bir numaralı lale yetiştiricisi olmakla övünüyor sanırdı. "Birinin zehirlerimden almak için kozmetikten tut da evini haşerelerden temizlemeye kadar binlerce nedeni olabilir ve bu nedenlerin *hepsi* kötü ya da yasa dışı değil. Bu Kâbus her kimse, karışımı dağıtımcılarımın birinden almış olabileceğini düşündün mü hiç?"

Nova hepsinin doğru olduğunu biliyordu. Leroy'un yaptığı zehirler genel olarak yasal ve faydalıydı. Yan işi Anarşistler için başlıca geçim kaynağı olarak kalmıştı. Çöpten bir şeyler toplamanın, hatta en temel ihtiyaç malzemelerini çalmanın bile gün be gün zorlaştığı Konsey dünyasında bu çok değerliydi. Buz Yanığı ve yardakçıları gıda zulalarının peşine düşerken bunu şüphesiz çok iyi biliyorlardı.

"Basit bir haşere ilacı değildi," diye homurdandı Nöbetçi.

"Ne olduğunu ben nereden bileyim? Tek söylediğin benim ünlü zehirlerimden olduğuydu ve bu da kapsamı pek daraltmıyor."

"Öyle olsun, Siyanür, senin alametifarikan sayılan zehirlerden başlayalım..." Nöbetçi, sözünü kesen alçak bir tıslama sesiyle birdenbire durdu. İrkildi ve Leroy'un yüzünü tutan elini geri çekti.

Nova gülmesini bastırmak için bir eliyle ağzını kapattı. Nöbetçi'nin yüz ifadesini göremese de vücut dili şaşkınlığını anlatıyordu. Kolunu tamamen ileri uzatmış, başını da kendi kolundan kaçmaya çalışırcasına geriye atmıştı. Sağdaki zırhlı eldiveninin parmakları Leroy'un gözeneklerinden

akan ve şu anda eldivenin metal yüzeyini yemekte olan yapış yapış, kapkara bir maddeyle kaplıydı.

Ayağa kalkan Leroy sabahlığının kemerini sıktı ve ellerini cebine soktu. "Ne diyordun?"

"Diyordu ki," dedi Honey, düşen raflardan birine yaslanırken devam eden felçten silkinmeye çalışarak. "Elinde, şu sinir bozucu buz kızın elindeki kadar delil varmış. Yani, hiçbir şey yok." Bigudilerinden birini saçından çekip sarı buklesini yeniden sarmaya başladı.

"Haklısın," dedi Nöbetçi. "Hiç delilimiz yok, henüz. Ama bugünkü saldırıda işin içinde olduğunuzu biliyorum. Anarşistlerin, Muhaliflerin yok oluşunu görmek istediğini biliyorum."

"Tabii ki onların yok oluşunu görmek isteriz," diye yükseldi Fobi'nin ürkütücü sesi. Tünellerin her köşesinden yankılanan bir gök gürültüsü gibiydi. Nöbetçi hızla arkasını dönüp karanlık tünelleri araştırdı. "Ama *onların* kanunlarında bile bir şeyi istemek suç değildir."

Nöbetçi'nin arkasındaki gölgeler cisimleşti ve Fobi birden bire iki eliyle tırpanını kavrayarak ortaya çıkıverdi. "Evimizin istila edilmesine yeterince izin verdik."

"Aynı fikirdeyim," dedi Leroy. "Konsey, anlaşmayı bozduğumuza inanıyorsa bu suçlamaları onlar yapsın. O zamana kadar bize söz verilen mahremiyetimizi istiyoruz."

Nöbetçi'nin sıkılı yumruklarının etrafında küçük alevler çıtırdamaya başladı. "Mahremiyetiniz Konsey kanunlarına uymanız şartıyla verildi. Aksine inanmamızı gerektiren bir durum olduğunda soruşturma yapmak haklarımız dâhilinde. Bugün bir Anarşist terörizm ve saldırı suçlarından tutuklandı. Bir başkasının da cinayet girişimine dâhil olduğu öğrenildi."

"Bu, hepimizi tutuklamak için yeterli olsaydı," dedi, ayağa kalkmış, kollarını asi bir tavırla göğsünde kavuşturmuş olan Ingrid. "Şu anda hepimiz gözaltındaydık."

"Ama öyleyiz, değil mi?" dedi Honey. Ayağa kalktı, her iki kolunu da başının üzerine uzatarak vücudunu esnetti. "Vaktini bizi tehdit ederek istediğin kadar boşa harcayabilirsin ama ben gidip zavallı, yaslı çocuklarımı teselli edeceğim."

Yerle bir olmuş kovanlara ürkek bir bakış fırlattı, sonra başını kaldırdı ve kırık şişelerle devrilmiş erzakın arasından çıplak ayakla yürümeye başladı.

Daha iki adım bile atmamıştı ki Nöbetçi zıplayıp doğrudan Honey'nin önüne indi. Honey şaşalayıp geriledi, nefesini tuttu, başını yana eğdi ve karşısına heyula gibi dikilen figürün maskesine gözünü dikip baktı.

Honey'nin yüzündeki şaşkınlık ifadesi kayboldu, kadın iki elini beline dayayıp dişlerini sıktı. Neden kendine Kraliçe Arı dediği bu duruşundan anlaşılıyordu. Üzerinde gecelik ve kafasındaki bigudilerden başka bir şey olmasa da, zehirli böcekleri oradan uzaklaştırılmış olsa da asil duruşundan hiçbir şey yitirmemişti. Nova, onun daha birkaç saat önce güçlükler karşısında içine düştüğü umutsuz halinden ne kadar da farklı göründüğünü düşündü elinde olmadan. Belki de Honey, ancak savaşacağı bir şey olduğunda böyle dik duruyordu.

Belki de hepsi öyleydi.

"Sen gitmeden önce bir şey daha söyleyeyim," dedi Nöbetçi, sesi başlığının içinden gök gürültüsü gibi geliyordu.

Nova gerildi, onun daha önce kendisine ve Leroy'a yaptığı gibi uzanıp Honey'nin çenesine ya da boğazına sarılmasını beklerken elini belindeki silahına attı. Nova yine seçeneklerini değerlendirmeye başladı. Ok, o zırha bir şey yapamazdı ama

belki Nöbetçi'nin dikkatini dağıtmak için kullanabilirdi...

Saldırmaya hazırlanan tek o değildi. Leroy sabahlığının cebinden, Nova'nın kuvvetli bir asit içerdiğini bildiği bir kapsül çıkarmıştı. Ingrid avuçlarını açıp aralarında yeni bir çatırdayan mavi enerji küresi oluşturdu. Fobi büyümeye başlamış, vücudu yukarıya doğru uzanmıştı. Kendini gölgelere öyle bir sardı ki onun nerede bitip karanlığın nerede başladığını anlamak zordu. Arıların vızıltısı bile geri dönmüştü; tünelden kıvranan hiddetli bir sürü halinde sökün ediyor, başlarının üstünde uğursuzca asılı durup, giderek daha gürültülü bir biçimde vızıldıyorlardı.

Dünya arılar dışında sessizleşti. Nöbetçi tereddüt eder gibiydi. Maskesinin boş ön yüzü bir insandan çok heykele, bir kahramandan çok robota benzemesine yol açıyordu.

Nova, parmakları seğiren Nöbetçi'nin kıyafetinin, onu aynı anda hepsinden koruyup koruyamayacağını merak etti. O zırhın, Fünye'nin bombalarından birine bile dayanacağından şüpheliydi.

Bir yanı arkadaşlarının bunu öğrenmelerini istiyordu.

Ama Nöbetçi, Honey'yi tutmak ya da bir alev sütunu daha fırlatmak yerine eğildi ve metal raflardan birini tuttu, yukarı kaldırdı ve duvardaki yerine geri koydu. Dönüp ikinci rafı aldı ve tek eliyle onu da yerleştirdi.

Nova kaşlarını çattı.

"Zafer Günü'nden beri ne yapmış olursanız olun," dedi Adrian. "Hepiniz Konsey'in ve Muhaliflerin düşmanısınız. Ama şu anda, benim için önemli olan tek düşman Kâbus."

Yüzünü Nova'nın üzerinde uzandığı vagona döndü. Ona doğru gelip raylara atlarken Nova eğildi. Nöbetçi, Ingrid'in yanından, ona ya da cızırdayan bombasına bakmadan geçti.

"Kâbus'u gördüğünüzde," dedi, Artçı Şok'un yerle bir ettiği beton köprünün kalıntılarını alarak. "Tekrar Konsey'in peşine düştüğünde onu öldürmek için bekliyor olacağımı söyleyin. Bunu yapmak için de Konsey'in iznini beklemeyeceğim."

Köprüyü kaldırıp platformun kenarına koyarak rayları temizledi. Mesajının nasıl karşılandığını görmek için dönüp bakmadı, sadece yoluna devam etti ve tünelin siyah ağzına girdi. Biraz sonra karanlık onu yuttu ve ayak seslerinin düzenli çınlaması kaybolup gitti.

Gerilimin dağılması uzun zaman aldı. Sonunda Honey vızıldayan arıları gözden uzak oyuklarına geri gönderdi, Ingrid çatırdayan enerjiyi serbest bıraktı, Leroy asit bombasını tekrar cebine soktu, Fobi'yse küçülüp normal haline geri döndü.

Ardından Ingrid ellerini başının iki yanına kaldırdı ve Nöbetçi'nin girdiği tünele bakarak yüzünü buruşturdu.

"Zayıflık," dedi Fobi, hışırtılı bir sesle. "Çaresizlik."

Ingrid ona yan yan baktı. "Pardon?"

"Bu, onun en derin korkusu," dedi Fobi, tırpanı başının üstünde tembel tembel çevirerek. "Esas itibarıyla, güçsüz kalmak."

Honey burnundan soludu. "Kendini beğenmiş bir Muhalif için ne kadar da uygun."

"Belki öyle," dedi Fobi, başını ağır ağır öne sallayınca pelerininin kapüşonu sallandı. "Ama bu kadar çok yeteneğe sahip olan birine karşı kullanılması çok zor olan bir korku."

"Yetenekleri, zırhının ürünü mü acaba?" dedi Leroy, düşüncelere dalarak. Göğsüne sıkıştırdığı kumaş mendili çıkarıp ıslak yüzünü kuruladı. "Dâhi güçleri yeni bir devrimi mi temsil ediyor, yoksa deney ve mühendislik eseri mi, bilmek faydalı olurdu."

"Bir de kopyasının yapılıp yapılamadığını," dedi Ingrid, dudağı kuşkuyla kıvrılarak.

Fobi'nin bir cevabı yoktu.

Nova yavaşça soluyarak sırt üstü döndü. Uzun zaman önce birisi tavana sprey boyayla grafiti yapmıştı ve Nova kendini dili dışarı sarkan çirkin bir şeytani surata bakarken buldu.

Haklıydılar. Nöbetçi, Konsey'in yarattığı bir şeyse daha fazlasının olmadığını kim söyleyebilirdi? Bu düşünce bir sürü endişeyi beraberinde getiriyordu. Eğer birine süper güç, süper çeviklik, hatta ateşi kontrol etme yeteneğini verebiliyorlarsa kim bilir başka neler yapabilirlerdi?

Tek bir Nöbetçi'yle baş edebilirlerdi. Ama onlardan oluşmuş bir orduyla?.. Bu, Anarşistleri güçsüz düşürürdü.

Hareket edince kalçasında bir şeyin hışırdadığını hissetti. Cebine uzandı ve eline kırışmış bir kâğıt geldi.

"Onları öldürmeliydik," dedi Ingrid. Nova, erzaklarını yerlerine geri dizerlerken çıkan çarpma ve sürtünme seslerini duyuyordu. "Hepsini öldürmeliydik."

"Hayatımızın geriye kalanını parmaklıklar ardında mı geçirseydik?" dedi Leroy. "Bu basiretsiz bir intikam denemesi olurdu."

"En azından zavallı yavrularımın intikamı alınırdı," diye karşılık verdi Honey.

"Hiçbir şey değişmedi," dedi Fobi. "Konsey bizim düşmanımız. Konsey gidince Muhalifler kolayca düşecekler."

Nova kâğıdı açtı. Ona geçitte verilen, Muhalif sınavlarının reklamını yapan el ilanıydı bu. Tepede koyu harflerle şöyle yazıyordu: GEREKENLERE SAHİP MİSİN?

Çenesi seğirerek kâğıdı paramparça etti.

Fobi yanılıyordu. O gün işler değişmişti. Winston'ın saldı-

rısı ve çuvalladığı suikast girişimi sayesinde Muhalifler her zamankinden daha fazla tetikte olacaktı.

Bir de artık başlarına Nöbetçi çıkmıştı.

Yirmi dört saat önce şansları konusunda iyimser düşünürken, şimdi kendilerine yeniden gerçek bir hayat kurma umutları gözlerinin önünde buhar olup uçuyordu. Nöbetçi'nin varlığı, Muhalifler *onlar* hakkında çok fazla şey bilirken, onların düşmanlarını yeterince tanımadığının kanıtıydı. Yaşadıkları yerden ve yeteneklerinin boyutlarından habersizlerdi.

Ama *onu* tanımıyorlardı.

Elindeki tek avantajı kullanmalıydı.

ONUNCU BÖLÜM

Leroy, gruplarının içinde araba sürmeyi bilen tek kişiydi. Şehirdeki çoğu kişi için otomobil gereksizdi, zaten nereye istiyorlarsa oraya yürüyorlardı. Dahası, özellikle de toplu taşıma sisteminin çöküşünden bu yana, çoğu kişi insanları bir yerden diğerine bilek gücüyle taşıyarak geçiniyordu.

Leroy, Anarşi Çağı başlamadan önce yasal bir ehliyet aldığını iddia etse de Nova, sadece yolcularına güven telkin etmek için böyle söylediğini düşünüyordu. Belki bu kısmen de olsa Leroy'un sürücü koltuğunu iyice geriye yatırması yüzündendi; Nova onun ön camdan dışarıyı görebildiğinden bile emin değildi. Hangi gizemli nesnenin üstünden geçerse geçsin, kaç kişi kornaya basıp küfrederse etsin, kaç yaya çığlığı basıp kendini bir yana atarsa atsın, Leroy'un araba sürerken yüzünden eksik olmayan, kurbağaları andıran o hoş gülümsemesi de bir başka sebep olabilirdi.

"Bu kadın nerede yaşıyor?" diye sordu Nova, Leroy'un sarı spor arabasının ön koltuğundan ona bakarak. Leroy, uzun zaman önce çaldığı bu arabanın o dönemler çok cazip oldu-

günü iddia ederdi. (Leroy'a göre araba eskiden bir avukata aitti. Adam, bir dâhiyi öldüresiye döven birini savunarak ün kazanmıştı. Avukat, suçluyu sadece yüksek bir para cezası ve toplum hizmeti karşılığında serbest bıraktırmıştı. O yüzden, arabayı çalmak açgözlülük kadar adalet meselesiydi de.)

Otuz yıldır bir kez bile yıkanmayan ve aşırı olgun bir ananasa benzeyen araba Nova'nın gözüne biraz bile cazip görünmüyordu. Bütün kenarları pas tutmuştu, dış kapılarda sayısız göçük ve boya çizikleri vardı, yırtık döşemeden belirgin bir küf kokusu geliyordu.

"Marinanın yanında," dedi Leroy, parmaklarıyla direksiyonda ritim tutarak.

Nova geçtikleri binaları inceliyordu. Şehir merkezinden ayrılmışlardı ve endüstri bölgesinden geçiyorlardı. Burası bir zamanlar ambarlar ve depolama alanlarıyla, yük gemilerine yüklenmeye ya da sayısız tren ve kamyonla ülkenin geri kalanına dağıtılmaya hazır nakliye konteynırlarıyla doluydu. Uluslararası ticaret yavaş yavaş şehre dönüyor olsa da binaların çoğu hâlâ boştu. Sıçanlar ve her nedene Konsey'in sağladığı toplu konutlara kabul edilmeyenler burada yaşıyordu. İnsanların buraya yerleşmelerinin bir sebebi de, bedeli ne olursa olsun hayatlarını nerede ve nasıl yaşayacaklarına kendilerinin karar vermek istemeleriydi.

Ambarların ve artık kullanılmayan fabrikaların arasındaki boşluklardan, sudaki bir avuç tekneden yayılan seyrek ışıkların aydınlattığı Harrow Körfezi'ni görüyordu. Gözlerini, siyah gökyüzüyle neredeyse bir olmuş ufka çevirdi. Hâlâ şehirde olsalar da burada ışık kirliliği göğe saçılmış yıldızları görebileceği kadar azdı. Kendini, tanıdığı takımyıldızları ararken buldu. Savaşçı. Geyik ve Avcı.

Nova çocukken yıldızlara hayrandı. Takımyıldızlarla temsil edilen göksel varlıklarla ilgili bir sürü hikâye uydururdu. Hatta o zamanlar kendisi, babası ve As Amca gibi bütün dâhilerin aslında yıldızlardan doğduğuna ve süper güçlerini böyle elde ettiklerine kendini inandırmıştı. Bunun nasıl olduğunu hiç anlayamamıştı ama çocuk mantığına çok uygun gelmişti.

Dâhilerin nasıl meydana geldiklerine dair çocukluk teorisinin mi, yoksa gerçeğin mi daha inanılmaz olduğundan emin değildi: O yıldızların her birinin aslında binlerce ışık yılı uzaktaki bir güneş olması. Bir yıldıza bakmanın zamanda geriye, dâhilerin olmadığı bir çağa bakmak anlamına gelmesi.

Leroy köşeyi döndü ve araba bir dizi tren rayının üstünden geçtikten sonra marinaya doğru uzanan, dik bir yokuştan aşağı inmeye başladı.

"Bir daha söylesene, bu kadını nereden tanıyorsun?" diye sordu Nova.

"Ah, pek tanıyor sayılmam. Ama zaten kimi ne kadar tanıyoruz ki? Kendimizi bile tamamen tanıdığımızı tam bir kesinlikle söyleyebilir miyiz?"

Nova gözlerini devirdi. "Falan filan. Onu nereden tanıyorsun?"

Leroy'un ağzı kulaklarına vardı ve direksiyonu aniden bir tarafa kırdı. Nova kaskatı oldu ve pencereden dışarı baktı ama Leroy'un neyin yanından geçtiğini göremedi. Bir saniye sonra arabayı tekrar düzeltip şeridine sokmuştu. "Hortlaklar'ın üyesiydi," dedi. Hortlaklar, Anarşi Çağı'nda güç sahibi olan ve Anarşistlerle bir tür ittifak kuran kötü çetelerinden biriydi. "Sahte belgeler için onun kaybolan mürekkebini kullanırdım. Hâlâ gerektikçe kullanıyorum."

"O zaman bir dâhi."

Leroy mırıldanarak onayladı.

"Bilmem gereken güçleri var mı?" Nova sözde bir müttefikle tanışacağı zaman bile hazırlıklı olmayı severdi.

"Psikometri. Tehlikeli bir şey değil."

Psikometri. Nesnelerin geçmişini görebilme yeteneğiydi bu.

"Eh," diye ekledi Leroy, kıkırdayarak, "Eşyalarının altında ezilmediğin sürece tehlikeli bir şey yok. Oraya gittiğimizde görürsün. Bir seferinde bana, geçmişlerini bildikten sonra eşyalardan vazgeçmenin ne kadar güç olduğunu söylemişti."

"Ona güvenebildiğimiz sürece," dedi Nova. "Eşyalardan korkmam."

"Ah, öyle demedim," dedi Leroy. "Ama ailenin dışında bizim için güvenilir olmaya en yakın kişi..." İç çekti. "Hem başka seçeneğimizin olduğunu sanmıyorum."

Nova koltuğuna iyice çöktü, yanından hızla geçtikleri yıpranmış kayıkhanelere baktı.

Zihni uçup giden o sözcüğe takılmıştı.

Aile.

Bir zamanlar onun da bir ailesi vardı. Annesi. Babası. Evie. Ondan alındıklarında her şeyini yitirdiğine inanmıştı. Çocukluğunun öyle büyük bir kısmını acının, kaybın, ihanetin ve bazen yemek yemeye, hatta ağlamaya bile güç bulamadığı bir kederin içinde yitirmişti ki. Gölgeler katillere, canavarlara dönüşüyor, onu geceler boyu dehşete boğuyordu.

İlk aylarda, tek ışık kaynağı, ailesinden geriye kalan tek gerçek akrabasıydı.

As Amca.

Onu, daireden çıkarken ailesinin cesetlerini göremeyeceği biçimde kucaklamış, durup babasının üstünde çalıştığı yarıda kalmış bilekliği almıştı. As'ın ve Anarşistlerin o günlerde

ev dedikleri katedrale varana kadar Nova'yı bırakmamıştı. Şehirdeki en büyük kiliseydi ve As burayı Nova doğmadan çok önce ele geçirmişti. Her adımında yankılanan yüksek tavanları, nice zaman önce sessizliğe ve örümcek ağlarına yenik düşmüş çan kulesini, onu hor gören bakışlarla süzen ölmüş azizlerin portrelerini başlarda tuhaf ve rahatsız edici bulmuştu.

Ama As, Nova'nın kendini evinde hissetmesi için elinden geleni yapmıştı. Nova, onun pek fazla konuştuğunu hatırlamıyordu ama dayanacak bir varlığa ihtiyaç duyduğunda amcası hep yanında olurdu. Nova onun omzunda ağlarken amcası elini tutar ya da sırtını sıvazlardı. Bazen Nova'yı kederinden uzaklaştırmak için güçlerini kullanır, mihrap ve şapel duvarları boyunca dizili figürler ve heykellerden muzip kuklalar yapardı. Nova'nın merakı ıstırabına üstün gelince amcası ona katedralin bütün gizli deliklerini gösterirdi. Temelin altındaki kemik ve tarihle dolu mezarlar, tuşlarına dilediğince basabildiği koca org... Orgun sesi, devasa mekânı onun ruh haline mükemmel derecede uyan tüyler ürpertici akorlarla doldururdu. Amcası onu çan kulesine götürmüş, küçük çanları hareket ettiren ipleri çekmesine izin vermiş, sonra ortadaki muazzam çanı düşünceleriyle nasıl hareket ettirebildiğini göstermişti. Yaptıkları müzik şehrin civar mahallelerinde yankılanmıştı.

Acısı geçmiyordu ama As yanındayken yavaş yavaş azalıyordu.

Derken, günün birinde ona ailesine olanlar hakkındaki gerçeği anlattı.

Nova diğerlerine göre daha küçük olan şapellerden birinde birkaç kutsal emanet sandığını incelerken As onu bulmuş, yıp-

ranmış tahta bir banka oturmuştu. Kakalaklar adındaki kötüler çetesi, babasından, yeteneğini kullanarak onlar için silah yapmasını istiyordu. Beklentilerini karşılamazsa David'in karısına ve kızlarına zarar vermekle tehdit etmişlerdi.

Babası onların istekleri karşısında yetersiz kalınca Muhaliflere gidip ailesini korumaları için yalvarmıştı. Kaptan Krom, düşmanları için silah yapmayı bırakması şartıyla ona ve ailesine hiçbir zarar gelmeyeceğine dair söz vermişti.

Babası işi bırakmıştı. Kakalaklar da misilleme olarak onu ve ailesini hedef alan bir tetikçi göndermişti.

Muhalifler sözlerini tutmamıştı. Kaptan Krom sözünü tutmamıştı. David ve ailesi, onların korumasına en çok ihtiyaç duyduklarında orada değillerdi.

As bu hikâyeyi bitirdiğinde Nova'ya bir fincan soğuk süt ve iki adet vanilyalı kurabiye vermişti. Kurabiyelerin naylon paketi kulakları sağır edecek bir hışırtı çıkarmıştı. Çok küçük olduğu için bankta otururken ayakları taş zemine bile değmeyen altı yaşındaki Nova yorum yapmadan kurabiyeleri yemiş, sütü içmişti. Ağlamadığını hatırlıyordu. O anda hissettiği şeyin keder olmadığını hatırlıyordu.

Tek hissettiği öfkeydi.

Kör edici ve nefes almasına bile izin vermeyen bir öfke...

As ayağa kalkmış, Nova'nın ailesinin ölümüyle ilgili gerçeği hazmedebilmesi için giderken soğukkanlı bir şekilde şunu söylemişti: "Kakalaklar tamı tamına kırk yedi kişiydiler. Dün gece hepsini öldürdüm."

Bu, ailesinin ölümüyle ilgili konuştukları tek andı. Gereken yapılmıştı. Çete, Nova'nın ailesini, As da çeteyi öldürmüştü. Adalet yerini bulmuştu.

Sözlerini tutmayan Muhalifler hariç.

Bundan iki ay sonra Nova'nın hayatı yeniden alt üst olmuştu.

Zafer Günü'nde Nova'ya mezarlarda kalması söylenmişti. Karanlıkta öylece oturmuş, savaşın çığlıklarını ve gümbürtüsünü dinlemiş, toprağın ve yıkılan duvarların sarsıntılarını hissetmişti. Saatlerce sürmüştü. *Yüz yıllarca.*

Onu ilk Honey ya da Honey'yi ona getiren arılar bulmuştu. Küçük ve nemli olan, toprak ve küf kokan, sadece Nova'nın mezarlara gelirken yanında getirdiği küçük bir fenerle aydınlanan gizli bir geçide kaçmışlardı. Nova, Honey'nin huzursuzluğu yüzünden uzun süre konuşamamıştı, ancak geçitten terk edilmiş bir metro istasyonuna çıktıklarında neler olduğunu sormaya cesaret edebilmişti.

Cevap olarak sadece iki sözcük gelmişti.

Muhalifler kazandı.

"İşte geldik."

Nova düşüncelerinden silkindi. O günün hatıraları canlanınca tüyleri ürpermişti.

Daha dik oturup ön camdan dışarı baktı. Leroy, Harrow Körfezi kıyısından az ileride, sessiz ve dar bir yol kenarına park etmişti. Kayalık çıkıntılar, köpüklü dalgalar ayın ışığını yansıtıyor ve Nova üç beş iskelenin suya uzandığını görebiliyordu. İskelelerin çoğu boştu ama birkaçında demir atmış ve iskeleye yan yan vuran küçük balıkçı tekneleri vardı.

Oturduğu yerde döndü. Sağ tarafında, yüzeyinde toprağa çaresizce tutunmuş çarpık çurpuk bitkiler olan yüksek bir uçurum ve uçurumun dibinde de okyanusun getirdiği beyaz

tahtalardan oluşan bir tahta mezarlığı vardı. Arkalarındaki karanlık yol kıvrılarak denizden uzaklaşıyor ve gözden kayboluyordu.

Ne bir ev ne bir apartman ne de bir ambar vardı. Hiç bina yoktu.

"Etkileyici," dedi Nova.

Leroy motoru durdurdu. Başını diğer tarafa çevirip suya doğru baktı. "Okyanusu pek sevmem," dedi ciddi bir tavırla. "Ne zaman görsem içimi hep bir pişmanlık kaplar."

"Pişmanlık mı?" Nova durmadan yön değiştiren dalgaları izledi. "Neden?"

"Çünkü eğer tekne kullanmayı öğrenseydim burayı terk edebilirdim. Bir tekneyle nereye istersen gidebilirsin.

"Araban var ya," dedi Nova, ona yan yan bakarak. "İstesen arabanla çekip gidebilirsin."

"Aynı şey değil." Leroy döndü ama ona bakmak için değil de direksiyondaki çarpık çurpuk parmaklarına bakmak için. Bu koca dünyada tanınmayacağım tek bir yer yok, diğerleri için de aynı tabii. Nereye gidersek gidelim ünümüz bizden önce yayılır. Anarşi; kaos ve ümitsizlikle eş anlamlı olduğu sürece Anarşistler de daima kötülerle eş anlamlı olacaklar." Başını yana yatırdı ve bu kez Nova'ya baktı. Ama araba karanlık olduğu için Nova sadece Leroy'un gözlerinden yansıyan ay ışığının soluk noktalarını görebiliyordu. "Ama sen öyle değilsin, Kâbus. Kimse senin kim olduğunu bilmiyor. Bizden ayrılabilirsin, biliyorsun. İstediğin her yere gidebilirsin."

Alaycı bir tavırla güldü. "Nereye gideceğim?"

"İstediğin her yere. Özgürlüğün güzel yanı da bu işte..."

Leroy gülümsedi ama bu, bahsettiği pişmanlıkla dolu, kederli bir gülümsemeydi.

Nova yutkundu. *Özgürlük.*

Leroy'un haklı olduğunu biliyordu. Aslında bu düşünce aklından binlerce kez geçmişti. Hiç kimse Nova Artino'nun neye benzediğini, hatta hayatta olup olmadığını bile bilmiyordu. Hiç kimse, onun Anarşistler tarafından büyütüldüğünü bilmiyordu. Hiç kimse onun Kâbus olduğunu bilmiyordu.

"Ne diyorsun?"

"Buradayız çünkü günün birinde onları yok edebilmek için Muhaliflerin içine sızmak istiyorsun," dedi Leroy. "Bunun gerçekleştiğini görmek hiç kimseyi benden daha çok mutlu edemez. Ama sana bir alternatif sunmadan vicdanım rahat bir şekilde bu işe giremem. Bu geceden sonra, yeni bir ismin ve yeni bir kimliğin olacak. Gatlon şehrinden ayrılabilir ya da kalabilirsin. Bir iş ve bir daire bulursun. Başka herkesin yapmaya çalıştığı gibi gerçek bir hayata başlarsın. Bu seçimi yaparsan yanında bir sürü insan olur."

Nova oturduğu yerde kıpırdadı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ya sonra? Bırakayım da Muhalifleri bensiz mi yenin? Rüyanda görürsün."

Leroy başını iki yana salladı. "Sen, öğrenebileceklerin ve değiştirebileceklerin olmadan onları yenemeyiz." Sesi alçaldı. "Bir zamanlar uğruna savaştığımız, *öldürdüğümüz* özgürlüğü görmeye dair umudum az. Ama bu hayatı sen seçmedin Nova. Bizim seçtiğimiz gibi seçmedin. Hâlâ farklı bir seçim yapabilirsin."

Nova dişlerini sıkarak teknelerden birine baktı. Bir yukarı bir aşağı sallanıyordu; kesintisiz, düzgün bir sallantıydı bu.

"Anarşistler benim ailem," dedi. "Sahip olduğum tek aile. Siz özgür olana dek ben de özgür olmayacağım. Muhalifler cezalandırılana dek durmayacağım. Size ettikleri muamele

için, aileme ihanet ettikleri için, As'a yaptıkları için..."

Leroy gözünü dikip onu inceledi. "Peki ya intikam sana mutluluk getirmezse?"

"Aradığım şey mutluluk değil."

Leroy direksiyonun üzerinden uzanıp farları söndürdü, kontak anahtarını çıkardı. "O zaman hadi, bakalım aradığın şeyi bulabilecek miyiz?"

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Leroy'un peşinden, dar ve karanlık yolun kenarından ilerlerken düşünceleri kafasının içinde dönüp duruyordu. Arabadaki konuşmaları zihnini sürekli meşgul ediyordu. Bunu onlar için mi yapıyordu? As için mi, Evie için mi, yoksa kendisi için mi?

Ya da tüm insanlık için mi yapıyordu? Konsey ve muhalifler olmaksızın çok daha iyi yaşayacaklarını göremeyecek kadar kör olan bütün insanlar için mi?

Belki ikisi için de, dedi kendi kendine.

Anarşistleri ne zaman ailesi olarak görmeye başladığından emin değildi. Sadece As'ı sevdiği ve yalnızca ebeveynlerini, kız kardeşini ve kendisini düşündüğü o ilk aylarda değildi artık. Hepsi katedralin içinde, aynı alanlarda kalsalar da Anarşistleri nef yanından geçen ya da kemerli yolda tartışan hayaletler gibi görmüştü. O zamanlar sayıca daha fazlaydılar. Bu Anarşistlerin çoğu, o daha isimlerini bile öğrenemeden savaşta ölmüştü. Çoğu, As'ın yanında getirdiği öksüz çocuğu görmezden gelmişti. Ona kötü davranmıyorlardı, As

buna hoşgörü göstermezdi ama sevecen olma zahmetine de girmiyorlardı.

Fakat tünellere yerleştirildiklerinde bu durum değişmeye başlamıştı. Sayıca çok azalmışlardı ve hepsi aynı yenilgiden zarar görmüştü. Bu, onları birbirlerine, hatta küçük Nova'ya bile eskisinden daha çok bağlamıştı. Geriye kalan Anarşistler birden bire onunla ilgilenmeye başlamıştı.

Leroy, Nova'nın bilime ilgi duyduğunu öğrenmiş, ona kimya öğretmeye başlamıştı. Laboratuvar malzemeleriyle oynamasına ve farklı karışımları denemesine izin vermişti. Ingrid ona çıplak ellerle ya da aşırdıkları veya takas ettikleri silahlarla dövüşmeyi öğretmişti. Winston gibi bir barbar daha yetiştireceklerinden korkan Honey ise Nova'ya hanımefendi olma konusunda rehberlik etmeyi seçmişti ya da en azından doğru dürüst martini yapmayı ve kendi gözünü oymadan göz kalemi sürmeyi bilen bir hanımefendi... Winston'a gelince, bir süre Nova'nın tek oyun arkadaşı olmuş, gölge kuklalarıyla ona masallar anlatmış, yeni evlerinde sayısız saklanma yeri bulunduğundan ona saklambaç oynama sanatını öğretmişti.

Fobi'yse... Şey, Fobi, Fobi'ydi işte.

Fobi, Nova'ya asla yakınlık beslememişti ama o zaten kimseyle yakın değildi, bu yüzden Nova daha küçükken bile durumu kişisel almamayı öğrenmişti.

Leroy küçük, eski püskü bir iskeleye yaklaştı. Nova okyanus suyuyla rutubetlenmiş köhne tahtaların üzerinde yürürlerken altlarındaki suyun köpürdüğünü görebiliyordu. Havada tuz, yosun ve sahile vuran ölü yaratıkların kokusu vardı.

İskelenin ucuna bir tekne demirlemişti. Altı metre uzunluğundaydı ve üstü kapalı bir kamara neredeyse tamamını kaplıyordu. Teknenin kenarları kaya midyeleriyle benek

benekti ve düz çatısında tahta sandıklarla paslı bir bisiklet vardı. Burnundaki küçük güvertede, boş bir şarap şişesiyle süt şişesinden bozma saksıda uzanan kurumuş domates bitkisinin yanında plastik bir sandalye duruyordu.

İçeriden hiç ışık gelmiyordu ve Nova olayların bekledikleri gibi gelişip gelişmeyeceğini merak ediyordu.

Leroy iskelenin kenarından uzanıp karanlık pencerelerden birini çaldı.

Nova, teknenin içinden gelen ayak seslerini, eski tahtaların gıcırtısını duydu. Leroy'un çaldığı pencere birkaç santim aralandı ve iskeleye sıcak bir sarı ışık yayıldı. Nova, daha önce neden hiç ışık gelmediğini pencerelerin ışık geçirmez siyah boyayla boyanmış olduğunu fark ettiğinde anladı.

Açık pencereden bir tabanca uzandı. "Kim var orada?"

"Benim, Millie," dedi Leroy. "Belgeler için geldik."

Tabanca yana çekildi ve bir kadının küçük, kırışıklıklarla çevrili gözü pencerenin aralığından baktı. Kadın, ikisini de inceledi. "Leroy Flinn'le ilk kez nerede tanışmıştım?" dedi, sesinden şüphe akarak.

Leroy tereddüt etmedi. "Üniversitenin sanat bölümündeki malzemeleri karıştırırken. Yanılmıyorsam maket bıçağı ve laminant ararken."

Kadın sessizce homurdandı ve pencereyi hızla kapattı.

Nova göz ucuyla Leroy'a baktı.

"Bir süre önce yüz değiştiricinin biriyle anlaşmazlık yaşadı da," diye fısıldadı Leroy. "Neredeyse işinden olacaktı. O zamandan beri biraz paranoyak."

Kamaranın ucundaki kapı açıldı ve içeriden gelen ışık suya düştü. "Gelin o zaman," dedi kadın. "Kimse sizi görmeden girin hemen."

Nova etrafına bakındı. Kayalıklar, boş yol ve dört bir yandaki okyanus dışında hiçbir şey yoktu. Leroy'un sarı arabası görünürdeki tek medeniyet belirtisiydi.

Leroy parmaklığın üstünden geçip güverteye indi ve kamaraya girdi. Nova onu takip etti, etrafına bakarak kapıyı arkasından kapattı.

Kamara o kadar dar ve eşya doluydu ki, teknenin arkasına giden kadını takip edebilmek için Leroy'un koridorda yan yan yürümesi gerekti. Duvarlar raflarla kaplıydı. Şaraptan konserveye, temizlik malzemesine kadar ne ararsan vardı. Karşı köşedeki odun sobası ışığın ve insanı kucaklayan, boğuculuk sınırındaki sıcaklığın kaynağıydı. Sol tarafında, duvar boyunca raflar, her tür ve ebatta kutular, koliler diziliydi. Birçoğu tabak, çanak çömlek ve düzgünce katlanmış havlularla doluydu. Sağındaysa, eski yazıcılar, bilgisayar monitörleri, tarayıcılar, bir fotokopi makinesi, laminasyon aygıtı, kutular dolusu mavi lateks eldiven, her boy ve renkte kâğıt yığınları duruyordu. Başının üstündeyse iplerden oluşan bir labirent ve bu labirente asılı kuruyan çamaşırlarla türlü türlü belgeler vardı.

Leroy, "Millie," dedi ve silahını dolabının üstüne koyup bir dosyadan kâğıt çıkarmaya çalışan kadının arkasında durdu. "Nova'yla tanışmanı istiyorum. As'ın yeğeni."

"Kim olduğunu biliyorum," dedi Millie, kâğıtları hizalamak için kenarlarını masaya vurdu, sonra çalışma masasının çekmecesinden boş bir klasör alıp hepsini içine doldurdu. "Tekneye hoş geldin, Nova McLain."

"Şey, aslında Artino."

Millie, Leroy'un omzunun üstünden baktı ve paketi Nova'ya doğru uzattı. "Artık değil."

Nova paketi alarak dosyayı açtı ve en üstteki kâğıda baktı. Bu bir doğum belgesiydi ve Anarşi Çağı'ndakiler gibi sade ve gösterişsizdi. Doğum yaptıracak az sayıda doktor kaldığı için birçok kadın, ebe yardımıyla evde doğum yapardı. Ebeler profesyonel eğitim almış ya da almamış olabilirdi. Sonrasındaysa özellikle de evrakların teslim edilmesini bekleyen hükümet birimleri olmadığından evrak işlerini tamamlama zahmetine giren de olurdu, girmeyen de. Nova hem kendisinin hem de Evie'nin evde doğduğunu biliyordu, yine bildiği kadarıyla ebeveynleri ikisi için de belge almamıştı.

Ama bu belge, o çağdan olanlar kadar profesyonel görünüyordu. Damgalanmış ve *Janice Kendall, ebe*, diye imzalanmıştı. Belgede hayali ebeveynlerinin imzaları da bulunuyordu: *Robert ve Joy McLain*. Doğum günü de yazılmıştı ve bu, onun gerçek doğum günüydü: 27 Mayıs. Belki de birisi doğum gününü sorarsa Nova yanlış tarih vermesin diyeydi.

Sayfanın ortasında da düzgün bir el yazısıyla ismi yazıyordu.

Yani neredeyse.

Nova Jean McLain.

"İskoç'a benziyor muyum?"

"Baban İskoç'tu," dedi Millie, tarayıcının kapağını açıp bir kâğıt çıkararak. "Sen annene benziyorsun."

Nova karşı çıkmak için ağzını açtı. Babası İtalyan'dı, annesiyse Filipinliydi ve ikisinin iyi bir karışımı olduğunu düşünmek hoşuna gidiyordu ama bunları söylemeden kendini durdurdu. Dünyanın isminin ne olduğunu ya da mavi gözleriyle siyah saçlarını nereden aldığını düşünmesinin ne önemi vardı? Ebeveynlerinin Robert ve Joy olduğunu düşünmelerinin ne önemi vardı?

Muhalif sınavlarına Artino soyadıyla giremezdi ve Nova Jean McLain, gizli bir kimlik için başka herhangi bir isim kadar iyiydi.

Doğum belgesini kaldırdı. Bir sonraki sayfada Muhalif sınavlarına girmek için yapılması istenen başvuru vardı. Form, eski bir daktiloyla doldurulmuştu.

İsim: Nova Jean McLain

Takma ismi: Uykusuz

Dâhi Yeteneği (Süper gücü): Uykuya ya da dinlenmeye gerek duymaz; yeteneğinde uyku eksikliğinden kaynaklanan bir düşüş olmaksızın daima tamamen uyanık kalabilir.

"Uykusuz," diye mırıldandı Nova. Bu, tam olarak düşmanlarının yüreğine korku salacak türden bir isim değildi ama kötü de değildi. Bu ismi Leroy mu, yoksa Millie mi buldu diye merak etti.

"Son sayfada imzan için bir yer var," dedi Millie, tükenmez kalemi kaldırarak. "Yanlış imza atma."

Nova başını kaldırıp bakmadan kalemi aldı. Dışarıda, teknenin yan tarafına çarpan dalgalar kesintisiz ve hazin bir melodi oluşturuyordu. "Doğu 94. Cadde, Wallowridge mi?" Kaşlarını çattı. O bölgede içinde yaşanabilir evler var mı ki?"

"Onun yerine *artık kullanılmayan Mission Caddesi istasyonunun altındaki metro tüneli* yazmamı mı tercih ederdin?" dedi Millie.

Nova başını kaldırıp baktı. "Ben sadece birinin beni soruşturup evrakımdaki ikametgâh adresinin aslında yirmi yıl önce falan yanmış bir mahalle bakkalı olduğunu öğrenmesini istemiyorum."

Millie, Leroy'a sinirli bir bakış fırlattı. Leroy da yatıştırıcı bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Ben amatör değilim," dedi kadın sertçe. Yanındaki masaya eğildi, saçılmış kalemleri, yapışkan not kâğıtlarını ve jiletleri sınıflandırarak bir dizi teneke kutuya doldurmaya koyuldu. "Biri seni aramaya gelirse karşısında sahibi kırk yıldan fazla bir süredir Peter McLain olan iki yatak odalı bir ev bulacak."

"Peter McLain kim?"

"Amcan," dedi kadın. "Üçüncü sayfada, ebeveynlerinin zamansız ölümünden sonra seni yanına aldığı için amcana ne kadar minnettar olduğunu anlatan iki yüz sözcüklük bir kompozisyon bulacaksın."

"Tamam ama o gerçekte kim?"

"Hiç kimse, hayal gücümün bir ürünü, sadece evrak üstünde var olan bir hayalet. Endişelenme, bütün evraklar yerine oturacak. Herkes, o evin sahibinin Bay McLain olduğunu, şimdilerdeyse yeğeni ile birlikte kaldığını sanacak."

Nova, Leroy'a baktı ama Leroy, Millie'yi izliyordu. "Başvuru için kişisel referanslar gerekiyor galiba? Onlar için ne buldun?"

"Sınıfında Nova gibi bir öğrencisi olduğu için mutluluk duyan bir ilkokul öğretmeni..." dedi Millie. "Ve işi bırakmanın büyük bir kayıp olduğunu düşünen ama Muhalif olma hayallerinin peşine düşmene de çok sevinen eski bir patron."

"Eski bir patron mu?" Nova sayfayı çevirince Nova McLain'in bir ay öncesine kadar Cosmopolis Lunaparkı'nda çalıştığını gördü. "Oyun makineleri operatörü müyüm? Hadi ama bir sincap bile bu işi yapabilir."

"İki referans da," diye devam etti Millie, sanki Nova hiç konuşmamış gibi. "Güvenilir kaynaklardan. Bayan McLain hakkında iyi şeyler söyleme konusunda ortak karar aldılar."

Bakışlarını Leroy'a kaydırdı. "Tabii onları onurlandırmak için ödeme yapacaksın."

"Elbette," dedi Leroy, başını eğip başvuru formuna bakarak. "Winston, Cosmopolis Parkı'nın dışında bir gösteri işi yapıyordu. Bu beyefendiyi tanıyor olabilir."

Millie başıyla onayladı. "Anarşi zamanında, işleri Konsey zamanındakinden çok daha iyi gidiyordu. Onu bu davaya ikna etmek zor olmadı."

Başvuru belgelerini okurken Nova'nın midesi ağzına geldi. Bunun sebebinin teknenin bitmek bilmeyen sallantısı olduğunu sanmıyordu. Sanki yalapşap inşa edilmiş hayatında bir sürü delik vardı. Hiç tanımadığı amcası, bağlı hissetmediği ebeveynleri, bir öğretmeni, bir patronu, bir evi ve bir işi; birileri biraz derine inme zahmetine girse bunlardan herhangi birisinin sahte olduğu ortaya çıkabilirdi.

Anarşi Çağı'nda doğan herkesin hayatında delikler olduğunu kendine hatırlatması gerekti. Eskiden toplumsal düzeni sağlayan tıbbi kayıtlardan okul kayıtlarına, vergi formlarından banka hesap özetlerine kadar her şey çıkarılıp alınmıştı. Bunların hiçbirisi kalmamıştı. Yalnızca hayatta kalmaya çalışan insanlar vardı, ellerinden geldiğince hayatlarına devam etmeye çalışan insanlar...

Nerede, kiminle oturduğunu ya da Nova'ya bir harika diyen eski öğretmenin yalan söyleyip söylemediğini hiç kimse kontrol etmeyecekti.

Muhalifler, organizasyonlarını daha güçlü, daha zeki ve daha iyi yapmak için en iyi dâhileri bulmak istiyorlardı. İçeri girerse tek yapması gereken onları işlerine yarayacağına ikna etmekti ve hiç kimse, onun geçmişini ya da bağlantılarını umursamayacaktı.

İş işten geçene kadar daha derine inmek akıllarına gelmeyecekti.

"Bunların seni tatmin ettiğini umuyorum?" dedi Millie, Nova'ya değil de Leroy'a bakarak.

Leroy başıyla onayladı ve iç cebinden bir tomar para çıkardı. Millie parayı aldı ve sarmadan önce saydı. Nova paranın kadının avucunda kayboluşunu izlerken omuzlarına yeni bir yük bindi. Ödemeyi ya da o paranın nereden bulunacağını düşünmemişti ama elbette ki Millie hizmetlerinin karşılığında bir şeyler isteyecekti. Alışverişin gerçekleştiğini görünce tüm plan bir anda gerçek gelmişti ona. Leroy'un uğrunda ter döktüğü, haşere öldürmek için yasal maddeler ya da karaborsada dağıtılan daha az yasal ilaçlar ve zehirler satarak kazandığı paraydı bu. Öyle ya da böyle, onun el emeği, onun göz nuruydu ve karşılığında ellerine ne kadar az şey geçtiğini görünce vicdanının sızladığını hissetmişti.

Sahte bir kimlik; bir isim, bir adres ve bir geçmiş.

Nova'nın Muhalif sınavlarına girip onların casusu olması için tek şanstı bu.

"Başvuruyu imzalamayı unutma," dedi Millie.

Son sayfaya bakan Nova, başvuru evraklarını fotokopi makinesinin üstüne dayayıp tükenmez kalemi açtı.

"McLain," diye hatırlattı Millie ona.

Nova derin bir nefes alıp son satırı imzaladı. *Nova Jean McLain.*

Tükenmez kalemi tekrar Millie'ye uzattı ama kadın kalemi almak yerine Nova'yı kolundan tutup hızla kendine çekti. Nova gerilip dövüşmeye hazırlanırken kadın eğilip bilekliği inceledi.

"David Artino'nun eseri mi?" diye mırıldandı sesindeki hayranlık tınısıyla. Bir parmağını bilekliğin zincirinde gez-

dirdi. Sanki iyice konsantre olmuş gibi kirpiklerini kırpıştırıp kaşlarını çattı. "Gerçekten de bir ustaydı." Nova'nın kolunu çevirdi ve serçe parmağının tırnağını bilekliğin kopçasına vurarak ona sinsi bir bakış fırlattı. "Kesinlikle yakışıklı bir genç adamdı *o*, değil mi?"

"Pardon?" diye kekeledi Nova.

Leroy hafif bir ilgiyle Nova'ya doğru baktı. "Hangi yakışıklı genç adam?"

"Ben..." Nova tereddüt etti, zihninde bileğinin etrafında dolanan sıcak parmaklar canlandı ve yüzünde rahat bir gülümseme belirdi. Kaşlarını çattı ve kolunu Millie'den çekip kurtardı. "Hiç kimse. Hiç kimseydi. Adamın biriydi işte."

Millie kıkırdayarak kalemi ondan aldı. "O zaman hepsi bu kadar. İyi şanslar, *Uykusuz*."

Nova kaşları çatık bir halde dosyayı hızla kapattı. "Teşekkürler."

Döndü, çıkış yoluna doğru gitti. Leroy ayaklarını sürüyerek peşinden geliyordu. Sallanan yığınları devirmemek için yavaş hareket ediyordu.

"Meraktan soruyorum," dedi Millie, neredeyse kapıya vardıklarında. "Parmak izlerini ne yapacaksınız?"

Nova arkasını dönüp baktı. "Parmak izleri mi?"

"Halledeceğiz," dedi Leroy. Nova'nın omzunun üzerinden uzanarak kapıyı açtı ve iyotlu hava içeriye hücum etti.

"Parmak izi mi istiyorlar?" dedi Nova, iskeleye adım atarken. Teknenin kapısı arkalarından kapandı ve bir saniye sonra kilitlenme sesini duydu.

Leroy denizden gelen su damlacıklarından sakınmak için başını eğerek Nova'nın yanından hızla geçti. "Sınavlarda parmak izi incelemesi yapıyorlar, evet."

Nova, Leroy'u takip etti. "Ama geçitte kullandığım silah ellerinde. Şimdiye kadar izleri alıp bilgi bankasına yüklemişlerdir. Eğer sınavlarda parmak izimi incelerlerse anlarlar."

"İzler uyuşursa."

"Tabii ki uyuşur!" Nova durakladı. "Bekle. Neden uyuşmasınlar?"

Leroy, sert rüzgârdan kurtulmak için acele ediyordu. Adımlarını hızlandırdı ve iskeleyi geçip kumsala, oradan da yola çıktı. Nova ona ayak uydurdu. Bekliyordu ama arabaya varıp içeriye girdiklerinde Leroy hâlâ bir şey söylememişti.

"Leroy," dedi Nova, kapıyı kapatarak. "İzler neden uyuşmasın?"

"Çünkü seninkileri değiştireceğiz," dedi Leroy, Nova'ya bakmadan.

Parmak uçları hafif bir endişeyle karıncalandı. "Nasıl?"

Leroy sanki bu konudan daha önce bahsetmesi gerektiğini biliyormuş gibi ona tereddütlü bir bakış attı. Ama o cevap vermeden önce Nova, Leroy'un parmak izini değiştirme konusunda tam olarak neyi kastettiğini anlamıştı.

Nova bakışlarını Leroy'un içgüdüsel olarak vites koluna koyduğu eline çevirdi. "Hım."

"Katlanılmayacak bir acı olmayacak," dedi Leroy, belki de onu rahatlatmaya çalışarak.

Ama onu endişelendiren acı değildi. "Şüphe uyandırmaz mı? Yani, oraya zarar görmüş parmak izleriyle gitmek?"

"Parmak izlerinin o silahın üzerindeki izlerle tam olarak uyuşması kadar şüphe uyandırmaz."

Ona alaycı bir bakış fırlattı.

Leroy iç çekti. "Makul bir açıklaman olmasını sağlayacağız," dedi. "Ama bunu yapmak istemiyorsan..."

"Tabii ki yapacağım," dedi Nova, öfkeli bir şekilde. "Bu başıma gelen en kötü şey olmayacak."

Leroy ona neredeyse acıyarak baktı, sonra elini, sanki onunla beşlik çakmak ister gibi kaldırdı. Arabanın içindeki aydınlatma lambası henüz sönmemişti ve Nova o iğrenç sarı ışığın altında zehrin Leroy'un teninden dışarıya sızmaya başladığını görebiliyordu. Önce toplu iğne başı gibi küçücük birikmiş, sonra akmaya başlamış ve parmak uçlarını siyahımsı bir tabaka halinde kaplamıştı. Nova bunun onun vücudundan salgılanan bir tür zehir ya da asit mi, yoksa tümüyle onun fizyolojisine özgü bir kimyasal mı olduğunu bilmiyordu.

Çok da önemi yoktu.

İç çekip kollarını birbirine doladı. Sonra elini kaldırıp parmaklarını onunkilere bastırdı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Arena daha şimdiden tezahüratlarla, yere vurulan ayaklarla çınlıyordu; oysa sınavlar daha başlamamıştı bile. Adrian sahaya giden açıklığın hemen iç kısmında duvara sırtını vermiş, hınca hınç dolu tribünlere bakıyordu. Herkesin elinde girişte dağıtılan, bir tarafında KABUL, diğer tarafta RED yazılı parlak kırmızı pankartlardan vardı.

Bunun, sınavları izlemeye gelen dâhi olmayanlar için işin eğlenceli kısmı olduğunu düşündü Adrian. Muhaliflere kimin kabul edileceği kararı tamamen ekiplere ait olsa da kalabalık, her bir yarışmacı sahaya çıktığında pankartını kaldırarak söz hakkı varmış gibi davranabiliyordu.

Sınav günlerini oldu olası sevmezdi. Bu dördüncü yıldı ve hâlâ içine bir huzursuzluk yayılıyordu. Bütün bunlarda çok saçma bir şey vardı. Bir dâhinin geleceği, birkaç soruya ve güçlerini otuz saniyelik bir gösteriyle sunmasına bağlıydı. Birinin kahraman olmaya uygun olup olmadığına karar vermek için bunlar gerçekten yeterli miydi? Adalet için savaşma, zayıfı savunma ve şehri koruma yeterliliği olup olmadı-

ğına... Bu konuda ciddi şüpheleri vardı, dahası eğer sınavlara girmeye zorlanmış olsaydı geçemeyebileceğini düşünüyordu.

Adrian neredeyse hükmen bir Muhalif olmuştu. Yenilmez Kadın'ın oğluydu ve onun ölümünden sonra Kaptan Krom ile Korku Bekçisi tarafından büyütülmüştü. Hiç kimse, ona bir üniforma verilmesine itiraz etme cesaretini gösteremezdi. Bu sayede ona kendini ve yeteneklerini ispat etmek için bol bol fırsat verilmişti. Çizdiklerini gerçeğe dönüştürebilmesinin ne kadar yararlı olduğunu defalarca kanıtlamıştı.

Ama *bir şeyin işe yaramasının*, sınavlarda her zaman bir önemi olmuyordu. En azından seyirciler açısından böyleydi. Gözleri kamaşsın, büyülensinler, hatta belki biraz da korksunlar istiyorlardı. Patlamalar, depremler istiyorlardı ve Adrian'ın gücü, kalabalığı tatmin etmezdi.

Bir el bombası çizmediği sürece.

Aslında bir el bombası muhteşem olurdu.

Bununla beraber, Muhaliflerde yer edinmek için mücadele etmek zorunda kalmamıştı, o yüzden seçilip seçilmeyeceğini asla bilemeyecekti.

Kendine dövmeler yaparak yeteneklerini geliştirmeye başladığından beri güçleriyle ilgili kimin ne düşündüğünün bir önemi yoktu. Artık sadece Eskiz, Muhalif ve sanatçı değildi.

O Nöbetçi'ydi, bildiği kadarıyla daha önce hiç kimse bu kadar çok güce sahip olmamıştı. Daha önce hiç onun gibi bir dâhiye rastlanmamıştı. Dönüşmüş bir dâhiydi o.

Nöbetçi'nin zırhlı kıyafetini giydikten sonra tekrar Muhalif üniformasını giymek tuhaf gelmişti. Üstüne oturan kumaş ona kendini korunmasız hissettiriyordu. Parmaklarını yakasıyla boğazının arasında kaydırıp nefes almak için kendine biraz daha yer açmaya çalıştı.

"Sınav günün kutlu olsun, *yihhu*!"

Adrian dönünce Oscar'ın briket duvarlı koridorda sallana sallana yürüdüğünü gördü. Değneğini bir iki kez havaya kaldırdıktan sonra yere koydu. "Getirin çömezleri. Zira *hüküm vermeye* hazırım."

Ruby de hemen arkasındaydı, yerinde duramıyordu. "Dışarıda durumlar nasıl?" diye sordu, gelip Adrian'ın yanında durarak. Gözleri kocaman açıldı. "Gökyüzü muhteşem, bir sürü de insan var." Tıka basa dolu arenaya bakarken kantaşı bileğinden sarkıp baldırına dayandı. Sonra Ruby dikkatini sahanın etrafına dizili masalara çevirdi. Her birinde kırmızı örtü olan yaklaşık kırk masa vardı. Bütün devriye ekiplerinin, en azından gece görev başında olmayanların sınavlara gelmesi bekleniyordu. Devriye ekipleri masalara oturup onları etkilemeye çalışan umut dolu dâhileri izler, sonunda da kaderlerini belirlerlerdi. "Bugünlerde gerçekten bu kadar devriye ekibi var mı?" diye ekledi Ruby. "Ben sınava girdiğimde bunun yarısı kadar yoktu. Karargâhtayken bu kadar kalabalık olduğumuz anlaşılmıyor."

"Hepimizi bir odada toplamıyorlar da ondan," dedi Adrian. "Ama kaçının aktif olarak yeni üye aradığından emin değilim." Gözlerini kaldırıp sahanın diğer ucunda uzanan platforma çevirdi. Babaları da dâhil olmak üzere tüm Konsey üyeleri oturmuşlardı bile. Dostça sohbet ediyorlar ve kameralara gülümsemek için arada bir duruyorlardı. Fırtına Kuşu bile oradaydı. Şifacılar, uçmak gibi aptalca bir şey yapmaması şartıyla gelmesine izin vermişlerdi. "Bugün Konsey'in de yeni bir yetenek bulmayı umduğunu biliyorum, bakalım kaç tane seçecekler."

Ruby bütün bu kargaşadan büyülenmiş gibi başını iki

yana salladı. "Bu şartlar altında sınava girdiğini düşünebiliyor musun? Öyle büyük bir baskı ki..."

"İkiniz de sınavlarda seçildiniz," dedi Adrian. "O zaman bu kadar büyük bir baskı yok muydu?"

"Ah, vardı," dedi Ruby, gergin bir şekilde gülerek. "Dehşete düşmüştüm."

"Ben düşmemiştim." Oscar'ın ağzı kulaklarına vardı. "Ama seçileceğimi biliyordum. Kim şunu kendi takımında istemez ki?" Avucunu kaldırdı ve mavimsi bir duman bulutu biçim değiştirerek amansız bir ejderhaya dönüştü. Tribünlere doğru uçarak seyircilerin çığlıklar atmasına neden oldu. "Gördün mü? Bu numaranın sonsuz kullanım alanı var."

"Cidden," dedi Ruby, başını bilgece öne sallayarak. "*Sonsuz.*"

"Garip," dedi Adrian. "Senin kaçtı? Aynı anda dokuz farklı takımla karşılaştığını hatırlıyor gibiyim."

"Evet!" dedi Oscar, bunu hatırlayınca gözlerinin içi parladı. "Pişman olmamışlar mıydı peki? Bu benim için harika bir andı. Düşünsene, o gün gerçekten zirve yapmış olabilirim. Bence o zamandan beri hayatım yokuş aşağı gidiyor."

Ruby güldü. "Sen, Silindir'i yendiğinde Mia Hagner'ın yüzündeki ifadeyi hatırlıyor musun? En iyisi oydu."

Oscar gözleri parlayarak başını Ruby'nin omzuna yasladı. "Lütfen devam et. Bana hatırladığın her şeyi en ufak detayına kadar anlat."

Ruby de başını onunkine yasladı. "Anlatırdım, tabii eğer bütün sahayı hiçbirimizin bir şey göremeyeceği şekilde sisle kaplamamış olsaydın."

Oscar tek gözünü kıstı. "Ah, evet! Ama inan bana çok sıkı bir dayaktı."

Adrian, bazıları dalga gösterisi yapmaya başlamış olan seyircilerle dolu tribünleri izlerken başını iki yana salladı. O zamanlar ekip lideri değildi ama üç ekip arkadaşının da sınavlarını net bir şekilde hatırlıyordu. Danna sınavı sırasında soru sorulmadan kabul edilmişti. Dağılıp bir kelebek sürüsüne dönüşmek onu hızlı yapıyor ve rahatlıkla kamufle olmasını sağlıyordu. Saklanma ve başkalarının kolaylıkla giremeyeceği yerlere gizlice girme konusunda da bir yıldız olmuştu.

Ama hem Oscar'a hem de Ruby'ye meydan okunmuştu. Yani, bir ekip onların potansiyelini görürken diğer ekipler Muhaliflerin arasında yerleri olup olmadığını sorgulamıştı. İkisi de meydan okuyan ekiplerin bir üyesiyle teke tek dövüşerek kendilerini ispatlamak zorunda kalmıştı.

Oscar kalabalığı buhardan bir ejderha sürüsü ve onları yok edecek dumandan bir şövalye ordusuyla büyüleyebilirdi ama yine de kendisini bastona muhtaç bırakan kemik hastalığından mustarip bir çocuğun Gatlon'da kahraman olup olamayacağını sorgulayan birileri illaki çıkacaktı. Ama Oscar, yoluna çıkan herkesi ve her şeyi biçip atmasıyla ünlü bir dâhi olan Silindir'i yenerek herkesi şaşırtmıştı. Sahada yoğun bir sis meydana getirerek Silindir'i hiçbir şey göremez hale getirmiş, sonra onu kandırarak peşinden koşturmuş, çemberin ta kenarına kadar getirmişti. Son olarak da yoğun, kara dumandan yapılmış bir dizi okla onu yaylım ateşine tutmuştu. Silindir öksürüğe boğulup öğürmüş, sendeleyerek çemberin dışına çıkmıştı. Ve Duman Perdesi, Muhaliflere katılmıştı.

Ruby de hafife alınmıştı. Öncesinde yıllardır dövüş sanatlarıyla uğraşmış olmasına rağmen, gerçek yeteneği, yani bir yeri kanadığında kanının kristalleşip yakuta benzeyen taşlara dönüşmesi, kanun güçlerinden çok karaborsada işe yara-

yacak bir şey olarak görülmüştü. Giyotin'le karşı karşıya gelmişti. Kadın, daha ilk hamlesinde Ruby'nin kolunu boydan boya yarınca zaferin çantada keklik olduğunu düşünmüştü. Fakat daha bir dakika bile geçmeden, kolu ve eli hançer kadar sivri ve keskin kırmızı dikitlerle kaplanan Ruby ona var gücüyle karşılık vermişti. Giyotin, epey bir yara aldıktan sonra dövüşten çekilmek zorunda kalmıştı.

"Yiyecek bir şeyler almak için yukarıya çıkıyorum," dedi Oscar. "Bir şey ister misiniz? Çubuk kraker? Sosisli sandviç?"

"Pamuk şekeri," dedi Ruby. "Hani şu mavi pembe karışık olandan."

"Tamamdır. Eskiz?"

"Ben böyle iyiyim," dedi Adrian.

"Sana biraz patlamış mısır getiririm. Bensiz heyecanlı bir şeyler olmasına izin vermeyin." Göz kırpıp koridora çıktı.

"Söz veremem," dedi Ruby melodik bir sesle. Sonra tribünleri işaret ederken gözleri parladı. "Ah, baksana! Birisi bir pankart yapmış!"

Adrian irkilerek Ruby'nin işaret ettiği yere baktı ve bir kadının el yapımı bir pankart tuttuğunu gördü. Pankartta, EVERHART = SONSUZA DEK KAHRAMANIM! yazıyordu.

"Bu pankartın babam için olduğuna eminim."

Ruby'nin neşesi kaçtı. "Bunu bilemezsin." Sanki pankartı farklı bir açıdan görmek onu değiştirebilirmiş gibi başını yana yatırdı. "Evet, muhtemelen haklısın. Ama birisi senin için pankart hazırlamış gibi yapabilir miyiz?"

"Bana uyar," dedi Adrian ve kaşlarını çatarak kalabalığa baktı. Bunun bitmesi için sabırsızlanıyordu. Tam olarak gergin değildi. Daha çok, onayladığından emin olmadığı bir geleneğe dâhil olduğu için utanıyor gibiydi.

Her dâhiyi... Hayır, her *insanı* mümkün olduğu kadar kahraman olmaya teşvik etmeleri gerekiyordu. Birini herkesin önünde reddetmek bu amaca ne kadar hizmet ediyordu?

Hem, bugün değerlendirilenler sadece yarışmacılar değildi, aynı zamanda Muhaliflerdi. Halk, şehirlerini korumakla, *onları* korumakla yükümlü olan dâhi savaşçıları görmek istiyordu. Emin ellerde olduklarını bilmek istiyorlardı.

Evet, tamam, özgürce eğlenebilecekleri bir öğleden sonra da istiyorlardı.

İşe bu şekilde alınmaları çok saçma geliyordu. Kimsenin yapacak daha iyi bir işi yok muydu?

"Danna nasıl?" diye sordu Adrian. Tribünlerde, üstünde BENİ AYDINLATIYORSUN, KARA IŞIK!!! yazan bir başka döviz ilişti gözüne.

"Burada olamaması ne üzücü," dedi Ruby. "İçeri tıkılmaktan nefret ediyor."

"Yerinde olsam ben de ederdim," dedi Adrian.

Ruby aniden kaskatı kesildi. Adrian onun ters bakışlarını takip etti. Genissa Clark, namıdiğer Buz Yanığı, etrafı ekibinin geri kalanıyla sarılmış bir şekilde tünelde yürüyordu. Ekiplerin masalarına gitmeden önce anons edilmeyi beklemeleri gerektiği halde Adrian ve Ruby'ye bir kez bile bakmadan sahaya çıktılar.

"Umarım masamız onlarınkinden uzaktadır," diye mırıldandı Ruby, kollarını kavuşturarak.

İki yıl önce Genissa'nın, Ruby'nin Muhaliflere kabul edilmesine karşı çıkmasını hatırlayan Adrian'ın dudakları seğirdi. Ruby'nin içerlemesini anlayabiliyordu.

Genissa'yı ya da ekip arkadaşlarını umursadığı yoktu. Önceden de umursamıyordu ve Anarşistlere davranış şekil-

lerini görmek de onlara karşı içinde bir şefkat uyanmasını engelliyordu. Anarşistlere karşı büyük bir sempati besliyor değildi ama Buz Yanığı ve diğerlerinin güç sarhoşu birer zorba gibi davranması, Muhaliflerin bağlı kalmaya yemin ettikleri kurallara göre kabul edilemezdi. Bir de o mahvedilmiş kovanları görünce, bunlar bir düşmana ait olsa da Adrian'ın içini bir tiksinti kaplamıştı.

Kötülerin kötü hayat tercihleri, *arıların* suçu değildi sonuçta.

Henüz Kâbus'la ilgili bir şey öğrenememiş ya da Anarşistlerin geriye kalanını suçlamak için kullanabileceği bir delil bulamamış olsa da o gece tünellere gitmeye karar verdiğine seviniyordu. Nöbetçi'nin yeniden ortaya çıktığı ve Konsey tarafından gönderildiğini iddia ettiği ile ilgili söylentiler karargâhta hızla yayılmıştı. Konsey iddiayı kesin bir dille yalanladığında ve Nöbetçi'nin yalan söylediği netleştiğinde, Genissa ve ekibinin üstüne çullanan utanç neredeyse elle tutulacak kadar somuttu.

Adrian onları kandırıp görevlerini bıraktırmıştı. Onları aptal durumuna düşürmüştü ve bunu her düşündüğünde hafif bir kendini beğenmişlik hissediyordu.

Ama işin olumsuz tarafı, Nöbetçi gizemi günden güne büyüyordu. Nöbetçi kimdi? Nereden geliyordu? Gerçekten de Ar-Ge tarafından yapılmış gizli bir proje olabilir miydi? Yoksa bir şekilde Kâbus'la ya da Anarşistlerle ilişkili, hepsinin kafasını karıştırmayı amaçlayan bir düşman mıydı?

Kâbus için başlayan soruşturma hızlı bir şekilde *ona* yönelik bir soruşturmaya dönüyordu ve bu onu huzursuz ediyordu.

Diğer ekipler de sahaya dağılmaya başlamıştı. Bazıları bekleyip beklememeleri gerektiğinden emin olamayarak soran

gözlerle Konsey'e bakıyorlardı ama Konsey'dekiler birbirleriyle konuşmakla meşguldü ve sahayla pek ilgilenmiyorlardı. Masalardan oluşan daire dolmaya başlamıştı. Tribünlerdeki seyirciler çığlık atıyor, heyecan içindeki taraftarlar, sevdikleri kahramanların dikkatini çekmeye çalışıyorlardı.

"Gidiyoruz!" diye seslendi Oscar, koridorda, kalabalığın içinde ortaya çıkarak. Boştaki eliyle taşıdığı, içi yiyecek içecekle dolu tepsiyi bir garson gibi başının üzerinde tutuyordu. "Hanımefendi için iki renkli pamuk şeker, adamım için patlamış mısır, lütfen kızarmış sarımsaklardan ve çıtır çikolatalardan da buyurun ama meyveli içeceğime dokunmayın, yoksa sizi ve sevdiğiniz herkesi tereddüt etmeden öldürürüm."

Ruby yiyecek içecek yığının üstündeki pamuk şekerini yakaladı. "Oscar, meyveli içeceğinden bir yudum alabilir miyim?"

Oscar, Ruby'ye üç dört saniye buz gibi baktı, sonra boynunu büktü. "Tamam, peki."

Ruby zıplayarak meyveli içeceği tepsiden aldı. Oscar gözleriyle pipetin Ruby'nin ağzına girişini izledi, sonra da âdemelması inip kalktı.

Adrian gözlerini devirerek bir avuç patlamış mısır aldı.

Konsey platformundaki Kara Işık mikrofona yaklaştı ve kollarını kalabalığa doğru açtı. "Bu yıl dördüncüsü yapılan Muhalif sınavlarına hoş geldiniz!"

Kalabalık alkışladı. Tribünler dalgalanan pankartlar, çığlık atan hayranlar ve yere vurulan ayaklarla doluydu.

Adrian, Muhalifler onca yıl önce ortaya çıktığında böyle bir niyetin olduğundan şüpheliydi. O zamanlar, kötü çetelerine karşı çıkıp savaşmak isteyen herkes bir kahramandı. Bunu yapmak için özel bir rozete ya da unvana ihtiyacınız yoktu. Kimsenin onayına ihtiyacınız yoktu.

Şimdiyse sivil adalet savaşçısı olmaktan çıkıp birer ünlüye dönüşmüşlerdi. Yapacak önemli işleri olan ünlülerdi ama yine de ünlülerdi ve çok politiklerdi. Halkın ihtiyaçlarının ne olduğundan çok en fazla toplumsal desteği neyin sağlayacağıyla ilgileniyorlar, kendilerini daha ilginç kılacak şeylerin peşinden gidiyorlardı.

Konsey'in yalnızca şehri bir arada tutmaya çalıştığını, hâlâ zayıf olan kontrollerini güçlendirmeye çalıştığını biliyordu. Bunun onlar için kolay olmadığının da farkındaydı. Anarşinin Asi'nı yendiklerinde, o zaman taş çatlasa on dokuzunda olan Kara Işık dışında hepsi yirmilerindeydi. Yıllardır kahramanlardı ve suça karşı savaşıyorlardı ama hiçbirisi lider ya da kanun yapıcı olmayı planlamamıştı.

Ellerinden geleni yapmışlardı. Eski şehrin kalıntıları üzerine yenisini kurmuşlar, kötü çetelerinin toplumda açtıkları yaraları sarmak için bıkıp usanmadan çalışmışlardı. İlk yaptıkları düzen ve adalet getirmekti. Muhaliflerin hem yaratıcısı hem de savunucusu olduğu yeni bir düzen, bir tür kanuni sistem. Ama bu sadece başlangıçtı. İnsanlar onlara yiyeceğe ihtiyaçları olduğunu söylediler, o yüzden Muhalifler bahçelere ve tarıma yer açmak için bütün şehri enkaz ve moloz yığınlarından temizledi.

İnsanların eve ihtiyacı vardı, o yüzden sayısız terk edilmiş binayı yaşanabilir ve güvenli hale getirmek için tamir ettiler.

İnsanların, çocuklarına eğitim aldırmaları lazımdı, o yüzden öğretmenler, araç gereç ve derslerin düzenli olarak yapılabileceği toplum merkezleri için fon ayırdılar.

İnsanların güvenliğe ve temsil edilmeye ihtiyaçları vardı, o yüzden Muhalif çağrı merkezini ve şikâyetlerini paylaşmak isteyen vatandaşlar için Konsey'le haftalık randevu sistemini kurdular.

İnsanların geçinmeye ihtiyacı vardı, o yüzden Konsey, şehre imalat ve inşaat işlerini getirmek için mücadele etti ve on yıllardır ilişkilerin kesildiği ülkelerle yeni ticaret anlaşmaları yaptı.

Toplumun ileriye gitmesini sağlayacak fonlar olmadığında Konsey sahip oldukları tek kaynağı, yani süper kahramanlarla süper güçleri değiş tokuş etti. Muhalifler bazı bakımlardan ticarî mal haline gelmişlerdi ve bütün dünyada en değerli ticarî mallar arasındaydılar. Dâhiler, Gatlon'daki eğitim öğretim için dünyanın her yerinden geliyorlardı ama sürekli büyüyen bir örgütün parçası olduklarından, kasırga ve sel durumlarında yardım etmek, savaşmak, suç zincirlerinin hakkından gelmek ya da yeraltından doğal kaynakların çıkarılmasına yardım etmek için denizaşırı ülkelere gönderilirlerdi. Kötülerin ve sahte Anarşist çetelerin yükselişinden kendi ağızları da yanan yabancı hükümetler, Muhaliflerin hizmetleri karşılığında kesenin ağzını açmaya dünden razıydılar ve bu zenginlik tam da bu işe devam etmelerini sağlayacak kadar, damla damla şehre dönüyordu.

İlişkilerin başka faydaları da vardı. Muhalifler kısa sürede çok uluslu bir şirkete dönüşmüş, dünyanın dört bir yanında temsilcilikler açmıştı. Sonuçta giderek daha fazla genç dâhi dünyanın en büyük kahramanı olmaya heveslenmiş ve onların aralarına katılma umuduyla yıllık sınavlara girmeye başlamıştı.

Böylece, Muhalifler güçlendikçe şehir de Konsey de güçlendi. On yılda çok şey başarmışlardı. Gurur duyacak çok şeyleri vardı.

Yine de Adrian elinde olmadan, bütün bu tantanayla, bütün bu gereksiz heyecan ve törenle gerçek amaçlarından saptıklarını düşünüyordu.

Onlar ünlü değildi. Politikacı da değillerdi.

Kahramanlardı.

"Bütün devriye ekipleri sahaya gelsin, lütfen," dedi Kara Işık.

Tünelde kalmayı yeğleyen ekipler sırayla öne yürüdüler. Adrian, dâhi yarışmacıların sahaya girecekleri kapının neredeyse tam karşısında olan masalarını buldu. Ruby'yle Oscar'ın ortasına oturdu. Oscar atıştırmalıkları önlerine saçtı. O ve Ruby patates kızartması ve şekerleme yiyen tek ekip olduklarının farkındalarsa da bunu belli etmediler.

Ruby masanın üzerinde duran küçük tableti aldı; adayları nasıl kabul ya da ret edeceklerine dair talimatları ve her ekibin, Muhalifleri bir bütün olarak güçlendirmek için yapacağı seçimler konusunda taşıdığı önemli sorumluluğu hatırlatan yazıyı okudu.

Kalabalığın ilk heyecanı yatıştığında Kara Işık kuralları açıkladı. Bütün yarışmacılar, ekip kaptanlarının sorularına cevap vermek ve güçlerini sergilemek için teker teker çağırılacaktı. Ekip kaptanları adayı kabul ya da reddedebilirdi. Konsey'in herhangi bir ekip tarafından talep edilmeyen birini kabul etme hakkı olacaktı. İki ya da daha fazla ekibin aynı umut vaat eden dâhiyi seçmesi halinde, hangi ekibe katılacağını dâhinin kendisi seçecekti.

"Herhangi bir anda," diye devam etti Kara Işık. "Ekiplerden birinin yaptığı seçimden hoşnut kalmayan olursa, adayın kabulüne itiraz edebilir. Bu durumda, aday dâhinin, meydan okuyan ekibin bir üyesiyle teke tek dövüşmesi ve Muhaliflere katılmak için bu düelloyu kazanması gerekir."

Kalabalıktan çığlıklar yükseldi. Onlar da bunu umut ediyorlardı. Kolay olmayan; sürprizler, meydan okumalar ve dü-

ellolarla dolu bir seçim süreci istiyorlardı.

Mesele halkı koruyacak yeni kahramanlar değil, diye düşündü Adrian. Önemli olan gösteriydi.

Ama kurallar onun elinde değildi.

"Artık," dedi Kara Işık, yumruğunu havaya kaldırarak. "Sınavlar başlasın!"

Elinden ışık demetleri saçıldı, kırmızı ve gri ışınlar arenanın üzerinde havai fişek şeklinde patladı.

Kalabalık gürledi.

Adrian keçeli kalemini çıkarıp masa örtüsüne fünyesi yanan minyatür bir top çizdi. Top, elinden daha büyük değildi ama patladığında etrafa saçılan konfeti ve dumanlarla birlikte ürkütücü bir *gümbürtü* çıktı. Tepen top tekerlekli kundağının üstünde geri gitti ve Adrian onu masanın ucundan düşmek üzereyken son anda yakaladı. Ruby'yle Oscar alkışladılarsa da yan masadaki birkaç Muhalif gıcık olmuş bir şekilde baktı.

"Kazoo," diye fısıldadı Oscar. "Bana bir kazoo yapsana."

"Ah, ben zil istiyorum," dedi Ruby. "Parmağa takılan şu küçük zillerden hani?"

Adrian topu masaya bıraktı ve çizmeye devam etti. Bu sırada Kara Işık sözlerini sürdürdü: "Günün ilk katılımcısını selamlıyoruz. Üç yıldır arka arkaya başvuruyor, Dan Reynolds, namıdiğer Turna!"

"Galiba bu adamı hatırlıyorum," dedi Ruby. "Origamiciydi, değil mi?"

Gerçekten de origamiciydi. Kâğıtları katlayıp kompleks şekiller verebilen, sonra onları istediği gibi hareket ettirip uçuran, üniversite çağında bir oğlandı. Maalesef, yaratıklar bilinç sahibi değildi ve bu da onların faydalı olmalarını ciddi biçimde engelliyordu.

Kalabalık yuhaladı ve kartların RED yazan tarafını kaldırdı. Dan Reynolds çok geçmeden üçüncü kez reddedildi.

"Zavallı çocuk," dedi Ruby. "Bu çok acımasızca."

"Sokak performansı işine girmeli," dedi Oscar. "Turistler o küçük kaplumbağalar için para döker." Dan'in renkli kâğıtlardan yaptığı kaplumbağaları işaret ediyordu. Dan sahada ağır ağır ilerlerken Oscar kazoosunu anlayışlı bir tavırla üfledi.

Kendine Boşboğaz diyen sıradaki yarışmacı karşılaştığı her dili konuşabiliyordu.

"*Güzel*," diye fısıldadı Ruby. "Bunu yapabilmeyi isterdim."

Oscar öne doğru eğildi. "Kanın silah haline gelmiş kristaller şeklinde akıyor."

"Evet, ama öğrenmek zorunda olmadan bütün dilleri konuşmaya ne demeli? Bunun ne kadar yararlı olacağını düşünsene."

Ekiplerden hiçbirisi Boşboğaz'ı almadı ama Konsey yine de aralarında kısa bir görüşme yaptıktan sonra kızı Muhalif ailesine almaya karar verdi.

Kalabalık ne heyecanlandı ne de hayal kırıklığı yaşadı. Belki de kararın makul olduğunu anlamışlardı.

"Tamam," dedi Oscar, ellerini ovuşturarak. "İyi bir tane geliyor. Hissedebiliyorum." Durakladı, sonra da "Aklıma gelmişken, bugün birini bulmayı umuyor muyuz?" diye ekledi.

"Hayır," dedi Ruby. "Şu anki halimizle harika bir ekibiz. Değil mi, Eskiz?"

Adrian parmaklarını küçük bir gong çiziminin üstünde durdurarak göz kırptı. "Kesinlikle," dedi. "Şu anki halimizle harika bir takımız. Ama kim bilir? Belki birisi bizi şaşırtır."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

İsmin?"

"Nova McLain."

Kayıt masasında oturan adam tablete bir şeyler girdi. Tekrar başını kaldırmadan elini uzattı.

Nova adamın eline baktı. Para mı istiyordu? Muhalif olmak için para mı ödemek zorundaydın? Bununla ilgili bir şey gördüğünü anımsamıyordu. Hiç parası yoktu. Sırf şey yüzünden bir dâhiyi saf dışı mı...

Adam başını kaldırıp baktı. "Başvuru belgesi?" dedi yavaşça.

Nova kıpkırmızı oldu ve boğazını temizledi. "Doğru," diye kekeledi, başvuru belgesini çantasından çıkarıp adamın açık olan avucuna bıraktı.

Kâğıtları masaya koyup kırışıklarını düzeltirken adamın yüzü asıldı.

"Sahaya çağrıldığında takma ismin anons edilecek," dedi. "Acaba bu adı kullanmak istediğinden emin misin?" Evrakı inceledi. "*Uykusuz*'dan? Sonradan değiştirmek zor olabilir."

Nova öne doğru eğildi, ezbere bilse de baş aşağı duran ev-

rakı inceledi. Adam ona takma ismini değiştirmesi *gerektiğini* mi söylüyordu? Uykusuz kötü bir seçim miydi? Aslında sevmişti ama şimdi şüpheleri vardı. Bir Kâbus değildi tabii, ama kötü de değildi. Kötü müydü yoksa?

"Şey... Evet!"

Adam, umursamaz bir yüz ifadesiyle takma ismi kaydetti.

"Sağ el," dedi adam, kalemi bırakıp teneke kutudan pamuk aldı. Pamuğu yarısına kadar berrak bir sıvıyla dolu sığ bir kâseye batırdı, sonra tekrar yerinden kıpırdamayan Nova'ya baktı. "*Sağ el,*" dedi tekrar.

Nova yutkunup ona elini verdi. Adam, her bir parmağın ucunu pamukla sildi ve ispirtonun belirgin kokusu Nova'ya doğru süzüldü. Pamuk soğuktu ve adamın elleri kocaman, yapış yapıştı. Bütün bu süre boyunca Nova'nın tüyleri diken diken oldu. Sadece bir an sürdüyse de adam işini bitirdiğinde Nova elinde olmadan derin bir nefes aldı.

Adam küçük bir makinenin tepesine hafifçe vurdu. Ekranda bir el şeması çıktı. Parmak uçlarını tam olarak koyması gereken yerler mavi ovallerle belirtilmişti.

"Hadi," dedi adam. "Elini bastırıp birkaç saniye orada tutman gerek."

Nova parmaklarını ekrana bastırdı. Titriyordu ama ekranın tepesindeki gösterge parmak izi alma işleminin ilerleyişini gösterirken elinden geleni yaptı.

İşlem bittiğinde ve Nova heyecanlı bir şekilde kollarını kavuşturduğunda adam kaşlarını çattı. Gözlerini şüphe dolu bir ifadeyle tekrar Nova'ya çevirdi.

Ekrandaki parmak izlerinin tahrip olduğu ortadaydı, derisindeki sarmallar yer yer düzdü ve boş alanlarla kesintiye uğruyordu.

"Çocukken parmaklarımı yakmıştım," dedi. Prova ettiği yalan adam sormadan önce ağzından dökülüvermişti. "Başvurumda bilime, özellikle kimya ve mühendisliğe büyük ilgim olduğunu göreceksiniz ve şey... Her neyse, bir deney yapıyordum. Asitle. Sonra da bu oldu." Ekranı gösterdi.

Adamın dudakları büzüldü. "Şey," dedi, ikinci bir monitöre göz atarak. "Sistemimizdeki hiçbir izle eşleşmiyor. O yüzden." Başparmağıyla arkayı işaret etti. "Şu kapılardan geçip çağrılmayı bekle."

Nova'nın vücudu kaskatı oldu. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi ne?"

"Gerçekten, ben... Ben sınava girebilecek miyim?"

"Bu yüzden buradasın, değil mi?" Nova'nın etrafına göz attı. "Sıradaki?"

"Ya, tamam. Teşekkürler."

Başını eğerek masadan uzaklaştı ve aceleyle çift kanatlı döner kapıdan çıktı.

Nova'yı yolladığı oda büyük ihtimalle eskiden soyunma odasıydı. Rutubetli ve soğuktu, beton doluydu ve kötü aydınlatılmıştı. Duvarlardan bayat ter kokusu yayılıyordu. Dolaplar çıkarılmış, duvarda soluk izler bırakmıştı. Köşedeki bir girintide, seramik zeminde hâlâ oluklar vardı ama bir zamanlar tesisatın ve duş başlıklarının bulunduğu yerlerde sadece delikler görülüyordu.

Şimdi odada rahatsız banklar ve kendi kendilerine sessizce moral konuşması yapan gergin dâhiler vardı. Odanın bir tarafındaki renkli cam, devam eden sınavları izleyebilecekleri şekilde sahaya bakıyordu. Bir Muhalif adayı ortadaki çembere yürüyordu. Ekiplerin oturduğu masaların hepsi sahanın etrafına yerleştirilmişti ve iki sütun arasına devasa bir

kâğıt pankart asılmıştı: GEREKENLERE SAHİP MİSİN?

Sağında sahanın üstüne uzanan bir platform vardı. Burada Konsey'in beş üyesi oturmuş karşılaşmaları seyrediyordu. Fırtına Kuşu'nun kanadındaki sargıları oradan bile görebiliyordu ve bu manzara içini gururla doldurmuştu.

Fünye, geçen yıl sınavlara bir saldırı düzenlemelerini önermişti. Oradaki dâhi ve Muhalif destekçisi yoğunluğu yüzünden etkili olacaklarını düşünmüştü.

Nova kendi gözleriyle görünce Fünye'nin haklı olduğunu anladı. Her yerde dâhiler vardı. *Her yerde* Muhalifler vardı. Arı sokmasına alerjin varken Kraliçe Arı'nın kovanlarıyla çevrelenmek gibiydi biraz.

Dikkatini sahaya verdi. Yarışmacı az önce göğüs kafesinden dört ekstra kol çıktığını göstermişti. Seyirciler kırmızı pankartları göstererek heyecanlandı ve pankartların büyük çoğunluğunda KABUL yazıyordu.

Nova alaylı bir tavırla güldü. Ekstra uzuvların onu gerçekten kahraman yaptığına inanıyorlar mıydı? Ya da ellerinden havai fişek fırlatabilmenin? Ya da hatta derisinin altında bir krom tabakası olmasının?

Kahramanlık neler yapabildiğinle değil, yaptıklarınla ilgiliydi.

Kurtarılmaları gerekenleri kurtarıp kurtaramadığınla ilgiliydi.

Sınavlar devam ederken Nova kollarını kavuşturup parmaklarıyla dirseklerinde ritim tutuyordu. Dâhiler, elitlerin arasına kabul edilme umuduyla şehrin her köşesinden, hatta dünyanın ücra yerlerinden gelmişti.

Çoğu kabul ediliyordu ama ya kabul edilmeyenler... Yüzlerindeki perişan ifade nedeniyle Nova neredeyse, *neredeyse*

onlar için üzülecekti. Ama Muhaliflere bu kadar inanmanın sonucunda ellerine geçen buydu.

Nova gözlerini kapatıp soluğunu verdi. Biriken öfkesi ağzını ekşi bir tatla dolduruyordu. Ter ve gerginliğin kokusu genzini tıkıyordu.

Buraya ait değildi. Burada olmak bile *istemiyordu*. Siyanür kafasına sokmamış olsaydı aklından böyle bir fikir geçeceğinden bile şüpheliydi.

Ama bunu başarırsa, bir Muhalif olursa fark yaratabilirdi. İçeriden karargâh, Konsey ve şehir için yaptıkları planlar hakkında neler öğrenebilirdi?

Yeni düşmanından bahsetmiyordu bile.

Yani Nöbetçi'den.

İsmini düşününce bile midesine kramp giriyordu. Aklına yine çatıdayken söylediği o sözcükler ve kendini beğenmişliği geldi. *Ben Nöbetçi'yim.*

Öööö. İğrençti.

Havalı bir bilim deneyinden başka bir şey değildi ama üzerine düşündükçe böyle bir deneyin içyüzünü kavramaktan o kadar uzaklaşıyordu. Tek bir dâhi için çok fazla gücü, çok fazla yeteneği vardı. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Muhalifler, bir şekilde, aynı kişiye birçok süper güç vermenin yolunu bulduklarsa, onları böyle kişilerin oluşturduğu bir ordu kurmaktan ne alıkoyabilirdi?

Onlara karşı mücadele etmek zaten yeterince zordu. Anarşistler on yıldır geçim sıkıntısı çekiyor, özgürlüğün son kırıntılarına tutunuyordu. Nova, Nöbetçi'nin, bildikleri hayatın sonunu getirebileceğinden korkuyordu.

Ama daha fazlasını öğrenirse ve onunla mücadele etmenin ya da onu ve ona benzeterek yaptıkları başkalarını tama-

men yok etmenin bir yolunu bulabilirse bu olmazdı.

Bilgi güçtür.

Yıllar içinde zihninin derinliklerine kazınan ve As'ın sevdiği sözlerinden biriydi bu. Muhalifleri devirmek için bilgiye ihtiyaçları vardı. Düşmanlarının zayıflıklarını ve açıklarını bilmeleri gerekiyordu.

Eğer başarırlarsa... Eğer *başarırsa*...

Toplumda artık bir parazit gibi görülüyorlardı. Kendi iradeleri ve seçimleriyle, özgürce yaşamak yerine idollerinin ayakları altında ezilmeyi yeğleyen insanların laf atmalarına, alaylarına, dar kafalı hakaretlerine maruz kalmaktansa onlara korku salmak çok daha iyi olacaktı.

Gözlerini tekrar açtı. Gerçekten bu işin üstesinden gelebilecek miydi? Onlardan biriymiş gibi yaparak günler, haftalar, hatta aylar harcamak zorunda kalabilirdi. Böyle bir rolü ne kadar devam ettirebilecekti? Buraya ait olmadığını fark etmeleri ne kadar sürecekti?

Bir dâhi, arenada özel gücünü sergilerken kalabalık kahkahalara boğulmuştu. Kız başını bir helyum balonu gibi şişirmiş, yerden birkaç metre yükseldikten sonra tekrar söndürmüştü.

Tribünleri dolduran kahkahalar önce neşeliydi ama çok geçmeden zalimane bir hale büründüler. Bu, Nova'yı tiksindirdi. Tamam, bu komik görünüyor olabilirdi ama *içlerinden* biri onun yaptığını yapabilir miydi? Gerçekten ondan daha iyi olduklarına inanıyorlar mıydı?

Muhalif ekipleri cevaplarını girdi ve RED sözcüğü skor tahtasında belirdi. Kız yuhalamalar eşliğinde sahadan gönderildi.

Nova'nın ismini hoparlörlerden duyduğunda hissettiği tiksintiyle midesi bulandı.

"Sıradaki, Nova McLain! Takma adı: *Uykusuz!*"

Bakışlarını tavana çevirdi. Bunu yapmak zorunda değildi. Hâlâ buradan gidebilirdi.

Ya da kalıp dişe dokunur bir şeyler yapmaya çalışabilirdi. Ailesini gururlandırmak istiyordu.

Omuzlarını dikleştirdi ve sahaya yürüdü.

Yeni bir dâhi çemberin ortasına yürürken Adrian oturduğu yerde doğruldu. Kızda tanıdık gelen bir şeyler vardı. Pankartın ve kör edici ışıkların altında durdu. Etrafını saran ekiplere değil de yukarı, Konsey'e bakıyordu.

İlk dikkatini çeken şey kızın duruş şekliydi, sanki dört bir yandan gelecek olan bir saldırıya hazırlanır gibi bir hali vardı. Saldırıya kucak açmıştı sanki. Çenesini kibirle öne çıkarışı, omuzlarının kararlı duruşu, ayaklarını yere sımsıkı basışı... Rahat ama dövüşe hazırdı.

Adrian'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Geçitteki kızdı bu, hani şu bilekliği olan.

Kız *dâhi* miydi?

Eh. Bu, Adrian'ın yapabildiklerinden neden pek etkilenmediğini açıklıyordu.

Gözlüğünü geriye iterek Ruby'ye doğru eğildi. "İsmi ne demişlerdi?"

"Şey..." Ruby tablete baktı. "Nova. Nova McLain."

"Uykusuz," diye Kara Işık'ın gürleyen sesi geldi. "Süper güç gösterine başlayabilirsin."

Adrian sandalyesini öne çekip dirseklerini masaya yasladı. Bakışları, sahadaki kızla tribünlerin üzerinde bulunan

ve kızın yüzünü yakından gösteren büyük ekranlar arasında gidip geliyordu. Dalgalı siyah saç tutamları omuz hizasında kesilmişti. Sivri burnu, çenesi, elmacık kemikleri ve kararlı somurtması yüz hatlarını aşırı ciddi gösteriyordu. Masmavi gözleri, bilekliğinin kırık kopçasını onarmayı teklif ettiği zamanki kadar ihtiyatlıydı.

Konuşmaya başladı ve sesi yukarıdan sarkan mikrofondan geçerek sahaya yayıldı: "Korkarım benim süper gücüm bir sahada, otuz saniye ya da daha az bir sürede gösterilebilecek cinsten değil."

Kalabalık arasında sessiz kıkırdamalar oldu. Yapabildiklerini göstermeye hevesli ve bazen ümitsiz olan diğer yarışmacıların aksine sesinde bir meydan okuma vardı.

"Öyleyse lütfen tarif et," dedi Kara Işık. "Mümkünse kısaca."

"Uyumuyorum," diye cevap verdi sadece.

Adrian'ın kaşları seğirdi. Kalabalık da bu cevabı kafa karıştırıcı bulmuştu. Tereddütle geçen bir andan sonra tribünlerden yer yer yuhalamalar duyuldu ve birkaç RED pankartı havaya kalktı.

"Bunu biraz açman mümkün mü?" diye sordu Kara Işık.

Nova McLain'in ağzının kenarı belli belirsiz yukarıya kıvrıldı. "Tabii." Boğazını temizledi. "Uyumuyorum, hem de *hiç*."

Seyirciden birkaç kahkaha duyuldu. Genissa Clark dâhil iki ekip lideri tabletlerinin ekranındaki *ret* tuşuna tıkladı.

Adrian, Ruby'yle Oscar'ın ona baktığını hissetti ama gözlerini Nova McLain'den ayırmadı.

Uykusuz.

"Şimdi," diye devam etti Nova. "Ne gibi *süper* olmayan faydalı yeteneklerim olduğunu bilmek isterseniz, size yumruk

yumruğa dövüşte ve çeşit çeşit silah kullanmakta usta olduğumu söyleyebilirim. Bir buçuk kilometreyi yedi dakikada koşabilir, hız alıp üç buçuk metre atlayabilirim. Birçok şeyin yanında fizik, elektronik ve yenilenebilir enerji kaynakları konusunda çok bilgiliyim."

Oscar alçak sesli bir ıslık çaldı.

"Kibir mi bu," diye mırıldandı Ruby, "Yoksa sadece... Bilirsiniz işte, dürüstlük mü anlayamadım."

"İkisi birbirlerini dışlayan şeyler değil."

"Uyumuyor," dedi Adrian, keçeli kalemini masaya vurarak. "Sizce de gözetleme için iyi olmaz mı? Özellikle de Danna iyileşirken onu kullanabiliriz."

Ruby öne doğru eğildi. "Ama neden ispatlayacak bir şeyi varmış gibi davranıyor?"

Adrian çarpık bir şekilde gülümsedi. "Muhalifler sınavındayız. Herkesin ispatlayacak bir şeyi var."

Gösterilemeyecek, gösterişli ve havalı gücü olmayan birinin savunmacı tavrını anlayabiliyordu.

Kalabalığın sesinin yükseldiğini fark eden Adrian başını kaldırıp türbinlere baktı. KABUL ve RED pankartlarının oranı daha önceki adaylarda olmadığı kadar yakındı birbirine; bu da onu şaşırtmıştı. Görünen o ki, kız gayet vasat becerisine rağmen kibirli tavrıyla destek kazanıyordu.

Ama sonra başını kaldırıp skor tahtasına baktı ve henüz cevap vermeyen tek ekibin kendininki olduğunu fark etti. Diğerlerinin hepsi ret yanıtlarını belirtmişlerdi bile.

Nova McLain de skor tahtasına bakıyordu ve üzüldüyse bile bunu belli etmiyordu. Adrian'ların masasına bakarken yüzü kararlı bir hale geldi. Adrian'la bakışları birleşti ve kızın kararlı yüz ifadesinin yerini şaşkınlık ve farkındalık

aldı. Kız doğruldu.

İşte yine gözlerini hafifçe kısmıştı. Geçitten hatırladığı o aynı ihtiyat vardı üzerinde. Nova onları net bir şekilde göremeyecek kadar uzakta da olsa Adrian irkilerek göz renginin tonunu tam olarak hatırlayabildiğini fark etti. İçinde yer yer griler olan kopkoyu bir kobalt mavisiydi.

Yutkundu.

"Eskiz," dedi Kara Işık, Adrian'a takma ismiyle seslenip onu yerinden sıçratarak. "Kararınızı vermeden önce sen ve takımının ek soruları var mı?"

Patlamış mısır paketini bir yana iten Adrian mikrofonu yaklaştırdı. Nova meydan okur bir tavırla gözlerini ona dikti.

"Peki," diye söze başladı Adrian, düşüncelerini zihninde oluştururken sözcüğü uzatarak. "*Asla* uyumadığını söylerken demek istediğin asla ve *katiyen* mi?"

Seyircilerden kıs kıs gülme sesleri geldi. Yanındaki Oscar, "Ağzına sağlık, Shakespeare," diye mırıldandı.

Nova McLain kararsız görünüyordu, sanki Adrian'ın onunla alay ediyor olabileceğini düşünüyor gibiydi. Seyirci tekrar sessizleşince Nova öne doğru eğildi ve "Asla, kesinlikle, *katiyen*," diye tekrarladı.

Adrian arkasına yaslandı. Sahanın karşısından kıza baktı, kız da ona korkusuz bir şekilde bakıyordu. Kafasının içinde her biri diğerinden daha mantıklı bir yığın gerekçe dolaşıyordu.

Hiç uyumayan bir dâhi, değerli olabilirdi. Güvenlik için, keşif için ya da sırf ekibin mesai saatlerine matematiksel katkısı için. Hem şu anda Danna yoktu. Bir kişi eksiktiler. Dövüş konusunda yetenekli birini kullanabilirlerdi. Dövüş konusunda yetenekli olduğunu söylemişti, değil mi?

Hem, bilim ve elektronikle ilgileniyordu; araştırma ve geliş-

tirme bölümü hep yeni projelere başlayıp yeni çalışmalar yürüttüğünden her zaman yardım edecek birilerini arıyordu. Böyle biri kesin işlerine yarardı. Muhaliflerin de kesin işine yarardı.

Ama dünyadaki bütün mantıklı gerekçeler, Adrian'ın kalbinin hızla attığı gerçeğinin önüne geçemiyordu.

O kızda bir şey vardı. Geçitte aslında kızı izliyordu. Saksağan'ın onun bilekliğini alışını bu yüzden görebilmişti. Çünkü o zaman bile onu çekici bulmuştu. Güzel olduğundan değildi, gerçi güzelliği de gözünden kaçmamıştı ama onun asıl ilgisini çeken şey kızın meydan okuyan havasıydı. Gözlerindeki kararlılık merakını uyandırmıştı.

"Şey, Eskiz?" diye fısıldadı Oscar. "Bu göz kırpmama yarışmasıysa, sekiz dakika falan önce kaybettin."

Adrian ekip arkadaşlarına bakmadan tableti aldı. Elini hareket etmeye zorlayan mantık değil, içgüdüydü. Kızın burada olması gerektiğine dair açıklanamayan bir kesinlik duygusuydu. Onunla birlikte olmasına dair...

Şey, hayır, *onunla* birlikte değil; ekibiyle ve Muhaliflerle birlikte.

Bir zil çaldı. Cevabı skor tahtasında belirdi: KABUL.

Nova döndü ve sanki inanamıyormuş gibi tahtaya gözlerini dikti. Tekrar Adrian'a baktığında yüzünde yine aynı kuşku vardı.

"Tamam," dedi Oscar. "Biz seni tutmayalım. Ekipçe falan tartışmaya gerek yok zaten."

"Güven bana," diye fısıldadı. "Onunla ilgili hislerim var."

Yanındaki Ruby kıs kıs güldü. "Evet, ona karşı ne tür hislerinin olduğunu net şekilde görebiliyorum."

Adrian gıcık olmuş bir tavırla Ruby'ye döndü. "*Öyle* değil."

Ruby imalı bir şekilde kaşını kaldırdı.

Seyircilerin sesini bastıran ve kulakları sağır eden bir boru sesi duyuldu. Adrian yerinden sıçradı ve afallamış bir halde etrafa bakındı. Borunun ne anlama geldiğini anlaması biraz zaman almıştı.

Kararlarına bir itiraz yapılmıştı.

Birkaç masa ötedeki Genissa Clark elleri belinde ayağa kalktı.

Adrian iç çekerek arkasına yaslandı ve avucunu kısacık kesilmiş saçlarında gezdirdi. "Şaka mı bu, Clark?"

"Uykusuz'un kabul edilmesine karşı çıkıldı!" dedi Kara Işık. Bunun üzerine seyirciler coşkuyla tezahürata başladılar. Adrian, Nova'ya baktı ama Nova'nın yüzü o kadar ifadesizdi ki, onun boru sesinin anlamını bilip bilmediğini merak etti.

"Ah, hadi *ama,*" diye bağırdı Ruby. Sandalyesini geriye itip ayağa kalktı ve Genissa'ya bakmak için boynunu uzattı. "Sırf *biz* olduğumuz için karşı çıkıyorsun."

Genissa alaycı bir tavırla güldü. "Kendinizi fazla önemli görmeyin," diye bağırdı. Sesinin tribünlere ulaşması için mikrofonu yaklaştırdı. "Nova McLain'in kabul edilmesine karşı çıkıyoruz çünkü söylediklerini doğrulayabilmemizin bir yolu yok. Uyuyup uyumadığını kanıtlayamayız, ayrıca elektronik, fizik ya da söylediği diğer şeyler hakkında bilgi sahibi olduğuna dair kanıt da görmedik. Bu kabule karşı çıkıyoruz çünkü bugün Nova McLain'in bize gösterdiklerinden yola çıkarak -ki bize kesinlikle hiçbir şey göstermedi- Muhalif unvanına layık olup olmadığına karar veremiyoruz."

Kalabalık tam da bu nedenle buradaydı. Drama, kuşku, düello ihtimali... Adrian tekrar iç çekti ve belki de özür dilemek için Nova'yla göz göze gelmeye çalıştı. Ama ne için özür dilemesi gerektiğinden emin değildi. Nova'nın dikkatiy-

se Genissa'nın üzerindeydi. Üzgün görünmüyordu. Bilakis, bakışlarında Adrian'ın daha önce onda görmediğinden emin olduğu bir heyecan kıvılcımı vardı.

"Bir karşı çıkma söz konusu!" diye tekrarladı Kara Işık, dikkatinden kaçıranlar için. "Uykusuz, Muhalifler arasında yer alabilmek için karşı çıkan ekibin üyelerinden birini teke tek düelloda yenmek zorundasın. Rakibini seçebilirsin. Bu meydan okumayı kabul ediyor musun?"

"Bekle," dedi Adrian. Sesi öyle yüksek çıkmıştı ki kendisi bile yerinden sıçradı. "Buz Yanığı, dinle." Genissa ona dönüp tek kaşı havada, kibirli bir bakış attı. "Onunki gibi yetenekleri hem benim ekibimde hem de daha büyük Muhalif organizasyonlarında kullanabileceğimizi biliyorum. Meydan okumanı geri çekmeni rica ediyorum senden, saygıyla."

Genissa güldü. "Flaş haber, Everhart. Bizler de günün on altı saatinde uyumuyoruz. Bu tam olarak *süper* güç sayılmaz. Hem, kızın doğruyu söylediğinden nasıl emin olabiliriz?"

"Neden yalan söylesin?" dedi Adrian. Sorusu stadyumda yankılandı.

"Çünkü bizden biri olmak istiyor," diye cevap verdi Genissa. "Çünkü *hepsi* bizden biri olmak istiyor."

"O zaman neden," Adrian parmaklarını havada şaklattı. "Daha *süper* bir güç uydurmadı? Neden..."

"Meydan okumayı kabul ediyorum."

Adrian dikkatini hızla sahaya çevirdi. Nova, elleri arkasında birbirine kenetlenmiş, başı yukarıda, Buz Yanığı'na bakıyordu. "Düelloyu kabul ediyorum."

Genissa Clark pişmiş kelle gibi sırıtarak sandalyesini geriye itti, parmak eklemlerinde buz kristalleri oluşmaya başlamıştı bile.

"Seninle değil."

Genissa durakladı.

Nova parmağıyla, Genissa'nın masasının arkasında duran devasa kişiyi gösterdi. Ekip arkadaşlarıyla oturamayacak kadar iriydi ve vücudu katlanabilir sandalyeler için fazla ağırdı. İleri doğru hantalca yürüdü ve devasa kollarındaki kaba taşlardan arenanın parlak ışıkları yansıdı.

Adrian'ın ağzı şaşkınlıktan bir karış açık kaldı.

Oscar'ın meşrubatı boğazını tıkadı. "Aklını mı kaçırmış bu?"

Nova elini çevirip parmağını kıvırarak dev canavara yaklaşmasını işaret etti. "Çirkin'le dövüşeceğim."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Everhart."

Buz Yanığı, Adrian'a Everhart demişti ve Nova oğlanın geçitte neden o kadar tanıdık geldiğini anında fark etti.

O, Adrian Everhart'tı. İlk Muhaliflerden Yenilmez Kadın'ın oğlu ve Kaptan Krom'la Korku Bekçisi'nin evlatlığıydı. Bunu daha önce fark etmediği için kendini aptal gibi hissediyordu. Onun yüzünü epey bir tabloid gazete kapağında, şehrin her yerindeki gazete bayilerinde görmüştü. Bu dergileri okuyacağına yakmayı yeğlerdi ama yine de bilmesi gerekirdi. Evlat edinme haberi gazetelerin ön sayfalarını kapladığında yaşı bunu umursamayacak kadar küçük olsa da; halkın, onun ailesini tapılacak bir şeye dönüştürmesinin toplumun bugün karşılaştığı en büyük sorunlardan biri olduğuna inansa da, medyanın onlara olan tutkusuna katılmayı reddetse de...

O, can düşmanının oğluydu ve bunu bilmesi gerekirdi.

Ama şimdi cehaletini telafi edecekti. Bir Muhalif ekibine, *onun* takımına kabul edilmişti. Aralarına sızıp Konsey ve

zayıflıkları hakkında daha çok şey öğrenme fırsatı olacaksa işte o da tam buydu.

Ama her şeyin bir sırası vardı.

Çirkin hantalca sahaya doğru yürürken seyirciler çığlık çığlığaydı. Sesler Nova'ya boğuk geliyordu; Çirkin kovanları parçalarken Honey'nin attığı çığlıkları zihninde hâlâ duyabiliyordu. Onun kovanları parçalarken nasıl güldüğünü hâlâ görebiliyordu.

Çirkin yaklaştıkça her biri Nova'nın başından daha kalın olan pazılarını sırayla şişiriyordu. Açıktaki tenini kaplayan taşlar oynayıp dalgalanıyor, gerilen kaslarına uyum sağlıyordu.

Nova'nın dudaklarının köşesi belli belirsiz bir gülümsemeyle seğirdi.

Bundan zevk alacaktı.

Kurallar hoparlörden açıklandı. Nova onu yere devirmek ya da bayıltmak zorunda değildi ve bu iyiydi. Çünkü Muhalif bölgesindeyken gerçek gücünü gösterip kendini Kâbus'a bağlayacak bir şey yapmamalıydı. Neyse ki onu yenmek için fiziki temasa ihtiyacı yoktu. Tek yapması gereken Çirkin'in çemberin dışındaki zemine dokunmasını sağlamaktı.

Bir de bu zaman zarfında bu dev yaratık tarafından ezilmemeliydi.

"Yarışmacılar amaçlarını anladı mı?" diye sordu Kara Işık. Ama tribünlerden gelen çığlıklar öyle sağır ediciydi ki Nova onu güç bela duyuyordu.

Nova elini havaya kaldırdı. "Silah alabilir miyim?"

Sorusu arenada yankılandı ve seyirciler bir an için sustu. Elini tekrar indirdi. "Bugün yanımızda dâhi tarzı olmayan silahlar getirmemize izin verilmedi. Ancak meydan okunan iddialarımdan biri de çeşit çeşit silah kullanma konusundaki ye-

teneğim oluğuna göre, kendimi bir şeyle savunmam adil olur."

Kara Işık arkasını dönüp Konsey'in geri kalanına baktı. Bu daha önce sorulmuş bir soru değildi. Tekrar mikrofona dönerek boğazını temizledi. "Çirkin, onun rakibi olarak, bu isteği kabul ya da reddedebilirsin."

Çirkin kollarını iki yana açtı. Kollarının genişliği bir araba kadardı. "Neden olmasın? Sonucu değiştirmeyecek zaten."

"Ne istiyorsun?" diye bağırdı Buz Yanığı. "Kendim yapacağım."

Nova önce omuzlarını, sonra bileklerini esnetti, eklemlerini çıtırdattı. "Bıçak."

Buz Yanığı pişmiş kelle gibi sırıttı. "O kadar mı?"

"O kadar."

Buz Yanığı parmaklarını havada birleştirip aşağı doğru indirdi. Yirmi santim uzunlukta, kristal berraklığında, kabzası ve ağzı ışıl ışıl buzdan bir hançer belirdi. Hançeri güleрek Nova'ya attı. Nova'nın yerinden kıpırdamadan tuttuğu buz o kadar soğuktu ki elini yakıyordu. Nova teninin alışması için hançeri bir elinden diğerine attı.

"Bu kötü bir seçimdi," dedi Buz Yanığı, ekip arkadaşlarının arasındaki yerine oturup ayaklarını masaya uzatarak. "Derisine işlemeyecek bile."

Nova da ona gülümsedi ve yerini almaya giderken hançeri parmaklarında fırıl fırıl döndürdü. Karşısındaki Çirkin cehennem kadar korkutucuydu. Sürekli olarak kaslar taşa, taşlar da kasa dönüşüyordu. Sırıtırken dişleri bile tırtıklı gri taştan kesilmiş gibiydi.

Siren çaldı ve kalabalığın gürültüsünü bastırdı.

Çirkin öne doğru hücum etti. Adımlarının basıncıyla altındaki yer çatlayıp yarılıyor, arkasından toz bulutları kalkı-

yordu. Bir kolunu geri attı ve Nova, dirseğinden şişman parmak eklemlerine kadarki kısmın sertleşerek siyah benekli kayaya dönüştüğünü gördü.

Nova sola çekilir gibi yaptı. Çirkin yemi yuttu ve o tarafa vurdu, kızsa yuvarlanıp onun diğer kolunun arkasına geçti. Tekrar ayağa fırlamış ona dönüyordu ki ilk darbe yandan kafatasına geldi.

Bir an için ayakları yerden kesildi.

Tüm iskeletini sarsan bir şiddetle sert toprağa çarptı vücudu. Gözlerinin önünde yıldızlar uçuştu. Nova inleyerek gözlerini kırpıştırdı, başının üstünde çırpınan kâğıt flamalara baktı, kalabalığın tezahüratını ve Çirkin'in ona doğru salına salına yaklaşan ayak seslerinin gürültüsünü duydu.

"Tamam," diye mırıldandı, başının bronz bir zil gibi çınlaması sona erince. "Bu hatayı bir daha yapmayacağım."

Bir gölge, arenanın keskin ışıklarını örttü. Nova, Çirkin'e tatlı tatlı gülümsedi ve elini uzattı. "Bir hanımefendi kalkması için yardım eder misin?"

Çirkin hırlayarak eğildi ve Nova'yı, tişörtünün yakasından tutarak taş eliyle havaya kaldırdı.

"Her süper kahraman uçmayı ister, değil mi?" dedi Çirkin, dudakları geriye çekilince çentik çentik dişleri ortaya çıktı. "Eh, tatlım, bu zevki yaşamak üzeresin." Nova'yı çemberin dışına fırlatmaya hazırlanarak kolunu geriye çekti.

Çirkin bu şansı bulamadan Nova ayaklarını yukarıya savurdu ve bileklerini Çirkin'in pazılarına sıkıca sardı. Çirkin onu fırlatmaya çalıştığında Nova iyice yapışmıştı. Çirkin homurdandı ve sanki inatçı bir örümceği düşürmeye çalışıyormuş gibi kolunu sallamaya başladı.

Seyirci kahkahalara boğuldu.

Nova'nın bacaklarını ayırmak için diğer elini uzattı. Nova öne doğru savrulup buz hançerin ucunu Çirkin'in avucuna batırdı.

Buz kırıldı, geriye sadece sapla kırık bir parça kaldı.

Çirkin sırıtıyordu. "Gerçekten sandığın..."

Nova bileklerini ayırıp yere indi ve bıçağın eğri büğrü ucunu Çirkin'in bacağındaki henüz taşa dönüşmemiş kısma sapladı.

Çirkin böğürdü ve refleks olarak tekme savurup Nova'nın göğsüne vurdu. Nova sırt üstü, çemberin iç kenarına serildi.

Boştaki eliyle göğsünü ovuşturarak yan döndü ve tekrar ayağa kalktı. Seçeneklerini gözden geçirdi; bu sırada Çirkin yeniden kabaran öfkesiyle ve belki utançla burnundan soluyor, tekrar saldırmaya hazırlanıyordu.

Nova dudaklarını ıslattı. Bıçağın sapını tutan parmaklarını bir defa açıp kapattı, sonra da buzun tenini yakmasına aldırış etmeden bıçağı beline soktu.

Bir kez daha dişini sıkıp kendini hazırladı.

Çirkin hücum etti.

Nova da ona doğru atıldı. Dosdoğru rakibinin üzerine koşuyordu.

Çarpışmadan bir saniye önce Nova yukarıya sıçradı. İki ayağıyla Çirkin'in omzuna indi ve o ivmeyi, kendini çemberin hemen içindeki sütunlardan birine atmak için kullandı. Kollarını ve bacaklarını direğe sardı ve yukarıya tırmanmaya başladı.

Çirkin'in alaycı ve gür sesiyle küçük kız kaçıyor gibi şeyler söylediğini duydu ama onun, ne yaptığıyla ilgili düşüncelerini pek umursamadı.

Sütunun tepesine ulaşınca donmuş bıçak sapını arkasın-

dan çıkardı ve sahanın üzerindeki uzun kâğıt pankartı tutan iplere savurdu. Bıçağın ucu hâlâ keskindi ve ipler tek bir darbeyle koptu. Pankartın, Nova'nın tarafındaki ucu yere düştü.

Bu sırada altında bir şey parçalandı, sütun sallandı. Nova aşağıya baktığında Çirkin'in sütuna ikinci yumruğu attığını gördü ve tahta kirişler boyunca derin bir çatlak oluştu.

Sütun çatırdamaya, çemberin ortasına doğru eğilmeye başladı.

Nova aşağıya atladı ve yuvarlanarak yere indi. Pankartın ucunu kapıp ayağa fırladı. Hızla rakibine doğru dönerken bıçağı aldı ve fırlattı. Bıçak havada Çirkin'in göğsüne doğru mükemmel bir kavis çizdi.

Çirkin bıçağı kolunun ön kısmıyla engelledi. Bıçaktan geriye kalanlar parçalanıp yüzlerce minik buz parçasına bölündü.

Arenada Çirkin'in kahkahası yankılandı ve tribünlerdeki binlerce yabancı da kahkahalarıyla ona eşlik etti.

"Şimdi planın ne?" dedi Çirkin. "Beni bir parça kasap kâğıdıyla boğmak mı?"

Nova kaşlarını çattı. Onun eğlenmesini değil, öfkelenmesini istiyordu. Çirkin'i bu kez kendine daha hiddetli bir şekilde saldırtmalıydı. Ama Çirkin kalabalığa döndü ve bağıra çağıra övünmeye, küçük bıçağını kaybeden küçük kızla ilgili espriler yapmaya koyuldu. Nova kullanabileceği bir şey arayarak etrafına bakındı.

Gözüne Adrian Everhart ilişti.

Adrian, ekibinin masasının arkasında oturuyor, düelloyu izlerken parmaklarıyla gergin bir şekilde ritim tutuyordu. Nova'nın bakışlarına, geçitteyken olmadığı kadar yoğun bir şekilde karşılık verdi.

Nova'nın kalbi tekledi.

Dudaklarını yalayarak, masanın üzerine saçılmış çeşitli eşyaları gözden geçirdi.

İşaret etti. "Şu."

Adrian başını eğip masaya baktı ve sanki ellerinde bir şey olmadığını gösterir gibi onları havaya kaldırdı.

"Top!"

Adrian tereddüt ederek küçük top heykelciği aldı.

Nova'ysa koluna doladığı pankartın ağırlığına dayanmasını tüm benliğiyle umarak koşmaya başlamıştı.

Çemberin etrafında tam bir tur attıktan sonra sıçrayıp pankartın daha yukarısına tutunurken Çirkin dönüp merakla onu izlemeye koyuldu. Nova yaklaşırken Çirkin eğildi ama Nova saldırıya geçmemişti. Onun yerine, her iki ayağıyla Çirkin'in omzuna sertçe vurdu ve ondan aldığı destekle çemberin dışına doğru uzandı. "Şimdi!"

Nova hızla masalarının yanından geçerken Adrian minyatür topu ona attı. Nova topu boştaki eliyle yakaladı, sonra da pankarttan aşağıya kayıp çemberin içine doğru ters parende attı.

Çirkin'in kahkahası arenada çınladı. "Bu şey bana ne fırlatacak, misket mi? Ah, çok korktum! Lütfen canımı yakma!"

Kalabalık haykırarak karşılık verdi.

Nova, çemberin ortasına yakın bir yere çömeldi, bir elinde pankart, diğerinde topla sırıttı. "O kadar cesursan neden biraz yaklaşıp öğrenmiyorsun?"

Çirkin pişmiş kelle gibi sırıtarak başını iki yana salladı. "Ne dilediğine dikkat et."

Sonra da yine Nova'ya doğru koşmaya başladı.

Nova topuklarının üstünde geriye doğru ağır ağır koşar-

ken pankart yanında dalgalanıyordu.

Son anda topu aralarına fırlattı. Top, Çirkin'e doğru yuvarlandı ve doğruca onun koca ayaklarından birinin altına girdi. Üstüne bastığı topun tekerlekleri fırlayıp gidince Çirkin'in dengesi bozuldu. Bağırdı. Sendelerken bir elini Nova'ya uzattıysa da kız sekerek ondan uzaklaştı. Nova, yan dönüp pankartı başının üstüne kaldırdı.

Çirkin gözü dönmüş bir boğa gibi pankarta vurdu ve Nova sırtına atlayıp onu kör etmek için pankartı başının etrafına sardı. Pankartın diğer yarısı da ikinci sütundan koptu. Çirkin tökezleyip düştü ve o hızla yuvarlandı. Paldır küldür yere indi. Çemberin tam kenarındaydı. Gözlerini örten kâğıdı o koskoca elleriyle çıkarmaya çalışıyordu.

Nova, Çirkin'in dağ gibi göğsüne sıçradı ve ellerinden birini yakaladı. Yüzünden çektiği elinde buruşuk bir kâğıt tomarı vardı. Nova vücudunun bütün ağırlığını, Çirkin'in elini yanındaki çime indirmek için kullanırken Çirkin açıktaki gözüyle ona şaşkın ve afallamış bir halde bakıyordu.

Boru çaldı.

Çirkin çimlerden yanmış gibi, elini hızla geri çekti. Nova'yı üstünden atarak doğruldu. Nova inleyerek böğrünün üstüne, çemberin bir hayli dışına düştü ama umurunda değildi. Başını kaldırıp kendi eline dehşetle bakan devi çimenlerin üstünde gördüğünde kahkahalarla gülmeye çoktan başlamıştı bile.

"Taş, kâğıt, makas," dedi Nova, ayağa fırlayıp pantolonunu silkeleyerek. "Kâğıt taşı yener."

Çirkin'in yanından geçti. Buz Yanığı ve ekibini görmezden geldi ve onun yerine Adrian Everhart'a odaklandı. Geçitteki oğlan. Bilekliğini tamir eden oğlan.

Nova yaklaşırken Adrian gözlerini onun gözlerinin içine

dikti. Adrian'ın bakışı, kazandığı zaferi bir kez daha, açıklanamayacak kadar gerçek bir şekilde hissetmesini sağlamıştı. Biraz şaşkınlık ifadesi olsa da tam olarak öyle bir bakış değildi bu. Bakışlarında afallamış, etkilenmiş ve gurur duyan bir ifade de vardı, bunların hepsi Nova içindi.

Bir Muhalif tarafından ona meydan okunmuştu. Hem de *sınavlarda*. Ve o kazanmıştı.

Ama Nova masaya ulaşamadan iki taraftan birden saldırıya uğradı. İki çift kol ona sarıldı ve birisi kulağına bağırdı.

Nova içgüdüsel olarak yere eğildi ve saldırganların ayak bileklerini yakalayıp yukarıya doğru çekti.

İki Muhalif sertçe yere düştü. Oğlan acıklı bir şekilde inledi. Kız ise ağzını açmış havaya bakıyordu. Tekrar nefesini toplamaya çalışırken ağzı seğirerek açılıp kapanıyordu.

Nova, Duman Perdesi'yle Kızıl Katil'i tanıyınca homurdandı. Kendini savunacağı silahı yoktu ama Kızıl Katil'in bileğine takılı yakutu gördü ve ona uzandı. Bir yandan da onu kendi lehine kullanacağı bir düzine farklı yol geçiyordu aklından.

"Dur bir saniye, dur!"

Nova elini durdurdu. Başını kaldırdı. Adrian Everhart masanın üstünden atlayıp elleri havada ona yaklaştı. Parmaklarının arasında ince uçlu keçeli kalem vardı.

"Onlar benimle, bizimle," dedi, ama yüzündeki kaygı, yerini yeniden o biraz şaşalamış, biraz neşeli gülüşe bırakmıştı. "Seninle aynı ekipteler."

Nova gözlerini kırpıştırarak tekrar aşağıya baktı. Kızıl Katil doğrulmayı başarmıştı, Duman Perdesi'yse, "Tanıştığımıza memnun oldum," diye homurdandı.

"Galiba," dedi Kızıl Katil nefes nefese, Nova'yı hayranlıkla süzerek. "Gayet iyi geçineceğiz."

Nova yutkundu.

"Gördün mü? İyiler. Sen de iyisin. Herkes iyi," dedi Adrian.

"Çirkin iyi değil," dedi Duman Perdesi, kalçasını ovuşturarak.

"Çirkin'i düşünen yok." Adrian keçeli kaleminin kapağını açtı ve eğilip Nova'nın göz hizasına geldi. İznini isteme zahmetine girmeden tişörtünün, tam hızla atan kalbinin üstüne bir şey çizmeye başladı. Nova bu beklenmedik dokunuşla irkildi ama Adrian bunu fark ettiyse bile etmemiş gibi yaptı.

Adrian çizimi bitirince keçeli kaleminin kapağını kapatıp ayağa kalktı.

Nova başını eğip göğsündeki parıltılı kırmızı rozete baktı. O tanıdık, simgeleşmiş, iğrenç *M* harfiydi.

"Ben, Adrian," dedi, elini uzatarak. Bir Muhalif. Elini uzatıyordu, hem de *ona*.

Nova kollarını kavuşturdu, sonra elini uzattı ve oğlanın onu ayağa kaldırmasına izin verdi. Onu sımsıkı tutuyordu ama ifadesi sıcak ve sevecendi, kalın çerçeveli gözlüğün ardından bakan siyah gözleri ona odaklanmıştı. Arenanın kaosu sönükleşmiş, uzaklaşmıştı sanki. Tüm dünya, ona dokunmaktan çekinmeyen avucun baskısıyla teninde oluşan boşluğa sığacak kadar küçülmüştü sanki. O boşlukta sadece o art niyetsiz, dostça gülüşü görebiliyordu. Kalabalığın tezahüratını, bağırış çağırışını değil, sadece onun sesini, onun sözlerini duyabiliyordu.

"Muhaliflere hoş geldin."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Adrian erkenden uyandı. Gözlerini açtığı andan itibaren bütün o yorgunluk hissi kaybolmuştu. Normalde kendini sabah insanı olarak adlandırmazdı ama yatakta doğrulduğunda enerji dolu hissediyordu, tıpkı yeni başlayan günün fırsatlarla dolup taşması gibi.

Sadece sınavlar yüzünden değildi. Sadece bugün başlayacak yeni bir ekip arkadaşları olduğundan da değildi. Kız, Çirkin'i yendiği anda diğer takımdakilerin onu reddettiklerine pişman olduğundan adı gibi emindi.

Ama bundan daha fazlası vardı. Kâbus vakasında yeni bir ipucu bulmuşlardı.

Önceki gece, babalarının, Ruby'nin çatıdaki dövüş sırasında aldığı silahla ilgili konuşmalarına kulak misafiri olmuştu. Soruşturma departmanı, silahın izini Anarşi Çağı'nda yığınla silah alıp satan ve Kütüphaneci lakabıyla bilinen Gene Cronin adlı bir silah tüccarına kadar sürebilmişti. Bu orijinal bir isim sayılmazdı çünkü adam aslında Anarşi Çağı'nda bir kütüphane işletmişti ve hâlâ bu işi yapıyordu.

Adrian, yakında, hatta belki bugün Cronin'i soruşturmak için birilerini görevlendireceklerinden emindi ve görevi kendi ekibinin alması konusunda kararlıydı. Ne de olsa yeni bir ekip üyeleri vardı. Hiç uyumayan bir dâhi; bu, onları sınırsızca gözetleyebilecekleri anlamına geliyordu.

Esrarengiz bir şekilde, neredeyse kaçınılmaz bir durum gibiydi.

Üstüne üstlük, yeni dövmesinin konseptini ve Nöbetçi'nin yeni gücünü nihayet mükemmelleştirebilecekti. Bileğindeki iletişim bandını kontrol edip saatin daha beş bile olmadığını gördü. Karargâha gitmek için üç saatten fazla zamanı olduğundan o sabah dövmeyi yapacak vakti bile olacaktı.

Aslında ihtiyacı varmış gibi hissetmese de kahve yapmak ve babalarının hâlâ uyuyup uyumadığını kontrol etmek için yukarıya çıktı. Antrede durup evin gıcırtılarını dinledi. Her şey hâlâ sessiz ve karanlıktı.

Onlar da pek sabah insanı değillerdi.

On dakika sonra, elinde kahve kupasıyla odaya dönüştürdüğü bodrum katına geri döndü. Bodrum iki odaya bölünmüştü. İlkinde yatağı, bir divan, çizim defterleri ve çizgi romanlarla dolup taşan bir kitaplık, küçük bir televizyon ve çeşit çeşit konsol oyunu vardı. İkinci odayı resim atölyesi gibi planlamıştı ama bu şekilde adlandırmak orayı olduğundan daha havalı gösteriyordu. Odada bir şövaleyle ucuz bir kontrplak masa vardı ve zemini, üzerinde yılların boyası birikmiş koruyucu örtüyle kaplanmıştı.

İhtiyacı olan her şey masanın alt çekmecesindeydi. Döner ofis koltuğuna oturdu ve malzemelerini düzenlemeye başladı.

İspirto, pamuk, bandajlar ve Henbane Mahallesi'ndeki tütsü dolu bir dükkândan, saksıdaki para ağacıyla nargile-

nin arasında görüp aldığı bir kavanoz dövme mürekkebi.

Sağ kolunu, avucu havada olacak şekilde masaya yerleştirdi ve diğer elinin parmaklarıyla silindiri ne kadar uzun yapacağını ölçtü. Bileğiyle dirseğinin arasında, sekiz, belki on santim olacaktı. Bir ucuna, nişan almak için nişangâh yapacaktı. Temiz, basit ve etkili olacaktı.

Bütün iş niyette bitiyordu. Fermuarın çalışmasını sağlayabilmişti, o yüzden bu da zor olmasa gerekti. Fermuarı büyük bir kararlılıkla yapmış; zırhı en ufak detayına kadar, tam istediği gibi çizmiş; dikkatinin tenine yaptığı dövmeden bir an olsun ayrılmasına izin vermemişti.

Niyet. Niyetin başka her şeyden, yeteneklerinden bile daha önemli olduğunu küçük yaşta öğrenmişti. Becerinin değil. Uygulamanın da değil. Niyetin.

Fermuar bütün bir zırhlı kıyafeti saklayabiliyorsa bu silindir de kesinlikle düzgün bir enerji demeti üretebilirdi.

Kolaydı.

Adrian pamuğu ispirtoya batırdı ve kolunun dirsekten aşağısını temizledi. Kolu kuruduktan sonra mavi mürekkepli kalemle sembolü çizdi. Bu kez çizimi her zaman kullanmadığı eliyle yapmak zorunda olduğundan işlem ilk dövmeye göre daha uzun sürdü ama bittiğinde tam istediği gibi görünüyordu.

O ilk seferde, ilk dövmeyi yaptığında ne kadar da gerilmişti. Zihni ona iğneyle bulaşan hastalıklar konusunda sayısız ikazda bulunup durmuştu, kendine dövme yapmanın yol açacağını bildiği acıyı hiç saymıyordu bile. Muhalifliğin doğal sonucu olan yaralara, yaralanmalara rağmen gereksiz yere acı çekmeye hâlâ dayanamıyordu.

Ama cesaretini toplamıştı; kendi üzerinde deneyecek ce-

sareti bulana kadar dövme yapma becerilerini bir greyfurtun üzerinde geliştirmişti.

İlk dövmesi alev olmuştu. Küçük olmasına rağmen tamamlaması bir saatten fazla sürmüştü.

Sonra ayak tabanlarına yay dövmesi yapmıştı ve *bunlar* canını çok yakmıştı. Ama dişini sıkıp dayanmıştı ve iki kat yukarıya zıpladığında çektiği acıya değdiğini anlamıştı.

Aklına Nöbetçi fikrinin gelmesi yayların başarısından sonra olmuştu. On bir yaşındayken yarattığı hayali bir karakterden esinlenmişti. O zamanlar hayatını çizgi roman yaparak kazanmayı hayal ediyor ve bu ona Muhalif olmaktan daha ilginç geliyordu. Hiç kimseye göstermediği *Asi Z* adlı çizgi romanının üç tam sayısını tamamlamıştı. Hikâyeye göre, delinin teki tarafından kaçırılan yirmi altı evsiz çocuk zorla bilim deneylerinde kullanılıyordu. İlk yirmi beşi deneylerin sonucunda ölmüştü ama Z olarak bilinen son çocuk, hayranlık uyandıran güçlere sahip bir süper kahramana dönüşmüştü. İkinci sayıda Z zırhlı bir kıyafet edinmişti. Üçüncü sayıdaysa kendini Nöbetçi olarak adlandırmaya başlamış, deli adamı ve onca masum çocuğu kullanması için ona yardım edenleri öldürmeye kararlı, kendi adaletini arayan biri olmuştu.

Daha sonra Adrian hikâyeden sıkılmış, çizgi roman çizmeyi bırakmıştı. Z'nin intikam aldığını görememişti ama aradan yıllar geçmesine rağmen kendini sürekli bu karakteri düşünürken buluyordu. Misyonu olan, kendi adaletini arayan biri; ikinci bir kişilik; durdurulamayan bir güç; kelimenin tam anlamıyla bir süper kahraman...

Fermuar dövmesi fikri ilk aklına geldiğinde karşı koyamayacağı kadar cazip gelmişti. O zaman Muhalif kuralların-dan sapmayı düşünmemişti. Aksine, işe yaradığından emin

olunca Nöbetçi'yi babalarına ve arkadaşlarına söyleme konusunda heyecanlanmıştı. Geçitten sonra her şeyi açıklama niyetindeydi.

Ama sonra geçit olmuştu. Danna yaralanmış, Kâbus kaçmış ve aniden gizli kimliğini gizli tutmanın cazibesine kapılmıştı.

Sonsuza dek böyle sürmeyecekti. Nöbetçi'nin bütün güçlerini kontrol edebildiğinden emin olunca kendini açığa çıkaracaktı. Ya da belki Kâbus'u bulup tutuklayana kadar beklerdi. Ya da Kâbus'un, annesinin katiliyle bağlantısını ortaya çıkarıp *onları* adalet karşısına çıkarana kadar...

Tıpkı Asi Z gibi, görevi tamamlanınca kendini açığa çıkaracaktı. O zamana kadar Nöbetçi'nin yapacak işleri vardı.

Adrian aletlerini yaydı, sığ bir kâseyi siyah mürekkeple doldurup bir mum yaktı. Tenini ispirtoya batırdığı temiz bir pamukla bir kez daha temizledi ve mavi mürekkebin rengi hafifçe soldu. Sonra da temiz bir havluyla kuruladı.

Son olarak, ucunu bir ileri bir geri hareket ettirerek alevden geçirerek iğneyi sterilize etti. Çamaşır odasındaki bir dolapta unutulmuş bir dikiş kutusunda bulduğu sıradan bir iğneydi bu.

Adrian kolunun dirsekten aşağısını gerdi, iğneyi mürekkebe batırdı ve işe koyuldu.

İğnenin tenine ilk batışı her zaman en kötüsüydü. O an, aklından, bunu yapmak aslında kötü bir fikir mi diye geçirdi yine.

Ama her seferinde şüpheleri daha hızlı kayboluyordu.

Çok geçmeden düzenli bir ritim tutturmuştu. Masanın üstünde iki büklüm olmuş, parmaklarının mavi çizgiler boyunca ilerleyişini izliyordu. İğne bir batıyor bir çıkıyordu. Adrian, sadece arada bir, küçücük kan damlacıklarını temiz bir bezle silmek için duruyordu. Saniyeler dakikalara, dakikalar saat-

lere dönüştükçe etinde binlerce küçük delik açılmıştı. Bir ara yukarıdaki döşeme tahtalarının üzerinde, mutfak civarında birinin gezindiğini haber veren gıcırtıları duydu ama aldırış etmedi. Aşağıda, odasındayken babaları onu daima rahat bırakırlardı. Hem muhtemelen hâlâ uyuduğunu sanıyorlardı.

İşi bittiğinde iğneyi masaya bıraktı, boynunu esnetip birkaç tatmin edici çıtırtı çıkardı, sonra da hayran hayran bakmak için kolunu havaya kaldırdı. Ağrılı, parlak ve kalıcıydı dövmesi. Aletleri çekmeceye geri koydu, sonra derisini yıkayıp sarmak için ana kattaki banyoya çıktı. Tam sarmayı bitirip uzun kollu bir tişört giymişti ki Simon'ın ona seslendiğini duydu.

"Efendim?" diye sordu, mutfağa girerken.

Simon içinden pastırma cızırtıları gelen bir tavanın başında duruyordu, Hugh ise tezgâhın üstüne eğilmiş bir sürü mektubu tasnif ediyordu.

"Sesleri duyunca uyanmışsındır diye düşündüm," dedi Simon, başıyla içi kavun, çilek ve yağlı çörekle dolup taşan tabağı işaret ederek. "Kahvaltı yapsana."

Adrian tabağa gözlerini dikti. "Cidden mi?"

"Cidden," dedi Simon, sert bir bakış atarak. Ama Adrian, bunun nedeninin, evde kahvaltı yapma fikrinin şüphe uyandırmasından duyduğu sorumluluk olduğunu biliyordu. "Yeni bir aile geleneği başlatıyoruz: Haftada bir gün birlikte kahvaltı. Şimdi biraz pastırma al da otur."

Adrian gülmesini bastırdı ve denileni yaptı. Hugh ve Simon birkaç ayda bir yeni aile gelenekleri başlatmayı severlerdi. Yıllar içinde cuma geceleri masa üstü oyunları oynamaktan tut da yazları parkta piknik yapmaya, sabahları altıda kalkıp birlikte koşuya çıkmaya kadar denemedikleri şey kalmamıştı ve hepsi de tamı tamına bir gün sürmüştü. Adrian, babalarının

bunca yılın ardından, sanki üçünün bir aile olduğuna ikna olmamışçasına yeni denemeler yaptıklarının farkındaydı.

O yüzden, babalarını, annesi öldükten sonra onu tereddüt etmeden alan adamları seven Adrian dört dilim pastırma yemeyi kabul etti ve tezgâha oturdu. "Bu yeni aile geleneğinde taze sıkılmış portakal suyu da var mı?"

"Şansını zorlama," dedi Simon, kendine tabak hazırlarken.

"Ee," dedi Hugh, gereksiz postaları çöp kutusuna atarak. Konsey, son zamanlarda tüm şehirde bir dönüşüm programı başlatacaklarını söyleyip duruyordu ama bu da diğer birçok amaçları gibi henüz gerçeğe dönüşmemişti. "Yeni ekip arkadaşının başlamasını iple çekiyor musun?"

Adrian gözlerini kırpıştırdı. Kendini dövmeye o kadar kaptırmıştı ki Nova McLain'i neredeyse unutmuştu.

Neredeyse.

"Evet," dedi, yağlı çöreğini açıp içine bolca tereyağı sürerek. "Bence bu konuda hepimiz heyecanlıyız."

Simon başını iki yana salladı. "Çirkin'e karşı dövüşmeyi seçtiğinde kaçık olduğunu düşündüm. Ama sorunu halletme şeklinden etkilendim. Böylesine becerikli olabilen, dövüş sırasında hızlı düşünebilen insanlara ihtiyacımız var."

Adrian *dövüş* sözcüğünü duyunca çarpık bir şekilde gülümsedi. Babaları bir noktadan sonra süper kahraman gibi konuşmayı bırakmış, polis şefi gibi konuşur olmuşlardı ve bunun ne zaman olduğundan tam olarak emin değildi.

"Umarım, hepiniz bir arada uyum içinde çalışırsınız," dedi Hugh, bir zarfı parçalayarak açarken. "Bir ekipte kimya önemlidir ve şu ana kadar hepiniz gayet iyi iş çıkardınız. Umarım size uyum sağlar."

"Ama sağlayamazsa," dedi Simon. "Ona başka bir yer bula-

biliriz. O kız iyi bir seçimdi Adrian. Onu kabul etmeni sağlayan neydi bilmiyorum ama o gösteriden sonra Muhalif olmayı hak edip etmediğini sorgulayacak biri olacağını sanmıyorum." Tezgâhın karşısına uzanıp mektup yığınını bir köşeye itti ve açılan boşluğa içi yiyecek dolu bir tabak koydu. "Hugh. Yesene."

Hugh bir an şaşırarak tabağa baktı, sonra bir dilim pastırma aldı ve ısırarak ikiye böldü.

"Meraktan soruyorum," dedi Simon, kendi yağlı çöreğine tereyağı sürerken. "Onu seçmeni ne sağladı? Ekibe birini almayı planladığını düşünmüyordum."

Adrian büyük bir ısırık aldı ve bunun, cevap vermeden önce kendisine biraz zaman kazandırmak için bilinçaltından gelen bir çaba olduğunu fark etti. Çoktan soğumuş kahvesinden bir yudum alıp omuz silkti. "Sezgi herhalde."

"Sezgi," diye tekrarladı Hugh, başını öne sallayarak. Sanki Adrian çok bilgece bir laf etmişti. "Bu hisleri dinlemek önemlidir. Güçlü sezgiler hayat kurtarabilir, özellikle de bizim meslekte."

Adrian kupasını tezgâha koydu. "Doğru. Yeri gelmişken, Kâbus soruşturması nasıl gidiyor?"

Simon tabağını aldı ve tezgâhın etrafından dolaşıp Adrian'ın yanındaki tabureye oturdu. "Hâlâ o konudan endişe mi duyuyorsun?"

"Şehrimizde başıboş bir suikastçı olmasından, yapabileceklerini ya da ne tür bağlantıları olabileceğini hiç bilmememizden endişe mi duyuyorum? Evet, biraz."

Simon ona gücenmiş bir bakış fırlattı. "Doğrusunu istersen, dün elimize umut vaat eden yeni bir ipucu geçti. Bu öğleden sonra ona bakacağız."

"Silah mı?" dedi Adrian, soğukkanlı gözükmeye çalışa-

rak. "Gene Cronin'le ilgisi tespit edilen silah mı?"

Hugh başını kaldırıp baktı. "Demek bizi dinliyordun."

"Bir şeyler atıştırıyordum. Madem çok gizliydi, yemek odasında konuşmamalıydınız."

Hugh ve Simon bakıştılar.

"Evet," dedi Simon. "Silahı Kütüphaneci'nin satıp satmadığını kesin olarak söyleyemeyiz ama buna bakacağız."

"Onu sorgulayacak mısınız?"

"Hemen değil," dedi Hugh. "Eğer hâlâ yasa dışı silah satışı işindeyse yeterince delil olmadan harekete geçmek onu uyandırabilir ve yaptığı anlaşmaları durdurmasına yol açabilir."

"O silah yeterli delil sayılmıyor mu?"

Simon başını iki yana salladı. "Son on yıldır suç çevrelerinde elden ele geziyor olabilir. Bu silah elimize geçene kadar Gene Cronin'in hâlâ bu işte olduğuna inanmak için hiçbir nedenimiz yoktu. Bilebildiğimiz kadarıyla, Vandal Karteli birçok üyesi Gatlon Savaşı'nda öldükten sonra dağıldı ve Gene Cronin o zamandan beri yasa dışı eylemlerde bulunduğuna dair hiçbir belirti göstermedi. O silah Kâbus'un eline geçene kadar sayısız el değiştirmiş olabilir."

"Ama durumun bu olduğunu düşünmüyorsunuz," dedi Adrian. "Onun hâlâ alım satım yaptığını düşünüyorsunuz, değil mi?"

Hugh hafifçe gülümsedi. "Bunun incelemeye değer olduğunu düşünüyoruz."

"İşe kütüphanesini gözetleyerek başlayacağız," dedi Simon. "Münzevi biri, o yüzden hâlâ karaborsada çalışıyorsa işlerin orada yürüyor olması güçlü bir ihtimal. Bir süre orası hakkında bilgi toplayacağız ve yasa dışı eylemlere dair bir iz var mı diye bakacağız."

"Ama bu günler, hatta haftalar sürebilir. Neden doğrudan içeri girip orayı aramıyoruz?"

"Suç işlediğine dair sağlam bir kanıt olmadan mı?" dedi Simon. Bu fikir onu kırmış gibiydi.

"Ah, hadi ama," dedi Adrian. "O bir silah satıcısı. O bir suçlu. Neden onu savunuyorsunuz?"

"O adam farklı bir zamanda, farklı bir toplumda bir *suçluydu*," dedi Hugh. "Herkesi on yıl önce işledikleri suçlar için cezalandırmaya başlarsak bu şehirde *savunacağımız* kimse kalmaz."

"Hâlâ Anarşi Çağı'nın yaralarını sarıyoruz," diye ekledi Simon. "Ama kanunumuz herkesin, hatta bir zamanlar kötü çetelerine dâhil olanların bile haklarını ve mahremiyetlerini korur. İnsanlara değişmeleri için bir şans vermezsek onlardan nasıl değişmelerini bekleyebiliriz?"

Adrian ikna olmamış bir şekilde ters ters baktı. Ona göre, izi Gene Cronin'e kadar sürülen bir silahın ele geçirilmesi, kütüphanesini aramak için yeterli bir nedendi ama bu tartışmada ilerleme kaydedeceği yoktu. "Gözetleme için bir ekip seçtiniz mi?"

"Hayır, ama muhtemelen..."

"Biz gönüllüyüz."

Simon duraksadı. Ağzına götürmekte olduğu çilek saplanmış çatalı havada kaldı. "Ne?"

"Adrian..." diye söze başladı Hugh.

"Hayır demeyin," diye diretti Adrian, bakışları ikisinin arasında gidip gelerek. "Sadece dinleyin. Kâbus soruşturmasına dâhil olmak istiyoruz ve bizim için bunu yapmanın en kolay yolu bu olur. Başka hiç kimse bütün gece halk kütüphanesinin karşısında oturup da heyecanlı bir şey olmasını

beklemek istemez. Hem bizde yeni kız, Nova var. Uyuması bile gerekmiyor."

Simon kaşlarını düşünceli bir tavırla çattı ve Adrian, onun bunu takdir ettiğini anladı.

"Kâbus davasıyla niye bu kadar ilgileniyorsun?" dedi Hugh, bir yığın postayı daha çöp kutusuna atarak.

"Ekibim onunla şimdiye dek iki kez çarpıştı," dedi Adrian. "Bu biraz kişiselleşmeye başladı. Hem *sana* da saldırdı."

Hugh, kayıtsız bir tavırla burnundan soludu. Adrian bunun göstermelik bir hareket mi olduğunu, yoksa Kâbus'un saldırısının endişe etmeye değecek bir şey olmadığı düşüncesinden mi kaynaklandığını anlayamamıştı.

"Ben ciddiyim, baba. Farkına varmadıysan söyleyeyim, seni az kalsın öldürüyordu."

Hugh'nun çenesinde bir kas seğirdi.

"Hem Tamaya'yı da bir balıkçı ağıyla düşürdü," diye devam etti Adrian. "Monark'ın yaralanmasındaki kısmi sorumluluğundan, Oscar'la Ruby'yi..." Hızla bir soluk aldı, çok da önemli olmadığını belli etmek için elini havada salladı. "Ve şu Nöbetçi'yi atlatmayı başarmasından bahsetmiyorum. Gücü fazla gözükmeyebilir ama o bir tehdit. Onu hafife alamayız."

"Onu hafife almıyoruz," dedi Simon. "Suikast girişimlerini çok ciddiye alıyoruz. Hatta o kadar ciddiye alıyoruz ki deneyimsiz bir devriye ekibini soruşturma görevine vermenin sorumsuzluk olacağını düşünüyoruz."

Adrian gerildi, yanaklarına ateş bastı. "Bence son bir yılda ekip olarak bize verilen her görevi yaparak yeteneğimizi fazlasıyla kanıtladık."

"Kâbus'un elinizden iki kez kaçması dışında mı?" dedi Simon.

Adrian kaşlarını çattı. "Belden aşağı vuruyorsun, baba."

Simon'ın yüz ifadesi yumuşadı. "Bak, bunu beceremeyeceğinizi düşündüğümüzü söylemiyoruz. Bilakis, sizi devriye görevinde tutmayı tercih ediyoruz çünkü yeteneklerinizin herkese en faydalı olacağı yer orası. Son çeyrekte suç oranlarının yüzde sekiz arttığını biliyor muydun? Sokaklarda elimizdeki bütün ekiplere ihtiyacımız var."

"Gene Cronin gibi adamların bu oranlara ne kadar katkısı oluyor acaba?" dedi Adrian, sesinin kulağa mantıklı gelmesi için kendini ağır ağır konuşmaya zorluyordu. "Gerçekten de suçlulara yasa dışı silah satıyorsa, bu adamı yakalamakla bile iyi bir iş yapmış oluruz?"

"Biz de bunun için bir soruşturma ekibi göndereceğiz." dedi Hugh.

Adrian hayal kırıklığıyla iç çekti. "Hadi ama... Görevi bize verin. Lütfen."

"Adrian, bu neden bu kadar önemli?" dedi Simon. "Kendin söyledin, dışarıda insanlara yardım etmek dururken kimse gözlerini bir kütüphaneye dikerek oturmak istemez."

"Çünkü bunun bir parçası olmak istiyorum," dedi Adrian, sesine ifadesiz bir hava katma mücadelesini kaybederek. "Çünkü Kâbus'u bulmak istiyorum."

Simon geri çekildi, başını yana yatırdı ve Adrian ilk kez Simon'ın sakalının ne kadar dağınık olduğunu fark etti. Hugh'a baktı, onun da tıraş olması ve saçlarının kesilmesi gerektiğini gördü.

En son ne zaman dinlenmek için kendilerine bir gün ayırmışlardı? Sırf *kendilerine*? Varsa yoksa Konsey, şehir ve Muhalifler-di. Adrian, Konsey'in geri kalanıyla birlikte üstlerindeki baskıyı sadece hayal edebiliyordu. Tüm dünya rehberlik ve korunma için; güvenlik, istikrar ve adalet için onlara bel bağlıyordu.

Çatalını yağlı çöreğinden düşen kırıntıların arasından geçirerek iç çekti. "Oscar çatıdaki dövüş sırasında Kâbus'un bir şey dediğini duymuş," dedi, bu yalanı kontrol etme zahmetine girmemeleri için deli gibi dua ederek. "Demiş ki, *korkusu olmayanın cesareti de olmaz.*"

Havadaki değişimi hissetmek için başını kaldırıp babalarına bakmasına gerek yoktu. Hugh kesik bir nefes aldı. Simon tezgâhtan uzaklaşıp taburesinin arkasına yaslandı.

Hugh tezgâhın üstünde parmaklarıyla ritim tutuyordu. "Kâbus'un, annenin ölümüyle bir ilgisi olduğunu düşünmüyorsun, değil mi? Görebildiğim kadarıyla ilgisi olamayacak kadar genç."

"Evet, fazla genç olduğunu biliyorum," dedi Adrian. "Ama ya kimin yaptığını biliyorsa? Ya yapanlar hâlâ hayattaysa?"

"Bu bir tesadüf olabilir," dedi Simon.

"Olmayabilir de," diye karşı çıktı Adrian.

Simon gür kaşlarının arasındaki noktaya masaj yaptı. Derin düşünceler içindeyken hep orayı ovuştururdu. "Georgia'nın üzerinde bulunan kartın benzerleri, Anarşi Çağı'ndaki sayısız cesedin üzerinden de çıkmıştı. Belki Kâbus onları bir yerde okudu ve o cümleyi kendine mal etti."

Adrian başını çevirdi. Söyledikleri mantıklıydı ve bu ihtimal aklına daha önce gelmiş olmalıydı. Ama bir şekilde içine sinmiyordu. Kâbus bunu bir slogan, ertesi günkü gazetelerde alıntılanmasını umduğu bir şey olarak söylememişti. Bilakis, bir anda, planlanmadan olmuştu. Sık sık duyduğu şeyleri benimseyen bir insan gibi, doğal olarak dökülmüştü bu sözler ağzından.

"Hâlâ etrafta olan bir kötünün böyle bir iz bırakmaması," dedi Hugh. "Kötülerin karakterine aykırı."

"Biliyorum," dedi Adrian. "Ama imkânsız değil."

Yenilmez Kadın'ın katilinin Gatlon Savaşı'nda öldüğü sonucuna bu yüzden bu kadar çabuk varmışlardı. Ondan sonra cesetlerin üzerindeki o gizemli notlar ortadan kaybolmuştu. Bir gecede, o tüyler ürpertici ipuçları yok oluvermişti. Onları bırakanın ölmüş olması mantıklı geliyordu.

Ama Adrian artık bundan emin değildi.

"Lütfen," dedi. "Tek istediğim Kâbus'u bulmak. O sözcükleri nereden duyduğunu öğrenmem gerek. Onun için ne anlama geldiğini öğrenmeliyim. Zaten soruşturmak için bir takım gönderiyorsunuz, değil mi? Bize bir şans verin. Tek istediğim bu."

Hugh hâlâ dumanı tüten kahvesinden üç büyük yudum aldı. Adrian, onun, isteğini düşünmekte olduğunu buradan anlamıştı. Ama eylemin kendisi Adrian'ı irkiltmişti. Hugh birçok şeyin yanı sıra dilini dumanı tüten bir kahveyle yakmak gibi basit şeylerden de etkilenmiyordu.

Hugh kupayı tezgâha koyunca Simon'a baktı.

O bakış, ne kadar ifadesiz de olsa Adrian'a tüm bilmek istediklerini söyledi. Her an ortaya çıkma tehlikesi bulunan gülümsemesini bastırmak için epey uğraştı.

Simon boynunu büktü. "Ekibin, Kâbus soruşturmasına yardım etmek için iki haftalığına sokak devriyesinden muaf tutulabilir. Öğlene kadar size gözetleme protokollerini göndermiş oluruz. Bulduğunuz her şey için, ne kadar önemsiz gözükürse gözüksün düzenli rapor göndermenizi bekliyoruz. İki hafta sonra, bu soruşturmaya devam mı edeceğinize, yoksa sokak devriyesine geri mi döneceğinize karar vereceğiz."

Adrian'ın gülümsemesi Simon elini kaldırdığında yarım kaldı.

"Ama ciddiyim, Adrian. Gene Cronin'in herhangi bir yasa dışı eyleme karıştığına dair ufacık bir ize rastlarsanız ya da Kâbus'la veya başka kötülerle bağlantısını gösteren bir delil bulursanız deneyimli bir soruşturma ekibinden destek istemeniz gerekiyor. Cronin'le kendi başınıza ilgilenmeyeceksiniz. Anlaşıldı mı?"

"Evet, kesinlikle," dedi Adrian, gülümsemesinin ışıldamasına izin vererek. "Öyle yapacağız. Teşekkür ederim."

"Bize henüz teşekkür etme," dedi Hugh. "Bu tür işlerin korkunç derecede sıkıcı olabileceğini daha öğrenmedin."

Adrian omuz silkti. "Oscar orada olacak. Ne kadar sıkıcı olabilir ki?"

Hugh kocaman gülümsedi. "Hakkın var."

"Gitmemiz gerek," dedi Simon. "Bugün Konsey'e verilen yığınla imza dilekçesi, araştırma ve geliştirme bölümüyle sayısız toplantı, üstüne bir de önümüzdeki ayın galasının planlanması var." İç çekti. "Bazen bunun hiç bitmeyeceğini düşünüyorum."

"Dünyanın yeni bir çağa geçmesine öncülük etmek kolay iş değil," dedi Hugh. Yemeğinin geriye kalanını ağzına tıktı, sonra boş tabağını lavabonun içine koydu.

Adrian, babalarının eşyalarını toplamasını, üniformalarının üzerine spor ceket giyip atkı takmalarını izledi. Komik bir görüntüydü, Cadılar Bayramı kostümlerinin üzerine palto giyen çocuklara benziyorlardı.

Tam çıkmak üzereydiler ki Simon durup kuşkulu gözlerle arkasına baktı. "Adrian..."

Adrian daha bir dik durdu, kendini Simon'ın bocalayarak söylemeye çalıştığı şeye hazırladı.

"Bu konuda dikkatli olmanı istiyorum, tamam mı?"

Adrian kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Ne olursa olsun, ne bulursan bul, hiçbir şey anneni geri getirmeyecek. Cevap istediğini biliyorum. Hepimiz istiyoruz. Ama bu, onun öldüğü gerçeğini değiştirmeyecek."

"Bunun annemi geri istemekle bir ilgisi yok," dedi Adrian. "Cevap istemekle de ilgili değil. Aksine, her Muhalifin istediği şeyi istiyorum." Adrian hafifçe gülümsedi. "Adalet."

ON ALTINCI BÖLÜM

Nova beklemesi gerektiğini düşündüğünden uzun süredir Muhalif Karargâhı'nın önündeki kaldırımda duruyor, gelip geçen insanları görmezden geliyordu: Önlerinde dikilen kıza homurdananları ya da devasa cam kapıların üstünde asılı duran kırmızı harflerin fotoğrafını çekmek için otobüs duraklarının yanında biriken turistleri...

Başını arkaya yatırdığında bile binanın tepesini güç bela görebiliyordu. Şehrin üstünde o denli yükseliyordu ki, tepesi resmen dumanlıydı. Binayı uzaktan binlerce kez görmüş, şehirdeki çatılardan ona bakmış ve duvarları tırmanıp usulca içeriye girdiğini, burası kendi saraylarıymış gibi davranan Konsey'den ve sözde kahramanlardan intikam aldığını hayal etmişti. Ama kendini asla döner giriş kapısından içeriye girerken hayal etmemişti.

O döner kapılar Nova geldiğinden beri hiç durmadan fırıl fırıl dönüyordu. Binada çalışan herkesin dâhi olduğunu düşünmüyordu. Ama takım elbise ve günlük iş kıyafeti giyen bir sürü insanın yanı sıra bir o kadar da meşhur gri üni-

formalı göze çarpıyordu. Muhaliflerden bazıları turistlere gülümseyip el sallamak için duruyor ve her zaman bir dolu çığlık ve fotoğraf makinesi flaşıyla selamlanıyorlardı.

Nova etrafına bakarken *kendisinin* de huşu içindeki tiplerin arasında olduğunu fark edip kaşlarını çattı. Burnundan soluyarak ayaklarını kaldırımdan zorla kaldırdı ve öne doğru hareket ettirdi. Kapılara yaklaşırken avuç içleri terliyordu. Kapıdan şık bir pantolon ceket giymiş bir kadın çıktı. Kadın, kapının, arkasından tembelce dönmesine izin verip bileğindeki aygıta konuşarak kaldırımdan inerken dönüp de Nova'ya bakmadı bile. Cam kapıların arasındaki küçük aralık ağzını kocaman açtı, onu içeri kabul etti.

Nova yutkundu ve içeriye adım attı.

Kapı kapanıp kendi etrafında dönerek yeniden açılırken kalbi kesik kesik ve hızla atıyordu.

Muhalif Karargâhı'na elini kolunu sallayarak girmişti işte. Dönen kapıdan uzaklaştı ve tüm kasları gerilmiş bir halde donup kaldı, tek bir alarm bile çalmamıştı.

Parlak beyaz zemine işlenmiş Muhaliflerin *M* harfinin karşıladığı aydınlık ve geniş bir girişteydi. Solunda lobiye inen bir merdiven, sağında dönen bir rampa vardı ve ikisi de önüne kocaman çelik harflerle DANIŞMA yazılmış, yarım ay biçimli bir masaya gidiyordu.

Anarşistler, Muhalif Karargâhı'na saldırmayı düşünmüşlerdi ama içeriye girmeye çalışmanın son derece riskli olduğunu biliyorlardı. Binada her gün yüzlerce dâhi çalışıp eğitim gördüğü için Anarşistlerden sayıca epey üstün olacaklardı. Nova şu anda düşündüklerinin doğru olduğunu görebiliyordu. Muhalifler kendilerini bir saldırıya karşı korunmasız bırakmamışlardı. Lobiyi hızlıca gözden geçirdikten sonra bir

düzine kameranın, sensörün ve alarmın yerini tespit etmişti bile. Bunların yanı sıra tabii bir de silahlı ve üniformalı Muhalifler vardı. Lobinin etrafına ve şu anda durduğu girişin iki tarafına düzenli aralıklarla yerleştirilmişlerdi. Nöbet hizmeti tam günlük bir iş mi, yoksa insanları sırayla görevlendirdikleri bir pozisyon mu diye merak etti. Bunu öğrenmesi gerekecekti. Leroy, onun kendileri için iyi bir casus olacağını söylerken tam olarak bu tür bilgileri kast etmişti.

Diğer herkes nöbetçileri görmezden geliyordu, o yüzden o da öyle yaptı ama merdivene yürürken bir tanesinin yanından geçtiğinde sinirleri gerilmişti. Birinin onu arkasından yakalayacağı hissine kapılırken omurgasından aşağı hiç de hayra alamet olmayan bir soğukluk yayıldı. Tutuklanacağını, bağlanacağını, Konsey'e karşı işlediği suçlardan ötürü cezalandırılacağını düşündü. Belki de Muhaliflere kabul edilmesi yemden öte bir şey değildi.

Ama hayır, hiçbir şey olmamıştı. Nöbetçinin yüzüne bakmadan önünden geçti ve anlayabildiği kadarıyla nöbetçi de ona bakmadı. Sadece, kayıtsız bir tavırla, Nova'nın tişörtüne iğnelenmiş ve sanki tenini yakıp deliyormuş gibi hissettiren *M* rozetine baktı. Ne de olsa bu onun geçiş izniydi. Buraya girmek için gizli koddu.

Bu rozet onun buraya ait olduğunun kanıtıydı.

Merdivenden aşağıya inerken geniş lobi değişivermişti sanki. Artık etrafı güvenlik görevlileriyle çevrili olmadığından detaylara dikkat etmeye başladı. Şık deri kanepelerin ve üzerlerinde gazetelerle dergilerin olduğu sehpaların bulunduğu oturma alanları yapmışlardı. Uzak köşede küçük bir kafe vardı. Kafenin etrafındaki yuvarlak masalarda oturan insanlar evrakların üzerine eğilmiş, kâğıt bardaklarından

kahve içiyorlardı. Lobinin diğer ucunda, kıvrılarak iki binayı birbirine bağlayan geniş bir köprüye çıkan basamaklar ve cam duvarlı, geniş, daire şeklinde bir oda vardı. Bu cam odanın zemininden cam heykele benzeyen bir şey yükseliyordu ama Nova bu mesafeden onun ne olduğunu seçemiyordu.

Dikkatini etrafa serpiştirilmiş, tavandan sarkan ya da sütunlara asılmış ekranlara verdi. Çoğu hem yerel hem uluslararası haber kanallarına ayarlanmıştı ama bazıları iç mesajlaşma için kullanılıyordu. YILLIK MUHALİF KERMESİ BU PAZAR, TÜM AİLENİZİ GETİRİN! Ya da, GECE DEVRİYE EKİBİ İÇİN YENİ GÖREVLİYE İHTİYAÇ VAR – GÜVENLİK MASASINA BAŞVURUN. Ya da...

Ekrandakilerin yerini yeni bir mesaj aldığında Nova olduğu yerde çakılıp kaldı. *Kendisinin* bulanık bir fotoğrafıydı bu.

ARANIYOR: "KÂBUS" HER TÜRLÜ BİLGİYİ KONSEYE RAPOR EDİN.

Başından aşağı kaynar sular döküldü ve tüm gece ve sabah boyunca midesinde hissettiği o kaygı dolu iç bulantısı geri döndü. Ne *yapıyordu*?

Onu bulacaklardı. Onu tanıyan biri kesin çıkacaktı.

Ama onu tanıyabilecek Muhaliflerden ikisi kayıtsız kalmıştı. Şüphesiz, Kızıl Katil'le Duman Perdesi'ni kandırabildiyse herkesi kandırabilirdi.

Ekrandaki görüntüye iyice baktı. Kâbus kılığındayken kendisini ele verecek hiçbir şey yoktu. Fotoğrafta gözleri bile belli olmuyordu, sadece siyah kapüşonunun altındaki maskesinin parıltısı görülüyordu. En azından görünüşünden onu kimse tanımazdı. Ama hal ve tavırlarının onu ele verme tehlikesi vardı, hani şu bilinçsizce yapılan küçük şeylerin. Yürüyüş şekli ya da hareketsiz durduğunda ellerini nereye

koyduğu, hatta silahsızken nasıl dövüştüğü; belki de her şeyden çok, Muhalifleri ve Konsey'i küçük görmesi ve hissettiği nefretin her an ağzından dökülebilecek olması.

Bu içgüdülerini bastırmak için kendini dizginlemeliydi; oyunu oynamak için, onlardan biri olmak için.

Tişörtüne takılı olan, Adrian Everhart'ın sınav sırasında çizdiği rozete uzandı. Parmaklarını *M*'nin sivri köşelerine değdirdi ve düz kenarı boyunca gezdirdi.

Bugün o bir Muhalifti. Böylece günün birinde onların devrilmesini sağlayacaktı.

Danışmaya yaklaştı, etkileyici favorilere sahip cüsseli bir adam bilgisayarda bir şeyler yazıyordu. Adam başını kaldırıp Nova'ya gülümsedi ama Nova gülümsemeye pek karşılık veremedi.

"Merhaba," diye söze başladı Nova. "Sınavlarda başarılı oldum. Şey yapmam gerekiyormuş..."

"Uykusuz," dedi adam neşeyle ayağa fırlayıp elini uzatarak. Nova, adamın eline uzun süre baktı. Teni pembeye çalan kırmızı renkteydi, tırnakları bakımlıydı ve kalın bileğinde deriden örme bir bileklik vardı. Bu, masum bir hareket, *normal* bir davranış olsa da ona baştan aşağı tekinsiz gelmişti.

Muhalifin biri -belki bir dâhi belki de değildi- ona elini uzatıyordu. Temas. *Ten.*

Anarşistler bile ona dokunmayı sevmezdi. Uyutulmanın o kadar büyük bir trajedi olmasından değil de uykunun insanı savunmaz bırakmasındandı. *O*, insanları savunmasız bırakıyordu.

Çok uzun süre beklemişti.

Masanın üstündeki isimliğe göre ismi Sampson Cartwright olan adam ne yapacağını bilemez bir tavırla elini geri

çekti. "Seni sınavlarda görmüştüm," dedi, o anın tuhaflığını telafi edebilecekmiş gibi. "Harikaydın. Çirkin'in yüzündeki o ifade..." Adamın gözleri neredeyse neşeyle ya da belki de alaycılıkla parladı ve bütün Muhaliflerin birbiriyle iyi geçinmediğini fark etmek Nova'ya tuhaf geldi.

Sampson genzini temizledi. "Her neyse, Eskiz'in takımındasın, değil mi? Daha gelmedi galiba ama bir sorup..."

Nova'nın yüreği ağzına geldi. Sampson konuşmaya devam ediyordu ama sözcükler sinir bozucu, boğuk bir uğultuya dönüşüyordu.

Konsey üyeleri biraz önce danışma masasının arkasındaki asansörden çıkmıştı.

Yok, hepsi değildi. Yalnızca Kaptan Krom'la Tsunami'ydi.

Onları görünce Nova'nın dili damağına yapıştı. Tasasızca sohbet ediyorlardı. Tsunami ağzını parmaklarıyla kibarca kapatarak gülüyordu. Kaptan'ın gözleri muzip bir şeyden bahsediyormuş gibi ışıl ışıldı. Muhaliflerin geri kalanından farklı olarak klasik gri kırmızı üniformaları yerine kendi meşhur kıyafetlerini giyiyorlardı; Kaptan omuzluklarıyla taytını, Tsunami de kabarık eteğini.

Lobide ağır ağır yürüyorlardı. Tam olarak Nova'ya doğru gelmiyorlardı ama ondan uzaklaşmıyorlardı da. İkisi de ona bakmıyordu. İkisi de içlerinde bir kötü olduğunu fark etmemişti. Geldiklerinde elini beline attığını, parmaklarını cephaneliğinden o sabah seçtiği kaleme ustaca doladığını bilemezlerdi: Mürekkep kartuşlarının arkasında gizli bölmesi olan bir kalem, ona zehirli bir ok yerleştirmişti bile...

Kalbi tekledi. *Oradaydı.* Muhalif Karargâhı'nın içinde, iki Konsey üyesinden sadece birkaç adım uzaklıktaydı ve hiç kimse onun tehdit olduğundan haberdar değildi.

Daha önce tatmadığı bir güçtü bu: Kâbus olmak ve bunun sağladığı gizliliğin yanı sıra bir de Uykusuz olmak.

Onlardan biri olmak. Aralarında gezinmek, onlara bu kadar sokulmak ve buna rağmen tek bir kişinin bile ona şüpheyle bakmaması.

Avucunu silaha bastırdı.

Hemen şuracıkta içlerinden birini haklayabilir miydi?

Şüphesiz bu onun sonu olurdu. Hemen öldürülmese bile yakalanıp ömür boyu hapse mahkûm edilirdi.

Ama yine de bu olasılık, bu *potansiyel* vardı.

Şu anda, bugün olmasa bile er ya da geç karşısına bir fırsat çıkacak, o da bu fırsatı kaçırmayacaktı.

İki Konsey üyesi bir koridora dönüp gözden kaybolurken, Nova güçlükle yutkunarak parmaklarını kalemden zorla ayırdı.

"Aklından geçenleri adım gibi biliyorum."

Nova afallayarak hızla tekrar Sampson Cartwright'a döndü. Adam onu bilmiş ve ciddi bir ifadeyle izliyordu. Kalbi tekledi ve o savunmasızlık hissi geri döndü. Yüzündeki nefret o kadar açık seçik miydi? Düşüncelerini anlamak o kadar kolay mıydı?

Ya da daha kötüsü...

Sampson'a doğru eğilirken nefes nefeseydi. "Telepat mısın?"

Sampson konuşmadan bir an ona bakakaldı, sonra da içten bir kahkaha patlattı. "Keşke! Ben dâhi bile değilim. Hadi ama... Konsey üyelerini ilk kez yakından gören herkesin biraz gözleri kamaşır." Nova'nın kemerine takılı kaleme baktı. "Bir dahaki sefere imza isteyebilirsin. Endişelenme. İmza istenmesine alışkınlar ve bu konuda gerçekten çok kibarlar."

Kıymetli Konsey'i aleyhine planlar kurduğu bu yabancı zihnini okuyamadığı için rahat bir nefes alan Nova geri çekildi. Ama adamın onun yüz ifadesini baştan aşağı yanlış anlaması Nova'nın canını sıkmıştı.

Adının lobide yankılandığını duyunca içinden geçen ters yanıtı vermekten kurtuldu.

"Nova!"

Nova döndü. Duman Perdesi'yle Kızıl Katil ona doğru geliyordu. Onları görünce tıpkı arenadaki gibi, bir anda damarlarında adrenalin dolaşmaya başladı ama samimi gülümsemeleriyle sakinleşti. Bu kez Duman Perdesi'nin ayak bileklerinin etrafında dolanan grimsi pus yoktu ve Kızıl Katil'in taşı bileğindeki zincirde masumca sallanıyordu. Kızıl Katil elinde gri bir kıyafet taşıyordu.

"Nova McLain," dedi Duman Perdesi. Değneğini fayansın üzerine dayayıp boştaki eliyle devasa lobiyi işaret etti. "Muhalif Karargâhı'na hoş geldin. Burayı beğendin mi?"

Nova gözlerini kırpıştırdı. "Şehirdeki en yüksek bina."

"Bizim oğlan aklınca espri yapıyor," dedi Kızıl Katil. Taşıdığı giysiyi tek koluna aldı ve elini uzattı. "Bu arada, ben Ruby. Bu da Oscar."

Ruby. Oscar.

Normal isimler. Normal *insanlar*.

Nova bu kez uzatılan eli sıktı. Dokununca gücü içinde kıvılcımlandı ama dostça olduğunu umut ettiği bir gülümsemeyle bunu bastırdı. "Nova."

Oscar, Nova'nın elini sıkmak yerine kolunu, onun omuzlarına koydu ve onu lobide gezdirmeye başladı. Nova temas yüzünden gerildi ama Oscar bunu ya fark etmedi ya da önemsemedi. "Bize katılmandan çok mutlu olduk," dedi. "Gel hadi, Adrian

da yolda. Bizimle dinlenme odasında buluşacağını söyledi."

"Şey, bir saniye bekleyin," dedi Nova, aklına ürkütücü bir şey gelince. Başını eğip Oscar'ın kolunun altından çıktı. Hızla danışma masasına geri döndü. Oscar'la Ruby arkasından bakakalmışlardı. Nova tezgâhın üzerinden Sampson'a doğru eğilerek, "Hey, Muhaliflerde hiç zihin okuyucular *var mı*, bana söyler misin?" diye fısıldadı.

Sampson gözlerini önce hızla Ruby'yle Oscar'a, sonra yine Nova'ya çevirdi. "Şey. Hayır? Şu anda yok. Birkaç yıl önce bir kişi vardı ama yabancı elçiliklerimizden birine transfer edildi."

Nova kocaman gülümsedi. "Tamam, harika. Teşekkürler. Öylesine meraktan sordum."

El sallayarak, koşar adımlarla diğerlerinin yanına döndü.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Ruby.

"Mükemmel," dedi Nova, içindeki hevesi son damlasına kadar kullanarak. "O adam gerçekten çok yardımcı oldu."

"Sampson iyi biridir," dedi Oscar, başıyla asansörleri işaret ederek. "Hadi, üstünü değiştirelim."

"Değiştirmek derken?"

Ruby, Nova'nın yanında yürürken ellindeki giysiyi salladı. "Yeni üniformana merhaba de! Sana uyacağını düşündüğüm bir tanesini aldım ama pantolon biraz uzun gelebilir." Nova'nın ayaklarına baktı. Tadilat ekibimiz var. Bugün buradan ayrılmadan önce sana uygun bir çift bot vermek isteyeceklerdir. Ayakkabıların şimdilik sende kalabilir ama yarın falan resmi ayakkabılarını alırsın diye umuyorum. Burada kıyafet konusunda titizlerdir."

"Birkaç yıl önce çömezlerden biri, bir kapkaççıyı kovalarken bileğini burkmuştu," dedi Oscar. "O yüzden üniformalar artık bilek desteğine, en iyisinden kaymaz tabana ve akılla-

rına gelen her özelliğe sahip botlarla geliyor. Çok da rahatlar. Hoşuna gidecektir."

Nova kendini zorlayıp gülümsedi.

"Öyle ya da böyle," dedi Ruby. "Bu üniforma eskiden giydiğinden kat kat iyi olacaktır, değil mi?"

Nova kendini Kâbus'un kapüşonlu ceketiyle metal maskesinin içinde hayal ederken kendi ayağına takıldı. "Pardon?"

"Cosmopolis Parkı'na gitmiştim," dedi Ruby, Nova'nın yanında resmen sekerek yürürken. "Çizgili pantolonlu o berbat üniformalar ve o şapkalar..." Vücudunu baştan aşağı işaret etti ve Nova lunaparka gitmeyeli yıllar olmasına rağmen Ruby'nin tarif ettiği kırmızı beyaz çizgili pantolon, sarı papyon ve hasır fötr şapkadan oluşan üniformayı kolayca gözünde canlandırabildi.

Kendini o kıyafetle hayal edince titredi. "Başvurumu mu okudunuz?"

"Henüz buraya gelmeden seni biraz daha iyi tanımak istedik," dedi Oscar, kocaman gülümseyerek. "Endişelenme. Yeteneklerin oyun makineleri operatörlüğünde kesinlikle harcanıyormuş. Burada çok daha fazla mutlu olacaksın."

Asansörlere geldiler ve Oscar değneğinin ucuyla yukarı düğmesine bastı. İçeri girdiklerinde Ruby giysiyi Nova'ya verdi, sonra da Nova'nın kemerini incelemek için geriye çekildi. "Bunlar icatlarından bazıları mı?"

"Sadece birkaçı," dedi Nova. O sabah ne getireceğine karar vermesi zor olmuştu. Sevdiği silahlardan ya da aygıtlardan hiçbirisini getiremezdi çünkü geçen yıl Kâbus'un yanında görülen aletler oldukları anlaşılırdı. Ama yaptıklarından örnekler getirmesi istenmişti, o yüzden bir şeyler seçmek zorunda kalmıştı.

Sonunda, üflemeli ok kalemini, düşmanı on metre öteden geçici olarak sersemletebilen bir şok cihazını ve bir dizi ısı yayan mikro meşaleyi seçmişti.

"Harika!" dedi Ruby, Nova'ya göre icatlarının hak ettiğinden daha büyük bir şevkle. "Bugün sana etrafı gezdirmeyi bitirdiğimizde Ar-Ge'ye gidip bunları göstermelisin. Oradakiler böyle şeyler için yaşıyorlar."

"Ona bunu söylemesene!" dedi Oscar, sanki dehşete kapılmış gibi. "Onu bizden almak isterler."

Ruby yapmacık bir çığlık attı. "Hakkın var. Nova, sakın Ar-Ge'dekilerle konuşayım deme. Asla."

"Hem oradakiler gıcık tiplerdir," diye ekledi Oscar. "Partilere her zaman sebze buketi getiren tiplerden, ne demek istediğimi anladın mı?" Ona bilmiş bilmiş baktı.

"Artık sen ekibimize katıldığına göre o Kâbus ayağını denk alsa iyi olur," diye ekledi Ruby.

Nova'nın içini bir panik kapladı. "Kâbus mu?" dedi, gergin bir sesle. "Ne demek istiyorsun?"

"Kâbus'u duydun, değil mi?" dedi Duman Perdesi. "Son zamanlarda haberlerden eksik olmuyor."

"Kâbus'un da böyle numaraları var. Yani, süper gücü insanlara dokunarak onları uyutmak ama onun da elinin altında harbiden havalı silahlar var. Birkaç ay önce çekilen bir videosunda bir binaya kanca kullanmadan örümcek gibi tırmanıyordu. Dediklerine göre, taktığı eldivenler sayesindeymiş," dedi Ruby, Nova'nın cevabını beklemeden. Omuz silkti. "Ar-Ge onların aynısını yapmaya çalışıyor ama şu ana kadar pek başarılı olduklarını söyleyemem. Yine de..." Nova'nın kalçasındaki şok tabancasına hafifçe vurdu. "Geçitte bu bizde olsaydı, Kâbus tarih olurdu."

Nova, şok silahının gerçek cephane kullanan bir silahtan çok daha düşük hızda ateş ettiğini söyleme zahmetine girmeden dostça gülümsemeye çalıştı. Kâbus'un bu atıştan kolayca kaçabileceğinden *gayet emindi*.

Asansörün kapıları açıldı ve Nova, eskiden düşmanı, şimdiyse dostu olan bu iki kişiyle kapalı kaldığı bu metal kutudan çıkmanın verdiği ferahlıkla nefes alıp peşlerinden gitti. Nova'yı diğer bir açık alana götürdüler ama burası lobiden çok daha rahattı. Burada daha çok kanepe ve ekran bulunuyordu ama haberleri gösterenler kadar bilgisayar oyunu oynamak için kullanılanlar da vardı. Bir duvarda yiyecek içecek otomatları diziliydi ve pencerelerin önündeki bir dizi uzun masada oturmuş gri üniformalı adamlarla kadınlar kuru yemiş ve şekerleme paketlerinin üzerinde gülüşüyorlardı.

Nova masada oturanları gözden geçirerek yeteneklerine ve zayıflıklarına dair ipuçları aradı ama sadece oturmuş sohbet ediyorlarken öğrenebileceği çok az şey vardı. Dalgalı, siyah saçlı bir adamın sırtında ukulele asılıydı. Genç bir kızın yüzünün bir yanında maymuncuk şeklinde bir doğum lekesi vardı. Bir kadın ne zaman parmaklarını şaklatsa mor renkli küçük bir toz bulutu yayıyordu, belli ki bir türlü hatırlayamadığı bir sözcüğü arıyordu.

"Burası dinlenme odası," dedi Ruby. "Kolluk kuvvetlerinde ya da devriye görevinde çalışan herkese açıktır." Biz buraya çoğunlukla vardiyamızın başlamasını beklerken ya da işlenen suçlar bakımından kesat bir gecenin ardından gevşemek için geliriz."

"Hoş, son zamanlarda pek öyle sakin bir gece olmuyor ya," dedi Oscar. "Aslını istersen hiç olmuyor." Bir koridoru işaret

etti. "Kısa bir şekerleme yapmaya ihtiyaç duyacak olursan burada özel odalar var." Durakladı. "Ya da, galiba, kısa bir şekerleme değil de insanı aynı derecede kendine getiren ve rahatlatan meditasyon gibi şeyler için. Ya da öyle bir şey işte." Kulakları kızararak yardım için Ruby'ye baktı.

"*Ya da*," dedi Ruby yüksek sesle, kulpunun yanında boş yazan bir kapı bularak. "Üstünü değiştirmek istersen..." Kapıyı açtı. "Kemerini üniformanın üzerine tak. Ayırt edici özelliğinin bir parçası olacak."

"Seni burada bekleyeceğiz," dedi Oscar. "Otomatlardan bir şey ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim," dedi Nova, odaya girip kapıyı arkasından kapatarak. Odada yalnız olduğundan emin olunca uzanıp kapıyı kilitledi. Oda üniversitedeki bir yurt odası gibi görünüyordu ama içindeki mobilyalar daha kaliteliydi. Dar bir yatak ve köşelere düzgünce sıkıştırılmış yatak örtüleri, üstünde bugünkü Gatlon Gazetesi ve şık bir masa lambası duran cam bir masa, dolap kapağının arkasına asılı boy aynası...

Süs namına tek şey, yatağın üstünde asılı duran çerçevelenmiş posterdi. Nova'nın bilmediği bir çizgi romandan alınmış eski basım bir orta sayfaydı. Canlı renklerle boyanmış karelerde maskeli bir süper kahraman, kızıl saçlı bir kadını kollarına alıyor, göğe uzanan şehrin silueti üzerinde uçurarak güvenli bir yere götürüyordu. Kadın, "Geleceğini biliyordum! Zaten *hep* gelirsin!" diye, kalın Comic Sans fontuyla yazılmış harflerle bağırırken gözleri çılgınca parlıyordu.

Nova küçümseyen bir kahkahayla kafasını posterden çevirdi.

Güzel bir odaydı. Alışkın olduğundan çok daha güzeldi.

Ama burada belli belirsiz, huzursuz edici bir şeyler vardı. Aşırı temiz, aşırı düzenli, aşırı *mükemmeldi.*

Aşırı boş vaatlerle dolup taşıyordu.

Sağa sola kaçışan haşerelerin hemen göze çarpan eksikliği gibi basit konforların cazibesine kendini kaptırmayacaktı.

Katlı gri giysiyi açtı ve omuzlarından tutup yukarı kaldırdı. Boynundan el ve ayak bileklerine kadar uzanan, vücuda yapışan basit bir kıyafetti. Kol ve bacaklarına kırmızı detaylar, göğsüneyse kırmızı bir *M* harfi işlenmişti.

Kıyafete bakarak başını iki yana salladı ve iç çekti. "Pekâlâ, Uykusuz," dedi, üniformayı yatağa bırakıp tişörtünü çıkararak. "Fikrini değiştirmen için artık çok geç."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Adrian dinlenme salonuna girdiğinde ağzı kulaklarındaydı. Kütüphaneyi gözetleme görevi için babalarından kopardığı iznin hemen ardından, devriye haricindeki ilk işlerinin yerini ziyarete gitmişti bile. Kütüphanenin içine girmemişti ama sokağın karşısında gözetleme yapmak için mükemmel bir terk edilmiş ofis binası ve burada da, penceresi kütüphanenin doğu cephesinin bulunduğu ara sokağa bakan bir köşe ofis bulmuştu. Bu sokaktaki arka kapı, sinsi insanların sinsice işler çevirmesi için mükemmel bir yer gibi gelmişti ona. Dürbünden atıştırmalıklara ve iskambil destesine varıncaya kadar ihtiyaç listesi yaptı çünkü canı sıkılmış bir Oscar son derece tehlikeli olabilirdi. Kafasının içi, karaborsa silah satışını ortaya çıkarmak ve Gene Cronin'i parmaklıklar ardına koymakla kalmayıp, Kâbus'un izini kolayca sürdürdükten sonra onu da tutukladıklarına dair sabah fantezileriyle dolup taşıyordu.

Oscar'la Ruby'yi dinlenme odasında, geçmişten kalan iki bilgisayar oyunundan biri olan Ölümüne Dövüş'ü oynarken bul-

du. Oyunlar, devriye ekipleri görev beklerken eğlensinler diye koyulmuştu. Oyun, iki kişinin karşılıklı dövüştüğü klasik bir oyundu ve Oscar'la Ruby geçen yıl geldiklerinde hemen rakip olmuşlardı. Adrian'ın anlayabildiği kadarıyla ikisi de aynı seviyede oyunculardı, o yüzden ikisi de hüsrana uğruyordu.

Arkalarına geldiği sırada Ruby'nin karakteri döner tekme atıp Oscar'ı ekranın dışına uçurdu. Ruby sevinçle bağırıp iki kolunu birden havaya kaldırınca Adrian'ın burnuna hızla çarptı. Adrian bir çığlık atıp geriye kaçtı, bir eliyle gözlüğünü düzeltip diğeriyle burnunu tuttu.

Ruby geriye çekildi. "Üzgünüm!" diye çığlık attı ama pişmanlık ifadesi çabucak kayboldu ve şüpheli bir tavırla kaşlarını çattı. "Aslında, pek üzgün değilim, seni sapık takipçi. Ne zamandır orada sessiz sedasız dikiliyorsun?"

"Yaklaşık iki saniyedir," dedi Adrian, kıkırdağında hissettiği acı ve uyuşmayı geçirmek için burnunu birkaç kez kırıştırarak.

"Ah," dedi Ruby. "O zaman pardon!" Durakladı. "Aslında, hâlâ pek üzgün değilim çünkü *Oscar'ın rekorunu kırdım*!" Yumruğunu havaya kaldırdı.

"Dövüş daha bitmedi," dedi Oscar, makineye yaslanarak. "Rövanş istiyorum."

Ruby parmak eklemlerini çıtırdattı. "İstediğin kadar rövanş yapabiliriz. Birinciliği sana kaptırmayacağım."

"Çocuklar," dedi Adrian. "Yeni kız nerede? Onu hemen korkutup kaçırmadınız, değil mi?"

"Üstünü değiştiriyor," dedi Oscar, parmağıyla arkasını işaret ederek. Ruby ise makineye yeniden para attı.

"Adrian tam da özel odalara göz atacakken koridordan biri çıktı. Adrian doğruldu. "Ah."

Nova, Adrian'la göz göze geldi ve duraklar gibi oldu.

Diğerlerinden ayrılan Adrian ellerini cebine sokarak ona yaklaştı. Devriye görevine çıkmayacaklarsa üniformasını giymesinin bir anlamı olmayacağını düşündüğü için üstünde hâlâ kot ceketi vardı.

"Kıyafeti nasıl buldun?" dedi Adrian.

Nova aşağıya baktı. Bir kolunda katlı günlük kıyafetlerini tutarken diğer elini utangaç bir şekilde üniformasının yan tarafında gezdirdi. "Uzun."

Adrian, Nova'nın bakışlarını takip etti ve üniformanın paçalarının spor ayakkabılarının üstünde toplandığını gördü.

"Ama dikiş biliyorum," dedi. "Eve gidince halledeceğim."

"Hayır, onu merak etme. Tadilat bölümünün başka bir üniforma bulup düzeltmesini sağlarım. Yarın ya da ondan sonraki gün alırsın. Sınavlar sonrasında elleri dolu olabilir."

Nova ağzını açtı ve Adrian onun itiraz edeceğini anlar anlamaz hemen, "Seni buraya terzilik yapman için getirmedik," diye ekledi.

Nova tereddüt içinde ağzını kapadı ve Adrian onun koridordaki ilk halinin neden o kadar değişik göründüğünü anladı. Başta bunun onu üniformalı görmekten kaynaklandığını sanmıştı. Sınavlarda sergilediği iki özelliğin, gücün ve cesaretin timsaliydi bu üniforma ama şimdi kalın, kırmızı *M* harfiyle iyice abartılmıştı.

Ama hayır, bununla hiç alakası yoktu.

Değişik görünüyordu çünkü o anda komik derecede, neredeyse histerik bir şekilde huzursuz bir hali vardı. Gergin, hatta belki biraz da şaşkın gibiydi; tıpkı bileğine bilekliğin kopçasını çizdiği zamanki gibiydi. Bu kızın, sarsılmaz bir cesaretle Çirkin'e meydan okuyan kız olması imkânsız görü-

nüyordu. Etrafı çığlık çığlığa bir arena dolusu seyirciyle sarılmışken sadece şiddetli bir kararlılık sergileyen o kız.

"İşte," dedi Adrian, keçeli kalemini çıkararak. "Sana çanta lazım." En yakındaki masaya gitti ve büyük bir alışveriş çantası çizdi. Çantayı akrilik yüzeyden kaldırdı, saplarından tutup salladı ve Nova'nın giysilerini içine koyması için açtı.

"Teşekkürler," diye mırıldandı Nova, giysileri çantanın içine sokarken. Çantayı ondan alırken eline değmekten korkarmışçasına, çantanın sapının en dibinden tutmuştu. "Bu numarayla gösteriş yapmaktan kesinlikle hoşlanıyorsun, değil mi?"

Adrian'ın ensesi kızardı. Gösteriş mi yapıyordu?

"Şey, bazen epey işe yarayabiliyor."

Nova bir an için gülümseyecekmiş gibi göründü ve Adrian kızın ona sataşıp sataşmadığını merak etti.

"Her neyse," dedi Adrian, dinlenme odasının köşesini işaret ederek. "Sana burayı baştan aşağıya gezdirirken çantan oradaki dolapların birinde durabilir."

Öfke dolu bir çığlık duyunca dikkatlerini oyuna verdiler. Ruby tuşlara hızla vururken Oscar çılgın gibi gülüyordu. "Kontrol tuşlarım dondu! Bu kesinlikle sayılmaz!"

"Lütfen tüm şikâyetlerinizi gökyüzündeki yüce sayı hakemine iletiniz," dedi Oscar, Ruby'nin daha önce yaptığı hareketle alay etmek için eklemlerini çıtırdatarak.

Adrian keçeli kaleminin kapağını kapattı ve yerine koydu. "İster inan, ister inanma, onlar gerçekten muhteşem süper kahramanlar."

Nova, Adrian'la göz göze geldi ve Adrian onun ikna olmadığını anladı. "Binayı baştan aşağıya gezdirmekten mi bahsetmiştin?"

Adrian, Nova'yı sadece karargâhın ekipçe sık kullandıkları yerlerine götürmeyi planlamıştı. Nova dinlenme odasını zaten görmüştü, o yüzden yemekhaneye ve antrenman salonuna uğrayacaklarını, sonra sanal gerçeklik katında hızlı bir ekip simülasyonu yapıp günü bitireceklerini düşünmüştü. Ama dördü asansöre adımlarını attıkları anda Nova'nın merakı Adrian'ı şaşırtmıştı. Cephaneliği, içerideki silahları nasıl sınıflandırdıklarını, çok güçlü dâhi nesneleri için özel olarak tahsis edilmiş kasaları sormuş, Ar-Ge'deki laboratuvarları görmek istemişti. Hatta Adrian, içeri girme izinleri olmamasına rağmen, Nova'yı teknisyenlerden biri çıkarken açılan kapıdan içeri bakmak için başını uzatırken yakalamıştı. Adli tıp işlerini, soruşturma birimlerini, Konsey Salonu'nu ve teknoloji harikası hapishane hücrelerini merak ediyordu. Ama Adrian hapishane hücrelerini yalnızca elinden geldiğince tarif edebilirdi çünkü orayı asla kendi gözleriyle görmemişti.

Nova, Adrian'ı daha da şaşırtıp binanın yetmiş beşinci katında bulunan çağrı merkezini bile görmek istemişti. Ruby'yle Oscar yarım ağızla onu vazgeçirmeye çalışmış, ilginç bir yer olmadığını açıklamışlardı ama Nova'nın organizasyonun çeşitli bölümlerini, hatta sıkıcı bölümlerini bile görmek için bu kadar istekli olması bulaşıcı hale geliyordu. Adrian ve ekibi, karargâhla iletişim bilekliklerine gönderilen hızlı mesajlar aracılığıyla haberleşiyor ve sokaklarda öyle çok zaman geçiriyorlardı ki sistemlerinin ne kadar kompleks olduğunu unutmak kolay oluyordu. Nova'nın şaşkınlıktan gözlerinin fal taşı gibi açıldığını görmek ve ısrarlı sorularını yanıtlamak, Muhaliflerin dünya insanlarını savunmayı

amaçlayan bir grup sivil adalet arayıcısından çok öte bir şeye dönüştüğünü hatırlatmıştı ona. Hâlâ koruyucuydular ama artık mucit, kanun yapıcı ve eylemcilerdi de. Toplumu geliştirmek için bin bir farklı şekilde çalışıyorlardı ve Nova'nın bütün bunlara karşı ilgisini görmek onun da daha ilgili hale gelmesini sağlıyordu.

Yetmiş beşinci kata geldiklerinde sıra sıra bilgisayar masalarıyla dolu dairesel bir platforma çıktılar. Çevreyi kuşatan duvarlar devasa ekranlara gerçek zamanlı olarak yansıtılan uydu görüntüleriyle kaplıydı. Bunlardan bazıları Gatlon'u, bazılarıysa banliyöleri ya da ülkenin diğer kısımlarını gösteriyordu. Ekranlarda sürekli yeşil çizgiler, kırmızı işaretler ve dijital notlar belirip kayboluyor, içerisi arı kovanı gibi işliyordu. Telefonlar çalıyordu. Personel mikrofonlara bağırıyor ve takır takur klavye tuşlarına basıyordu. İnsanlar bağırarak emirler veriyor ya da devam eden çeşitli olayların durumunu öğrenmek istiyorlardı.

C14'te haneye tecavüz vakası bildirildi. Devriye ekipleri oraya ne kadar zamanda gidebilir?

Doğu Bracken'daki o ev sahibi yine grafitiden şikâyet ediyor. Elimizde mevcut bir temizlik ekibi var mı?

Arenanın dışındaki şu bomba tehdidine bakacak bir ekibe ihtiyacım var. Metakilit'in durumu nedir?

Metakilit hâlâ Murkwater'daki şu patlamayla ilgileniyor ama Zulacı'yı gönderebiliriz.

Adam, dükkânının son iki ayda dördüncü kez saldırıya uğradığını söylüyor. Bir yaşıma daha gireceğim; biz bu adamları yakalamamış mıydık?

62. Cadde'deki B-Mart'ta bir olay var... Bir adam yanlış para üstü aldığı için agresif davranıyormuş galiba?

Adrian dirseklerini platformu çevreleyen parmaklıklara yasladı. "Burayı, şehrin sinir sistemi gibi düşünürüz," dedi. "Yardım çağrıları buraya gelir, durum değerlendirilir ve bir devriye ekibine ya da bazen tek bir Muhalif'e görev verilir."

"Gece sokaklarda gezip suç araştırmaktan çok daha verimli," dedi Ruby. "Eski günlerde öyle yapıyorlardı."

"Daha verimli," dedi Oscar, abartılı bir tavırla iç çekerek. "Ama eskisi kadar şaşaalı değil."

"Bu kadar kısa zamanda bunu başarıyla yapabilmiş olmaları harika," dedi Nova. "Laboratuvarlar, sanal gerçeklik simülatörleri... Bunu yalnızca on yılda nasıl inşa ettiler?"

"Dokuz yılda," dedi Ruby.

"Sekiz," diye düzeltti Adrian. "Bu binaya sekiz yıl önce el koydular. Anarşi Çağı'nda evsiz barksızlar burayı mesken tutmuştu ama Konsey burayı karargâh yapmaya karar verdiğinde terk edilmiş durumdaydı. *Bu hale* dönüştürme işine gelince," Hareketli çağrı merkezini işaret etti. "Metal işçileriyle, toprak elementleriyle, temel telekineziye ve süper kuvvete sahip dâhilerle dolu bir ekibin varsa her şey epey hızlı ilerler. İnanılmaz faydalı olan siber dilbilimciden bahsetmiyorum bile."

"Siberdilbilimci mi?"

"Sibernetik teknolojiyle iletişim kurabilen bir dâhi," diye açıkladı. "Teknolojimizden o sorumlu."

Nova mırıldandı ve Adrian onun tepkisini pek anlayamadı. Nova bakışlarını bir Gatlon haritasına çevirmiş, Drury Bulvarı'nda yanıp sönerek ilerleyen sarı bir noktayı takip ediyordu. "Eleman sıkıntınız var galiba."

Adrian başıyla onayladı. "Bugünlerde böyle bir sorunumuz var."

"O zaman neden sınavlarda onca dâhiyi geri çeviriyorsunuz?"

"Sadece devriye gezecek adam sıkıntımız var. Sistemin geriye kalanı tıkırında işliyor ama sokaklarda dolaşacak, suçluların hakkından gelecek, kanunları uygulayacak daha çok adam lazım bize. O yüzden, bugünlerde yalnızca bu işe uygun insanları alıyoruz." Yüzünü astı. "Gerçi, yeni yetenekler bulmanın en iyi yolunun sınavlardan geçmediğini itiraf eden ilk kişi ben olmayacağım ama son söz bana ait değil."

"Kime ait o zaman? Konsey'e mi?"

"Her şey," dedi Ruby, şen bir kahkahayla. "Her şey Konsey'in lafına bakıyor."

"Düpedüz öyle. Burada yaptığımız şey artık sadece suçla mücadele, hatta insanlara yardım eli uzatmak bile değil. Şehrin tekrar dağılıp gitmesini önlemek. Bunun için de beraberliğe ihtiyacımız var. Hem şey, sınavlar yeri geldiğinde ne kadar berbat olsa da insanları bir araya getiriyor."

Nova'nın bakışları odada gezinmeyi sürdürdü. "İyi de o zaman neden grafiti silmek ya da para üstünü doğru dürüst hesaplayamayan bir tezgâhtara arka çıkmak gibi işlerle uğraşıyorsunuz ki? Neden süper kahraman gerektirmeyen durumlarla uğraşması için dâhi olmayan bir polis gücü kurmuyorsunuz?"

"Dâhi olmayan bir polis gücü mü?" dedi Oscar, neşelenerek. "Kimse başvurmazdı ki."

"Neden başvurmasınlar?" dedi Nova. "Anarşi Çağı'ndan önce bütün polisler öyleydi."

"Çünkü artık böyle işleri onların yerine halledecek süper kahramanları var," dedi Oscar hafifçe omuz silkerek.

"Ama burası onların da şehri," diye ısrar etti Nova. "Onların yaşamları, onların geçimi? Her zaman onların yerine

dâhilerin bir şeyler yapmalarını bekleyemezler.

Nova dikkatini Adrian'a çevirdi ama Adrian nasıl cevap vermesi gerektiğinden emin değildi. Bazı düşük öncelikli görevleri bir sivil polis gücüne devretmenin onlara çok faydalı olacağı doğruydu, ama elinde olmasa da Oscar'ın haklı olduğunu hissediyordu. Mademki Muhalifler tüm yükü sırtlanmaya hazırdı, insanlar neden böyle bir görev için başvuracaklardı ki?

Nova'nın omuzları biraz düştü. "Beklerler mi yoksa?"

"Konsey'e bunu önersek mi?" diye şakıdı Ruby. "Belki de Anarşi Çağı'ndan önce polis memuru olanları özel bir görev gücüne başvurmaya davet edebilirler."

Adrian başını öne salladı. "Babalarımı gördüğümde onlara konuyu açabilirim."

Yanındaki Nova gerilmiş gibiydi ve bir saniye sonra ağırlığını diğer ayağına verip ondan birkaç santim uzaklaştı. Adrian birbirlerine ne kadar yakın durduklarının farkına bile varmamıştı. Kızın yüzünü inceledi ama Wallowridge Mahallesi'nin bir haritasını tetkik eden Nova'nın yüzünden hiçbir şey okunmuyordu.

Adrian genzini temizledi. "Antrenman salonunu görmeye hazır mısın?"

Hızla ona doğru dönen Nova'nın yüzü aydınlanıverdi ve Adrian'ın kızda hissettiği huzursuzluk öyle çabuk kayboldu ki acaba hayal mi gördüm diye düşündü. Nova aniden ve hevesle gülümsedi. "Kesinlikle."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Antrenman salonu karargâhın yer altında kalan tek kısmını oluşturuyordu. Gökdelen ilk inşa edildiğinde temelinde devasa bir yer altı otoparkı vardı. Ama Muhalifler binayı sahiplenince buradaki bütün katları yıkmış, sadece binanın yer üstündeki kısmını taşıyacak temel duvarlarını ve sütunları sağlam bırakmışlardı. Böylece, geriye güçlerini kullanabilecekleri, tavanı tonozlu, devasa bir alan kalmıştı.

Tıpkı lobi ve çağrı merkezi gibi antrenman salonunda da hummalı bir faaliyet vardı; ancak üst katların lakırdısı burada yerini harekete ve aksiyona bırakmıştı. Muhalifler platformlardan atlıyor, duvarlara tırmanıyor, hedeflere ateş ediyor, ağla çevrili geniş ringlerde dövüşüyor, halatlarla ve çubuklarla dolu bir engel parkurunda sallanıyor ama en çok da bin bir türlü becerilerini ortaya koyarak hava atıyorlardı.

Asansörden inince Adrian grubun önüne geçti, eğitim tesisinin üstünden geçen yaya köprüsünde ilerlemeye başladı. Çok geçmemişti ki Nova'nın adımlarının yavaşlamaya başladığını fark etti. Ardından kız tamamen durdu. Adrian dönüp baktı-

ğında onun şaşkınlıktan dilini yutacak gibi olduğunu gördü.

Kızın bakışlarını takip ederek burayı ilk kez gördüğünü hayal etmeye çalıştı. Sağlarındaki ikiz kardeşler ellerindeki sırıklarla dövüşüyorlardı ama sırık ne zaman isabet edecek olsa biri turuncu bir sıvıya, diğeriyse aynı renk buhara dönüşüyordu. Hemen yanlarındaki gözü bağlı bir oğlan bir dizi hareketli hedefe ok ve yayla atış yapıyor, her attığını on ikiden vuruyordu. Adrian'ın solundaki toprak elementi, bir kum havuzunun içindekileri, tek bir taneciğe bile değmeden iki katlı kumdan kaleye dönüştürdü. İleride, göz açıp kapayıncaya kadar boz ayıya dönüşen bir kadın, kafasından koca boynuzlar çıkan bir adamın üstüne atıldı. Ta uzakta bir kız, başının üzerinde girdap oluşturmuş, rakibini içine çekiyordu. Hasmıysa dikenli ellerini ve ayaklarını kullanarak girdaba karşı koymaya çalışıyordu.

"Vay anasını," diye fısıldadı Nova.

"İlk gördüğünde insanın aklını başından alır," dedi Adrian.

Nova öne adım atıp elleriyle parmaklığa tutundu. "Bu kadar çok olduğunuzu hiç bilmiyordum."

"Rakamlar değişiyor," dedi Adrian. Kalıcı kadromuz dört yüz civarında ama burada eğitim görmek için dünyanın dört bir yanından gelen, sonra da ayrılan dâhiler de var. Bunun için en iyi tesisler bizde, en büyük şöhret de."

"Tam olarak ne için eğitim görüyorlar?"

"Süper kahraman olmak için," dedi Ruby, bileğinin etrafındaki telle oynayarak. "Başka ne için olacak?"

"Hazır olduklarında da," diye söze devam etti Adrian. "Ülkelerine geri dönüp geldikleri yere Muhalif ülküsünü götürüyorlar. Şu anda tüm dünyada Muhalif şubeleri var. Kendilerini adaletin savunmasına adamış kişiler ve hepsi de burada başla-

dılar. Şey, tam olarak *burada* değil." Gözlerini yüksek tavanlara doğru çevirdi. "Muhalifler teknik olarak Korku Bekçisi'nin evinin bodrum katında kuruldu ama bu uzun zaman önceydi."

Onları yerden iki kat yukarıda, antrenman salonu boyunca uzanan daracık yaya köprüsünden geçirdi. Adrian fırsat buldukça Nova'nın görmek isteyebileceği farklı bölümleri de gösteriyordu. Engel parkurlarından hedef alıştırmalarına, dövüş ringlerinden farklı tırmanma yüzeylerini taklit etmek için farklı materyallerle kaplanmış tırmanma duvarına, kapalı bir tuzlu su havuzundan dizi dizi halterlere ve ağırlıklara kadar.

"Antrenman partneri isteyecek olursan haber et," dedi Oscar. "Ruby'yle ben buraya hep geliriz."

"Adrian gelmiyor mu?" dedi Nova, Adrian'a bakarak.

Adrian, Oscar'a küçümseyici bir bakış fırlattı. "Duvara tırmanma ve engel derslerini seviyorum ama serbest ağırlıklar beni acayip sıkıyor."

"Benden korkuyor," dedi Oscar. "Ondan çok daha fazla bench press yapabildiğimi hatırlamaktan hoşlanmıyor."

"Bu doğru," dedi Adrian, omuz silkerek.

Yollarına devam ettiler. Adrian, Nova'nın ilgisini çekebileceğini düşündüğü ne varsa göstermek için elinden geleni yapıyordu ama ilgisini çekmeyen şey *yok* gibiydi. Arkasındaki kocaman duvarda nunçakulardan kar ayakkabılarına kadar birçok şeyin asılı olduğu araç gereç ödünç alma bankosunun önünden geçiyorlardı ki Nova küçük bir çığlık atıp Adrian'ın dirseğine yapıştı. Adrian irkilerek ona döndü. Nova elini hemen geri çekip karnına koydu.

"O kız," dedi, başıyla zemine doğru işaret ederek. "Geçitteki."

Adrian, Nova'nın bakışlarını takip etti. "Ah, evet. Maggie. Şey, küçük, parlak objelere ilgi duyma huyu yüzünden takma ismi Saksağan."

Nova, yanakları kızararak dikleşti. "O kız hırsız! Muhalifler bunu hoş mu görüyor?"

"Kimden bahsediyoruz?" dedi Ruby, başını uzatarak. Saksağan aşağıdaki bir minderde, içi toprak dolu devasa bir tankın üstüne uzatılmış bir kalasta duruyor, sanki ellerinde bir sanayi mıknatısının gücü varmışçasına birbirinden büyük ve ağır madeni nesneleri topraktan çekip çıkarıyordu. "Ah, Saksağan. Bence o daha çok çöpçü."

Adrian başını öne doğru salladı. "Bu şehirde birçok terk edilmiş yer var ve o, işe yarar şeyler bulmamız konusunda bize yardımcı oluyor. Çatal bıçak takımları, piller; öyle şeyler işte. Böyle şeylerin faydası dokunuyor, özellikle de ticaret ve imalatı yeniden canlandırmaya çalışırken."

Nova'nın yüzü asıldı. "Bilekliğimi çalmak çöpçülük sayılmaz."

"Biliyorum," dedi Adrian. "Haklısın. Hırsızlık tabii ki kurallara aykırı. Ama Saksağan da dâhil, buraya gelenlerin birçoğu çok zor bir çocukluk geçirmiş. Şüphesiz, çocuklarının dâhi olduğu ortaya çıktığında bunun harika olduğunu düşünen bir sürü insan var ama bir o kadar insan da yapabildiklerimizden hâlâ korkuyor. Onlar için, süper güçleri olan bir çocuk," kaşları çatıldı, ihmal edilen, kötü muamele gören, hatta terk edilen küçük dâhilere dair duyduğu sayısız hikâyeyi düşününce yüreği burkuldu. "İdeal değil," diye sözünü tamamladı beceriksizce, bakışlarını Nova'ya çevirerek. "Her neyse, buraya geldiklerinde onlara yanlışla doğruyu ayırmayı öğretmeye çalışıyoruz ama o noktaya gelene kadar

geliştirdikleri hayattan kalma içgüdülerinden bazılarının üstesinden gelmek zor olabiliyor. Ama çalışıyoruz."

Nova dudaklarını büzmüş, hâlâ aşağıdaki Maggie'yi izliyordu. Sonra, gri üniformasının kolunu parmaklarıyla kaldırıp narin bilekliğine baktı. Eliyle bilekliği kapatarak iç çekti. "Muhaliflerin bu kadar şeyin üstüne bir de şımarık dâhiler için bir çocuk yurdu kurduğunu söyleme."

"Öyle resmi bir şey yok ortada," dedi Adrian, hafifçe gülümseyerek. "Ama ailesi olmayan çocuklar bize geldiklerinde onlara birlikte yaşayacakları bir Muhalif aile bulmaya çalışıyoruz."

Nova başını kaldırıp ona baktı ve Adrian kızın gözlerinde beliren soruyu gördü. Belki de Adrian'ın ailesini ve geçmişini merak ediyordu. Herkesin tanımak istediği ünlü üvey babalarını.

Ama Nova onlardan bahsetmeden başını çevirdi ve yoğun koridoru tararken başını kaldırdı. "Nöbetçi nerede antrenman yapıyor?"

Adrian gerildi. "Ne?"

Nova etrafta göz gezdirirken düşünceli bir yüz ifadesi takındı. "Nöbetçi," diye tekrarladı. "Hani şu geçitte ortaya çıkan Muhalif? Herkesle birlikte mi antrenman yapıyor, yoksa onun ya da onun gibi Muhalifler için özel bir alan mı var? Birden çoklar mı?"

Kızın ses tonu neşeli ve masumdu ama Adrian ona şaşkınlıkla bakmaktan kendini alamadı. Bunun gerçekten göründüğü kadar masum bir soru mu olduğunu, yoksa altında başka şeyler mi yattığını anlayamamıştı. Sözlerinin altında gizli bir suçlama mı vardı?

Nova ona döndüğünde yüzüne merak kazınmıştı.

İlk cevap veren Ruby oldu. "O bir düzenbaz," dedi, Adrian'ın irkilmesine neden olacak kadar büyük bir garezle.

Nova, Ruby'ye döndü. "Nöbetçi mi?"

"Muhalifmiş gibi davranıyor," dedi Ruby. "Ama değil. Sahtekârın teki."

Nova'nın bakışları üçünün arasında gidip geldi, kaşlarının arası hafifçe kırışmıştı. "Hepiniz gerçekten buna mı inanıyorsunuz?"

Kızın bakışları Adrian'a takıldı ve Adrian üstüne çullanan paranoyadan kurtulup kendini toparlamayı başardı. "O günden önce kimse onun adını duymamıştı. Her kimse, buradakilere kimliğini açıklamadı."

"Ama o bir dâhi. Üstelik de güçlü," dedi Nova. Bu küçük, doğaçlama iltifat Adrian'ın göğsünün belli belirsiz kabarmasına yol açtı. "Hem Muhaliflerden başka kimin öyle bir kıyafeti yapmaya imkânı olur? Ya da tek bir insanda birden çok süper gücü bileştirmenin bir yolunu bulmaya?" Ruby'yle Oscar'a baktı ama bir şekilde dikkati hep Adrian'a dönük gibiydi. Araştırıcı ve sorgulayıcıydı, sanki Adrian'ın umarsız davranmak için ne kadar çaba harcadığını anlıyor gibiydi. "Siz onun kim olduğunu bilmiyorsanız, o zaman belki de henüz kimseye açıklanmamış gizli bir projedir. Ne dersiniz?"

"Başta ben de öyle düşünmüştüm," dedi Oscar. "Ama Konsey, Nöbetçi'nin onlar adına ve onların emirleriyle hareket ettiğini iddia ettiğini duyunca çok öfkelendi."

Adrian gözlerini yere indirdi.

"Böyle bir şeyin taklidinin yapılabileceğini sanmıyorum," diye ekledi Oscar. "En azından tümüyle. Hiç zannetmiyorum."

"Şey," dedi Nova, ikna olmadığı belliydi. "Herhalde er ya da geç öğreniriz."

Adrian, sağ kolunun aşağısını kaşıdı. Bandajın altındaki yeni dövmesi hâlâ acıyordu."

"Ah, bakın!" dedi Ruby, aşağıdaki antrenman sahasını işaret ederek. "Danna orada."

Konunun değişmesine sevinen Adrian işareti takip etti ve Danna'yı aşağıdaki antrenman minderlerinden birinin üstünde, sünger kaplı bir sıraya yaslanırken gördü. Minderin diğer tarafındaki antrenörünün elinde, o kadar şey dururken yalnızca bir sapan vardı.

Onlar izlerken, antrenör Balistik, dosdoğru yukarıya nişan alıp elindeki topu tavana doğru fırlattı.

Danna çömeldi, rastalı uzun saçlarını omzunun üstünden geriye attı ve hedefe odaklandı. Sonra fırladı ve vücudu yukarıya yükselen bir kelebek anaforuna dönüştü. Yaratıklar topu kuşattı ve Danna tekrar birleşerek eliyle tuttuğu topla birlikte yere indi. Neredeyse kusursuz bir yakalayıştı ama ayakları yere değer değmez kız acıyla inledi ve sendeleyip dizinin üstüne çöktü.

Adrian yüzünü buruşturdu.

"Monark mı?" dedi Nova.

"Ödevini yapmışsın," dedi Oscar. "O da bizim ekipten ama geçitte yaralandığı için sınavlara gelememişti."

"Hadi," dedi Ruby, Nova'nın koluna girerek. "Sizi tanıştıralım."

Yandaki merdivene gittiler. Adrian, mindere yaklaşırlarken, Balistik'in Danna'ya aşağıya inerken sürü pozisyonunda kalması gerektiğini çünkü vücudunun böyle bir düşüşe henüz hazır olmadığını söylediğini duydu. Danna ellerini yumruk yapıp çıkıştı: "Bu o kadar kolay değil! Yirmi dokuz kelebek yandı. Topu üç eksik parmakla yakalamaya çalışmak gibi bir şey bu!"

Geldiklerini görünce doğruldu ve koluyla terli alnını sildi. Dikkatini Nova'ya verdi.

"Seni revirden çıkarmışlar!" diye bağırdı Ruby. Nova'yı bırakarak kollarını sevinçle iki yana savurdu. Adrian geriye çekilip burnuna bir darbe daha almaktan ucu ucuna kurtuldu. "Düşündüklerinden daha hızlı oldu, değil mi?"

Danna iç çekti, yüzünü ekşiterek antrenöre baktı. "Kelebek sürüsünü kullanma konusunda tekrar çalışmaya başlayabileceğimi söylediler. O kadar kelebeği kaybedince ne kadar çok şey fark ettiğine şaşarsın. Onları kontrol etmeyi yeni baştan öğrenmek gibi bir şey."

Adrian'ın omuzları gerildi. *Yirmi dokuz kelebek yandı.*

"Ama devriye görevine tekrar çıkabilmek için engel parkurunu aşabilmeliyim," diye devam etti Danna. "Bu en azından birkaç hafta daha sürer."

"O yanıklardan sonra mı?" dedi Oscar, başıyla üniformasının altındaki bandajların yaptığı küçük kabartıyı göstererek. "Daha kötü olmadığı için şanslısın."

"Şifacılar da gerçekten süperler," diye ekledi Ruby. Kocaman gülümseyerek Nova'yı gösterdi. "Daha yeni kızımızla tanışmadın."

Danna, Nova'ya döndü. "Uykusuz, değil mi?" dedi, elini uzatarak. "Sınavı gördüm. Etkileyiciydi."

Nova da elini uzattı ama Danna elini bırakır bırakmaz hemen geri çekip yan tarafına koydu. "Çirkin sandığı kadar korkutucu değil."

Danna kıkırdadı. "Yalan söylemeyeceğim. Birinin, Buz Yanığı'nın ekibine haddini bildirdiğini görmek çok hoştu." Süngerli sıraya çöktü. "Beş dakika mola?" diye seslendi Balistik'e ama adam avuçlarında bilyeye benzer bir şeyler gömülü olan Yıldırım adındaki oğlanla çalışmaya başlamıştı bile.

Danna bakışlarını tekrar Nova'ya çevirdi. "Eskiz senin gö-

zetleme işi için büyük bir kazanç olduğunu düşünüyormuş."

Nova kirpiklerini kaldırarak Adrian'a baktı.

Adrian ensesini kaşıdı.

"Aslında biz daha bu konuyu..."

"Ama iyi bir ajan olmak için insanların sandığından çok daha fazlası gerekir," diye Adrian'ın sözünü kesti Danna.

Nova'nın bakışları keskinleşti. "Hadi canım."

"Sınavlarda harikaydın ama o sınavlar seni gerçeklere hazırlamıyor, bilirsin. Gerçek bir durumda, özellikle de gözetleme görevinde detaylara dikkat etmeli ve onları hatırlamalısın. En küçük ipuçlarını bir araya getirip bir bütün oluşturmalısın. Neyin önemli olacağını asla bilemezsin, o yüzden önemsiz göremezsin."

Adrian genzini temizledi. "Danna takımın gözetleme uzmanı sayılır. Ama belli ki, onun yapabildikleri, senin yapabildiklerinden farklı beceriler gerektiriyor. İkinizin de ekipte olmasına minnettarız."

Nova'nın dudaklarında gergin bir gülümseme belirdi. "İpucu için teşekkürler Monark. Ama cidden, bunu yapabileceğimi düşünüyorum."

"Yapabileceğinden şüphem yok," dedi Danna. "Sadece tetikte olmanı istiyorum. Ben yokken bu haylazların emin ellerde olduğunu bilmek istiyorum."

"İstersen beni test et," dedi Nova, lakayt bir tavırla omuz silkerek. "Sınavı geçebilecek miyim bakalım."

Adrian, Oscar'a baktı ve onun yüzünde de açık bir şekilde ne yapacağını bilmez bir ifade görünce gerginliği hisseden tek kişi olmadığına sevindi. "Bu hiç..."

"Hayır, gerçekten," dedi Nova. "Önemli değil. Sınavlarda olmaması adil değildi ve Danna'nın seçiminizden yana içinin

rahat olmasını istiyorum. Ne de olsa o ve ben aynı takımda olacağız, değil mi? O yüzden, hadi başla. Şu gözetleme işinde ne kadar iyiymişim, görelim."

Danna geriye yaslandı ve gözlerini düşünceli bir tavırla kıstı. "Tamam. Bakmadan söyle, bu salonun kaç çıkışı var?"

"Ah, hadi ama... Bu, onun ilk günü."

"Yedi," dedi Nova, gözlerini Danna'nın gözlerinden ayırmadan.

Bir saniye geçti, sonra Oscar bir daire çizerek döndü, sessizce çıkışları saydı. İşi bittiğinde "Vay be," dedi.

Adrian da kendini salonu tararken buldu.

"Gerçi," diye ekledi Nova. "Metali manipüle edebilen ya da betonu delip geçebilen bunca dâhi varken, gerektiğinde sonsuz sayıda çıkış bulunabileceğini söylemek de mümkün."

Danna'nın yüzü yumuşadı. Gülümsemeye başlıyordu ki Nova devam etti, "Ayrıca, on güvenlik kamerası, iki yangın söndürücü ve bir tanesi şekerden başka hiçbir şey satmayan toplam beş yiyecek içecek otomatı var ki, bu da Muhaliflerin sağlıklı beslenme hassasiyetini ciddi ciddi sorgulamama yol açıyor."

Oscar güldü. "Hepsinin çetelesini tutmuş bile. Sen bir de yemekhaneyi gör. Erimiş peynir soslu makarna standı bile var."

Danna'nın dudakları yukarıya kıvrıldı. "Burada kaç kişi var peki?"

Nova tek kaşını kaldırdı. "Burada kaç kişi olduğunu *sen* biliyor musun?"

"Hayır," dedi Danna. "Sadece bu konuda benden iyi misin diye kontrol ediyorum."

Nova topuklarının üstünde geriye sallandı. "Şey, tam saymadım. Tahminimce ellili bir şey! Şu ana kadar sadece on altısının becerilerini anlayabildim."

Altlarındaki minderde, antrenör bir disk fırlattı ve Yıldırım, ellerini kaldırıp misketli avuçlarından bir dizi renkli yıldırım yollayıp salonda kavis çizen diski vurdu.

"On yedi," diye düzeltti Nova.

Adrian'ın ağzı kulaklarına vardı. "Şimdi kim gösteriş yapıyor bakalım?"

Nova irkilerek ona baktı ve bir anlığına sınavlardaki o cüretkâr, kendinden emin yarışmacı geri döndü. Ama bir saniye sonra Nova'nın yanakları al al oldu. Kız hafifçe küçüldü sanki; ya utanmış ya da aklı karışmıştı. Adrian hangisi olduğuna karar veremiyordu.

Danna ölçüp biçercesine başını öne salladı. "Anlaşılan bu işi kıvıracaksın. Onları beladan uzak tut, tamam mı?"

"İş tanımımda var mı bu?" diye sordu Nova.

"Kesinlikle yok," dedi Danna, rastalı saçlarını arkadan toplayıp kuyruk yaparak. "Ama başkalarını izlemeye ayırdığın enerjinin yarısını şu üçünü kollamaya ayırdığını bilirsem kendimi daha iyi hissedeceğim."

Nova ışıl ışıl gülümsedi ve başparmağını kaldırdı. Adrian bunun alaycı bir pozitiflik içerdiğinden kesinlikle emindi. "Orasını bana bırak."

"Peki, o zaman," dedi Adrian, ellerini çırparak. "Seni bırakalım da işine geri dön. Balistik'e söyle, seni çok zorlamasın, tamam mı?"

Danna homurdandı, onlar merdivenin yolunu tutarken arkalarından gönülsüzce el salladı.

"O zaman turumuzda geriye bir durak kaldı," dedi Adrian.

"Yemekhane mi?" dedi Nova, isteksizce.

"Yemekhane deyip geçme," dedi Oscar. "Hem ücretsizdir hem de müthiş."

Adrian başını iki yana salladı. "Hayır, yemekhane değil. Daha sonra rica edersen Oscar'ın sana orayı seve seve göstereceğinden eminim. Aslında, tanışmanı istediğim özel biri var. Biz ona Haydut diyoruz."

"Haydut mu?" dedi Nova, hafifçe gülerek.

"Evet. Aslını istersen seninle özel olarak görüşmeyi o talep etti."

"*Haydut*," dedi Nova, sözcüğü uzatarak. "Neresi burası, Vahşi Batı mı?"

Adrian sırıtarak karşılık verdi. "Bazen ben de merak ediyorum."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Asansörle tekrar ana lobiye döndüler, sonra dönen bir merdivenden yukarı çıktılar; önce kısa bir koridordan, ardından da Nova'nın karargâha ilk girdiğinde fark ettiği, iki binayı birbirine bağlayan köprüden geçtiler. Kız aşağıdan bakınca kristal sarkıtlar gibi parlayan küçük heykellerle dolu, daire biçimli cam odayı yine gördü.

Yaklaştıkça içerisini daha net görebildi ve bunların gelişigüzel heykeller değil de Gatlon şehrinin akıllara durgunluk verecek kadar detaylı bir maketi olduğunu anladı. Tümüyle şeffaf, pırıl pırıl parlayan camdan yapılmıştı.

Gözleriyle, Şehir Parkı'ndan Muhalif Karargâhı'nın tepesine, oradan Ticaret Kulesi'ne, marinadaki rıhtımlara ve Snakeweed Nehri'nin üstündeki köprülere kadar uzanan şehir siluetini takip etti ve "Nedir bu, bir sanat eseri mi?" diye sordu.

"Pek sayılmaz," dedi Adrian, pencereyi tıklatarak. "Daha çok, model oyuncak gibi bir şey. Haydut'un zaman öldürmek için yaptığı bir şey."

"Peki, kim bu Haydut?"

"Gerçek ismi Max." Camı tıklattı. "Hey, Max misafirin var."

Nova şehir manzarasının diğer tarafından birinin çıktığını gördü. Bir çocuktu bu; taş çatlasa on yaşındaydı, kalın kaşları ve kulaklarının etrafında kıvrılan dağınık, kumlu sarı saçları vardı. Çıplak ayaklarıyla Broad Caddesi'ne basarak, taksilerin, minyatür saksılardaki ağaçların ve bazen de camdan yayaların arasından dikkatle geçerek şehrin içinde ilerledi. Dikkatini, ayağını bastığı yere o kadar vermişti ki, Nova'nın farkına vardığında şehrin yarısını geçmişti bile.

Çocuk donup kaldı, gözleri fal taşı gibi açıldı. "Uykusuz!"

"Haydut?" diye tahminde bulundu Nova.

Çocuk onları ayıran cam duvara kadar koşarak geldi. Model şehrin bu tarafında, gökdelenler yerini tersanelere ve depolara bırakıyordu. Harrow Körfezi'ni çevreleyen kumsal ona ayakta durması için rahat bir yer sağlıyordu. "Sınavlardaki dövüş hayatımda gördüğüm en güzel şeydi. Çirkin'e *katlanamıyorum*. Vay be, şuna bak. Sandığımdan da kısaymışsın!"

Oscar cam duvara yaslandı. "Sen Çirkin'le hayatında hiç konuştun mu?"

Max tiksintiyle gözlerini devirdi. "Lütfen. Buz Yanığı ve ekibiyle yapılmış röportajları Çirkin'in beyninin üçte ikisinin tortul kaya olduğunu bilecek kadar izledim."

Nova'nın dudakları gün boyu belki de ilk defa gerçek bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Az önce jeoloji esprisi mi yaptın sen?"

Max soruyu duymazdan gelip Adrian'a döndü. "Onun resmini çizebilir misin?"

Nova'nın gözleri büyüdü. "Kimi çizecek? Beni mi?"

"Şey, tabii," dedi Adrian, Nova'ya bir bakış fırlatarak. "Bir itirazın yoksa tabii."

"Evet demelisin," dedi Max, elini arka cebine atıp Çirkin'in on beş santim boyunda, camdan bir heykelini çıkararak. "Bak, sınavları yapıyorum." Eliyle, geldiği yönü işaret etti. "Arena orada. Senin kazanıp bizim ekibe katıldığın sahneyi canlandırmak istiyorum."

Nova gökdelenlerin ötesine baktı; durduğu yerden arenayı göremese de tıpkı gerçek hayatta olduğu gibi, şehir merkezinin diğer yanında olduğunu hayal edebiliyordu.

"*Bizim* ekip mi?" Çoktan çömelip cam duvarın üstüne resmini çizmeye başlayan Adrian'a baktı.

Yanıt veren Oscar oldu. "Max devriye gezmeye çıkamıyor, biz de onu ekibin şeref üyesi yaptık. Böylece en azından bir üniforması oldu."

Nova şu anda ekose desenli pijama giymekte olan oğlana tekrar baktı.

"Nasıl olmuş?" dedi Adrian.

Nova bir adım geriye çekilip Adrian'ın yaptığı çizime baktı, kendisinin basit ama hayranlık uyandıracak kadar isabetli bir resmiydi. Çizim onu şu an giydiği Muhalif üniformasıyla değil, sınavlarda giydiği basit tişört ve taytla gösteriyordu. Hatta elindeki küçük topu bile çizmişti.

"Mükemmel," dedi Max.

Adrian avucunu resme dayadı ve Nova mürekkebin camın içinden geçip öbür tarafta üç boyutlu bir figür olarak belirdiğini gördü.

"Vay be," dedi hayranlıkla. "Daha işte ilk günüm ve şimdiden bir aksiyon figürüm var."

Adrian başını kaldırıp kocaman gülümsedi.

Max heykelciği alıp şehirde seke seke ilerledi. Raikes Bulvarı'nın köşesini dönecekken durdu. "Teşekkürler, Adrian.

Tanıştığımıza çok sevindim, Uykusuz. Çok büyük bir hayranınım."

Adrian onu eliyle selamladı ve bu tuhaf karşılaşmaya ne tepki vereceğini bilemeyen Nova da aynısını yaptı.

"Teşekkürler," dedi ama Max arkasını dönmüştü bile. Nova şehre tekrar baktı, daha da yakından inceledi. "Bütün bunları sen mi yaptın?"

"Yıllardır süren bir proje." Adrian tekrar ayağa kalktı ve keçeli kalemi yerine koydu. "Max'in hatırı için. En azından onu oyalıyor."

Nova odayı da görebildiği kadarıyla taradı. Binalar arasındaki köprünün etrafını dolaşan bir yol ve cam odanın diğer ucunda kapalı bir kapı vardı. "Orada hapis değil, değil mi?"

Kimse yanıt vermeyince dönüp baktı; Adrian'ın keyfinin kaçtığını, Ruby ile Oscar'ın yüzlerinin asıldığını gördü. Kızgın ya da üzgün değillerdi, boyun eğmişlerdi."

"Burası hapishane değil," dedi Adrian. "İstese ya da gerekse oradan çıkabilir. Ama biliyor ki..." Duraksadı. "Asla denemiyor çıkmayı."

"Neden peki?"

Göz göze geldiler. "Buna karantina diyoruz. Kendi iyiliği için orada kalmaya mecbur. Bizim iyiliğimiz için de." Omuz silkti. "Ellerinden geldiğince konfor sağlıyorlar."

"Yani hasta."

"Tam sayılmaz," dedi Adrian, sözcükleri uzata uzata. "O daha çok..."

"Tehlikeli," dedi Ruby, tam da Oscar'ın "Değerli," dediği anda.

Aklı karışan Nova başını yana eğdi ama daha hiç kimse

açıklama yapamadan Max'in karantina odasından büyük bir takırtı ve tıslama sesi geldi. Kapı açılınca, karantina odasının arkasında bir başka oda daha olduğu görüldü. Üstünde hantal bir karantina tulumu, yüzünde tamamen kapalı bir maske ve bir de solunum cihazı olan bir kadın daire biçimli odaya girdi. Tulumun büyük kısmı lekesiz ve bembeyazdı ama el ve ayak bilekleri ile yakası metalik kelepçelerle kapatılmıştı. Radyoaktif bir çölde dolaşırken giyilecek türden bir üniformaya benziyordu.

Kadının elinde beyaz bir tıbbi alet çantası vardı.

Max şehir siluetinin ötesinde doğruldu. Bu kesinti yüzünden hafifçe canı sıkılmış gibiydi.

Kadının bir şey söylemesine gerek kalmadan, Uykusuz ve Çirkin'in heykelciklerini yere bırakıp ona doğru yürüdü.

"Neler oluyor?" dedi Nova.

"Ondan düzenli örnek almaları gerekiyor," dedi Adrian. "Kan, tükürük..." Omuz silkti. "Bunların çoğuyla ne yaptıklarından açıkçası emin değilim."

"Onu iyileştirmeye mi çalışıyorlar?" dedi Nova, bunun olması gerektiğini düşünerek.

Fakat Adrian başını iki yana salladı. "Sanmıyorum. Hiç öyle bir şey değil. Sanırım Ar-Ge bölümünde bir şey üzerinde çalışıyorlar." Adrian içini çekip arkasını döndü. "Hadi, gelin, çocuğu yalnız bırakalım."

Nova köprüde grubun peşinden yürüdü ve dönüp baktığında, tulumlu kadın şırınga hazırlarken Max'in de kolunu sıyırdığını gördü.

"Bana hâlâ onun nesi olduğunu söylemediniz," dedi. "Ya da neden tehlikeli, değerli ya da bunların hepsi birden olduğunu."

Diğerleri bakıştı ve Nova sinirlendi.

"Gizli gibi bir şey," dedi Adrian, özür dilercesine.

Bu sözcüğü duyunca Nova'nın tüyleri diken diken oldu. *Gizli.*

Tam da gizli şeyler için buradaydı.

"Ama artık ben de sizden biri değil miyim?" diye ısrar etti. "Neden ben de öğrenemiyormuşum?"

Adrian omuz silkti. "Bizim bile bilmememiz gerekiyor. Sadece teknik olarak duymamam gereken bir sürü şeye kulak misafiri olma lüksüne sahibim, o kadar."

"Yani, gizli bilgilere kulak misafiri oldun ve onlara anlattın," dedi Nova, eliyle Ruby ve Oscar'ı göstererek.

"Bu daha ilk günün, Nova," dedi Ruby. "Seni dışlamaya çalışmıyoruz, sadece, bu senin *ilk günün*. Hem Max'le ilgili şeylerin bizimle bir alakası yok."

"Dahası," dedi Oscar. "Şu anda ilgilenmemiz gereken daha acil şeyler var, değil mi?"

Nova konuyu değiştirmeye çalıştıklarını anlayarak kaşlarını çattı. Elinde olmasa da gerilmişti. Ama adil olmak gerekirse, sınavlarda ne kadar başarılı olursa olsun, o da *kendisine* gizli bilgileri emanet etmezdi.

Daha sonrası için aklının bir köşesine yazdı: *Haydut'u, karantinayı ve kan örneklerini ne yaptıklarını araştır.*

"... bununla."

Nova silkindi ve önüne baktı. Adrian ona cetvel uzunluğunda, daracık, ince bir plastik parçası uzatıyordu ama söylenenleri kaçırmıştı.

"Nedir bu?" diye sordu, plastiği parmaklarının arasına alıp göz hizasına kaldırarak ve diğer taraftaki Adrian'a bakarak.

"Muhalif iletişim aygıtı," dedi Adrian.

"Aslında havalı bir telefon sayılır," dedi Ruby."

"Modaya uygun bir aksesuar," diye ekledi Oscar. Üniformasının kolunu sıyırıp bileğine dolanmış olan, Nova'nın tuttuğuna benzer cam bir şerit gösterdi. "Ünlü tasarımcılar daha şimdiden kopyalamaya çalışıyor. Seneye bu zamanlarda tam bir furya olacak."

"Moda bir yana, Ar-Ge bunlarla çok gurur duyuyor. Al." Adrian, Nova'nın sol kolunu tuttu ama oradaki zarif bilekliği görünce tereddüt etti. Onun yerine, kızın diğer koluna uzandı. Aygıtı ondan geri alarak büktü, şık bir sarmal halinde bileğine iyice doladı. Aygıt o kadar hafifti ki Nova onu hissetmiyordu bile. Belki de tüm dikkatini iletişim aygıtına değil de Adrian'ın parmaklarından yayılan sıcaklığa verdiği içindi bu.

"Bir acil durum olduğunda bu kısım aydınlanıp alarm çalacak," dedi, aygıtın bir ucunu işaret ederek. "Eğer çağrı merkezi gitmemiz için bir yer belirlediyse şu orta kısmında şehrin bir de haritası gözükerek gitmemiz gereken yeri işaret edecek. Şu tarafıysa," Nova'nın başparmağının yakınında duran, şeridin diğer ucuna hafifçe vurdu. "Bizimle haberleşmek için. Parmağını şuraya bastırıp temasa geçmek istediğin kişinin adını söylemen yeterli."

"Ya da yüzüne doğru kaldırabilirsin," dedi Oscar, hareketi göstererek. "O zaman otomatik olarak bir video mesajı kaydetmeye başlar. Çok fiyakalı."

Nova bileğini çevirdi ve gülümsemeye başladığını hissetti. Yeni teknoloji ve yeni bir cihaz. Sonunda onun dilini konuşuyorlardı.

Ama sonra hissettiği o ilk heyecanı boğan bir şey aklına geldi. Böyle bir teknolojinin içinde bir takip cihazı da olma-

lıydı. Yani, bunu taktığı sürece Muhalifler onu tam olarak nerede bulacaklarını bileceklerdi.

Bunu o şekilde kullanma zahmetine girip girmeyeceklerini hiç bilmiyordu ama yine de bileğinin etrafında sanki zehirli bir yılan varmış gibi hissediyordu.

"Teşekkürler," dedi, minnettar gözükmeye çalışarak. "Hâlâ neredeyse gerçek değil gibi. Yani bir *Muhalif* olmak." Ellerini yüzünün yanına getirip parmaklarını salladı.

"İnsan alışıyor," dedi Adrian, anlayışlı bir gülümsemeyle.

"Öyle mi?" diye şakıdı Ruby, ışıl ışıl bir gülümsemeyle. "Ben daha alışmadım da. Hâlâ başıma gelen en muhteşem şey."

"İletişim cihazını hep üstünde bulundurmaya çalış," dedi Adrian. "Muhtemelen yarın geceki görevimizle ilgili talimatlarımızı içeren mesajın gelmiştir bile."

"Yarın gece mi?"

"İlk görevimiz." Adrian neşeli bir yüz ifadesine büründü. "Cloven Cross Kütüphanesi'ni gözetleyeceğiz."

Nova donakaldı.

"Gene Cronin adında bir adam tarafından işletiliyor," diye devam etti. "Eskiden Vandal Karteli diye bir kötü çetesinin üyesiydi ve hâlâ yasa dışı silah işiyle uğraşıyor olabileceğine inanmak için nedenlerimiz var. Kâbus'un geçitte Kaptan Krom'u öldürmeye çalışırken kullandığı silah da buna dâhil olabilir."

Nova ona öylece bakıp kaldı. Adrian'ın baklayı dilinin altından çıkarmasını, başından beri gizli kimliğini bildiğini, bunun da onu karargâhlarında hapsetmek için bir oyun olduğunu söylemesini bekledi.

Adrian bunun yerine asansörü işaret etti. "Eşyalarını alman için seni tekrar dinlenme salonuna götürelim. Günün geri kalanında dinlenirsin. Ya da istediğin ne varsa onu yaparsın."

Adrian'ın dudakları titredi ama Nova anlayacak durumda değildi ve espri dağınık düşüncelerinin arasında kaybolup gitti. "Her neyse," dedi Adrian, gülümsemesi kaybolarak. "Seninle yarın gece on birde, kütüphanenin dışında buluşacağız. Gündelik kıyafetlerini giy. Muhtemelen isimsiz kalmayı isteyeceğiz."

"Bekle," dedi Nova, önüne bakmadan Adrian'ın peşinden asansöre giderken. "Bu mu yani? Gözetleme işi mi? Şey yapmayacak mıyız, ne bileyim, bir toplu katliamcının falan izini sürmeyecek miyiz?"

"Büyük hayal kırıklığı, değil mi?" dedi Oscar.

Adrian, Oscar'a sinirli bir bakış fırlattı. "Biz de çömezleri katillerin peşine takmak isterdik. Ama bu görev gerçekten çok önemli. Cronin'in hâlâ karaborsada iş yaptığına dair delil bulabilirsek şehirdeki suç zincirine açılan birçok kapıyı aralayabiliriz. Son dört yıldır suç oranı artıyor ve Cronin suçlulara silah sağlıyorsa onu durdurmak bizim için büyük bir zafer olur."

Nova'nın zihni fırıl fırıl dönse de dinlemeye, gereken yerlerde başını öne sallamaya çalışıyordu. Kütüphaneci olarak tanıdığı Gene Cronin'in kara borsada satış yaptığını ve Konsey'e karşı kullandığı silahı temin ettiğini çok iyi biliyordu.

"Ama bir şey yapmadan önce," diye devam etti Adrian, bu konuşmanın, sırlarına çok fazla yaklaştığı Nova'nın sinirlerini ne kadar bozduğundan habersiz bir şekilde, "Konsey, Cronin'in kanunları çiğnediğine dair delil istiyor. Biz somut bir şey bulana dek bir baskına, hatta kütüphaneyi aramamıza bile izin vermeyecekler."

"Cidden mi?" dedi Nova, sesindeki şaşkınlığı gizleyemeden. "Konsey onaylanmamış baskınlara izin vermiyor mu?"

Metro tünellerinde birçoğuna izin vermişlerdi.

Adrian'ın yüzünde hafif canı sıkkın bir ifade belirdi ama Nova bunun kendisine olmadığını anladı. "Konsey, yeni kurallara uyma konusunda çok katı. Biliyorsun, Anarşi Çağı'nda devam eden tüm şiddet ve hırsızlık olaylarını bitirmek için yapmaları gereken her şeyi yapıyorlardı. Ama artık eskiden sahip olduğumuz gibi yeni bir adalet sistemi kurmaya çalışıyorlar. Bence kuralları esnetmeye başlarsak diğer insanların da bunu yapmalarında bir sorun olmadığını düşünmelerinden korkuyorlar."

"İnsanların ikiyüzlü liderleri sevmediklerini mi söylüyorsun? Şoke edici."

"Biliyorum," dedi Adrian, gözlerini tavana çevirerek. Gülümsemesi yüzüne yeninden yerleşmişti. "Nedenleri mantıklı. Ama bu, böyle durumlarda kolumuzun bağlı olduğu anlamına geliyor. Ama kim bilir? Belki bu gece Cronin'i gerçekten araştırmaya yetecek kadar şey buluruz."

"Gözetleme işinde," diye netleştirdi Nova. "Bir halk kütüphanesini."

"Doğru." Adrian başıyla onayladı. Asansör kapıları açıldı ve Adrian onu giysilerini koyduğu dolaplara götürdü. "Şanslıyız ki, uyuması gerekmeyen bir Muhalifimiz var."

"Evet, şanslısınız," dedi Nova, Adrian'ın bu sabah çizdiği çantayı alıp omzuna atarak.

Adrian'ın yüzü biraz düştü. "Bunun heyecan verici olmadığını biliyorum ve becerilerin belli ki seni daha çok aktif görevlere..."

Nova güldü. "Sorun değil. Hayal kırıklığına uğramadım. Aksine, biraz rahatladım."

Yalan da değildi ama Adrian'ın buna kendince sebepler bulmasına izin verdi.

Bu, yapabileceği bir görevdi. Anarşistlerin her zaman müttefiki olan Cronin'i suçlu gösterecek bir şey söylemeden ya da yapmadan, kolayca görevine bağlı bir Muhalif rolünü oynayabilirdi. Hatta, Muhalifleri kendisinden uzaklaştıracak bir yol bile bulabilirdi.

"Güzel," dedi Adrian. "O zaman, yarın görüşürüz."

Nova dudaklarını birbirine bastırdı ve başını öne salladı. "Harika. Tamam. Ben... Şey... Görüşürüz o zaman." Döndü ve asansöre doğru gitmeye başladı. "Tur için teşekkürler."

Tam içeriye girmişti ki adını duydu.

"Nova."

Arkasını dönüp baktı.

"Bilekliğin sağlam oldu mu?"

Adrian'ın gözlerine baktı, onun elini tutuşunu, kaleminin ucunu teninde kibarca gezdirişini, kalbinin çılgınca çarptığını bir kez daha anımsadı.

Bileğini hafifçe salladı, metalin tam üniformanın kolunun bittiği yerde tenine değdiğini hissetti. "Kırılmadı," dedi.

Adrian gözlüğünü düzeltti ve bir an için neredeyse utangaç biri gibi gözüktü. "Şeye, bir şeyler çizilmesine ihtiyacın olursa söyle bana, tamam mı?"

Nova buna nasıl yanıt vereceğini bilemeden asansörün kapıları kapandı. Kabin aşağıya inmeye başlarken Nova kolunu uzattı, bilekliğin kopçasını belki de yüzüncü defa inceledi. Aslıyla aynı olan detaylarını, hafif renk farkını... Adrian açılabilir bir kopça çizmişti, o yüzden istese bilekliği kolundan çıkarabilirdi ama hiç istemiyordu.

Bilekliği kolunda çevirdi ve babasının tamamlayabilmiş olsa değerli bir taş monte edeceği yuvaya baktı. Gördüğü ise ne bileklik ne zincir ne de boş yuvanın dişleriydi.

Zihninde son birkaç saati evirip çeviriyor, öğrendiği her şeyi sıraya sokmaya, ne kadarının işe yarar olduğunu anlamaya ve ilerleyen haftalarda hangi konuda daha fazla bilgi toplaması gerektiğini kestirmeye çalışıyordu. Asansör zemin katta durdu. Muhalif Karargâhı'nın lobisinde yürüyüp Gatlon sokaklarının yolunu tutarken o günkü anılarını gözden geçirdi.

Güçlü düşmanlarla dolu bir yeraltı antrenman salonu görmüştü.

Hem tehlikeli hem değerli dedikleri küçük bir çocuktan örnek almaya gelen, bir tür özel koruyucu elbise giymiş bir kadın görmüştü.

Konsey'in iki üyesinin tasasızca gülüşüp lobide yürüdüğünü görmüştü.

Adrian'ı ve onun hafifçe utangaçlaştığını, asansörün kapılarının kapanışını izlerken belli belirsiz oluşan ne yapacağını bilemez halini görmüştü.

Karargâhtan uzaklaştıkça onu izleyen gözlerin ağırlığını üzerinde hissetmeye başladı. Şehirde bir Muhalif görmek sık karşılaşılan bir şey değildi. O yüzden, insanlar ona şaşkın şaşkın bakıyorlardı ve hatta birkaç turist durup fotoğrafını çekmişti. Zıt tepkiler de vardı. Onu görüp burun kıvıran dâhi düşmanları, ya korkudan ya tiksintiden onunla göz göze gelmekten kaçınanlar...

Öyle ya da böyle, ister sevilsin ister nefret edilsin, Nova attığı her adımda, bir an önce eve varmayı ve üniformayı üzerinden çıkarmayı daha çok istiyordu.

O bir Muhalif değildi.

Kâbus'tu o.

Ve gözlerin üzerinde olmasından hoşlanmıyordu.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Doğu 94. Cadde ile Wallowridge'in kesişimi Nova'nın tahmininden bile köhne bir mahalleydi. Muhaliflerin orada yaşadığını bilmelerinden rahatsız olacak kadar kibirli değildi. Ama Millie madem ona sahte bir ev ayarlayacaktı, daha güzel bir yer seçemez miydi? Belki banliyölerdeki şu terk edilmiş köşklerden biri, deniz manzaralı lüks bir daire ya da hiç değilse berbatlığın sınırında gezinmeyen bir yer olamaz mıydı?

Nova McLain'in sözde amcasıyla paylaştığı ev, tüm pervazlarının boyası dökülmüş, avuç içi kadar bahçesini yaban otları bürümüş, tuğla cepheli evler arasında sıkışıp kalmış bir evdi. Sokaklara çöpler saçılmıştı, evin önündeki basamaklarda boş bira şişeleri duruyordu ve duvara eski bir araba lastiği dayanmıştı. Üst kat pencerelerinden birinde kurşun deliği vardı ve komşulardan birkaçı kapılarını ve pencerelerini kalaslarla tamamen kapatmıştı.

Kaldırımda durup bakışlarını sokakta gezdirdi, duvarlardaki grafitileri, tuğlaların üstünde duran arabaları inceledi. Sokak ıssız ve sessizdi, orada birilerinin yaşayıp yaşamadı-

ğından emin olamıyordu. Yaşayan birileri varsa bile evlerinin bakımı konusunda berbatlardı.

Hiç değilse güneş ışığı alan bir yerde yaşıyorlar, diye fısıldadı kafasının içinde bir ses.

Nova beyninin, mahalleyi değerlendirmesine müdahale etmesine sinir oldu ama sonra yüzü yumuşadı.

Aslında günışığı kesinlikle bir artıydı.

Hem gece yıldızlar olacaktı.

Kısa basamakları çıktı ve bira şişelerinin üstünden atladı.

Kapıdaki pirinç posta kutusunun kapağına nice zaman önce tek bir sözcük işlenmişti: MCLAIN.

Nova ilk kez, sahte kimliğinin, Millie'nin onlara söylediğinin aksine aslında gerçek dünyadaki birine bağlı olabileceğine dair bir iz görmüştü. Gerçek McLain'lere ne olduğunu merak etti.

Nova kapı tokmağını yokladı ve kilitli olmadığını fark etti. Kapıyı açınca ortaya küçük bir oturma odası ve bir dizi örümcek ağı çıktı. Odadaki mobilyaları görünce şaşırdı. İki eski moda koltuk ve bir konsol vardı. Ama odadaki televizyon ya da radyo çoktan gitmiş, yerini kalın bir toz tabakası almıştı. Oda bir zamanlar cafcaflı olan, şal desenli bir duvar kâğıdıyla kaplanmıştı ama duvar kâğıdı şerit şerit soyulmaya başlamıştı.

Onu en çok düşündüren ise tozlu parke zeminde, sokak kapısıyla önündeki merdiven arasında gidip gelen bir dizi yeni ayak iziydi.

Elini, o sabah Muhalif Karargâhı'na götürdüğü aletlerin bulunduğu kemerine koydu ve içeri girdi. Belki de McLain ailesine ait olan bir dizi çerçeveli fotoğrafın yanından geçti ama basamakları çıkarken fotoğraflardakilerin yüzlerini

inceleme zahmetine girmedi. Ahşap zemin, altında inliyor, evin durgun sessizliğini bozuyordu. Nova hiç hareket etmeden dinledi. Duyulan tek ses kendi soluğu olunca köşeyi döndü ve basamakların geri kalanını çıkmaya devam etti. İkinci katta, solunda hafifçe açık bir kapı; sağında açık bir salon, onun arkasındaysa bir yatak odası vardı.

Nova elini uzatıp ilk kapıyı tamamen açtı. İçeride, döşeği olmayan bir yatak ve iki uzun pencereye asılı sararmış perdeler vardı. Perdelerden biri kurşun deliğinin olduğu yerin etrafında dalgalanıyordu.

Nova dönüp ikinci yatak odasına gitti. Dolabın yanındaki küçük, fayanslı banyodan anlaşıldığına göre burası büyük yatak odasıydı. Odada sadece bir sırt çantası, bir kâğıt torba ve köşede, içinde iri yarı birinin kıvrıldığı yeşil bir uyku tulumu vardı.

Nova kapıda durakladı ve uyku tulumundaki kişiye, ölmediğini umut ederek baktı. Beklediği eve hoş geldin hediyesi bir yabancının cesedi değildi. Bir an izledikten sonra o kişinin hafifçe nefes alıp verdiğini fark etti.

Nova içini çekerek odanın karşısına geçti. Uyuyan kişiden çok da uzakta olmayan bir tabanca gördü ve ayağını tabancaya bastırarak geriye, ulaşılamayacak bir mesafeye itti. Sonra da genzini temizledi.

Uyuyan kişi kıpırdamadı.

"Hey!"

O kişi hafifçe burnunu çekti.

Nova somurtarak çömeldi ve onu uyku tulumundan dürttü. Yatan kişi çığlık atıp yuvarlandı, sonra ayağa fırladı. Adamın gür bir sakalı ve kepçe kulakları vardı. Nova, saçındaki aklara, alnındaki çizgilere rağmen göründüğünden

daha genç olduğu, fakat acımasız yıllar yüzünden vaktinden erken yaşlandığı izlenimine kapılmıştı. Adam elini tabancanın olduğu yere attı ama eli sadece döşemelere değince tabancanın Nova'nın arkasında olduğunu gördü.

Şaşkınlığı, yerini alaycı bir ifadeye bıraktı. "Sen de kimsin be?" diye bağırdı.

"Yeni kiracı," dedi Nova. "Kusura bakma ama kendine uyuyacak başka yer bulman gerek."

Adamın gözleri Nova'nın Muhalif üniformasında gezindi. Uyku mahmuru gözlerindeki kararsızlığı görülebiliyordu. Adamın ona kaybolmasını söyleyip uyumaya geri dönmek istediği barizdi, fakat bugünlerde çoğu insan, şehri yönetmelerini desteklesin ya da desteklemesin bütün Muhaliflere saygı göstermeyi tercih ediyordu.

"Ne o?" dedi adam. "Bu bloka da sosyal projeleriniz ya da onun gibi bir şey için mi el koyacaksınız?"

"Onun gibi bir şey için." Tabancayı alıp adamın uyku tulumunun üstünden geçti, en yakındaki pencereyi açtı, dışarı fırlattı. Silah arka bahçedeki yaban otlarının arasına hafif bir pat sesiyle düştü.

"Hey!" diye bağırdı adam.

Nova merdivene doğru döndü. "İki dakikan var," diye seslendi geriye bakıp. "O zamana kadar gitmiş olmazsan bu kez pencereden fırlattığım şey sen olacaksın."

Bitişik odanın önüne gelmişti ki adam bağırarak yanıt verdi: "Beni pencereden atabileceğini mi sanıyorsun? Senden daha büyük köpeklerim oldu benim!"

Nova durdu, geri döndü, kapının ağzından ona baktı. "Artık bir dakikan kaldı."

Merdivenden aşağıya inip ev turunu bitirdi. Burada bir

tuvalet ve arka kısımda mutfakla birleşik küçük bir yemek odası vardı. Kayar bir cam kapıdan, büyük kısmını yaban otu bürümüş küçük, dörtgen bir arka bahçeye çıkılıyordu. Bahçedeki devasa böğürtlen çalısı bir çocuğun üç tekerlekli bisikletini mideye indirmekle meşguldü.

Otuz dört saniye sonra merdivenlerin gıcırtısını ve ön kapının güm diye çarpıp kapandığını işitti.

Nova nefesini verdi. "Evim, güzel evim."

Mutfağa döndü, dolapları talan etmeye başladı. Bir köşeye tıkılmış kutuda siyah çöp poşetleri buldu ve şişe kapaklarını, ezilmiş meşrubat kutularını, bazısı ölü olan karafatmaları içine doldurmaya başladı. Evi kontrol etmeye karar verdiğinde orada kalmayı planlamamıştı. Bu daha çok stratejik bir düşünceydi. Muhalifler iletişim aygıtıyla hareketlerini takip ediyorlarsa eve gitmesini bekleyeceklerdi. Planı, bilekliği buraya gizlemek, sonra metro tünellerine dönüp karargâhtaki ilk gününde öğrendiklerini diğerlerine anlatmaktı.

Ama *gerçekten takip ediyorlarsa* eve arada bir uğramanın yeterli olmayacağını düşünmüştü. İstese de istemese de burada zaman geçirecekti ve bu zamanı konforlu değilse bile en azından biraz çekilir kılabilirdi.

Çöpleri üstünkörü toplamayı henüz bitirmişti ki ön kapının gıcırdayarak açıldığını duydu.

Söylenerek çöp torbasını yere bıraktı, bir hışımla salona yürüdü. "Söyledim sana, burası artık..."

Kalakaldı.

Ingrid kapının ağzında durmuş, dudağını tiksintiyle büzerek içeriye bakıyordu. "Eh," dedi, kapının eşiğinden adımını atarak, "Hayatında aşama kaydettiğin için seni tebrik edecektim ama artık bunun bir aşama olduğundan emin değilim."

Leroy'la Honey onun arkasında duruyorlardı. Honey arkasını dönüp kapıyı kapatmak istediyse de tereddüt etti ve bu iş için ayağının ucunu kullandı. Ellerini göğsüne bastırmıştı, kazara bir şeylere değip tetanos kapmaktan korkuyor gibiydi.

Nova gözlerini devirdi. Rutubetli, kasvetli bir tünelde neredeyse on yıl geçirmesine rağmen Honey Harper hâlâ bir elitist olmayı başarabiliyordu.

"Ne o, Fobi yok mu?" dedi Nova, duygusuz bir sesle.

"Bize katılmak ilgisini çekmedi," dedi Ingrid. "Meraksızlığı insanüstü seviyede."

"Ya ondan," dedi Honey, alaycı bir ifadeyle. "Ya da şal desenli duvar kâğıdından derinlere dayanan bir korku duyuyor. Yo, dur, o benim."

Nova'nın yanağı seğirdi. "Ne işiniz var burada?"

"İlk gününün nasıl geçtiğini merak ettik," dedi Leroy. Çiçek desenli bir kırlenti kabartıp koltuklardan birine yerleşti. Honey dehşetle ona bakakaldı.

"Şeyden sonra tünellere gelecektim..." Etrafına bakındı. "Burayı kolaçan ettikten sonra."

"Biz de öyle düşündük." Ingrid iç karartıcı mobilyaları ve duvar kâğıdını inceleyerek ağır ağır odada dolaştı. "Ama belki takip ediliyorsundur diye bunun pek de iyi bir fikir olmadığına karar verdik."

Nova somurttu. "Beni takip eden kişi, az önce üç Anarşistin ellerini kollarını sallayarak evime girmesini sorun etmeyecek mi?"

"Belli ki takip edilmiyorsun," dedi Ingrid. "Bizim dışımızda. Muhalif Karargâhı'ndan çıktığından beri peşindeyiz. Seni takip eden başkası olsa farkına varırdık."

"Ama sen bunu bilmiyordun," dedi Honey, odaya bir adım

daha atmaya cesaret ederek. "Hem üstünde bu varken tünellere gelmen hâlâ riskli görünüyor." Gözlerini Nova'nın üniformasında gezdirdi. "Gereksiz yere dikkatleri üstümüze çekmek istemiyoruz."

"Ne yani?" dedi Nova, kollarını göğsünde kavuşturarak. "Bu maskaralık devam ettiği sürece eve gitmekten men mi edildim?"

"Yapma Nova," dedi Ingrid. "Büyük kayıp sayılmaz. Anlaşmada koca bir ev kazanıyorsun." Kollarını açtı, odayı işaret etti.

"Her şeyim orada ama," dedi Nova. "Silahlarım, icatlarım, kıyafetlerim..."

"Sürgün falan edilmedin," dedi Leroy. "Canın istediğinde dönebilirsin elbette. Ama biz yine de Muhaliflerin senin nerede olduğunu takip edip etmediklerini görmek için bir iki gün bekleyelim. Dahası..." Omuz silkti. "Yukarıda olabildiğince az zaman geçiriyordun. Bunun sana pek sıkıntı yaratacağını sanmıyorum."

Nova dudaklarını büzdü, bu konuyu tartışamazdı. "Öyle olsun. Burada çok vakit geçirmeyi planlamıyorum zaten. İlk resmi görevimi tamamlar tamamlamaz tüm boş zamanımı karargâhta, öğrenebildiğim kadar fazlasını öğrenerek geçireceğim."

"Aferin sana," dedi Ingrid. Odada attığı turu bitirmiş, çerçeveli fotoğrafların asılı olduğu duvarın önünde durmuştu. Resimlerden birini duvardan indirince ortaya çıkan dörtgen biçimli parlaklık, duvar kâğıdının geri kalanının zamanla ne kadar solduğunu gösteriyordu.

"Bugün dişe dokunur bir şey öğrenebildin mi?" dedi Leroy, kaskatı yastıkların üzerinde daha rahat edebilmek için ağırlığını kaydırarak.

Nova çöp poşetini yere bıraktı ve karargâhı gezerek geçir-

diği gün boyunca yaşananları aktarmak için elinden geleni yaptı. Ar-Ge'de yapılan deneyler ve Nöbetçi hakkında çok az şey öğrenebildiyse de en azından organizasyonun nasıl işlediğini şöyle böyle kavramaya başlamıştı; hiyerarşisini, yapısını, başarmayı umdukları şeyin kapsamını...

Bu iş umduğundan çok daha ileriye gidiyordu.

Tamam, onların suça, kanunları uygulamaya ve hatta sosyal programlara karşı tutumlarını biliyordu. Konsey üyelerinin kendilerini, müdahalelerinin toplumu çaresizlik ve umutsuzluğa boğduğunu belli ki hiç anlamadan, tüm insanlığın sorunlarını çözmeye kalkışan iyiliksever liderler olarak gördüğünü biliyordu.

Fakat Muhalifleri, buraya eğitime gelen her bir dâhiyle gücü büyümeye devam eden küresel bir örgüt olarak düşünmemişti. Dünyanın dört bir yanındaki şehirler de Gatlon gibi dâhilerin denetimine ve korumasına mı muhtaçtı? Tüm insanlığın bireysel özgürlük ve sorumluluktan vazgeçmesine ne kadar kalmıştı? Bunun nasıl bir şey olduğunu unutmalarına ne kadar vardı?

Artık onların gücünün kanıtını kendi gözleriyle görmüştü. Sadece teknolojilerini ve geliştirdikleri silahları değil, sayıca üstünlüklerini de. Antrenman salonunu gezerken, Muhaliflerin iş gücünün yalnızca küçük bir kısmının orada olduğunu biliyordu. Yine de onları gördüğü zaman nefesinin nasıl kesildiğini hâlâ hissedebiliyordu.

Hepsi de o gri üniformaları giymiş, o kırmızı *M* harfini taşıyan öyle çok dâhi vardı ki, bu kadar Muhalifi hiç bir arada görmemiş birinin onları yabana atması kolaydı. Fakat Nova o salonda parlamaların, patlamaların kakofonisine; doğal elementlerin silah gibi kullanıldığına; dâhilerin yer çekimini ve fiziği inkâr

edişine; bedenlerinin dönüşmesine; uçmalarına, dövüşmelerine, antrenman yapmalarına ve daha nice şeye tanık olmuştu.

O mekânda o kadar fazla güç bir aradaydı ki Nova'nın sinirleri gerilmişti.

Aşırı fazlaydı.

Muhaliflerin elinde çok şey vardı. Peki ya Anarşistlerin neyi vardı?

Bir bombacı, bir arıcı, bir zehir damıtıcı... Bir de kendisi.

Berbat bir fıkranın başı gibiydi.

Ama davasından vazgeçmeyi reddediyordu. Muhaliflerin iç işleyişini görmek onun için hiçbir şeyi değiştirmemişti; yalnızca, yıllardan beri ilk defa Anarşistlerin avantajlı olduğunu düşünmüştü. Kapalı laboratuvar kapıları arkasında ne gibi sırların geliştirildiğini öğrenecekti. Sistemlerini ve protokollerini şu veya bu yolla nasıl sabote edebileceğini öğrenecekti. Nöbetçi'nin kim olduğunu öğrenecek ve Konsey hangi amaçla kullanmayı planlarsa planlasın daha fırsatını bulamadan Nova onu durduracaktı.

Nöbetçi.

Oltaya bir şey takılmıştı. Konuyu açtığında Adrian'da bir huzursuzluk sezdiğinden emindi. Onun bilmiyormuş gibi yaptığından da emindi ama bunu yalnızca kendisinden sakladığını sanmıyordu. Adrian'ın her ne biliyorsa bunu Ruby'den ve Oscar'dan da gizlediği izlenimini edinmişti.

Bu mantıklı geliyordu.

İçlerinden Konsey'in çok gizli girişimlerine dair bir şeyler bilen biri varsa bu elbette Adrian olacaktı.

Muhalif olarak geçirdiği ilk günde gördüğü, duyduğu ne varsa aktarmayı bitirdiğinde, Leroy, "Bu bir başlangıç," dedi. "Öncelikli hedefini belirleyebildin mi?"

"Araştırma ve geliştirme," dedi Nova. "Çok ketum davranıyorlar. Ne üzerinde çalıştıklarını, bunun bizi ve şehri nasıl etkileyeceğini öğrenmek istiyorum. Nöbetçi'yi de. Onun, Muhaliflerin bir aracı olduğunu kanıtlamak, kim olduğunu ve ne amaçla kullanıldığını öğrenmek istiyorum. Ondan sonra..." Başını iki yana salladı. "Emin değilim. En zayıf halkalarını öğrenmek istiyorum. Belki de Konsey'e doğrudan saldırmakla acele ettik. Belki de organizasyonu çökertmenin başka yolları vardır. Daha sinsi yolları..."

Ingrid başını öne salladı. "Bir binayı havaya uçurmak istiyorsan destek kirişlerini hedeflersin," dedi.

Nova onun gözünün içine baktı. "Ne yazık ki en azından birkaç gün boyunca bir şey havaya uçurmayacağım. Sınavlarda beni alan ekibe belli bir görev verildi. Ama bu sizin de ilginizi çekecek."

Ingrid tek kaşını kaldırdı.

"Yarın geceden itibaren Cloven Cross Kütüphanesi'ni takibe alıyoruz."

"Ne?" diye çığlık attı Ingrid, çerçeveli fotoğrafı bir kenara atarak. Nova yere düşen çerçeveye bakıp kaşlarını çattı; evi, içindeki her şeyi ve hatta alternatif bir evrende kendi ailesi olan aileyi bile tuhaf biçimde sahiplenmişti. "Cronin'le ilgili ne bulmuşlar ki?"

"Hiçbir şey," dedi Nova. "Yani henüz. Ama geçitte kullandığım silahın izini bir şekilde ona kadar sürmüşler." Gözlerini Ingrid'den Leroy'a çevirdi. "Silahı bir ara *ondan aldın* değil mi?"

"Yıllar önceydi," dedi Leroy. Yanaklarını öyle sert ovuşturdu ki yara izleriyle kaplı derisi parmaklarının etrafında buruşup kabardı. "Özellikle o modeli stokta çok bulundurdu. Onunla bağlantısını kuracaklarını akıl etmeliydim.

Benim dikkatsizliğim yüzünden."

"Henüz ellerinde olaya karıştığına dair delil yok," diye ısrar etti Nova. "Sadece şüpheleniyorlar. Kütüphaneci bir süreliğine yasa dışı bir şey alıp satmaktan sakınırsa hiçbir suçlamada bulunamazlar."

"Tabii eğer kütüphaneyi aramazlarsa," dedi Leroy düşünceli bir tavırla, ayak ucuyla kilimin üstündeki gizemli lekeye dokunarak.

"Arayamazlar," dedi Nova. "Yasa dışı aktiviteye dair delil olmadan yapamazlar bunu. *Kurallarının* bir parçası bu." Alaycılığından emin olamadı, gerçi bu durumda Muhalif kuralları işe yarıyordu. En azından onlar için. Kütüphaneci için de.

"Bundan hoşlanmadım," dedi Ingrid, odada bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başlayarak. "Cronin'in ağına erişimimizi kaybedersek..." Gözleri için için yanıyordu. "Zaten silah sıkıntısı çekiyoruz."

"Tekrar ediyorum," dedi Nova. "Delil olmadan..."

"Ah lütfen." Ingrid burnundan soludu. "Yine satış yaptığından şüphelenirlerse delilleri kendilerinin yerleştirmesi gerekse bile kütüphaneyi aramak için bir neden bulurlar."

Nova'nın omuzları düştü ve bunun doğru olup olmadığını düşündü. Adrian bu gözetleme görevi ve Muhaliflerin kütüphaneyi yasalara uygun bir şekilde aramasına imkân verecek delilleri bulmanın önemi konusunda çok kararlı görünmüştü. Bu bir numara mıydı sadece? İstedikleri sonuca varmalarını sağlayacak delilleri yerleştirmeden önce topluma iyi niyetlerini, ne kadar titiz olduklarını göstermek için miydi?

"O halde, onu uyarmak zorundayız," dedi Nova. "Hemen gidebilirim. Gözetleme yarın gece başlayacak. Bu ona, suçlu olduğunu gösterecek bütün silah stoklarını ve belgeleri te-

mizlemesi için yirmi dört saatten fazla zaman verir. Bol bol yeter herhalde."

"Sen gidemezsin," dedi Ingrid, parmaklarını hafifçe beline vurarak. "Seni tanıyan çıkarsa şüphe çeker."

"Ama dediniz ki..."

"Cronin'le ben konuşurum," diye söze devam etti Ingrid. "Onunla herkesten daha çok ben çalıştım. Tam olarak birbirimize güvendiğimizi söyleyemem ama beni buradaki herkesten daha çok dinleyecektir. Hem adam ödleğin teki. Muhaliflerin, peşinde olduğunu düşünürse içgüdüleri ona kaçıp kıçını kurtarmasını söyleyecektir." Kesik bir nefes aldı. "Gatlon Savaşı'nda yaptığı gibi."

Nova, Leroy'a baktı, Leroy da omuz silkti. "Hayatta kalan az sayıdaki kötüden biri olması boşuna değil, bunun nedeni kesinlikle gücü ya da cesareti değil."

"Ama yeniden kaçacak olursa..." dedi Ingrid. "Şehri sonsuza dek terk edeceğine her şeyin üzerine bahse girerim ve bu bizi, Muhaliflerin onu tutuklamasından daha iyi bir duruma sokmaz. O yüzden, onu bizim davamızı engelleyecek değil de yararı olacak biçimde motive edeceğim." Dikkatini yeniden Nova'ya verdi, yüzünde ölçüp biçen bir ifade vardı. "Bu takip görevinde kaç Muhalif bulunacak?"

"Sadece dört, galiba. Ben ve ekibimin diğer üç üyesi."

Ingrid ona uzun uzun baktıktan sonra, "Genç Everhart da dâhil mi?" diye sordu.

Kadın onun ismini öyle bir söylemişti ki, tüm tüyleri diken diken olan Nova ne yaptığını bilmeden, neredeyse korumacı bir tavırla parmaklarını telkâri bilekliğine doladığını fark etti. "Evet," dedi. "O ekip lideri. Ama anlayabildiğim kadarıyla daha önce hiç böyle bir keşif görevi yapmamış. Ekiptekiler-

den hiçbirinin yaptığını sanmıyorum."

"Tabii ki," dedi Ingrid. "Ama suçlayıcı delil icat etmek için mükemmel bir aday, öyle değil mi?"

Nova yutkundu, bunun neden daha önce aklına gelmediğini merak etti.

Leroy ayağa kalktı ve poposundaki tozları silkeledi. "Nova görevleri boyunca gözünü ondan ayırmayacaktır. Cronin aleyhine delil yerleştirmeye kalkarsa ona engel olabilir."

"Hiç uğraşma," dedi Ingrid. "Orayı arayıp bu işi bitirirlerse daha iyi olur."

"Ne?" dedi Nova.

"Orada işlerine yarayacak hiçbir şey olmamasını sağlayacağım," dedi Ingrid. "*Sen* sabahın erken saatlerinde, kütüphane açıldıktan hemen sonra ekibinin o aramayı yapmasını sağlayacaksın. Kütüphaneyi gözetleme listelerinden ne kadar erken çıkarırlarsa biz de o kadar erken eskisi gibi işe koyulabiliriz."

"Hem," diye ekledi Honey, "Nova da bir an önce dikkatini karargâhtaki o diğer şeyleri araştırmaya verebilir."

Nova itiraz etmek için ağzını açtı, şüpheli bir şey görmemeleri durumunda Adrian'ı, kütüphaneyi aramaya nasıl ikna edebileceğinden emin değildi. Ama durakladı. Muhaliflere yapacağı da buydu, değil mi? Onları yollarından saptırmaktı. Yapabildiği her şekilde onları zayıflatmaktı.

"Peki," dedi. "Bana kullanabileceğim bir şey ver o zaman; Adrian içeriye sahte delil yerleştirmeyi planlamıyorsa, onları içeri sokmamı sağlayacak kadar şüpheli bir şey. Ben de kütüphaneyi aramalarını sağlarım. Ama bir şey bulurlarsa, tek bir fişek, tek bir *kurşun* bile..."

"Gevşe biraz, Kâbus," dedi Ingrid, ağzı kulaklarında. "Ben her şeyin icabına bakacağım."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Cloven Cross Kütüphanesi'nin karşısındaki sokakta, dördüncü kattaki terkedilmiş bir ofise yerleştiler. İçerisi, son yıllarda gidip gelen evsiz barksızların izlerini taşıyordu. Köşelerde çöpler birikmiş, üst üste duvar yazıları yazılmıştı. Yağmacılar duvarlardaki kablolardan kapı kulplarına kadar içeride bir gram metal bırakmamışlardı. Bir köşede üstünde bir karış toz olan, eski püskü, uyduruk bir sunta masa duruyordu. Bölme duvarlarının bir kısmı hâlâ ayaktaydı, küf kokuyorlardı ve üzerlerinde çoktan yırtılıp gitmiş poster parçaları, zımba ve çivi delikleri vardı. Nova, duvarların birinde, otuz yıl öncesinin temmuz ayından kalmış bir takvim gördü; güneşin mercan ve turuncu renklerdeki binalara vurduğu uzak bir sahil kasabasının fotoğrafı vardı üzerinde. Nova hayatından bezmiş bir ofis çalışanının bir gün buraya gitme hayalleri kurduğunu gözünde canlandırabiliyordu. Gatlon şehrinden ancak bu kadar farklı bir yere gidebilirlerdi zaten.

Muhalifler içeri yerleşir yerleşmez Adrian'ın kir pas için-

deki halının üstüne serdiği kocaman, yumuşak örtüyle akşama hazırlanmışlardı. Ruby rahat etmeleri için yere birkaç yastık koymuş, sonra da hemen üzerlerine atlamıştı. Oscar da bir portatif soğutucuyu açıp herkese meşrubat ve çubuk kraker ikram etti; Nova almadı.

Nova pencereye yürüdü ve sokağın karşısındaki kütüphaneye baktı. Saat on biri biraz geçiyordu ve ön kapıdaki bir ipten sarkan yazıya bakılırsa kütüphane kapanalı saatler olmuştu. İki katlı binanın tamamı zifiri karanlığa gömülmüştü ve girişin hemen yanında eski duvar lambaları asılı olsa da bunlar nice zaman önce bozulmuş, geriye binanın ön cephesine kasvetli, kehribar rengi bir ışıltı düşüren, kaldırım kenarında bir başına duran bir sokak lambası kalmıştı.

Ağır, oturaklı bir binaydı bu. Dışı baştan aşağı masif kahverengi taşlarla kaplıydı, pencere doğramaları koyu renk meşedendi ve göze çarpan kilit taşlarıyla süslenmişti. Giriş kapısının iki yanında duran Dor tarzı iki sütun, üzerine çok eskiden HALK KÜTÜPHANESİ sözcüklerinin kazınmış olduğu üçgen bir alınlığa destek oluyordu.

Binanın göz korkutan ön cephesi yıllar içinde yıpranmıştı ve doğru düzgün bakım görmediğini gösteren bariz işaretler vardı. İşgalci sarmaşıklar batı duvarını ele geçirmiş, çatıdaki tahta kiremitlerden koca koca öbekler halinde eksilenler olmuştu. Kırık pencereler onarılmamıştı. Binanın temelinin etrafında bulunan ve içinde bir zamanlar derli toplu şimşirlerin ekili olduğu çiçek tarhlarını ise şimdi deli gibi yaban otları bürümüştü.

Nova, kütüphaneyi indirimli gösterim yapan bir sinemadan ayıran sokağı gözetleme yerlerinden kısmen görebiliyordu. Burada, bir dizi çöp kutusu ve konteynır gölgelere ka-

rışıyordu. Kütüphanenin bu sokağa bakan iki küçük kapısı vardı. Bunlar ana giriş kadar resmi olmasalar da süslü taş pervazlarla çevriliydi. Ama geçtiğimiz yüz elli yıl içinde birilerinin iki kapının da üzerine yaptırdığı demir parmaklıklar bu etkiyi azaltıyordu. Kapılardan birinin acil çıkış kapısı olduğunu tahmin etti Nova. Diğeri de personel girişi ya da teslimat için kullanılan bir kapıydı belki.

Sokakta hiç hareket yoktu. Hiçbir yerde yoktu zaten. Sinemanın bilet gişesi bile kapkaranlıktı.

Ingrid'le Kütüphaneci'nin, Muhaliflerin ziyaretine hazırlanmak için yirmi dört saatleri olmuştu. Tüm yasa dışı iş anlaşmalarını yok etmek ve suçlayıcı hiçbir delil kalmadığından emin olmak için yeter de artardı bu süre.

"Ne düşünüyorsun?" dedi Adrian, yanında belirerek.

Nova gözünü sokaktan ayırmadı. "Tam olarak ne arıyoruz?"

"Kötüleri," dedi Oscar. "Kötülere özgü şeyler yapanları."

Nova ona etkilenmemiş bir şekilde baktı.

"Şüpheli eylem olarak nitelendirilebilecek herhangi bir şey," dedi Adrian, Nova'nın bakışlarını kendine çekerek. Nova ise bu bakışlara omuz silkerek karşılık verdi. "Düşündüm ki, eğer burası yasa dışı silah satışı ya da başka bir şey için paravan görevi görüyorsa o zaman tüm etkinliğin arka kapılardan yapılması gerekir, değil mi? Ayrıca, normal mesai saatleri içinde de olmaz." Yüzü daha da asıldı. "Boş versenize." Başıyla sokağı işaret etti. "Eğer gelip giden birilerini görürsek, özellikle de tanıdığımız kişilerse ya da buradan silaha benzer bir şeylerle çıkarlarsa o zaman peşlerine takılıp neler bulabileceğimize bakacağız."

Nova tam gülmek üzereydi ki kendini tuttu. Buraya Ingrid'le birlikte iki defa, ihtiyaçları olan malzemeler için de-

ğiş tokuş yapmaya gelmişlerdi ve ikisinde de kütüphanenin tüm ziyaretçileri gibi güpegündüz ön kapıyı kullanmışlardı. Gene Cronin *yan* işi için özel bir sistem geliştirmişti. Kitap yığınları arasına serpiştirilerek kütüphanecinin masasına getirilen önceden belirlenmiş bir dizi kitap parola görevi görüyordu. Oraya okumak için gelmediklerini belli etmenin gizli kapaklı bir yoluydu bu.

Ama Muhalifler tüm yasa dışı işlerin gecenin örtüsü altında ve arka kapılarda gerçekleştiğine inanmak istiyorlarsa onların bileceği işti.

"Yani bütün gece yalnızca o kapıları mı izleyeceğiz?" diye sordu Nova.

"Öyle sayılır." Adrian yüzünü buruşturdu. "Vardiyalı çalışırız diye düşünmüştüm. Son nöbeti sen tutarsın çünkü aramızda uyuyup kalma ihtimali en düşük olan sensin."

En düşük olan. Sanki böyle bir ihtimal hâlâ varmış gibi.

Nova pencereden uzaklaştı. Adrian başıyla Oscar'a işaret etti, o da gelip ilk gözcü olarak yerini aldı.

"Kütüphaneci kötülerden biri mi?" diye sordu Oscar, sokağın karşısına bakarak. "Yani, süper güçleri falan var mı? Yoksa sadece kötü niyetli biri mi?"

"O bir dâhi," dedi Adrian. "Ama ne yaptığından tam emin değilim. Şiddet içeren bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Bilgiyi aklında tutabilme," dedi Nova. Diğerleri ona dönüp bakınca, "Şey... Ben öyle duydum," dedi beceriksizce. "Ona bu yüzden Kütüphaneci diyorlarmış galiba. Hani sırf kütüphane işlettiği için değil de okuduğu her şeyi sözcüğü sözcüğüne anımsadığı için. Hem de sonsuza dek."

"Mantıklı geliyor," dedi Ruby, bir şekerleme paketini açarak.

Grubun dikkati kendisinden uzaklaşınca rahatlayan Nova

bağdaş kurup oturdu ve yanlarında getirdikleri abur cubur yığınına baktı. Kırmızı meyan kökü şekerleri, jöleli şekerleme, fıstık ezmeli kurabiye ve çeşit çeşit enerji içeceği kutuları.

"Daha önce bunu hiç yapmadınız, değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?" dedi Ruby. Bir avuç jöle şekerlemeyi alıp içinden morları seçti ve diğerlerini pakete geri attı. Sonra avucundakilerin hepsini ağzına tıktı.

Nova yığını işaret etti. "Şeker komasına girmeniz an meselesi. Hiç kimsenin aklına, ne bileyim, havuç falan getirmek gelmedi mi? Ya da kuruyemiş ya da kurutulmuş et falan, besleyici bir şeyler yani."

Ruby gözlerini kırpıştırdı, sonra dönüp Oscar'a aval aval baktı. İkisi de konuşmadı.

"Ben bir koşu alıp gelirim," dedi Adrian. "Üç blok ötede, köşede bir büfe var. Bir şey gerekiyorsa..."

Adrian'ın ona baktığını fark eden Nova başını iki yana salladı. "Benim için fark etmez de..." Elini gelişigüzel salladı. "Aman, boş ver! Kafanı takma. Sizler baygın düşünce ben nöbeti devralırım. Zaten bu gidişle çok dayanmazsınız."

"Sen öyle san," dedi Oscar. Pencerenin pervazına yaslanmış, bastonunun ucuyla yere vuruyordu. "Bende triatloncu dayanıklılığı vardır."

Nova kaşlarını kaldırdı.

"*O türden* bir şey kastetmedi," diye kekeledi Adrian.

"Kast etmedi mi?" dedi Oscar, ona doğru imalı bir bakış fırlatarak.

Adrian ona bakıp parmaklarını şaklattı. "O gözler pencereden ayrılmayacak."

Nova, bir Oscar'a, bir de Ruby'ye baktı. Onları ilk defa sivil kıyafetle görüyordu. Oscar mavi kareli bir gömlek giymiş,

gömleğinin kollarını da dirseklerine kadar sıvamıştı. Ruby ise acayip tutulan ama Nova'nın hiç okumadığı yabancı bir çizgi romanının, yani SÜPER İZCİLER'in logosunu taşıyan bir tişört giymişti. Kızıl Katil olarak siyah beyaz saçları hep tepeden toplu olurdu ama bu gece saçlarını iki gevşek örgü halinde toplamıştı ve hayranlık uyandıracak kadar zararsız görünüyordu. Ama en dikkat çekici şey, kolunun üst kısmına sarılı olan ve tişörtün altında kaybolan beyaz bandajdı. Nova, Ruby'nin geçit töreni sırasındaki dövüşte mi yaralandığını merak ediyordu. Ama onu yaralayanın *kendisi* olmadığından emindi.

Adrian da neredeyse tam geçit törenindeki gibi spor giyinmişti; kırmızı spor ayakkabı, mavi kot, uzun kollu koyu renk tişört. Kıyafetinde özellikle şık bir şey yoktu ama ona yakışmıştı ve tam da altındaki gergin kaslarını belli edecek şekilde duruyordu.

Nova çabucak gözlerini kaçırdı, bu düşünce aklına geldiği için kendine kızdı.

"Yanımızda oyun getirdik," dedi Ruby, sessizlik rahatsız edici bir hal alınca. Sırt çantasını eşeleyip bir deste kart ve bir kutu domino taşı çıkardı. Örtünün üstüne koyarken domino taşları gürültüyle tangırdadı. "Var mısınız?"

Sessiz bir isteksizlikle karşılaşınca omuz silkip desteyi aldı. "İyi o zaman. Ben de iskambil falı bakarım."

Nova onun kartları açışını izledi. "Vay be. Süper kahramanların hayatı böyleymiş demek ki." Başını kaldırıp Adrian'a baktı. "Herkesin size katılmak için can atmasına şaşırmamalı."

Adrian, Nova'nın bakışlarına bir gülümsemeyle karşılık verip battaniyenin diğer ucuna oturdu. "Herkes *bizden* biri olmak istiyor," dedi. "Ve evet, biz bir rüyayı yaşıyoruz."

"Tamam," dedi Oscar, bir ayağını pencerenin kenarına dayayıp. Geriye bakmadan elini tabanca yaptı, Nova'ya doğru beyaz bir duman oku fırlattı. Ok, Nova'nın göğsüne çarpıp dağıldı. "Başlangıç hikâyesi. Hadi!"

"Efendim?" dedi Nova, tavana doğru yükselen kokusuz dumanın kalanını eliyle dağıtarak.

"Bilirsin işte," dedi Oscar, dönüp bakarak. "Birisi Uykusuz'un aşırı abartılı çizgi romanını yazmaya karar verirse hikâye nereden başlayacak?"

"Güçlerini nerden kazandığını soruyor," dedi Ruby, yeni bir kart açarak.

"Kişisel bir travma sonucu muydu?" dedi Oscar. "İnsanlar üzerinde yapılan bir deney mi? Uzaylılar mı kaçırdı yoksa?"

"Oscar," dedi Adrian, onu uyarırcasına. Oscar dikkatini tekrar pencereye verdi.

"Sadece havadan sudan konuşuyordum," dedi. "Onun hakkında mürekkepli bir kalemi ok üfleme borusuna dönüştürme becerisinden daha çok şey bilmeliyiz."

"Çirkin gibilerini paspas niyetine kullanabildiğini biliyoruz," dedi Ruby.

"Haykıran hayranlarla dolu bir arenanın ortasında Kara Işık'la lafını sakınmadan konuşabildiğini de," diye ekledi Adrian. Ağzı kulaklarında Nova'ya baktı, Nova'ysa gözlerini kaçırdı.

"Öyle olsun, ben başlarım o zaman," dedi Oscar. Nova onun yüzünü göremese de başından beri lafı buraya getirmek istediği izlenimine kapıldı.

"Tabii, buyur," dedi Nova, avuçlarının üzerine dayanarak. "Başlangıç hikâyesi. Hadi!"

Oscar lafa başlamadan derin bir nefes aldı ve epey abartılı

bir şekilde, "Beş yaşındayken bir yangında öldüm," dedi.

Başka bir şey söylemeyince Nova kaçırdığı bir espri mi var acaba diye Adrian'a baktı ama Adrian sadece başıyla onayladı.

"Yani..." diye söze başladı Nova. "Sen dumanı kontrol edebilen bir zombi misin?"

Camın yansımasında Oscar'ın sırıttığını gördü. "Bu *harika* olurdu. Ama hayır. Görüldüğü üzere, artık ölü değilim."

"Orası bariz," diye onayladı Nova.

"Hikâye şöyle devam ediyor," dedi Oscar. "Annem apartmanın bodrumunda çamaşır yıkarken komşularımızdan birisi uyuyakalmış, kedisi de yanık bıraktığı mumu yere devirmiş. Her yer *göz açıp kapayana kadar* alevler içinde kalmış. Ben odamdaydım ve insanların çığlıklarını duydum, sonra da dumanı gördüm ama adeta taş kesilmiştim. Hem çok da hızlı olduğum söylenemez, değil mi?" Bastonunu salladı. "Yani, daireden çıkacak cesareti topladığımda alevler merdivenden tırmanıyordu ve ne yapacağımı bilemiyordum. Koridorda öylece donakaldım ve dumanı izledim. Ta ki göremez ve nefes alamaz hale gelene kadar. Bayılmışım. Beni Muhalifler bulmuş."

"Muhalifler mi?" dedi Nova.

"Başka kim olacak? Tam olarak söylemek gerekirse, Tsunami. Yangını söndüren oydu. Sonra beni Fırtına Kuşu'na teslim etmiş, o da hastaneye uçurmuş ama pek umutlu değillermiş. Nabzım atmıyormuş. Ama hepsi ardımdan yas tutarken ben bir rüya görüyordum." Sesi ciddileşti, önemli bir havaya büründü. "Rüyamda apartmanın tepesinde durduğumu ve nefes aldığımı görüyordum. Hiç bitmek bilmeyen, upuzun bir nefesti bu. O kadar derindi ki havadaki tüm dumanı akciğerlerime çekmiştim. Nihayet nefes almayı bıraktım, başımı kaldırıp gökyüzüne baktım ve nefesimi verdim. O anda da uyandım işte."

"Hastane odasında mı?" dedi Nova. "Yoksa morgda mı?"

"Odada. Ben getirileli on dakika olmuş. Yasal olarak ölü ilan etmeye yeter de artar bile. Annem de oradaymış ve nefesimi verdiğimi, ağzımdan kocaman bir duman bulutu çıktığını görmüş." Oscar dudaklarını büzüp üfledi. Gri bir bulut pencerenin yüzeyini kapladı. "Ve işte karşınızdayım."

Nova başını yana eğdi. "Yani gücünün şeyle bir alakası yok..." Nova bastonu işaret etti. Oscar ona bakmadığı halde bastonu yere birkaç kez vurarak anladığını belirtti.

"Hayır," dedi. "*Bu* doğuştan. Bastonu kast etmiyorum. Kemiklerim normal bir insanınki gibi gelişmiyor. Az görülen bir kemik hastalığı." Nova'ya bakıp sırıttı. "Ama muhtemelen hayatta başıma gelen en iyi şey, değil mi? Bir düşünsene... Daha hızlı hareket edebilseydim o binadan sapasağlam çıkabilirdim. O zaman da tüm o diğer dâhi olmayan çevik eziklerden biri olup çıkacaktım."

"Doğru ya," dedi Nova. "Beş yaşındayken karbon monoksit zehirlenmesinden ölmemek çok *korkunç* olurdu."

"Gördün mü?" Oscar imalı bir tavırla Adrian'a baktı. "Anladı."

Adrian gözlerini devirdi.

"Peki, Muhaliflik için sınava girdiğinde...," diye söze başladı Nova, öne eğilerek. "Hiç kimse bunu sorun etmedi mi?" Başıyla bastonu gösterdi.

Oscar gururla gülümsedi. "Etmez olurlar mı? Bugüne kadar sınavlarda en çok meydan okunan yarışmacı rekorunu elimde tutuyorum. Ama bak, buradayım işte." Ruby'yi işaret etti. "Ona da sınavda meydan okunmuştu. Aslına bakarsan, bu bir geleneğe dönüşüyor."

"Dur, tahmin edeyim," dedi Nova, elini çenesine dayayıp kartların üzerine eğilmiş olan Ruby'nin beyaz saçlarını in-

celeyerek. "Senin başlangıç hikâyen de şöyle olabilir: Bir yerlerde, tozlu bir antikacı dükkânında kadim, sihirli nesnelere rastladın. Bunların arasında yakuttan bir kanca ve hançer de vardı ve bunlar sana çoktan unutulmuş bir kültürün gizemli dövüş becerilerini kazandırdı."

Ruby güldü. "Şey, hayır ama insanlara böyle anlatmaya başlayabilirim. Gerçeklerden çok daha az travmatik."

"Gerçekten mi?"

Ruby son kartı da açtı, koyacak hiçbir yeri olmadığını gördü, sonra bütün kartları avucunda toplamaya koyuldu. "Toplum çökmeden önce, büyükannem saygın bir kuyumcuymuş. Kırk yıldır Queen's Row'da bir kuyumcu dükkânı işletiyormuş ki Anarşistler başa geçmiş. Kredi kartları çalışmaz hale gelince ve herkes panikleyip altın ve mücevherle takas dönemine geri döneceğimizi düşününce ilk yağmalanan yerlerden biri de orası olmuş. Tabii böylesi bir dünyada asıl değerli olanın gıda, su ve silah olduğunu sonradan anlamışlar. Birkaç günlük yağmalamanın ardından büyükannemin kasada sakladıkları dışında hiçbir şey kalmamış. O da geriye kalan ne kadar değerli taş ve elmas varsa hepsini çıkarıp kimsenin bulamayacağını düşündüğü yerlere saklamış. Evimizdeki bazı gizli yerler de dâhil."

"Birlikte mi oturuyordunuz?" diye sordu Nova.

"Ha evet, daha ben doğmadan önce bizimle oturmaya başlamış. Büyükannem, ben, annem, babam ve erkek kardeşlerim birlikte yaşıyorduk."

"Erkek kardeşlerin mi var?" diye sordu Nova.

"İki tane," dedi Ruby, gözünü ona dikip. "Ama bu öyküyle ilgileri yok."

"Pardon."

"Her neyse, büyükannem bu paha biçilmez mücevherleri evin her yanına, duvarlardaki küçük oyuklara, dolaplarımızdaki gizli bölmelere ve benzeri yerlere saklamış. Ailemin hayatta kalmayı öğrenmeye çalıştığı yirmi küsur yıl boyunca mücevherler öylece durmuş. Nihayet erkek kardeşlerim ve ben dünyaya gelmişiz. Bu arada, hemen belirteyim ki büyükannem *sağ olsun*, hepimize sinir bozucu mücevher isimleri koymuş. Neyse, bir gece saklambaç oynarken şöminenin ızgarasının arkasına saklanmıştım ve tesadüfen, o bacanın içine sıkıştırılmış küçük bir kese dolusu yakut buldum. Kuyumcu dükkânını, yağmalamaları ve diğer her şeyi duymuştum, o yüzden yakutları ne yapacağımı bilemedim, onları yerlerine geri koydum. Ta ki birkaç ay sonrasına dek. Zafer Günü'nden kısa süre önce bazı kötü çetelerinin nasıl uluslararası ticaret yapılacağını keşfettiğini, altının da o zaman tekrar değer kazanmaya başladığını biliyor muydun? Eh, büyükannem de uğradıkları ilk kişilerden biriydi. Bir gece, kötüler daha önce gözlerinden kaçırdıkları bir şey var mı diye bakmak için evimize saldırdılar."

"Hangi kötüler?" dedi Nova, ne yaptığının farkına bile varmadan soruyu sormuştu. "Hangi çete?"

"Çakallar," dedi Ruby, titreyerek. "O ürkütücü maskeleri asla unutamam."

Nova dudaklarını birbirine bastırdı. Çakalların Zafer Günü'nden önce çekilmiş fotoğraflarını görmüştü. Üniforma giyen az sayıdaki kötü çetesinden biriydi. Tepeden tırnağa siyah giyiyor, kendilerine adını veren hayvanınkine benzeyecek şekilde boyanmış maskeler takıyorlardı.

Neden hayal kırıklığına uğradığını bilemiyordu ama bir yanı, Ruby'nin, ailesinin Kakalaklar tarafından saldırıya

uğradığını söylemesini ummuştu. Nova'nın ailesinin peşine kiralık katil takan çeteydi bu. As'ın intikam için katlettiği çete. Gatlon şehrinin en büyük, en güçlü çetelerinden biri olmuşlardı. O yüzden, Ruby'nin ailesine işkence edenler de Kakalaklar olsa Nova hiç şaşırmazdı. Denilenlere göre, çete ismini bizzat Muhaliflerden almıştı. Zira ilk adalet savaşçılarından biri, bu kötülerden kaçını ezerlerse ezsinler hepsinden kurtulamadıklarından yakınmıştı.

Nova'nın içinde, çoktan yok olmuş bu düşmanı Ruby'yle paylaşma isteği belirmişti.

Dizlerini göğsüne çekti ve parmak uçlarını bacaklarına batırdı.

Ne kadar da aptalca bir istekti bu.

"Değerli ne var ne yok zaten o güne kadar hepsini takas etmiştik," dedi Ruby. "Ama yine de evin altını üstüne getirmeye başladılar. Babamı tehdit etmekle meşgullerken yukarı koşup şömineye gittim ve yakutları aldım. Muhtemelen yapabileceğim en aptalca şeydi çünkü yukarıda onları bulamayabilirlerdi bile ama dört yaşındaydım, o yüzden nereden bilecektim? Sonra..." Sanki bu kısmı anlatmak acı vericiymiş gibi nefes aldı. "Onları ağzıma attım ve yuttum."

"Yutmuşsundur tabii," dedi Nova.

"Bir defada hem de." Ruby bir elini çanak gibi yaptı ve bir avuç yakutu ağzına nasıl attığını gösterdi, biraz önce jöleli şekerlemeleri silip süpürmesinden farkı yoktu. "Ne düşündüm de bunu yaptım, gerçekten bilmiyorum. Sadece Çakalların zaten almış olduklarından daha fazlasını alıp gitmeleri fikrini hazmedemiyordum. Sorun şuydu ki, Çakallardan biri bunu yaptığımı gördü. Beni tuttu ve onları tükürmemi söyledi. Ya da kusarak çıkarmamı, galiba. Ama bunu yapmadım.

O yüzden..." Hikâyesinin başından beri ilk kez Ruby'nin yüzü öfkeyle karardı. "Beni bıçakladı."

Nova'nın gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Bir kez kolumdan," dedi Ruby, başını eğip bandajlı koluna bakarak. "İki kez göğsümden, bir kez de tam buradan." Karnına yakın bir yeri gösterdi. "Beni öldüreceğini biliyordum. Ama sonra... Şey, burada." Bandajın ucunu açıp kolundan çıkarmaya başladı ve çok yeniymiş gibi görünen yaranın yalnızca Nova'nın görebileceği kadarını açtı. Bandaj çıkar çıkmaz yara kanamaya başladı ve kan, dirsek çukuruna akıp parmaklarına doğru süzüldü.

Ta ki...

Nova yaklaşınca gördüklerine inanamadı; kızın kanı sertleşip yaradan yukarı uzanan keskin, simetrik şekillere dönüşüyordu.

"Neler olduğunu bilmiyordum," dedi Ruby. "Ama mücadele etmeye başladım. Çakal'ın maskesini yüzünden söküp çıkardım ve onu gözünden bıçakladım."

Nova'nın gözleri daha da kocaman açıldı.

"Geçmişe dönüp bakınca, kulağa çok cesurca geliyor," diye ekledi Ruby, "Ama tek anımsadığım ne kadar dehşete düştüğüm. Her şeyden öte içgüdülerim yüzündendi. Ama işe yaradı. Bu olaydan sonra Çakallar kaçtı ve bir daha asla geri gelmediler."

Ruby diğer elini kesiğe getirdi ve hafif bir *çıtırtıyla* onları köklerinden kırdı. Bir köşeye fırlattığı yakutlar kâğıtların, döküntülerin arasında kırılıp gitti.

"O zamandan beri kanım yakuta dönüşüyor. Bir süre yeni yaraların üstünde oluşuyorlar ama yaralar epey hızlı iyileşiyor. Öte yandan, adamın beni bıçakladığı yerler..." Bandajı

tekrar koluna sarıp sımsıkı bağladı. "O yaralar hep kanıyor. Asla iyileşmediler."

Nova önce zemindeki parıldayan değerli taşlara, sonra da tekrar Ruby'ye baktı. "Peki ya takma isim?" diye sordu. "Duman Perdesi ve Eskiz çok mantıklı, Kızıl kısmını anlıyorum ama ya Katil?"

Ruby'nin yüzü aydınlandı. "Aslında bu erkek kardeşlerimin fikriydi. Kendi aramızdaki bir şakaydı. Çocukken süper kahramanmışız gibi yapardık, yani herkes gibi, değil mi?"

Nova cevap vermedi.

"Hepimize isim uydurmuşlardı. Jade, Yeşil Makine'ydi; Sterling, Gümüş Yılan'dı; ben de Kızıl Katil oldum."

Nova, Ruby'nin bileğinden sallanan taşa baktı. Hâlâ boğazına dayanan yakut hançerin verdiği hissi net bir şekilde hatırlayabiliyordu. "Yani sen hiç..."

"Ne? Birini öldürmek mi?" Ruby kahkahayı bastı. "Bugüne kadar öldürmedim." Sonra aniden ciddileşti. "Yani, mecbur kalırsam, o zaman *öldürürüm*."

"Ama bu daima son çare," diye ekledi Adrian.

"Yanılıyorsam beni düzeltin," dedi Nova, yanılmadığını bilerek. "Ama Muhalifler her zaman insanları öldürmüyorlar mıydı? Anarşi Çağı'nda kötü çetelerinin üyelerini öldürdüklerine dair hikâyeler dolaşırdı."

"Yeni kurallar," dedi Adrian. "Yeni düzenlemeler. Onları her zaman mümkün olduğunca olaysız bir şekilde gözaltına almamız ve mümkün olduğunca gereksiz şiddetten kaçınmamız beklenir."

Nova aval aval baktı. Kendisine hayatı boyunca öğretilen şeyle kıyasladığında bu öyle aptalca geliyordu ki. Büyük balık küçük balığı yutar. Kısasa kısas. Biri sana ya da sevdik-

lerine yanlış yaparsa bunun bir daha olmaması için gerekeni yapardın.

Bu da sana yanlış yapanı öldürmek anlamına geliyordu.

Anarşistlerin her biri, sayısız ölümden sorumluydu. Birlikte oturup en acımasız cinayetlerini anlattıkları geceleri hatırlayabiliyordu. Bunlarla övünürlerdi. Bunlara gülerlerdi. Leroy, Kaptan Krom'u öldürme planını yaptıklarında, iş bittikten sonra Nova'nın ilk cinayetini kutlamak için bir parti verelim, diye espri yapmıştı.

İlk cinayeti.

Çünkü hepsi bunun arkasından daha fazlasının geleceğini farz ediyordu. Nova bile öyle düşünmüştü.

O zaman bu düşünce neden onu aniden huzursuz etmişti? Görevi başaramadığı için miydi? Yoksa başka bir nedeni mi vardı?

"Hey, çocuklar," dedi Oscar, bir elini cama dayayarak. "Arka kapı açıldı."

Hepsi ayağa fırladı. Nova bile fırlamış, bir an için, istediği en son şeyin o sokakta şüpheli bir hareket görmelerinin olduğunu unutmuştu. Ama Oscar'ın etrafında toplandıklarında, bir kız çocuğunun elindeki çöp torbasını dışarı çıkarıp en yakındaki çöp bidonuna attığını gördüler.

Nova, Gene Cronin'in torunu Narcissa'yı tanıdı ama diğerlerinin hiçbirisi kızın kim olduğunu bilmiyor gibiydi.

Narcissa çöp bidonunun kapağını kapatıp ellerini pantolonuna sürerek temizledi, sonra da kütüphaneye geri girdi.

Oscar homurdandı. "Yanlış alarm."

"Çöplerini karıştıralım mı?" dedi Ruby. "Sizce delil olabilecek şeyler mi atıyorlar?"

Adrian düşünceli bir tavırla kaşlarını çattı. "Belki, ama

önce bu gecenin neler getireceğini görelim."

Nova göz ucuyla Adrian'a baktı. Sahte delilleri oraya mı yerleştirecekti?

"Sıra bende," dedi Ruby, Oscar'ın omzunu dürterek. Nova'yla Adrian ise battaniyeye geri döndü.

"Ah evet, çünkü bu heyecanlı bir iş," dedi Oscar ama penceredeki yerini tartışmadan bıraktı. Uzanıp yastıkların üstüne yayıldı.

"Ya sen?" dedi Nova, Adrian'a dönerek. "Sınavlarda sana da meydan okudular mı?"

"Hayır."

"Adrian'ın sınavlara girmesi gerekmedi," dedi Oscar, Adrian'ın bacağına vurarak. "Hileci."

"Doğru ya," dedi Nova. "Şey yüzünden..." Doğru sözcükleri bulma konusunda tereddüt etti. Ailesi mi? Babaları mı? Şehrin, belki de tüm dünyanın en etkili dâhileri olan, onu evlat edinen kişiler mi?

"Benim için kuralları esnetmiş falan değiller," dedi Adrian. Bir ara ince uçlu kalemini çıkarmıştı ve şu anda onunla oynuyor, kapağını takıp çıkarıyordu. "Ama onlar yenilemeye başladığından beri Karargâh'ta takılıyorum. Yeni yetenekler bulmak için sınav yapmayı düşündüklerinde ben zaten... Bilirsiniz işte, takımın bir parçasıydım. Birisi sınavlara girmemi isteseydi tabii ki girerdim."

Somurtarak Oscar'a baktı. Savunma halinde olması Nova'yı rahatlatmıştı.

"Girerdin, biliyorum," dedi Oscar. "Ortalığın tozunu da attırırdın."

"Teşekkür ederim," dedi Adrian, kalemle alnını kaşıyarak. "Yapmayın ya. Bir el bombası çizsem yeterdi."

"Kimse senden şüphe etmiyor," diye ısrar etti Oscar.

"Peki ya senin başlangıç hikâyen?" dedi Nova. "O kalemin içinde sihirli mürekkep yok diye tahmin ediyorum?"

Kaleme bakarken Adrian'ın sessiz gülümsemesi geri döndü. "Sihir yok. Ne yazık ki heyecanlı ölümden dönme deneyimleri ya da kötü mücevher soygunları da." Bu anın gelmesinden hep korkmuş gibi derin derin içini çekti ama tebessümü kısmen yüzünde kalmıştı. "Günümüz dâhilerinin yüzde yirmi sekizi gibi benim de güçlerim doğuştan. En azından ben öyle sanıyorum. Elime ilk defa boya kalemi aldığımda kendini göstermiş."

"Nasıl göstermiş?" dedi Nova.

Adrian omuz silkti. "Bir şeyler karalamaya başladım ve karaladığım şeyler canlanıp rengârenk solucanlar gibi evde dolaşmaya başladılar. Annem hep onları süpürmeye çalışırdı. İşler ben iki ya da üç yaşındayken eğlenceli bir hal aldı. Gücüm her şeyden çok niyetle alakalı. O yaşlarda hâlâ gelişigüzel çizgiler çiziyordum ama kafamın içindeki dinozorlardı çizdiklerim. O yüzden evi kendilerini dinozor ve uzaylı sanan, yürüyenlerin ayak parmaklarını ısıran minicik çizgiler istila etmişti. Bunun üzerine, annem birkaç sokak ötede oturan eski bir resim öğretmenini bana ders vermesi için tutmanın iyi bir fikir olabileceğini düşündü."

Oscar bir kahkaha patlattı. "Heyecanlı olmadığından şikâyet ettiği öyküsünde gerçekten et yiyen dinozorlar olduğunu fark ettiniz mi? Hep bir adım öne geçersin, değil mi Eskiz?"

"Yürek burkan bir öyküydü," diye onayladı Nova. Sırıtıyordu ama zihninde bin bir tilki birbirini kovalıyordu. Adrian, annesinden bahsetmişti ve şimdi Nova, ilk Muhaliflerin altıncısı ve sonuncusu olan Yenilmez Kadın'ın resimleriyle

onun yüzünü karşılaştırıyordu. Benzerlik gün gibi ortadaydı. Nova, kadının coşkulu gülüşünü kolayca hayal edebiliyordu; parlaklık ve çekicilik bakımından Kaptan'ın gülümsemesine meydan okuyabilecek ve belli ki Adrian'ın miras aldığı bir tebessümdü bu.

Onun annesi de bir Muhalifti. Muhtemelen bugün o da bir Konsey üyesi olacaktı. Tabii ki eğer...

Nova'nın yüreği sıkıştı.

Hayatta olsaydı.

Bu süper kahramana ne olduğunu anımsamak için düşünüp taşındı ama tek bildiği kadının çok uzun zaman önce öldüğüydü. Nova bunu kafasına hiç takmamıştı. Endişe edecek bir Muhalif daha eksilmişti. Ama şimdi merakına yenik düşüyor, ona ne olduğunu öğrenmek istese de nasıl soracağını bilemiyordu.

"Artık oyalama, Uykusuz," dedi Adrian, dikkatini üzerine çekerek. "Sıra sende."

"Ah." Nova başını iki yana sallayıp elini havada şöyle bir oynattı. Sanki öyküsü o kadar sıkıcıydı ki lafını etmeye bile değmezdi. Aslında gücü doğuştandı, yani, *asıl* gücü olarak gördüğü şey, insanları uyutma becerisi. Annesinin bir defasında şaka yollu, bebekken onu emzirmenin ne kadar zor olduğunu söylediğini anımsıyordu çünkü kadın Nova'yı her emzirişinde uyuyakalıyordu.

Ama *onların* bildiği gücü, yani asla uyumaması daha sonraları ortaya çıkmıştı: Gözünü her kapattığında kulağında silah seslerinin çınladığı haftalardan sonra.

Bam.

Bam.

Bam.

"Ben altı yaşındayken oldu," dedi, örtünün ipliklerini çekiştirerek. "Uyumayı bıraktım, o kadar."

"Ama onun öncesinde uyuyabiliyor muydun?" dedi Ruby, gözünü kütüphaneden ayırmadan.

"Tabii. Diğer çocuklar kadar değil ama biraz uyuyordum."

"Hâlâ uyuyabilir misin peki? Uyumak istesen?" dedi Oscar. "Yoksa uyuman artık olanaksız mı?"

Nova başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Uyumak istemeyeli çok oldu."

"Altı yaşındayken ne olmuştu peki?" diye sordu Adrian.

Nova onun gözlerine baktı ve anıları canlandı: karanlık dolap, Evie'nin ağlayışı, adamın merhametsiz bakışları...

"Bir rüya gördüm," dedi. "Rüyamda, eciş bücüş küçük dinozorlar ayak parmaklarımı ısırmaya çalışıyordu ve uyandığımda bu son, diye düşündüm. Bir daha uyumak yok."

Oscar'la Ruby güldüler ama Adrian'ın bakışları yumuşamıştı, o kadar. "Ne kâbusmuş ama."

Nova ürperdi.

"Ebeveynlerin melekmiş herhalde," dedi Oscar, Nova'nın dikkatini kendisine çekerek. "Uyku nedir bilmeyen bir çocukla başa çıkmak, ha? Umarım kendi kendini oyalamada iyiydin."

Oscar'ın sözleri Nova'nın bağrına saplanmıştı. İrkildi. Beti benzi atan Oscar'ın gözleri dehşetle fal taşı gibi açıldı. "Çok üzgünüm. Unutmuşum."

Beklenmedik özür, Nova'yı gafil avlamış, Oscar'ın sözlerinin acısı yerini hemen kuşkuya bırakmıştı. Biliyorlar mıydı yoksa? Nasıl biliyorlardı ki?

"Belgelerinde şey yazıyordu..." Oscar ensesini ovaladı.

Adrian genzini temizledi. "Şimdi amcanla yaşıyorsun, değil mi?"

Adrian'ın iyi niyetle sorduğunu bilse de Nova'nın midesi tekrar kasıldı. Herhalde sahte belgelerini gözden geçirirken okudukları o açıklayıcı satırdan düşüncelerini uzaklaştırmaya çalışıyordu. *İki ebeveyn de Anarşi Çağı sırasında bilinmeyen bir kötü çetesi tarafından öldürülmüş. Şu anda amcası Peter McLain ile yaşıyor.*

"Şey, evet," diye kekeledi Nova. "Beni şeyden sonra yanına aldı." Yutkundu. "Onlar öleli çok oluyor."

"Kaç yaşındaydın?" diye sordu Ruby, şefkatli bir sesle. Ancak, rahatlatma çabası Nova'nın tüylerini diken diken etmekten başka işe yaramıyordu.

Gözlerini Ruby'ye dikti. "Altı."

Göz ucuyla Adrian'ın başını merakla yana eğdiğini gördü.

Anne babası öldüğünde altı yaşındaydı, uyumayı bıraktığında da.

Laf, gerçeklere nasıl bu kadar tehlikeli bir biçimde yaklaşabilmişti?

Nova ona bakmadan ayağa kalktı. "Ben çatıdan gözetleyeceğim. Sokak belki oradan daha iyi görünüyordur."

Ruby'yle Oscar bakıştılar. Nova, ona engel olmak istediklerini görebiliyordu ya da özür dilemek istiyorlardı belki ama dilemediler ve Nova buna sevindi.

Özür, acıma, sempati, hatta şefkat bile istemiyordu. Kimseden istemiyordu bunları, hele bir avuç Muhaliften hiç.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Nova beklediğinden daha uzun, bir saatten fazla kalmıştı çatıda. Muhaliflerden birinin, hayır, *Adrian'ın* gelmesini beklediğini fark edince, aşağıdaki derme çatma gözetleme odasına inmesi gerektiği halde dinmek bilmeyen bir inada bindirmişti işi.

Onu beklemiyordu Nova! Ne diye bekleyecekti ki?

Çatıda durup kütüphanenin sessiz taş cephesine, kapkara pencerelerinin hareketsizliğine, ara sıra sokaktan geçen arabalara bakarken sözcükler dilinin ucuna geliyor, dışarı dökülmek için fırsat kolluyordu.

Neden uyumayı bıraktın diye soracaktı Adrian.

O da mantığının son damlasını bile hiçe sayarak yanıt verecekti.

Uyudum, son uyuyuşumdu. Uyandığımda eli silahlı bir adam vardı. İkisini de öldürdü. Kız kardeşimi de. Beni de öldürmeye çalıştı. Ama Muhalifler gelmedi...

O olaydan sonra ne zaman uyumaya kalkışsam aynı şeylerin tekrar tekrar olduğunu gördüm ve nihayet uyumayı bıraktım.

İşte onun başlangıç öyküsü buydu. Hem de tamı tamına.

Ama bu Adrian'ı ya da başka birini hiç ilgilendirmezdi.

Bundan bahsetmenin onu niye bu kadar savunmaya itti-ği ni ya da onlara nereden geldiğini ve gününyle ilgili gerçeği söylemek için neden şiddetli bir istek duyduğunu anlayamıyordu. Hiç kimseye bu kadar detaylı anlatmamıştı ama As'ın kabaca anladığını düşünmiyordu. Elbette katedrale taşınmasının üstünden çok geçmeden bütün Anarşistler de uykuyla aralarının iyi olmadığını anlamışlardı. Fakat öyküyü birine *anlatmak* için hiç nedeni olmamıştı. Anlatmayı hiç istememişti.

Şimdi ne diye istiyordu?

Volta atmaya başladı. Çatıda bir ileri bir geri yürüdü, tenine değen taze havanın tadını çıkardı. Söylendiği gibi sivil giyinmiş, üstüne basit bir tişörtle tayt geçirmişti gerçi ama o gün Karargâh'tan aldığı üniforma botlarını da giymişti. Keşif görevini fırsat bilip ayağını botlara alıştırmayı düşünmüştü fakat bunun gereksiz olduğunu artık anlamıştı. İşin aslı, ayakkabılar akıl almaz derecede rahattı ve benliğinin bir yanı, bunda bile galip geldikleri için Muhaliflerden nefret ediyordu.

Nihayet gereksiz bilgi verme isteğinin yatıştığından emin olunca dördüncü kata geri döndü.

Ruby'yle Oscar uyumuştu. Oscar yastıklardaki yerinden ayrılmamıştı ve Ruby de başı onunkinin yanında ama vücudu dikey olacak biçimde yatıyordu. Yani başlarından başka hiçbir yerleri birbirine değmeyecek şekilde, dokuzan derecelik açıyla uzanmışlardı. Sanki Ruby, kendisinin yorgun olduğundan ve Oscar'ın da tüm yastıkları sahiplendiğinden başka bir şey akla gelmesin diye özellikle çaba göstermişti.

Gerçi yastığını battaniyenin diğer tarafına koyabilirdi, tabii bunu isteseydi.

Nova, Ruby'nin bacaklarının üstünden geçip Adrian'a

...n, başını kaldırıp bakmadan.
...ıdaki manzarayla burasınınki

...ah keşif yapmıştım."
...ları seğirdi. Canını daha çok hangisinin sık-
...eğildi: Ona ebeveynlerini sormak için peşinden
...si mi, yoksa Adrian'dan böyle bir şey beklemiş olma-
...mi? "Eciş bücüş dinozorlar ve bileklik kopçaları dışında..."
Eskiz'in defterine göz attı. "Ne tür şeyler çizmeyi seviyorsun?"

Adrian düşüncelere dalmış, kendini kütüphanenin alt katının etrafına çalılar çizmeye kaptırmıştı. "Muhalifler için bir sürü alet ve silah çiziyorum. Zırh parçaları, kelepçeler, devriye gezerken işe yarayabilecek şeyler işte. Sadece bizim ekip için değil, herkes için çiziyorum. Yapabildiklerimiz konusunda çok büyük fark yarattı."

"Eminim yaratmıştır," dedi Nova, hissettiği içerlemenin sesine yansımaması için uğraşarak.

"Ama kendi halime bırakılınca," dedi Adrian. "Şehri çizmeyi seviyorum."

"Şehri mi?"

Kalemi bıraktı ve defterinin sayfalarını geriye doğru çevirdi. Bazı sayfalar boştu, Nova o sayfalarda gerçeğe dönüşmüş çizimler olup olmadığını merak etti. Adrian bir dizi karanlık, detaylı çizimlere gelince durdu. Nova'nın gördüğü,

keçeli kalemle yapılmış çizimlerin aksine bunlar karakalemle yapılmıştı. Adrian, Nova'ya çizim defterini verdi ve Nova nefesinin kesildiğini hissederek defteri nazikçe aldı.

İlk resim Harrow Körfezi'ndeki kumsala aitti, üstüne anıtsal Sentry Köprüsü'nün gölgesi düşmüştü. Kayalıklı kumsalda oturan bir çift, tek bir yağmurluğun altına sığınmış, birlikte gazete okuyordu.

Nova sayfayı çevirdi ve Ashing Tepesi'ni gördü. Anarşi Çağı sırasında tam bir uyuşturucu ve suç cenneti olan, gecekondularla, derme çatma evlerle dolu bir mahalleydi burası. Nova'nın bildiği kadarıyla hâlâ da öyleydi. Ama Adrian bu resimde, bitkilerle kaplanmış kaldırımın kenarlarında boy veren karahindibaları ve yonca toplayan üç çocuğu çizmişti.

Sayfaları çevirmeye devam ederken Broad Caddesi'nin köşesinde gitarını tıngırdatan bir sokak çalgıcısı gördü; adamın ayaklarının etrafında iki kocaman köpek kıvrılmış yatıyordu. Sonra, eski Sedwick Tiyatrosu'nun dışında bir bilet gişesinin resmini gördü. Tabeladaki çoğu ampul yanmıyordu ve duvarda hâlâ yıllar önceki bir müzikalin posteri duruyordu. Sonra, North Oldham Yolu'ndaki bitpazarını gördü. İnsanlar şehrin dört bir yanından, el örgüsü bebek eldivenlerinden tutun da bozuk saatlere, bahçede yetiştirilmiş sakızkabağına kadar birçok ürünü satmak için oraya gelirlerdi.

Nova bir sayfa çevirdi ve durakladı.

Etrafında alçak, taş bir duvar ve gür ağaçlar bulunan gölgeli bir dereye bakıyordu. Derenin ortasında yarı yarıya yosunla kaplanmış bir heykel duruyordu. Baştan aşağı uzanan upuzun bir pelerin giymiş, yüzünü tümüyle örten bir kukuleta takmış zarif bir figürdü. Pelerinli kişinin, karın hizasında görünmez bir hediye tutarmışçasına hafifçe araladığı

ellerinden başka hiçbir yeri görünmüyordu.

Nova soluğunu verdi ve resmi geçip sayfayı çevirdi. Defterin sonuna geldiğinde sayfaları tekrar çevirmeye başladı. "Bunlar olağanüstü."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Adrian. Çizimlerin olağanüstü olduğunu büyük ihtimalle o da biliyordu ama Nova oğlanın sesinde hafif bir utangaçlık hissetti.

"Bunları canlandırabilir misin?" diye sordu. "İstesen?"

Adrian başını iki yana salladı. "Bir şey çizerken onu canlandırmaya niyet etmeliyim. Yoksa sadece bir resim olarak kalır. Hem yapabilsem bile üstüne çizildikleri sayfadan daha büyük olmazlar. Süper süslü bir üç boyutlu çocuk kitabına benzerler." Durakladı. "Gerçi günün birinde gerçek boyutlu bir duvar resmi, canlandırabileceğim bir manzara resmi yapmak istiyorum. Bir süredir aklımdan geçirdiğim bir şey bu."

Nova tekrar heykel resminin sayfasını açtı. Başparmağını kukuletalı figürün etrafında gezdirdi. Çizgileri kirletmemek için parmağını havada tutmaya dikkat ediyordu. "Bu, Şehir Parkı'nda, değil mi?"

"Oraya gittin mi?"

"Ben küçükken annemle babam beni çocuk parkına götürürlerdi. Bir keresinde onlar fark etmeden yanlarından uzaklaştım ve kendimi burada buldum." Parmağını kukuletalı figürün korkutucu ama dingin bir biçimde durduğu sayfaya vurdu. "Annemle babam nihayet beni bulduklarında büyük bir panik içindeydiler ama heykeli sevmiştim. Sanki kimsenin bilmediği bir şeyi tesadüfen bulmuşum gibi hissetmiştim. Hatta şeyi hatırlıyorum..." Durakladı, parça parça anılar zihninde fırıl fırıl dönüyordu. Kaşlarını çatıp çizime baktı, sonra da başını iki yana salladı. "Gerçekten iyisin."

"Çok çalışıyorum," dedi Adrian, Nova'nın ona verdiği çizim defterini alırken. Kalemle oynadı ama sayfayı çevirmedi. "Ama benden ve olağanüstü eserlerimden bu kadar konuşmak yeter. Haftada elli altı saatlik boş zamanını değerlendirmek için ne tür hobilerin var?"

Nova kütüphaneye baktı. Saat gece yarısını epey geçmişti ve bina bir mezar kadar karanlıktı. Kaldırımdaki tek elektrik direği loş bir ışık yayıyor, yanıp sönüyordu. Öyle bir görünüşü vardı ki sanki Cronin, Anarşi Çağı sonrasında burayı işletmeyi tercih etmemiş ve kütüphane on yıldır kendi haline terk edilmiş gibiydi. Bu iyiliksever hareket karaborsa işleri için bir kılıf olsa da, bir değeri olmalıydı, değil mi?

"Çoğunlukla antrenman yapıyorum ve çalışıyorum. Bir de icatlar yapmaya çalışıyorum." Ona doğru yan yan bakıp bir gülücük attı. "Bazılarımızın bir şey çizip onu kullanma şansı yok. Biz gerçekten *icat etmek* zorundayız."

"Ben de bir şeyler icat ediyorum," dedi Adrian, kaleminin silgili tarafını hafifçe şakağına vurarak. "Zihnimde."

"Bu pek aynı şey değil."

Adrian'ın ağzı kulaklarına vardı.

"Galiba yıllar içinde bir sürü hobi edindim. Çoğu geçici oluyor ama kendimi oyalamak için yeni yollar bulmaya çalışıyorum."

"Ne tür hobiler mesela?"

"Bilmem. Bir ara örgüye merak sardım ama hiçbir zaman kırpık kırpık atkıların ötesine geçemedim. Sonra kuş gözleme, jonglörlük, nakış, astronomi..."

"Dur bir dakika, dur," dedi Adrian, gülerek. "Baştan alsana. Örgü mü? Cidden mi?"

"Örgü, değeri bilinmeyen bir sanat," dedi Nova, yüzünü

ifadesiz tutmaya çalışarak. Bu, on iki yaşındayken falan dört ay süren bir meşgale olmuştu. Ama otuz santimlik şişler gibi acımasız silahları taşıyabilme fikri kışlık bir şeyler örmekten daha çekici gelmişti.

"Bir de kuş gözlemi mi?" diye sordu Adrian.

"Evet, kuş gözlemi." O hobi Leroy'un fikriydi; Nova'nın sabrını, gizli hareket etme ve gözlem yeteneklerini geliştireceği konusunda ısrar etmişti. "Çoğunlukla körfez civarında yapıyordum. Bu bölgenin kırktan fazla su kuşu türüne ev sahipliği yaptığını biliyor muydun?"

"Aslına bakarsan," dedi Adrian, "su kuşu nüfusumuzun farkında değildim ama bu bilgiyi edindiğim iyi oldu."

"Lafın ne zaman oraya geleceği hiç belli olmaz."

Adrian'ın ağzı yine kulaklarına vardı ve Nova, kocaman gülümsediğinde oğlanın yanaklarında hafifçe gamzeler belirdiğini fark etti.

Nova yutkundu.

"Tamam, başka ne demiştin? Jonglörlük müydü?"

Nova o anda bile, Ingrid'in, jonglörlüğün el çabukluğundan dengeye ve el göz koordinasyonuna kadar sağladığı fiziksel faydalar hakkında konuştuğunu duyabiliyordu.

"Aslında jonglörlükte epey iyiydim," dedi Nova.

"Sana birkaç lobut çizsem bana bir gösteri yapar mısın?"

"Hayır."

"Birkaç eşarba ne dersin? Top? Meşaleler?"

Nova gülümsemesini saklamakta güçlük çekerek başını çevirdi. "Çok önemli bir görevdeyiz, biliyorsun. Dikkat dağıtan biri olmayı hiç istemem."

"Peki. Vazgeçiyorum ama şimdilik. Bahsettiğin diğer şey neydi?"

"Astronomi."

"Doğru. Bunu anlarım bak. Bütün gece ayakta olduğun için muhtemelen yıldızları seyrederek epey zaman geçiriyorsundur."

Nova başını kaldırıp binaların arasından göğü süsleyen birkaç parlak yıldıza baktı. Gökyüzü hakkında bir şeyler öğrenmeyi istemesinde, geceleri gökyüzünü büyüleyici bulması dışında gizli bir neden yoktu. Çocukluğunda gökyüzünün yıldızlarla dolu olduğunu hatırlıyordu. Bugünlerde yıldızları görmek daha zordu çünkü şehrin enerji nakil şebekesinin çoğu tamir edilmişti.

Elektriği seviyordu ama bazı geceler Samanyolu'nu görmek için neredeyse her şeyi verebilirdi.

Nova hâlâ yıldızlara bakıyordu ki arkasındaki Ruby uykusunda mırıldanmaya başladı. Nova sadece *sana bir sıfır gösteririm* sonra da *güveç* gibi bir şey dediğini duydu. Arkasına bakınca Ruby'nin yan dönerek fetüs pozisyonu aldığını, başının yastıktan Oscar'ın uzanmış koluna kaydığını gördü.

"Onlar şey mi?" diye sordu Nova, uykudaki arkadaşlarını işaret ederek.

"Hayır," dedi Adrian, tekrar çizim defterinin sayfalarını çevirerek.

"Ama birbirlerinden hoşlanıyorlar mı?"

"Söylemek zor." Kütüphanenin eskizini buldu ve bir kez arkaya baktı, arkadaşlarını görünce bakışları merhametli bir hal aldı. "Oscar'ın ondan hoşlandığından neredeyse eminim, ama sanırım bir şey yapamayacak kadar çok korkuyor. Ruby'ye gelince, haberi yokmuş gibi davranıyor ama gerçekten öyle mi, merak ediyorum." Kalemini kâğıda vurdu. "Peki ne için antrenman yapıyorsun?"

"Nasıl?"

"Zamanının çoğunu antrenmanla geçirdiğini söyledin. Ne için?"

Ellerinin üstünde arkaya yaslandı. Ne için mi antrenman yapıyordu? Muhalifleri ortadan kaldırmak için. Ailesinin ölümünün intikamını almak için. As'ın hayalinin, yani bütün insanların özgür olabileceği bir dünyanın bir gün gerçekleştiğini görmek için. İnsanların kötü çeteleri ya da Konsey tarafından hayvan sürüsü gibi yönetilmediği bir yer için. Dâhilerin sürekli haksızlığa ve kötülüğe maruz kalmadığı, tıpkı Anarşi Çağı'nın öncesi gibi bir yer için.

Anarşistlerin gün yüzüne çıkmaktan ve en ufak adımlarında cezalandırılmaktan korkmayacağı bir dünya için.

"Bunun için, sanırım," diye fısıldadı, bilekliğinin işlemelerini okşayarak. "Muhalif olmak için."

Adrian başını öne salladı, bunun antrenman yapmak için son derece makul bir sebep olduğunu düşünürcesine. "Beklediklerini bulabildin mi bari?"

Nova gülümseyerek tekrar Oscar ve Ruby'ye baktı ve Ruby'nin salyasının aktığını gördü. "Şimdiye kadar tüm beklentilerimi aştığını itiraf etmeliyim."

Tekrar pencereye dönünce incecik hilal şeklindeki ayın kütüphanenin üstünden yükselmiş olduğunu gördü. Sabahın ikisi olmuştu herhalde.

"Bilekliği özel kılan ne?"

Nova eğilip baktı. Yine bileklikle oynamaya başladığını fark etmemişti. "Ha. O, annemindi." Genzini temizledi. "Bu arada sağ ol. Tamir ettiğin için."

"Benim için bir zevkti," diye mırıldandı Adrian. Uzandı, parmaklarını bilekliğin üzerinde dolaştırdı ve boş yuvayı inceledi. "Taşa ne oldu?"

Nova elini çekip kucağına koydu. "Bana geldiğinde öyleydi," dedi, küçük mutfak masalarının üstünde bırakılmış bilekliği gözünde canlandırarak. As, Nova'yı daireden dışarı taşırken bilekliği de almış, David'in bir eserinin daha çetelerin eline düşmesine izin vermemişti.

Nova'nın midesine kramp girdi. "Sen yorulmadın mı?" diye sordu Adrian'a.

Adrian konu değişince gözlerini kırpıştırdı ama şaşkınlığı hemen yerini masumiyete bıraktı. "Çok değil. Daha önce de gece devriyesinde çalıştım. Ayrıca, sen aşağı inmeden hemen önce şu enerji içeceklerinden birini içmiştim."

"Git de biraz dinlen." Nova bacaklarını masaya koydu, hiç ama hiçbir şey olmazken bağdaş kurup sokağı ve zifiri karanlık pencereleri izledi. "Bunun için buradayım, değil mi?"

"Biliyorum ama bir şey kaçırmak istemiyorum."

"Neyi kaçıracaksın ki?" dedi Nova, eliyle kütüphaneyi işaret edip.

Adrian kaşlarını çattı.

Bu sefer daha katı bir tavırla, "Adrian," dedi Nova. "Bunu halledebilirim. Eğer uyumazsan hiçbir işe yaramazsın, o yüzden..." Örtüyü işaret etti.

Adrian iç çekti ve pes ederek ellerini havaya kaldırdı. "Öyle olsun. Ama şüpheli bir şey gördüğün anda beni uyandıracaksın, tamam mı?"

Nova içini çekti, şakacıktan öfkelenmiş gibi yaptı. "Ne sanıyorsun beni, amatör falan mı?"

Adrian örtünün üzerine uzandı, ellerini başının arkasına koyup yastık yaptı. "Dikkatli ol, Uykusuz. Sen Muhalif olalı daha üç gün bile olmadı."

Nova pencereye geri döndü. Camda kendi yansımasını

görebiliyordu ve dudaklarında oynaşan hafif tebessüm onu gafil avlamıştı. Dikkatini kütüphaneye verdi, Adrian'ın hiç sorgulamadan inanacağı, herhangi bir Muhalif'in mutlak doğru sayacağı o sözleri söyledi.

"Evet, ama bazen bütün hayatım boyunca Muhalifmişim gibi hissediyorum."

Nova içindeki kahkahayı gizlemek için gözlerini kapattı. Söyledikleri kulağa korkunç derecede saçma geliyordu ama söyleyiş tarzıyla gurur duyuyordu. Neredeyse kendi bile inanacaktı.

Yanıt olarak zekice bir yorum gelmesini bekledi ama hiç yanıt gelmedi.

Kaşlarını çattı. Biraz daha bekledi.

Ama sadece derin bir nefes duydu.

Nova dönüp omzunun üzerinden geriye baktı. Ağzı şaşkınlıktan bir karış açık kaldı.

Adrian *uyumuştu bile.*

"Iyy. Sen de onlardansın." İç çekerek kollarını bacaklarına doladı, çenesini dizine koydu ve gözlerini terk edilmiş ofisin ötesindeki karanlık dünyaya dikti. Sanki çok kolay bir şeymiş gibi hemen uykuya dalıveren insanlara her zaman çok şaşırmıştı. Sanki ruhlarında acı ve içerlemenin yükünü taşımıyorlardı. Sanki kalpleri ve zihinleri öyle kolayca huzura erebiliyordu.

Bir süre sonra, Adrian'a gerçekten uyuyor mu diye bakmak için cesaretini topladı. Bakışları ilkin düzenli bir şekilde inip kalkan göğsüne takılınca yüzünü astı, dikkatini atletik vücudundan bileklerinden çaprazladığı ayaklarına, oradan tekrar yüzüne çevirdi. Adrian gözlüğünü çıkarmış, düzgün bir şekilde katlayıp duvarın dibine koymuştu. Yüzü

gözlüksüzken farklıydı. Daha açık, daha dingindi. Gerçi, bunun sebebi uyku da olabilirdi.

Bunun bir klişe olduğunu biliyordu ama gözlük gerçekten de Adrian'a bir çalışkanlık havası veriyordu. Bir sanatçı havası. Gözlüksüz de şeye, süper kahramana benziyordu.

Hem de çok yakışıklı bir süper kahramana.

Nova'nın yanakları al al oldu; düşüncesinin gittiği yönü anlayınca dehşete kapılmıştı ve apar topar pencereye döndü, ona bir saniye daha bakmamaya yemin etti.

Yeminini tutmak kabullenemeyeceği kadar zor gelmişti ona, ama yine de tuttu. Derin nefes seslerini; arkadaşlarının uyurken, uykularında dönerken ve uyumaya devam ederken ara sıra çıkarttıkları hışırtıları ve huzurlu iç çekişleri; şehirden gelen uzak bir sireni, birkaç blok ötede kükreyerek canlanan bir motosikleti dineldi.

Hayatın en kısa gecesi sayılmazdı ama en uzunu da değildi.

Kütüphanenin içinde herhangi bir etkinlik belirtisi aradı ama durgunluktan ve karanlık pencerelerden başka hiçbir şey yoktu. Böyle olması da iyiydi. Ingrid ve Kütüphaneci'nin yasa dışı kanıtları ortadan kaldırmak için tam bir günleri olmuştu. Artık sabaha kadar beklemekten başka yapacak bir şey yoktu. Sabah olunca Nova, Muhalifleri içeri girmek için yüreklendirebilir, Kütüphaneci de saklayacak hiçbir şeyi olmadığını kanıtlayıp bu soruşturmadan kurtulabilirdi.

Nova bu işi bitirmek için sabırsızlanıyordu. Ümitsiz bir gözetleme görevine çıkmış bir devriye ekibiyle oturmaktan başka yapacağı işler vardı. Karargâhta araştırması gerekenler, açığa çıkarması gereken gizemler, emin olması gereken zayıflıklar vardı ve bunların hiçbirini burada yapamazdı.

Nihayet gökyüzü siyahtan laciverte, sonra da safir rengine dönüştü. Çok yakından tanıdığı bir geçişti bu. Pencere kuzeye bakıyordu, o yüzden gün doğumunu görme umudu yoktu. Fakat bulutların ağır ağır aydınlanışından, sokaktaki gölgelerin uzamaya başlamasından ve kütüphanenin camlarının sabahın ışığıyla bir anda parlayışından bunu sezmişti.

Saat tam sekizde, penceredeki KAPALI işareti AÇIK işaretine döndü. Nova levhayı kimin çevirdiğini görememişti; Narcissa mıydı, yoksa bizzat Gene Cronin mi?

Dokuz dakika sonra kütüphanenin ilk ziyaretçisi geldi. Gökte hiç yağmur bulutu olmadığı halde başına plastik yağmurluğunun kukuletasını geçirmiş olan, kalın kitaplarla dolu bir sepet taşıyan yaşlı bir kadındı bu.

Nova çalışma masasından aşağıya indi ve ayağının ucuyla Adrian'ı dürttü. "Hey, Eskiz."

İlk uyanan Ruby oldu. Oscar'ın kolunun belinde olduğunu görünce irkildi. Onu hemen üstünden itip doğruldu, siyah beyaz saçlarını yana attı. Ardından Oscar'la Adrian da uyandılar. Adrian, Nova'yı görüp de nerede olduklarını anımsayınca ayağa fırladı.

"Bir şey mi oldu?" dedi, elleriyle yeri yoklayıp gözlüğünü ararken. Gözlüğünü açıp taktı, gözlerini kırpıştırarak Nova'ya baktı. "Bir şey mi gördün?"

"Evet," dedi Nova, masaya sırtını yaslayarak. "Kütüphane açıldı. İçeri bir sürü kitap taşıyan yaşlı bir kadın girdi, ama içimden bir ses paltosunun içine makineli tüfek gizlemiş olabilir, diyor."

Adrian gözlerini kırpıştırarak ona bakmaya devam etti ve Nova onun sol gözünün kirpiklerinde beyaz bir toz tanesi gördü. Annesi "uyku tozu" derdi buna. Nova gözlüğü kaldırıp

parmağıyla Adrian'ın kirpiklerini temizlemek için çok acayip bir dürtü hissetti.

"Şaka yapıyor, değil mi?" dedi Oscar, tutulan omzunu ovuşturarak.

Nova ona baktı. "Evet."

Dışarıdan gelen bir kıkırdama seli hepsini pencereye topladı. Aşağıdaki sokakta üç minibüs dolusu küçük çocuk tek sıra halinde kütüphaneye giriyordu. Ya anaokulu ya da ilkokul gezisi olmalıydı.

Son çocuk ve öğretmenleri de büyük ana kapıdan girene kadar arkalarından baktılar.

"Eh," dedi Ruby, ellerini birbirine vurarak. "Zaten ilk gecemizde gerçekten bir şey yakalamayı ummuyorduk, değil mi? Yani, bu yasa dışı anlaşmalar kim bilir hangi sıklıkta gerçekleşiyordur."

Nova bakışlarını üç Muhalif arasında dolaştırdı. "Gerçekten planımız bu mu? Sonsuza dek her gece burayı mı gözetleyeceğiz? Ya hiç kimseyi yakalayamazsak? Ya onun karaborsa müşterileri ara sokaktakini değil de başka bir girişi kullanıyorsa? Pekâlâ gizli bir yer altı tüneli de olabilir ya da sadece bir fikir ama kaçak silah satmıyorsa ve tüm bunlar zaman kaybıysa?"

"Bunlardan herhangi birine karar vermek için henüz çok erken," dedi Adrian.

"Peki, başka bir şey denemeden önce buna ne kadar devam edeceğiz?" diye ısrar etti Nova.

Adrian ağzını açtı ama tereddüt etti.

"Şey," dedi Ruby, "en azından bir geceden daha fazla."

Nova pencereyi işaret etti. "Bak, burada yeni olduğumu biliyorum ve belki bunu söyleyecek kadar bilgi sahibi değilim

ama terk edilmiş bir ofis binasından, kapalı bir halk kütüphanesini her gece gözetleyerek pek bir şey öğrenebileceğimizi sanmıyorum. Bana kalırsa, içeride yasa dışı bir şeyler dönüp dönmediğini anlamanın tek yolu içeri girmek."

Adrian başını iki yana salladı. "Konsey çok netti. Elimizde yasa dışı etkinlik kanıtı olmaksızın arama yapamayız."

"O halde içeri girip kanıt bulalım. Orası kütüphane yahu. Halka açık. Girersek kuralı çiğnemiş olmayız ki..."

Sözün gerisini getiremedi, gözü aşağıdaki sokakta duran yalnız bir figüre takılmıştı. Nefesi kesildi.

Hemen gözünü kaçırdı ama çok geçti. Adrian onun bakışlarını takip etti ve şaşkınlıktan ağzı bir karış açık kaldı.

"On ikiden vurduk," diye fısıldadı.

"Ne? Ne var, ne oluyor?" dedi Ruby, Oscar'la birlikte pencereye iyice yanaşırken.

"Şuradaki kadını gördünüz mü?" dedi Adrian, sokağın karşısına geçip kütüphanenin gölgesine saklanan kadını takip ederek. "Onun Ingrid Thompson olduğuna kalıbımı basarım. Fünye."

Nova, kütüphanenin ön basamağında durup arkasına göz atan Ingrid'e bakarak yutkundu. Muhtemelen Muhalifler onu iyice görebilsin diye yapmıştı bunu, ama içeriye sinsice girerken ekstra şüpheli görünmesine yol açıyordu.

Adrian iletişim bilekliğini ağzına götürdü. "Eskiz'den Konsey'e. Anarşist Fünye'nin biraz önce Cloven Cross Kütüphanesi'ne girdiğine tanık olduk. İçeride siviller var. Tahliye ekibi talep ediyoruz. Biz bölgeyi güvenceye alacağız."

"Tahliye ekibi mi?" dedi Nova, Ingrid'in aklından neler geçtiğini kestirmeye çalışırken Adrian'a aval aval bakıyordu. Ingrid'in yapması gereken son şey Gene Cronin'in karaborsada

iş çevirdiğine dair *gerçek* bir kanıt vermekti. Bir Anarşistin kütüphaneye girdiğini görmek kanıt olmayabilirdi ama Cronin'in masumiyetini kanıtlamaya da pek faydası dokunmazdı.

Ama Ingrid'in bir planı olmalıydı. Nova'nın orada olduğunu biliyordu. Ona rağmen ekibi içeri getirmesini mi istiyordu?

"Tahliye ekibi Fünye'nin ve belki Kütüphaneci'nin peşinden gidecek," dedi Adrian. "Belki takviye de getirirler. Fünye neredeyse on yıldır aktif değildi ama bir zamanlar patlamaya hazır olmasıyla tanınırdı."

Nova birden nefes aldı, kapalı kütüphane kapılarına bakarak. Ingrid her ne düşündüyse görevde sadece üç Muhalif olduğunu planlamıştı. Planı her ne idiyse muhtemelen bir tahliye ekibini hesaba katmamıştı.

"İçeri girmeliyiz," dedi Nova.

Ruby dönüp ona baktı. "Ne?"

"Fünye bomba yapıyor, değil mi? Koca kütüphaneyi birkaç saniye içinde havaya uçurabilir. Ya Cronin'le kavgaya tutuşursa ya da başka bir şey onu tetiklerse? İçeride çocuklar var. Hiç kimsenin zarar görmesini göze alamayız!"

Diğerleri bakıştı, birkaç saniye öncesine göre çok daha endişeliydiler.

"Bizden beklenen destek çağırmamızdı," dedi Adrian ama söylediklerine çok da inanmıyor gibiydi. "Müdahale etmemiz beklenmiyor."

"O, sadece biz ve Kütüphaneci söz konusuyken öyleydi," dedi Nova. "Ama işler değişti. Şimdi işin içinde bir de Anarşist var. Ya bu, ikisini de suçüstü yakalamak için tek fırsatımızsa?"

Adrian onlara teker teker baktı, kaşları kararlılıkla çatılmıştı. "Birincil önceliğimiz sivillerin güvenliğini *sağlamak*..."

"Ama içeri girip insanlara dışarı çıkmalarını söylersek,"

dedi Oscar, "Kütüphaneci peşinde olduğumuzu anlayacaktır."

"Muhtemelen Fünye'yi de korkutacaktır," dedi Ruby.

Adrian, pencerelerden yansıyan güneş ışığıyla büyülenmişçesine, bitmek bilmeyen bir dakika boyunca aşağıdaki kütüphaneye baktı. "Birincil önceliğimiz siviller," diye tekrarladı. "Kütüphaneci'yi ve Fünye'yi bulacağız ve yardım gelene kadar onları orada tutacağız. Mümkünse şiddete başvurmayacağız ve paniğe yol açmayacağız." Kararlı bir ifadeyle başını kaldırdı.

"İşte şimdi oldu," dedi Oscar, bastonunun tepesini kavrarken parmaklarının arasında incecik, gri bir duman tutamı dolaşmaya başlamıştı. "Hadi, gidip süper kahramanlık yapalım!"

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Meşe kapılar arkalarından gürültüyle kapandı ve Adrian kendini deri ciltlerin, hassas sayfaların aromasıyla ağırlaşmış bir havayla sarmalanmış halde buldu. Giriş holünde durdu, kütüphanenin girişini ve ilerideki lobiyi inceledi. Daha önce bu kütüphaneye hiç gelmemişti. Bölgeyi kolaçan ederken içeri girmediği için hayıflanıyordu. Bunu yapmış olsa, yerleşim planı ve çıkışlar hakkında çok az şey bildiği bir yere bodoslama girdiği için kendini bu kadar savunmasız hissetmezdi. Kütüphaneye mesai saatleri içinde gelip dikkatleri üstüne çekmeden çalışabilirdi...

Sorun şu ki babaları nedeniyle tanınması büyük olasılıktı.

Acele etmeyip olabildiğince fazla şey gözlemledi. Giriş holünde, her birinin içinde mermer birer heykel duran iki niş vardı. Soldaki heykelde soylu bir âlim, bir elinde kitap tutuyor, diğer elini kitap ona evrenin sırrını bahşetmişçesine şaşırarak kaldırıyordu. Diğer nişteyse uzun kuş tüyü bir kalemle düşüncelerini bir deftere geçiren bir kâtip heykeli vardı.

Yıpranmış tahta döşemeler merkezi bir lobiye uzanıyor-

du, bir zamanlar buraya vidalanmış olan müdür masasının izi hâlâ seçiliyordu. Bir köşede ucuz bir banket masası duruyordu. Etrafı duvardaki koyu renk ahşap lambriyle ve odaya ulaşabilen azıcık güneş ışığını yansıtan büyük, antika bir aynayla çevriliydi. Akıllıca yerleştirilmiş tavan pencerelerinden gelen ışık huzmeleri içeride dolaşan tozları aydınlatıyordu.

Adrian bir eliyle arka cebinden boya kalemini çıkarıp içgüdüsel olarak sıkarak ilerledi. Yanındaki Nova, eline meraklı bir bakış attı, sonra da sataşırcasına Adrian'a baktı.

Adrian bakışlarını kaçırdı. Elindeki bir tabanca ya da bıçak olmayabilirdi ama yine de sahip olduğu en etkili silahtı.

Tabii dövmeler sayılmazsa.

Masaya yaklaşırken dişlerini sıktı. Lobideki tek kişi, bir tabureye oturmuş, ellindeki aşk romanıyla transa geçmiş gibiydi. Kız, ondan en fazla bir iki yaş küçüktü ve kızıl saçları, kalın bir örgü halinde bir omzundan aşağı iniyordu.

"Pardon," dedi Adrian, sesi kendine bile aşırı kibar gelmişti.

Ama kız başını kaldırıp bakmadı bile. Sadece masaya uzanıp kitap ödünç alma formunu ona doğru itti.

Adrian genzini temizledi ve bu defa duyarlı bir vatandaş değil de bir Muhalif gibi konuşmaya çalıştı, bir süper kahraman gibi. "Fünye için geldik."

Kız başını hızla kaldırdı. Gözlerini kırpıştırarak Adrian'a, sonra da diğerlerine baktı. Bakışları en uzun süre Nova'ya takılıp kaldı; uzun, açık renk kirpiklerini, griye çalan gözlerinin üstünde kırpıştırdı. Dudaklarını aralayarak Adrian'a döndü ve "Affedersiniz?" diye ciyakladı.

"Fünye," dedi Adrian tekrar. "Onun en fazla on dakika önce içeriye girdiğini gördük. Nerede?"

Kız ağzını açıp kapadı. Gözlerini bir kez daha Nova'ya çevirip sonra kaçırdı. "Siz şey değil misiniz..." Afallamış bir halde tekrar Nova'ya baktı. "Onlar Muhalif mi?"

Bu gerçek bir soru değildi. Adrian, üstlerinde üniformaları olmadan kızın bunu nasıl anlayabildiğinden emin değildi. Belki de bazılarını medyadan tanıyordu. Belki de kendilerine özgü bir *havaları* vardı.

Ama tuhaf olan şey, kızın Nova'ya bakma şekliydi, neredeyse onu tanıyormuş gibi bakıyordu.

"Kesinlikle öyleyiz," dedi Nova, sesinde aşırı bir özgüvenle. "Muhalifiz. Hepimiz. Cesur, gözü pek ve şey..."

"Adiliz," diye fısıldadı Ruby.

Nova başıyla onayladı. "Evet, buydu. Şimdi bize onun yerini..."

"Başımız belada mı?" dedi kız, kitabı hızla kapatıp karnına bastırarak. Elleri kapaktaki üstü çıplak bir adamın çoğunu örtüyordu. "Biz hiçbir şey yapmadık, yemin ederim. Yine o yemek kitabını stokladığımız için mi? Çünkü bize söylenene göre buna hakkımız..."

"Fünye," dedi Adrian, bu defa daha etkili bir şekilde. "Oyalanmayı bırak da bize onun nerede olduğunu söyle."

Kız duraksadı. Bir kez daha Nova'ya baktı ve bu defa Adrian kaşlarını çatıp kızın bakışlarını takip etti. Nova, Adrian'a döndü ve görünüşte onun kadar şaşırmış gözükerek omuz silkti.

"Onun... Onun kim olduğunu bilmiyorum," diye kekeledi kız. Yüzü artık pancar gibi kıpkırmızı olmuştu ve Adrian, bunun okuduğu şeyle ilgisi olup olmadığını merak etti. "Üzgünüm. Size yardımcı olamam."

"Şu boylarda bir kadın," dedi Adrian, ifadesiz bir şekilde Ingrid'in boyunu göstererek. "Bir sürü kol bandı var ve hava-

dan patlayıcı yapabiliyor. Tanıdık geldi mi?"

Kız özür diler gibi hafifçe gülümsedi. "Pek sayılmaz?"

"Peki ya Kütüphaneci," dedi Oscar, masaya yaklaşarak. "O nerede?"

"O... Şey... Arka tarafta," dedi kız, dikkati yine dördü arasında gidip gelerek. "Yeni başvuru kaynaklarının kataloğunu yapıyor."

"Bizi ona götür," dedi Adrian. "Hemen."

"Ah, oraya gidemezsiniz," dedi kız. "Rahatsız edilmeyi sevmez."

Adrian dişlerini gıcırdattı. Saatin tik taklarını, kalbinin sabit bir şekilde güm güm atması gibi hissedebiliyordu. Her geçen saniye, Fünye'nin kaçma ve her şeyden önce de Gene Cronin'in o kötüyü buraya getiren şeyi saklama riskini arttırıyordu.

"Yine de onu rahatsız et."

Kız ağzını açtı, itiraz etmeye hazırlandı, sonra yine Nova'ya baktı ve tereddüt etti.

Genzini temizledi ve başını öne salladı. "Hemen."

Tabureden aşağı kayarak indi, arkasını döndü ve yürüdü. Masanın etrafını dönmek, kapılardan birine ya da iki adım ötesindeki merdivenlere gitmek yerine, dosdoğru, arkasındaki duvarda asılı koskoca aynaya yöneldi. Parmaklarını yüzeyine bastırdığı ayna sanki dikey duran bir havuzun yüzeyine değmişçesine dışarı doğru dalgalandı. Sonra kız hiç oyalanmadan aynanın içine girdi.

Hepsi orada durup uzun süre kendi şaşkın yansımalarına baktılar.

Sessizliği ilk bozan tabii ki Oscar oldu. "Bu," dedi, işaret ederek, "süper bir numara." Masanın etrafından dolaştı, parmak eklemleriyle aynaya hafifçe vurdu, sonra da arkasında

gizli bir geçit gibi bir şey olmadığından emin olmak için duvardan çıkarıp arkasına baktı. "Süper."

"Bir kez bununla ilgili bir şeyler duyduğumu hatırlıyorum," dedi Ruby. "Aynalardan geçebilen kız. Onun neden Muhalif olmak için başvurmadığını merak ettiğimi hatırlıyorum. Sonunda bunun sadece söylenti olduğunu düşünmüştüm."

"Sorun şu ki," dedi Adrian, keçeli kaleminin arkasını hafifçe masaya vurarak, "onun nereye gittiğini, Kütüphaneci'yi getirip getirmeyeceğini ya da ikisinin de kaçıp kaçmayacağını bilmiyoruz." Kaşlarını çatarak etrafına baktı.

Adrian ana lobiden, sağında bir okuma odası olduğunu görebiliyordu. Masaların arasına kısa kitaplıklarla dergi rafları serpiştirilmişti. Duvar bir uçtan diğerine raflarla kaplıydı, sadece aralarda birkaç raylı merdiven ve kir pas içinde, genişçe bir pencere vardı. Sol taraftaysa sıra sıra ince raflar diziliydi. Arada bir, çocukların o taraftan gelen kıkırdamalarını duyabiliyordu.

"Ruby, Nova, çıkışları belirlemeye başlayalım," dedi, ikinci kata çıkan merdivenleri incelemek için dönerek. Yer yer yıpranmış bir halıyla kaplı olan merdivenlerin tahta basamakları neredeyse ortaya çıkmıştı. "Kütüphaneci ya da Fünye şu anda kaçmaya çalışıyor olabilir."

"Kaçmak mı?" dedi temkinli ve aksanlı bir ses. "Bilmeden kaçmam gereken bir tuzağa mı düştüm yoksa?"

Adrian dönünce okuma odasının kapısında kambur bir adamın durduğunu gördü. Beyaz, sivri bir sakalı ve karışık, beyaz saçları vardı. Ayağında ayakkabı yoktu ve çorapları delikti. Pantolonu ve hırkası kırış kırıştı ve sıska bedeninden sarkıyordu. Teniyse öyle soluktu ki adam sanki hayatında hiç güneşe çıkmamış gibiydi.

Adrian iyice doğruldu. "Sen, Kütüphaneci misin?"

"Evet, *kütüphanecilik* yapıyorum."

"Gene Cronin misin?"

Adam, Adrian'a baktı. Dudaklarının kenarları, sanki gülümseyip gülümsememe kararsızlığıyla seğiriyordu. "Torunum bana benimle konuşmak isteyen Muhalifler olduğunu söyledi." Adam güldü ama huzursuz bir kahkahaydı bu. "Bana eşek şakası yapıyor sanmıştım. Ama gerçekten buradasınız. Tahmin etmem gerekirdi. Narcissa şaka yapmayı benim kadar sever." Dudakları pes etti ve endişeli bir ifadeyle aşağıya doğru kıvrıldı. "Bu zevki neye borçluyum acaba?"

"Dakikalar önce, tanınan bir Anarşist olan Fünye'nin bu kütüphaneye girdiğini gördük," dedi Adrian. "Ve onunla yaptığınız işlerin tamamen kanunlara uygun olmadığına inanmak için nedenlerimiz var."

"Fünye!" diye bağırdı Kütüphaneci, bakışlarını Adrian'dan diğerlerine çevirip hızlıca taradı. "Anarşistler mi? Onlarla on yıla yakın bir zamandır bir ilgim kalmadı." Elini başına uzattı ve söz dinlemeyen bir tutam saçını düzletmek için bir süre uğraştı ama elini indirir indirmez saç tutamı yine havaya kalktı. Saçı yandan tuhaf bir şekilde sarktı, sonra adam uzanıp eklemleri ağrıyana kadar avucunu başına bastırdı. "Muhaliflerin şimdi bile bana güvenmeyi reddetmeleri ağırıma gidiyor. Konsey vergilerini ödüyorum. Konsey'in kurallarına uyuyorum ve her şeyin ötesinde, bu topluma büyük bir hizmet sunuyorum." Lobiyi işaret etti. "Gatlon'un şehir sınırları içinde sadece dokuz tane faal halk kütüphanesi olduğunu biliyor musunuz? Eskiden bu sayı yüzün üstündeydi. Dokuzu da bilginin ve bilgeliğin serbestçe dağıtılmasını ve paylaşılmasını sürdürmeye fedakârca hayatlarını adamış, benim

gibi insanların sayesinde yaşıyor. İnsanların bunlara, *kitaplara* erişebilmesi için. Bu arada, sizin o sevgili Konsey'iniz eski bilginlerin eserlerine saygı göstermek adına, toplumun aydınlanmasını sağlamak adına ne yaptı?"

Adrian kaşlarını çattı, ilk başta Kütüphaneci'nin gerçekten bir cevap isteyip istemediğinden emin olamadı. "Okulları yeniden açtılar," dedi, bunun yeterince açık olması gerektiğini düşünerek. "Oysa sen yıllar boyunca, insanları çaresiz ve cahil bırakmak isteyen kötülere silah sağladın."

Nova yanında kaskatı oldu. Adrian, Nova'ya baktı ve yüz hatlarında bir anlık bir şey gördü; öfke ya da inkâr. Ama geldiği gibi aynı hızla kaybolmuştu.

Nova katı bir tavırla, "Bize saklayacak *hiçbir şeyinin* olmadığını mı söylüyorsun?" derken gözünü Kütüphaneci'den hiç ayırmadı.

Gene Cronin dudaklarını öyle bir büzdü ki dudakları da sakalı gibi bembeyaz kesildi. Sonra da burnundan soludu. "Elbette saklayacak hiçbir şeyim yok. Anarşi Çağı'nda sağ kalabilmek için ne yapmam gerekiyorsa onu yaptım. Artık hayatımı daha barışçıl yollarla sürdürüyorum."

"Buna Fünye gibi kötülerle özel toplantılar yapmak da dâhil mi?" diye sordu Adrian.

"Yanılıyorsun," dedi Cronin. "Fünye'yi de başka herhangi bir Anarşisti de," adamın bakışları Nova'ya doğru kaydı, "çok uzun süredir hiç görmedim."

"O zaman etrafa şöyle bir bakınsak itiraz etmezsin, değil mi?" dedi Adrian.

"Burası bir halk kütüphanesi, dedi Cronin. "Gezmek daima teşvik edilir."

Adrian kalemini daha bir sıkı tuttu. "Belki bize halka

açık olmayan yerlerde de bir tur attırırsın. Tabii, söylediğin gibi saklayacak hiçbir şeyin yoksa."

Cronin başını yana eğdi. "Büyük bir zevkle." Lobiden merdivene doğru yürüdü, üç basamak tırmanmıştı ki Adrian onu durdurdu.

"O taraftan değil," dedi.

Cronin dönüp baktı.

"Bu binanın bir bodrum katı var, değil mi? Oradan başlayalım."

Kütüphaneci'nin yüzü ifadesiz bir hal aldı. "Bodrumda kalorifer kazanı ve tarihi geçmiş yayınlar dışında bir şey yok."

"O zaman hızlı bir tur olacak," dedi Adrian.

Burun delikleri kabaran Cronin basamakları indi ve doğudaki odanın yolunu tuttu. Bir çift yüksek kitaplık ve çalışma masalarıyla dolu bir koridordan geçerek onu takip ettiler. Adrian karşı köşede taştan bir şömine gördü, ama ateş yanmıyordu. Şöminenin önünde genç bir adam yere bağdaş kurup oturmuş, etrafına toplanmış çocuklara resimli bir kitap okuyordu.

Manzarayı görünce Adrian'ın kanı dondu. Diğerlerine göz attı ve aynı kaygıyı Ruby ile Oscar'ın yüzlerinde de gördü. Ancak, Nova bakışlarını kararlı bir şekilde Kütüphaneci'nin sırtına dikmişti.

Henüz kimseyi telaşlandırmaya gerek yok dedi kendi kendine. Ama yine de...

"Duman Perdesi," diye fısıldadı. "Sen burada kal. İlk tehlike belirtisinde kütüphaneyi boşalt."

Oscar ona baktı, dışarıda bırakıldığı için duyduğu can sıkıntısını belli etmeden başını salladı ve sıra sıra kitaplıkların arasına girip gözden kayboldu.

Cronin, onları, üzerinde SADECE PERSONEL yazılı bir

kapıya götürdü ve cebinde anahtar aradı. Kapıyı açınca daracık bir merdivenden bodruma indiler. Burada hava daha ağır ve rutubetliydi, küflenmiş kâğıt kokusu her yanı kaplamıştı.

Cronin genzini temizledi ve en son basamağa ulaşınca kenara çekilip diğerlerinin odaya girip etrafa bakmalarına izin verdi. Burası da kitaplıklarla doluydu ama yukarıdakilerden daha sık olacak biçimde yerleştirilmişlerdi. Bazılarının arasında geçecek yer bile yoktu. Her karış boşluk kitap doluydu. Kitaplar, rafları dolduran diğer kitapların üzerine yığınlar halinde dizilmiş, bu da rafların ağırlıktan bel vermesine yol açmıştı. Köşeler, rüzgârın biriktirdiği karlar gibi kitaplarla dolmuştu. Çalışma masalarının altları da üstleri de kitap doluydu. Cildi parçalanmış, sayfaları buruşmuş kitaplar, koridora taşan bir yığın halinde gelişigüzel fırlatılmıştı.

Duvarın dibine tek bir masa yaslanmıştı. Üzeri yiyecek paketleriyle ve dosyalarla kaplıydı. Yanında, ucuz mağazaların soyunma kabinlerindekine benzeyen yalın bir boy aynası duruyordu. Buna karşılık, aynalardan geçen kız -adına Narcissa demişti- görünürlerde yoktu.

Hemen yakındaki kısa bir beton merdiven, üstünde ÇIKIŞ yazılı bir kapıya uzanıyordu. Adrian bunun büyük olasılıkla, bütün gece gözetledikleri arka sokağa açılan yan kapı olduğunu düşündü.

"İşte karşınızda," dedi Kütüphaneci, kitap yığınından bir kitap alıp kırışmış sayfalarını şefkatlice düzelterek. "Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı? Belki de Konsey üyeleri boş zamanlarında okusunlar diye onlara bir siyaset bilimi kitabı götürmek istersiniz. Faydalanabilirler." Kitabı bir rafa koydu, bir evcil hayvanı okşarcasına sırtını okşadı.

Ruby homurdandı. "Bizi salak mı sandın? Fünye'nin içeri

girdiğini kendi gözlerimizle *gördük*. Bize onun yerini söyle, o zaman işler senin için çok daha kolaylaşır!"

Cronin kamburunu düzelterek dimdik durdu. "Kusura bakmayın, ama anlaşılan hayal gücünüz aşırı çalışıyor."

Ruby, Adrian'a hüsran dolu bir bakış fırlattı. Bu duyguyu biliyordu Adrian. Bu iş beklediğinden çok daha fazla zamana mal olmuştu ve destek gelmesini beklemek yerine kütüphaneye girme kararı verdiği için pişmanlık duyuyordu. Verdiği kararın yanlışlığını şimdiden görebiliyordu. Eğer ekibi yalnızca kütüphanenin çıkışlarını tutmuş olsaydı, Fünye'nin çıkmaya çalışıp çalışmadığını anlayabilirlerdi. Onu durdurabilirlerdi, kadın çoktan arka kapıdan çıkıp gitmiş olabilirdi.

Kendini aptal gibi hissediyordu. Babalarının, onun bu işin altından kalkabileceğinden şüphe etmekte haklı olduklarını hissediyordu ve bu da diğer her şey kadar sinir bozucuydu.

Ama artık strateji değiştirmek için çok geçti. Deneyimli bir ekip, böylesi bir durumda, onun yaptığı hataları nasıl telafi ederdi? Fünye'nin yerini söylemezse Cronin'i tehdit mi etmeliydiler? Onu tutuklamalı mıydılar? Duvarlarda delik açmaya başlayıp yasa dışı silahların saklandığı gizli oyuklar mı aramalıydılar?

"Peki," dedi Kütüphaneci, tekrar merdivene yönelerek. "İsterseniz turumuza üst kattan devam edebiliriz. İkinci katta nadir kitaplardan ve ilk basımlardan oluşan muhteşem bir koleksiyonumuz var..."

Güm diye bir sesle adam donakaldı.

Adrian hızla döndü, sesin geldiği duvara baktı. Diğerlerinden farklı gözükmeyen, tabandan tavana kadar raf dolu sıradan bir duvardı. Ama bakışları altındaki kitaplar titremeye, duvarsa gürültüyle yere sürtünerek dışa doğru hareket etmeye başladı.

"Hayır," diye mırıldandı Cronin. "Ne yapıyor bu, *hayır!*"

Adrian kitaplığa doğru bir adım attı. Ruby bileğini çevirip kantaşını tutan teli ortaya çıkardı. Nova ise elini kemerine attı. Kitap dolu duvar dışarı doğru açıldı ama arkası Adrian'ın göremeyeceği kadar karanlıktı. Sonra, hafif bir tıkırtı duyuldu, tek bir masa lambası içeriyi cılız, yeşil bir ışığa boğdu.

Geceyi geçirdikleri ofis bölmesinden çok da büyük olmayan bir odaya bakıyorlardı. Odanın ortasında, üstünde lambadan başka hiçbir şey olmayan bir masa duruyordu. Masanın arkasındaki tekerlekli ofis iskemlesine bir kadın oturmuş, ayaklarını masanın üstüne uzatmış, iyice geriye yaslanmıştı.

Ingrid Thompson. Yani Fünye.

Ama ofis değildi burası.

Cephanelikti.

Odanın üç duvarı raflarla, camekânlarla ve güzelce etiketlenmiş dolaplarla doluydu. Ne var ki odada kitaplar değil, silahlar vardı. Kutu kutu mermiler ve fişekler. Otomatik tüfekler, av tüfekleri, tabancalar, cephane dolu palaskalar, ölümcül görünümlü oklar, kurmalı yaylar, av bıçakları ve yanılmıyorsa bir sandık dolusu el bombası.

"Ah, tüm şeytanca planlarımıza rağmen," diye kendi kendine mırıldandı Nova, Adrian'ın arkasından. "İşte bu yüzden kazanamıyoruz."

Fünye alaycı bir tavırla güldü. "Amma da geciktiniz, Muhalifler. Biraz daha gecikseniz ben sizi aramaya çıkacaktım."

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ingrid'in burada olmaması gerekiyordu.

Silahların da burada olmaması gerekiyordu.

Nova, Ingrid'in kendini beğenmiş ifadesini süzdü; zihni şaşkınlık, kızgınlık ve *ihanete uğrama hissiyle* çalkalanıyordu. Bir planları vardı. İyi bir plandı hem de. Ne halt karıştırıyordu Ingrid?

"Adrian Everhart," dedi Ingrid. Elini masanın altından çıkardı, bir tabanca tutuyordu. Tabancanın kabzasını hafifçe masaya vurdu. "Bu ne güzel sürpriz."

"O kız, geldiğimizi haber vermiş," dedi Adrian. Kendisine silah doğrultulmuş birine göre tuhaf biçimde duygusuzdu. "Aynalardan geçebilen kız."

Nova yutkundu. İyi bir tahmindi ve dudaklarında alaycı bir tebessüm beliren Ingrid, onu düzeltmeye meraklı görünmüyordu.

"Bu işin en güzel yanı," dedi Fünye. "Sizi öldüreceğim ve bunu yapanın ben olduğumu hiç kimse bilmeyecek çünkü anlatacak hiç kimse sağ kalmayacak. Fakat..." Adrian'ı,

Ruby'yi, Kütüphaneci'yi ve nihayet Nova'yı süzerken gözlerini kıstı. "Biriniz haricinde."

"Senin beyin hücrelerin eksik!" diye bağırdı Ruby. Kantaşını Ingrid'in yanı başındaki yüksek raflı dolaplardan birine fırlattı. Tel, bir rafa dolandı. Sımsıkı tutundu ve Ruby asılıp çekince o koca yığın devrildi. Ingrid, silahlar ve cephaneler üstüne yağarken haykırdı. Ağır raflar omuzlarının üstüne düştü. Altındaki ofis iskemlesi kaçıp gitti ve Ingrid yere yığıldı. Masanın üst kısmı, onu raflardan korumuştu.

Ingrid homurdanarak masanın altına girdi ve silahı doğrulttu.

Adrian döndü, tam Ingrid tetiği çektiği anda Ruby'nin üstüne atıldı. Silahın kapalı mekândaki sesi sağır ediciydi. Adrian'la Ruby yere kapanırken kurşun kalın bir ansiklopediye saplandı. Adrian'la Ruby yuvarlanarak bir kitaplığın arkasına saklandı.

Gene Cronin dehşet dolu bir çığlıkla dönüp merdivene atıldıysa da Nova uzanıp onu gömleğinin sırtından yakaladı. Onu sallanan bir kitaplığın arkasındaki köşeye hızla çarptı. "Plan böyle değildi," diye fısıldadı. "Neler oluyor böyle?"

"Biliyorsan sen söyle!" dedi adam öfkeyle, gözleri korkudan yuvalarından fırlayacak gibiydi. "Ingrid yeni bombalar için buraya geldiğini söylemişti ama anlaşılan oyuna getirildim!"

Nova'nın kaşları çatıldı. "Ingrid sana dün ne demişti?"

"Dün mü? Onu dün görmedim ki!"

Cephanelikten bir tangırtı geldi. Cronin'i bırakan Nova, kitapların arasındaki boşluktan baktığında Ingrid'in raflardan devrilen silahları iterek kendine yol açtığını gördü.

Adrian'la Ruby'ye bakındı ama bu kitaplık labirentinde onlardan yana bir iz göremedi.

"Şimdi size olacakları bir bir söyleyeyim," dedi Ingrid. "Önce sizi öldüreceğim, sonra çıkıp arkadaşınızı bulacağım ve onu da öldüreceğim. Şu dumanlı olan, değil mi? Eminim, çok uzaklaşamamıştır." Tabancanın horozunu tekrar kaldırdı. "Sonra, Kaptan Krom biricik oğlunun yasını tutarken Muhaliflerin karargâhını ve inşa ettikleri her şeyi yakıp kül edeceğim. Uğruna bin bir emek harcadıkları her şeyin *dakikalar* içinde yok olmasının neye benzediğini göstereceğim onlara."

Nova, Ingrid'in o karmaşa içinde ilerlemesini izlerken gözüne zemine yakın bir hareket ilişti. Ayak parmakları üzerinde doğruldu, bir kitap yığınının üstünden uzanıp baktığında Adrian'ı gördü. Daha doğrusu, onun yere alelacele bir şeyler karalayan elini.

"Kaçıp gidebiliriz," diye fısıldadı Cronin. "Merdiven hemen şuracıkta. Biz..."

"Kapa çeneni," dedi Nova, hırlarcasına.

Adrian ile Ruby'yi arayan Ingrid, silahı hazır bir halde bir kitaplığın etrafını döndü. Bir adım daha attı ve ansızın, yere çizilmiş çizgiler yukarı fırladı. Ayak bileği hizasında koridora gerilmiş bir ipti bu. Ingrid takıldı. Bağırıp dizlerinin üstüne düştü. Silah elinden fırlayıp gitti.

Bir rafın arkasından çıkan Adrian yerde kayan tabancanın üstüne ayağıyla bastı. "Bir şey mi diyordun?"

Ruby bir savaş narası atıp Ingrid'in yanındaki rafın üstünden onun sırtına atladı ve elindeki teli boğazına dolayıp başını iyice geriye çekti. Adrian tabancayı alıp Ingrid'e doğrulttuysa da Ingrid kendini geriye, rafa doğru fırlatıp Ruby'nin sırtını oraya çarptırdı. Ruby acıyla bağırdı ve onun şaşkınlığını fırsat bilen Ingrid, kızı üstünden atıp iki seksen yere serdi.

Çarptıkları raf bir ileri bir geri sallandı, kitaplar kayıp iki yanından döküldü. Ingrid kükreyerek kolunu rafın kenarına doladı ve kendine doğru çekti. Kitaplık devrilip bir sonrakine, o da bir sonrakine çarptı ve oda tıpkı domino taşları gibi yıkılan raflarla, dökülen kitaplarla doldu.

Cronin, Nova'yı yana itti, Nova onu tutmayı akıl edemeden kaçıp gitti. Kız, kemerinden şok dalgası silahını çıkarıp nişan aldıysa da tereddüt etti, onun basamakları hızla tırmanmasına seyirci kaldı.

Son ansiklopedi de yerdeki büyüyen yığınlara katıldığında Kütüphaneci gitmişti.

"Ruby!" diye seslendi Adrian. Nova ağır ağır ilerledi ama o karmaşa ve toz bulutunun içinde Adrian'ı göremedi. "İyi misin?"

"Ruby değil," diye homurdanan bir yanıt geldi. "Kızıl Katil."

"Doğru. Pardon."

Nova, Adrian'ın devrilen raflardan birinin boşluğundan sürünerek çıktığını gördü.

Derken, parlak mavi bir ışıltı ilişti gözüne. Karşı duvara parlayan bir küre yapıştırılmıştı ve içindeki enerji çatırdamaya başlıyordu.

Ingrid'in bombalarından biriydi bu ve patlamaya hazırlanıyordu.

Nova, Ingrid'i Adrian'dan birkaç metre ötede gördü. Kadın, Adrian'a acımasızca bakıyordu.

Nova'nın yüreği ağzına geldi. Bayıltıcı tabancayı kaldırdı ama kime nişan alacaktı ki? Bugün Muhalif miydi, yoksa Anarşist mi? Kimi koruması gerekiyordu? Kimi durdurmalıydı?

Ingrid elini kaldırdı, parmaklarını şaklatmaya hazırlandı.

Nova, "Adrian, yat aşağı!" diye bağırdı.

Adrian hiç tereddüt etmeden kendini yere attı.

Ingrid parmaklarını şaklattı.

Patlama bütün binayı sarstı, binanın temelinden parçalar dışarı doğru uçtu. Patlama Nova'nın ayaklarını yerden kesti, kız geriye doğru uçarak raflarla dolu bir duvara çarptı. Neredeyse katlanılmayacak bir ısı dalgası tenine çarpmış ve Nova başını korumak için kolunu kaldırdığı anda tepesinden aşağıya bir kitap çığı düşmüştü.

Hepi topu iki saniyelik bir kızılca kıyametti ve bir anda olup bitmişti. Nova'nın kulakları çınlıyordu. Başını kaldırmaya cesaret edebildiğinde havanın saçılmış kâğıtlarla, toz toprakla ve dumanla dolu olduğunu gördü.

Duman.

"Yüce Tanrım," diye mırıldandı ama kendi sesini duyamadı. "Ne olur, bu duman Duman Perdesi'nden geliyor olsun."

Bir rafa tutundu ve onu kullanarak kendini kitap yığınından çekip kurtardı. Doluşan tozları temizlemek için gözlerini hızla kırpıştırdı ve önce, bacaklarının üstüne düşmüş bir iskemleyi itmekte olan Ruby'yi gördü. Ardından da ellerinin ve dizlerinin üstünde doğrulup üstünü kaplayan molozlardan kurtulmaya çalışan Adrian'ı.

Hissettiği ferahlama beklenmedik ve biraz sersemleticiydi, dahası karmaşanın içinden hışımla yürüyen Ingrid'i görünce sevinci kursağında kalmıştı. Kadının elinde yine bir silah vardı. Adrian'ın ondan aldığı silahı geri mi almıştı, yoksa bu yeni bir tabanca mıydı, Nova bilemiyordu. Bununla birlikte, Ingrid'in suratındaki hiddeti, öfkeden dönmüş gözlerini, Nova duyamasa bile çarpılmış ağzından yükselen kükremeyi tanıyordu.

Adrian başını kaldırıp baktı.

Ingrid silahı indirip onun kafasına nişan aldı.

Kendi silahını hâlâ sıkı sıkı tutan Nova da Ingrid'e nişan alıp ateş etti.

Görünmez bir kuvvet, Ingrid'in ayaklarını yerden kesip onu devrilmiş raflardan birinin üstüne serdi.

Adrian başını hızla Nova'ya çevirdi.

Nova, "Yangın!" diye bağırdı ama bir yastığa bağırmak gibiydi bu.

Henüz alevleri göremese de binanın temelinde açılan deliğe en yakın kitap yığınından kapkara dumanlar yükseliyordu. Patlamanın ısısı sayfaları için için yakıyor, yiyip yutabileceği, tutuşturabileceği her türlü malzemeyi kavurmaya hazırlanıyordu.

Adrian güç bela ayağa kalkıp ellerini ceplerine attı. Yüzündeki azimli ifade silindi, yerini somurtmaya bıraktı. Ellerini cebinden çıkartıp önce diğer ceplerini, sonra da kollarını yokladı. Giderek büyüyen bir panikle yere bakındı, dönerek tam bir daire çizdi, sonra Nova'yla Ruby'ye baktı. Bir şey dedi.

Nova başını iki yana sallayıp eliyle kulağını işaret etti.

Adrian tekrar söyledi ve bu kez Nova, onun dudaklarını okuyabildi... *Kalemim.*

Nova korkuyla öylece kalakaldı. Adrian ne çizecekti ki? Yangın söndürücü mü?

Bir saniye, bu gerçekten işe yarayabilirdi.

Kemerini yokladı, içinde gizli ok olan mürekkepli kalemi çıkarıp Adrian'a fırlattı.

Adrian kalemi tuttuğu anda bir diğer patlama, kitap yığınlarını havaya savurdu. Kitaplar şenlik ateşi gibi tutuştu. Nova geriye doğru sendeleyip sırtını duvara verdi.

Odanın karşı ucundaki Adrian eğildi, Ingrid'in bilinçsiz bedenini omzuna atıp Ruby'ye bağırdı. *Hadi! Durma! Koş!*

Alevler önlerini kesmeden merdivene koştular. Devrilmiş masaların üstünden atlayan, çalışma masasına takılıp tökezleyen Nova da onlara katıldı ve basamaklardan yukarı fırladı. Alevlerin yayılması çok sürmedi, bir kitap yığınından diğerine atlayarak havayı kapkara bir dumanla doldurdu ve onlar tırmanırken basamakları görmelerini zorlaştırdı.

Kapıdan kütüphanenin giriş katına fırladılar. Burası, loş ve duman dolu bodrumla tezat oluşturacak şekilde, şaşılacak kadar aydınlık ve havadardı.

Korku dolu bir ses, onun dağınık düşüncelerini böldü ve Oscar'ın kollarını sallayarak onlara doğru koştuğunu gördü. "Bir kişi kayıp!"

Adrian olduğu yere çakıldı. "Ne?"

"Otuz bir kişi vardı içeride," dedi Oscar. Nova, onun ne dediğini anlayabilmek için öne doğru eğildi. "Saymıştım ve ilk silah sesini duyar duymaz onları buradan çıkartmaya başladım, ama otuz kişiyi çıkartabildim! Bir kişi daha vardı, çocuk olduğundan eminim. Belki kendi başına çıkmıştır, bilmiyorum ama..."

"Ayrılın," diye bağırdı Adrian. Sesi hâlâ uzaktan geliyor gibi olsa da Nova kulaklarındaki çınlamanın yatışmaya başladığını fark etti. "Önce çocuğu bulun. Sonra, mümkünse Cronin'le Narcissa'yı da. Ama önce o çocuğu!"

Ruby'yle Oscar dönüp yığınların arasından geçerek hızla uzaklaştılar.

"Fünye'yi ne yapacaksın?" diye sordu Nova, Ingrid'in çuval gibi bedenine bakıp Adrian'ın onu yanan bodruma geri fırlattığı gibi berbat bir hayale kapılarak.

"Onu tutuklayacağım," dedi Adrian. "Onu dışarıya çıkarıp kaçmasını engelleyeceğim ve sivilleri tekrar sayacağım ki çocuğu atlamış olmayalım. Sonra yardıma geleceğim."

Nova bayıltıcı tabancayı kılıfına koyup ellerini uzattı. "Onu ben alırım."

"Ne?"

"Ben onu dışarı götürüp etkisiz hale getiririm."

Adrian'ın bakışları Nova'nın vücudunda dolaşınca kız onun aklından geçeni anladı.

"Yeterince güçlüyüm," diye ısrar etti. "O çocuğu bulursan benden daha hızlı dışarı çıkarabilirsin. Hadi boşa zaman harcama. Onu bana ver."

Adrian bir saniye daha çatık kaşlarla ona baktı, sonra Ingrid'i un çuvalı gibi taşıyabilmesi için Nova'nın sırtına yükledi. Hoş, Nova daha önce hiç un çuvalı taşımış değildi ama olsun.

Ona bakılırsa patlatma meraklısı bir dâhiyi de hiç taşımamıştı.

Nova dişlerini sıktı, omuzlarından sarkan kola ve bacağa iyice yapıştı. İşin aslı, Ingrid, Nova'nın spor çantasının dolu halinden daha ağır değil gibiydi.

"Tuttun mu?" diye sordu Adrian.

"Evet. Hadi git."

Nova sendeleyerek lobiye doğru yürüdü. Tüm mekân terk edilmiş görünüyordu. Hiç kimseden iz yoktu. Ne Cronin'le torunundan ne de Ruby'yle Oscar'dan. Sadece o, Ingrid ve binanın kirişleri boyunca tırmanan duman bulutları. Güçlükle attığı adımlarına baktı, havalı yeni botlarının tabanında hissettiği sıcaklığın hayal gücünün bir eseri olup olmadığını merak etti.

Ahşap parkeler, kalaslara çivilenmişti. Binanın dışı taştan olabilirdi ama içerideki her şey, binanın tüm iskeleti, tüm mobilyalar, *onca kitap* gerçekleşmeyi bekleyen bir felaket gibiydi.

Üstelik buna yangının sıcağı ulaşınca patlamaya başlayabilecek mahzendeki cephane ve patlayıcı dolu oda dâhil değildi.

Ingrid'in ağırlığı üzerine yığılmışken holü geçip ana kapıya doğru gitti.

Basamakların önündeki kaldırımlarda dehşete düşmüş siviller toplaşmıştı. Bunlar sadece kütüphane ziyaretçileri değil, sayıları gittikçe artan komşular ve oradan geçmekte olanlardı. Az sonra basın ve başka Muhalifler de gelecekti.

Nova güçlükle ilerlerken kalabalığı görmezden geldi. Kalabalık açıldı, kafasının içindeki bulanık seslerin yerini küçük çığlıklar ve fısıltılar aldı.

"Tam Muhalif işi..." diye homurdandı, güçlükle sokağa yürüyerek. Bir adam sanki Nova'yı yükünden kurtarmak istermişçesine kollarını iki yana açarak öne bir adım attı ama Nova onu tersledi. "Dokunma. Tehlikeli."

Adam geriye çekildi.

Nova sokağın karşısına geçip ofis binasının gölgesine yürürken kimse peşinden gelmedi. Ingrid'in ağırlığı artık dayanılmaz olmuştu ki Nova köşeye vardı ve tek dizinin üzerine çökerek Ingrid'i üzerinden attı. Ingrid bir küt sesiyle düştü ve homurdandı.

Nova topuklarının üstüne oturdu, boyun ve omuz kaslarını esnetmek için elinden geleni yaptı. "Bir dahakine," dedi, "yanmana izin vereceğim."

Ingrid tekrar homurdandı.

Nova, Ingrid'in dirseğini tutarak onu doğrulttu, sonra da sırtını binaya yasladı. Muhaliflerin ona verdiği kelepçeyi kemerinin arkasından çıkardı. Adrian ve ekibinden beklenen bu kez *devriye görevi* olmasa da belli ki kelepçeler her ekibe veriliyordu.

"Beni vurdun," diye mırıldandı Ingrid. Şok dalgası tabancasının etkisinden kurtulmaya çalışırken dili dolaşıyordu.

"Vurmadım," dedi Nova. "Seni sersemlettim. Arada fark var." Kelepçenin bir tarafını Ingrid'in bileğine geçirdi.

Yüz ifadesi netleşmeye başlayan Ingrid irkildi. "Ne..."

"Sadece bir eline takıyorum," dedi Nova. Ingrid'in kolunu yukarıya çekip diğer kelepçeyi birinci kat penceresinin parmaklıklarına geçirdi. "Kolaylıkla kurtulabileceksin, ben de bunun acemiliğimden olduğunu söyleyeceğim."

Ingrid boynunu uzatıp bağlı bileğine bezgince baktı. "Bana yardım etmen gerekiyordu," dedi. "Şimdiye ölmüş olurlardı."

Nova hızla nefesini verip Ingrid'in daha yakınına çömeldi. "Cronin'i uyarmadın, değil mi? Bunların hepsini sen ayarladın. *Beni* tuzağa düşürdün."

Ingrid öksürdü. "Sana söyleseydim tetiği çekecek cesareti bulamazdın, bunu biliyorsun. Ama sen zeki bir kızsın. Bunu anlaman gerekirdi." Duvara iyice sokuldu. "Bir Muhalif takımı hop diye kucağımıza düşüyor. Üstelik de Kaptan'ın oğlu aralarında. Sonunda çekmek zorunda bırakıldığımız acı ve kayıpları onlara da gösterme sırası gelmişti ama sen mahvettin!"

Nova'nın vücudu dizginlediği öfkesiyle titremeye başladı. Ayağa kalkıp Ingrid'den bir adım uzaklaştı. "Benim amaçlarım *tek* bir devriye ekibini yok etmekten daha fazla. Bu işte beraberiz sanıyordum." Büyük bir hayal kırıklığıyla başını iki yana salladı. "Bunu daha sonra konuşuruz. Şimdi gidip hasar kontrolü yapmalıyım çünkü *birisi* planımı tümüyle hiçe saydı. O plana göre hem Kütüphaneci'yi hem de onunla bağlantımızı koruyacaktık, hatırlatırım."

"Onu illa ki bir şeyle suçlayacaklardı," diye homurdandı

Ingrid. "Onu tutuklamak için bir sebep bulacaklardı. Sadece an meselesiydi."

Nova dudaklarını büzdü. Dün bunun doğru olduğuna inanıyordu. Şimdiyse bundan o kadar emin değildi. Adrian ve diğerleri gece boyunca söylediklerinin dışına hiç çıkmamışlardı. Bekleyip izlemişlerdi. Kütüphaneye girmeye de ancak Ingrid kendini gösterince karar vermişlerdi. Adrian'ın niyeti gizlice suç delili yerleştirmekse bile Nova buna dair hiçbir iz görmemişti.

"Belki öyle, belki de değil," dedi Nova. "Tek bildiğimiz, artık kütüphaneciye ve o depoda bulunan her şeye erişimimizi yitirdiğimiz. Muhalifler kazandı. Yine."

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Nova düşünceli bir şekilde, öfkeyle yolun karşısına yürüdü. Bunu uzun vadeli bir iş olarak düşünmüştü. Muhalif rolüne soyunmasının sebebi onlara bugün ya da yarın bir ders vermek değildi. Tek bir görevi baltalamak ya da tek bir takımı ortadan kaldırmak da değildi.

Muhaliflerin sonunu getirecekti. Konsey'i aşağıya indirecekti. Korumaya yemin edip de koruyamadıkları ailesinin intikamını alacaktı. *Onun* ailesinin.

Ingrid bu kadar sağgörüsüz olarak, intikam almak için kolay yolu seçerek ahmaklık ediyordu. Ama Nova da ahmakça davranmıştı. Kütüphaneye adımlarını atıp da Narcissa'nın yüzündeki o afallamış, dehşet içindeki yüz ifadesini gördüğü an bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamış olması gerekirdi. Her şey bu kadar kontrolden çıkmadan daha hızlı harekete geçmeliydi.

Ama görevi tamamlamaya öylesine kendini kaptırmıştı ki. Ingrid'e çok fazla güvenmiş, arkada bırakılmış hiçbir suçlayıcı delil olmayacağına ikna olmuştu. Muhalifler orayı arayacak

ve elleri boş döndüklerinde bu soruşturma sona erecekti.

Ingrid, Nova'yı kandırmış ve artık her şey mahvolmuştu.

Ya da en azından kütüphane mahvolmuştu. Alt kat pencerelerinden dışarıya duman sızıyordu. Nova bombanın patladığı yerde, binanın temelinde açılan devasa deliği görebiliyordu. Kraterden kapkara bir duman çıkıyordu.

Nova yaklaşırken kalabalık onu izliyordu. İnsanların bakışları Nova, Ingrid ve kütüphane arasında gidip geliyordu.

"Neler oluyor?" diye sordu bir kadın. "Sen bir Muhalifsin, değil mi? Bu konuda bir şey yapmayacaklar mı?"

Nova durdu ve içinde büyüyen kızgınlıkla dönüp kadına baktı. "Sen yapsana," dedi. "Mesela kötü kişiyi yakalamak gibi?" Ingrid'i işaret etti.

Kadın, Nova'ya aşağılarcasına baktı. "Mesela yangını söndürmek gibi."

"Tsunami nerede?" dedi bir çocuk.

"Evet!" dedi başka biri hararetli bir şekilde. "Ya da su gücü olan başka birisi! Buna ihtiyacımız var."

Nova ağzını açıp onlara, şu anda sahip oldukları güçlerle ellerinden geleni yaptıklarını söylemeye hazırlandı ama sonra halkın, Muhalifler hakkındaki olumlu ya da olumsuz fikirlerinin onun sorunu olmadığını hatırlayarak duraksadı.

"Her neyse," diye mırıldandı, kütüphaneye bakarak ve kalabalığı yararak ilerledi. Başını kaldırıp pencerelerden içeriyi kolaçan etti. Adrian'dan ya da diğerlerinden bir iz yoktu. Kayıp çocuğu bulmuşlar mıydı? Yoksa hâlâ arıyorlar mıydı?

Öyle olmalıydı. Onlar profesyoneldi. Gerçek *süper kahramanlardı*. Çocuğu henüz bulamamışlarsa bile bulmaları an meselesiydi.

Ama Kütüphaneci ne olacaktı?

Nova bu kargaşada dikkatini toplamaya ve önceliklerini unutmamaya uğraşarak nefesini verdi.

Kütüphaneci'yi öğrenmişlerdi. Onu tekrar buldukları an tutuklayacaklar, yasa dışı silah satışı, komplo ve daha kim bilir nelerle suçlayacaklardı. Anarşistlerin, Kütüphaneci ve dağıtımcılarıyla bağlarını sürdürme umutları suya düşmüştü.

Tabii eğer onu önce Nova bulmazsa. Eğer onu bir şekilde güvenli bir yere götürmezse. Belki bu batan gemiyi hâlâ kurtarabilirdi.

Gene Cronin bir korkaktı. Ingrid bunu ona defalarca söylemişti. Kaçacaktı. Şimdiye kadar çoktan şehir sınırına doğru gitmeye başlamıştı.

Öyle miydi acaba?

Belirsizliklerle dolu bir şekilde ensesini ovuşturuyordu ki kütüphanenin temeli bir dizi patlamayla sarsıldı. Bunu kendi içine çöken tahtaların kulakları sağır eden gıcırtısı izledi. Pencerelerden ve alt duvardaki koskoca delikten kapkara bir duman bulutu püskürünce izleyenler geri çekildi.

Nova, patlamaların bodrumdaki patlayıcı stokundan geldiğini biliyordu ama daha fazla infilak olup olmayacağından emin olamıyordu.

Derken çığlıkları duydu.

Önce bunların hayal ürünü, hâlâ dağınık olan zihninden gelen dehşet içindeki bir yankı olduğunu sandı.

Birisi onu arkasından itti. Biraz önceki kadın, "İçeride hâlâ birileri var! Onları duydum. Bir şeyler *yap*!" diye bağırdı.

Nova, kadına asıl onun bir şeyler yapmasını söylememek için kendini zor tuttu ve koşmaya başladı. Ama kütüphanenin önüne değil de arkasına doğru koştu çünkü çığlıkların arkadan geldiğinden emindi.

Tam köşeyi dönmüştü ki onu gördü. Altı ya da yedi yaşında bir çocuk ikinci kat penceresinden aşağıya sarkıyordu. Çocuk, yakasını burnunun üstüne çekmiş ve paniklemişti, kan çanağına dönmüş gözleri aşağıdan bile görülebiliyordu.

Nova her iki tarafa da baktı ama tırmanmak için kullanabileceği hiçbir şey yoktu. Ne gelişigüzel bırakılmış bir merdiven ne de dallarını oraya doğru uzatmış bir ağaç. Binanın yan cephesini inceledi ve kendine detaylı düşünmek için süre tanımadan, parmaklarını binanın sıvasına gömerek kendini yukarı fırlattı.

Binanın yan cephesinden yukarıya daha birkaç adım çıkmıştı ki ayağı kaydı ve sert bir şekilde sırt üstü yere düştü. Tepedeki çocuk parmaklarıyla pencere pervazına tutunmuş hıçkırarak ağlıyordu.

Nova tekrar ayağa kalktı ama yer başka bir patlamayla sarsıldı. Neredeyse yine devriliyordu. İlk kattaki bir pencere, kütüphanenin içinde biriken sıcağa ve basınca dayanamayarak patlamıştı. Kör edici turuncu renkli alevler içeride kükrüyor, taş duvarları yalıyordu.

Nova gözlerini kapatıp riskleri hesapladı. Karar vermesi sadece birkaç saniye sürse de ona sonsuzluk gibi gelmişti.

Gözlerini tekrar açarak kemerindeki bölmenin derinlerine gömülmüş ve içinde ısı yayan mikro meşaleler bulunan eldivenlerine uzandı.

Kâbus'un eldivenleriydi bunlar.

Siyah deri eldivenleri giyip kayışlarını bağladı, sonra basınçlı vantuzları çalıştıran düğmeye bastı. Kararlı adımlarla yürüyüp binaya atladı ve avuçlarını binanın cephesine bastırdı.

Vantuzlar tutundu.

Nova tırmanmaya başladı. Bastır, uzan, bırak... Ayakuç-

ları sıvalarda tutunacak yer arıyordu. Kendini yukarıya çektikçe kolları yorgunluktan yanıyordu. Altında kalan pencerelerden yükselen duman etrafını sarmıştı.

İkinci kat penceresine ulaştığında kolları omuzlarından ayrılmak üzereydi. Ama kendini pencereden içeriye atarak odaya girmeyi başardı ve çocuğun yanına indi.

Çocuk, dudakları titreyerek ona baktı. "Yardım?" dedi, süklüm püklüm.

Nova başını salladı. "Bana bir saniye ver."

Bir nefes içeri, bir nefes dışarı...

Nova doğruldu ve sendeleyerek ayağa kalktı. Henüz etrafı göremeyecek kadar olmasa da duman bu kata da doluyordu. "Hadi," dedi, kolunu çocuğun omzuna koyarak. Çocuk itiraz etmeden Nova'nın peşinden gitti. Birkaç arşiv odasını geçtikten sonra ana merdivene ulaştılar.

Nova durup aşağıya, lobiye doğru baktı. Ana lobinin yerinde artık duman ve alev denizi vardı. Zemin baca gibi tütüyordu. Girişteki bilge adam heykelinin altındaki parkeler ağırlığa dayanamayarak gözleri önünde çöktü.

Nova geriledi ve çocuğu duvara doğru itti.

"Tamam," dedi yavaşça. "O tarafa gitmeyeceğiz."

Onu geldikleri yöne, tırmanıp içeri girdiği pencereye geri götürdü. Başını dışarıya uzattı ve aşağıya atlamayı düşündü. Onun için çok kötü sayılmazdı ama ya çocuk?..

"Yuvarlanıp yerde takla atmayı biliyor musun?"

Çocuk sızlandı. "Sen, sen *uçamıyor* musun?"

Nova çocuğa bakakaldı. "Uçabilseydim neden..." Hâlâ eldivenli olan ellerini kaldırdı, sonra da iç çekti. "Boş ver. Dinle. Sen sırtıma tırmanacaksın, ben de duvardan aşağıya ineceğim. Bana güvenmen gerekecek, anlaştık mı?"

Çocuğun yüzü korku dolu olsa da katıksız ve açıklanamayan bir umut, korkuyu gölgede bırakıyordu. "Sen bir Muhalifsin," dedi. "Sana tabii ki güveniyorum."

Nova'nın karnına kramp girdi ve tüm benliğiyle buna karşı çıkmak istedi. *Yapma. Onlara güvenme. Bunu hak etmiyorlar.*

Ama kendini tuttu ve çocuk sırtına tırmanabilsin diye çömeldi. Tam o sırada bağırma sesleri duydu.

Nova, çocuğu bileğinden tutup tekrar pencereden dışarı baktı ve Ruby'yle Oscar'ın aşırı büyümüş sarmaşığın arasından koşarak geçtiklerini gördü.

"Nova!" diye bağırdı Oscar, sonra da geri çekildi. "Yani, Uykusuz demek istiyorum! Oradan çıkman gerek!"

Nova bir ferahlama hissetti. Ellerini ağzının iki yanına koyup bağırdı: "Çocuğu buldum! Bakın!" Dönüp çocuğu koltuk altlarından tuttu ve görebilmeleri için yukarıya kaldırdı.

Ruby eliyle ağzını kapattı. O ve Oscar bakıştılar ama bu kısa süreli, sessiz bir konuşma oldu.

"Bekle," dedi Ruby, Oscar'dan uzaklaşarak. Ardından çıkardığı telini bir kement gibi havada döndürmeye başladı. "Geri çekilin!"

Nova çocuğu da kendisiyle birlikte çekerek pencereden uzaklaştı. Bir saniye sonra Ruby'nin kan taşı pervazın üzerinden uçtu. Mücevherin sivri noktaları, hızla geri çekildiği anda açılarak pencerenin pervazına sımsıkı tutunan bir kancaya dönüştü.

"Süper," diye mırıldandı çocuk.

"Daha önce hiç halatla aşağıya indin mi?" dedi Nova, eldivenlerini çıkarıp çantasına sokarak.

"Ne yaptım mı?"

"Hiç. Hadi, oyun parkındaki demirlerde oynamaya benzi-

yor. Düşersen bastonlu adam seni tutacak, tamam mı?"

Çocuk, önce ince tele, sonra da aşağıdaki Oscar'a baktı ve şüpheyle alnını kırıştırdı.

"O da bir Muhalif," dedi Nova. "Göğüs çalışırken ağırlıkları öyle bir kaldırıyor ki..." Düşündü. "Bilmiyorum, senin ağırlığından çok daha fazlasını kaldırıyordur."

Rahatlamış gözüken çocuk bir bacağını pervazdan aşağıya attı. Nova onun inmeye başlamasına yardımcı oldu, ayaklarını ipe kenetleyip eliyle nasıl uzanacağını gösterdi.

Çocuk yolun yarısına gelmiş, Nova rahatlamaya başlamıştı. O da iple mi inse, yoksa daha hızlı yolu kullanıp atlasa mı diye düşünürken Oscar'ın seslenişini duydu: "Adrian nerede?"

Nova kaskatı oldu. "Sizinle değil mi?"

Oscar başını iki yana salladı. "Bodrumdan çıktığınızdan beri onu görmedik."

Nova pencereden odaya döndü ve etrafa göz attı. Kütüphanenin içindeki hava yüzünden kendini saunada gibi hissediyordu: Dumanlı ve boğucu bir sauna...

Adrian hâlâ içeride değilse neredeydi?

Tabii eğer dumandan bayılmadıysa. Bir yerde bilincini kaybetmiş, soluduğu duman yüzünden ölmüyorsa ya da yanan bir kitaplığın arkasında mahsur kalmamışsa ya da...

Yangının kükremesini bastıran canhıraş bir feryat yankılandı.

Nova durdu. Adrian değildi bu.

Ama bu, kütüphanede hâlâ başka birinin olduğu anlamına geliyordu.

Çığlık seslerini takip ederek üçüncü katın diğer köşesine geldi. Orada, kitap yığınlarının karşısında, kapalı kapısının camından içi görünen bir oda vardı. Kapının yanındaki bir

tabelada NADİR KİTAPLAR VE İLK BASKILAR yazıyordu. Nova kapıyı açtı ve binanın geri kalanını dolduran dumandan etkilenmemiş bir oda buldu ama dumanlar açılan kapıdan içeriye hücum etmeye başlamıştı.

Gene Cronin ve Narcissa açık bir pencerenin önünde duruyorlardı. Narcissa hızla Nova'ya döndü ve "Kapıyı kapat!" diye bağırdı.

Nova kafa tutan bir tavırla kapıyı çarptı.

Kütüphaneci, Nova'ya bakmadı bile. Kitapları cam vitrinlerden çıkarıp hızlıca kâğıt havlulara sarmakla ve kucak kucak taşıyıp pencereden aşağıya atmakla meşguldü. "Bana yardım et!" diye bağırdı Kütüphaneci. "Narcissa, çabuk ol! El yazmalarının olduğu vitrin, el yazmalarını kurtarmamız gerek!"

"Altı üstü kitap!" diye bağırarak cevap verdi Narcissa. "Kendimizi kurtarmamız gerek!"

"*Altı üstü kitap* mı?" diye kükredi Cronin. "Tüm hayatımın emeği! Bunların bazıları koca dünyada bilinen tek kopyalar! İlk basımlar, imzalı kopyalar..."

"Narcissa haklı," dedi Nova, odanın daha da içine girerek. Adrian'ın vitrinlerden birinin arkasından ortaya çıkacağını düşünerek odayı tekrar taradı ama sadece Kütüphaneci'yle torunu vardı. Adrian orada değildi. Nova yutkundu ve onu zihninde, yangında mahsur kalmış bir halde canlandırmamaya çalıştı. "Giriş katı elden gitti. Tüm bina çöktü çökecek. Buradan çıkmanız gerek." Odayı taradı. Duvarda çift kanatlı iki pencere vardı. Bunlar muhtemelen kapıdaki çatlaklardan sızan dumanın dışarı çıkmasını sağlamak için ardına kadar açılmıştı. Batı duvarında tuğladan bir şömine vardı ve ironik bir şekilde sanki onlarca yıldır ateş yüzü görmemişe benziyordu. Şömine rafının üzerinde de süslü bir ayna asılıydı.

Nova, bu dekoratif detayın, ince bir zevkten çok Narcissa'nın kullanımı için düşünüldüğünü tahmin etti.

Ayrıca içinde eski kitaplar, kâğıt tomarlar, dergiler, el yazmaları ve hatta mürekkep hokkalarından kurşun klişelere kadar her türden eski yazı ve baskı aletinin olduğu dört tane cam vitrin bulunuyordu. Duvarlar, camekânlardaki kadar ender ya da değerli olmayan kitaplarla ağzına kadar doluydu. Bir de Nova'nın içeri girdiği kapı vardı. Başka kaçış yolu yoktu. Pencereden çıkmak zorunda kalacaklardı.

"Neden onları buraya getirdin?" diye feryat etti Narcissa, öfkeyle.

Nova hızla ona döndü. "Ne?"

"Bunu siz yaptınız, sen ve Fünye, bizi oyuna getirdiniz. Neden?" Korku dolu gözyaşları Narcissa'nın gözlerinde birikiyordu. Yumruklarını öyle bir sıkmıştı ki titriyorlardı. Nova, en azından Narcissa'nın burada mahsur kalmadığını fark etti. Bir ayna vardı. İstediği zaman gidebilirdi.

Ama henüz gitmemişti. Hâlâ büyükbabasını kurtarmaya çalışıyordu.

Narcissa'nın nefret dolu bakışları içine işlerken Nova yanağının içini kemiriyor, düşünmeye çalışıyordu. Kütüphaneci'nin torununu her zaman sevmişti. Onu çok iyi tanımıyordu ama Nova, Ingrid'le birlikte işlerini yürütmek için buraya geldiğinde onlara hep kibar davranmıştı. Kütüphaneci'nin torunu olmasına ve belli ki onun yaptıklarından haberdar olmasına rağmen Nova'ya hiç de kötülerden biri gibi gözükmemişti.

Narcissa'nın, *onun* hakkında ne düşündüğünü ilk kez merak etmeye başladı. Birkaç kez konuşmuşlukları vardı ve Nova'ya sessiz, hatta uysal biri gibi görünmüştü. Nova, kızın kişiliğinin böyle olduğunu düşünmüştü ama şu anda

Narcissa'nın ondan korkup korkmadığını merak ediyordu.

Kâbus olduğu için miydi?

Yoksa As'ın yeğeni olduğu için miydi?

"Gitmeniz gerek," dedi Nova, en yakındaki pencereye giderek. "Büyükbabanı aynadan geçirebilir misin?"

"O iş öyle olmuyor," diye çıkıştı Narcissa.

"O zaman, yapabiliyorken sen geç. Gene ve ben pencereden çıkacağız." Başını eğip iki kat aşağıya baktı. "Sanırım."

Odanın bu tarafı kütüphanenin önündeki sokağa bakıyordu ve orada sivillerin oluşturduğu kalabalık artmaya devam ediyordu.

Ofis binasına doğru şöyle bir bakınca Ingrid'in gittiğini anladı. Kelepçe kaldırımda, Ingrid'in duvarla parmaklıklı pencereler arasında patlattığı küçük bomba nedeniyle açılan ve içinden dumanlar tüten küçük kraterin dibindeydi.

Diğer iki pencere ara sokağa ve sinemaya doğru açılıyordu. Eğer atlarlarsa en yakındaki çöp konteynırına düşebilirlerdi ve bu, betona atlamaktan daha iyiydi. Ancak Nova, yuvarlanmanın prensiplerini ona öğretse de Gene Cronin'in bunu başarabileceğini pek sanmıyordu.

"Dedem yetmiş dört yaşında!" diye bağırdı Narcissa. "Gerçekten pencereden atlayabileceğini düşünüyor musun?"

Nova içini çekti. Winston ve sıcak hava balonu tam da lazım olduğunda neredeydi?

Arkasında bir çatırtı duyan Nova hızla döndü. Binanın çatısının yıkılmaya başladığından korkmuştu ama hayır, sadece bir pencere kırılmıştı. Cam parçaları havada uçuyor, yere saçılıyor ve pencereden içeri füze gibi giren figürü takip ediyordu.

Nova, kusursuz bir takla manevrasıyla yuvarlanıp zahmetsizce ayağa kalkıveren figürü seyrederken şaşkınlıktan

küçük dilini yutacaktı. Adam döndü. Zırhlı gövdesi saldırıya hazırdı ve güneş ışığı miğferinin vizöründen yansıyordu.

"Hadi canım?" dedi Nova ağzını yayarak. Daha fazla Muhalifin gelmesinin an meselesi olduğunu biliyordu ama gizemli savaşçılarını yollayacaklarını ummamıştı doğrusu. Tıpkı dışarıda yangını izleyenlerin dediği gibi, bir su elementi fena olmazdı.

Ama belki de böylesi mantıklıydı. Konsey bu görevden haberdardı ve Adrian'ın iyi olması onlar için önemliydi. Belki de Nöbetçi'yi oraya, onları gözetlemeye yollamışlardı. O durumda sorulması gereken soru, onun burada ne aradığı değil de neden bu kadar geciktiği olmalıydı.

Nöbetçi başını ona doğru döndürdü, gür ve kaygılı bir sesle "Herkes iyi mi?" diye sordu.

Nova kollarını ardına kadar açtı. "Yanan bir binada köşeye kısıldık. Sence nasılız?"

"Sizi sağ salim çıkartacağım," dedi. "Hepinizi. Ama tek bir şartım var." Dikkatini, kitapları dışarıya atmayı bırakıp şaşkınca kendisini süzen Kütüphaneci'ye verdi. "Sana bir pazarlık öneriyorum, Gene Cronin."

Cronin'in ağzı sessizce açılıp kapandı. Deri ciltli bir kitabı göğsüne bastırmış, ona can simidi gibi sarılmıştı. "Ama sen de kimsin?"

"Nöbetçi'yim ben."

Bunu, Nova'nın anımsadığı o iyilik timsali ses tonuyla söylemişti. Nova kendini tutamayıp gözlerini devirdi.

"Yanıtını çabuk ver," dedi Nöbetçi. "Çok zamanımız yok."

"Şey, pazarlık mı? Peki. Tamam, ben adil bir iş adamıyım. Ama her şey kül olup gitti. Eğer silah ya da patlayıcı almaya geldiysen, ben şeyle tekrar bağlantı kurana kadar beklemelisin."

"Orası beni ilgilendirmiyor," dedi Nöbetçi. "Ben bilgi almaya geldim."

Nova yüzünü astı. Giderek daha da şüpheleniyordu. Dışarıdan birinin ona seslendiğini işitti ve döndüğünde Ruby ile Oscar'ın uzun bir alüminyum merdivenin birer ucuna yapışmış, koşarak geldiğini gördü. Yüreğine soğuk sular serpildi. Merdiveni nereden bulduklarını merak ediyordu ama şu anda hiçbir şeyi değiştirmezdi.

"Bilgi mi?" dedi Cronin. "Bende ondan yığınla var işte."

"Kâbus'u arıyorum."

Yüreği ağzına gelen Nova dönüp Nöbetçi'ye baktı. Nöbetçi ona bakmıyordu, Nova da onun miğferini yalnızca profilden seçebiliyordu. Fakat Cronin'i rahatça görüyordu ve adamın şaşkın bakışlarının bir anlığına ona dönüşüyle kalbi güm güm atmaya başlamıştı. Başını çaresizce ve hızla iki yana salladı.

"Onu nerede bulabileceğimi söyle bana," dedi Nöbetçi. "O zaman sadece sizi bu binadan sağ salim çıkarmakla kalmam, Muhalifler sizi aramaya başlamadan önce arayı açabileceğiniz bir yere götürürüm. Sen ve torunun bu şehirden bir daha geri gelmemek üzere ayrılabilirsiniz."

Narcissa koca koca açılmış gözleriyle bir Nöbetçi'ye bir de Nova'ya baktı. Nöbetçi sözünde ciddi miydi yoksa sırf Kütüphaneci'yi konuşturmak için tuzak mı kuruyordu, kestirmek güçtü. Belki de aradığı bilgiyi almasıyla anlaşmaya ihanet etmesi bir olacaktı. Kötüler öyle yapardı. Ama ya Muhalifler? O doğruluk ve dürüstlük timsalleri?

Ne var ki, sözünü tutarsa Kütüphaneci'nin, yani yüzlerce yasa dışı silahı sokaklara salan bir adamın elini kolunu sallayarak çekip gitmesine de göz yummuş olacaktı. Konsey

ne derdi buna? Bu anlaşmaya sırf Kâbus'u, yani *onu* bulmak için onay verirler miydi?

Nova sevinsin mi üzülsün mü bilemeden yutkundu.

"Kâbus mu?" dedi Cronin. Gözlerini artık Nöbetçi'den ayırmıyordu ve Nova, sağ kalma olasılığını hesaplayan adamın kafasından geçen düşünceleri neredeyse duyabiliyordu.

"Konsey'e suikast girişiminde bulunmaktan aranıyor ama sana bunu söylememe gerek yok. Kâbus'un kullandığı silahı sen temin ettin, değil mi?" Nöbetçi birkaç adım daha yaklaştı, ayakları ahşap döşemede tak tak ses çıkarıyordu. "Kâbus'un nerede olduğunu ve kimler için çalıştığını öğrenmek istiyorum. Buna cevap verirsen günün geri kalanını kendine hapishane hücresinden başka bir kalacak yer arayarak geçirirsin."

"Nerede olduğunu," dedi Cronin tez bir sesle. "Ve kimler için çalıştığını mı?"

Dikkatini Nöbetçi'den Nova'ya çevirdi. Nova elini kemerine ve kılıfında duran şok tabancasına götürdü.

Cronin'in âdemelması keskin bir şekilde inip çıktı. "Şey," dedi kesik bir sesle. "Bu karmaşık bir mesele..." Genzini temizledi. "Kâbus olarak bilinen kız... Bazıları... Bazıları onu şu isimle bilir, yani o..."

Alevli mavi bir küre kırık camdan içeriye hücum etti. Tahta zemine inip bir kez zıpladı.

Nova kendini korumak için bir vitrinin arkasına atladı ve başını kollarının arasına aldı, Nöbetçi ise Cronin'le Narcissa'yı korumak için üzerlerine atlamıştı.

Patlama, kütüphanenin köşesini havaya uçurdu, zeminde bir delik açtı ve duvarları dışarıya doğru yıktı. Nova'nın sırtına alçı, cam ve kiremit yağdı. Altındaki zemin, sert bir şekilde patlamanın merkezine doğru eğildi. Zemin ayağının

altından kayarken sabit raflardan birini kavradı ve sımsıkı tutundu. Etrafına kitaplar yağarken dizini yukarıya savurarak tutunmayı başardı.

Duvarların sallantısı daha durmamıştı ki alt kattaki yakıcı ısının, boğucu dumanın bir anda yükseldiğini hissetti. Nova öksürüp etrafına bakındı ve dumanların arasından bir şeyler görmeye çalıştı. Aşağısını tamamen alevler kaplamıştı. Sağındaki duvar yıkılmıştı ve sokağın karşısındaki sinemayı görebiliyordu. Yine de bu açıklık hiç değilse dumanın dışarı çıkmasını sağlamıştı. Öksürdü. Gözleri yanıyordu. Nöbetçi'den, Cronin'den ya da Narcissa'dan hiç iz yoktu. Zemin çökünce alt kata mı düşmüşlerdi? Ama onları orada da göremiyordu.

Tutunduğu kitaplık içe doğru çökmeye başladı. Dış duvarlar patlamanın etkisiyle zayıflamıştı. Dişlerini sıktı, bir çıkış yolu aradı ama tutunacak başka hiçbir şey yoktu. Parçalanmış ahşap parkelerin atacağı ilk adımda yıkılacağını sezinlemişti.

Bakışları, dışarıdaki sokak lambasına takıldı. Eğer yaklaşabilirse kendini açıklıktan dışarı atabilir ve ona tutunabilirdi.

Terden sırılsıklam olan avuçlarıyla raflara tutundu, gıcırdayıp eğilmelerini umursamadan yukarı tırmandı. Yerçekimi de aşağıdan çekiştiriyordu Nova'yı. Gerindi, elini lambaya doğru uzattı. Birkaç santim kalmıştı ama ona kilometreler var gibi geliyordu.

Parmakları kaydı.

Nova haykırarak ateşin içine düştü.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Havadayken bir şeyin bedenini kavradığını hissetti. Nova sert ve acımasız bir zırhın baskısıyla ezildi, sonra tekrar yukarı çıktı. Şaşırarak hızla bir nefes aldı ve Nöbetçi'nin miğferine baktı. Hafiflik hissi kısa sürdü. Nöbetçi ikinci katın zeminine güm diye inince, tahtalar çarpmanın şiddetiyle çatlayıp gıcırdadı. Nöbetçi döndü, Nova'yla birlikte yıkılmış duvara doğru fırladı. Rüzgâr ve duman Nova'nın yüzüne hücum etti, başını Nöbetçi'nin göğsüne doğru çevirip gözlerini korudu.

Bu seferki uçma hissine bir de iniş hissi eşlik ediyordu. Çok geçmeden sinemanın çatısına buldozer gibi düştüler. Nöbetçi bir dizinin üstüne indi, onu şefkatle tuttu. "İyi misin?"

Nova tir tir titriyordu. Bunu ancak başını kaldırıp vizörün yüzeyinde şaşalamış yansımasını gördüğünde fark etti.

Nöbetçi onu değerli bir yükü, masum bir görgü tanığını ya da başı derde girmiş genç bir kadını taşır gibi taşıyordu.

Nova dişlerini sıktı, ellerini Nöbetçi'nin göğsüne koyup itti ve kurtuldu. Nöbetçi gafil avlanıp geriye devrildi, dirseği-

nun üstüne düştü. Nova da sıçrayıp ayağa kalktı ve geriledi. Belindeki kemerden şok dalgası silahını çıkardı.

Nöbetçi bir elini ona doğru uzattı. "Yardıma geldim." Yavaş yavaş ayağa kalktı. "Bana güvenebilirsin."

Şaşkınca, delice bir kahkaha attı Nova. "Hiç inanasım gelmiyor."

Görüne bir hareket ilişti ve Gene Cronin'le Narcissa'yı gemişçe bir havalandırma deliğinin yanında gördü. Narcissa büyükbabasının koluna girmişti ama adam kütüphaneden kurtardığı eski ve nadir kitaplardan birini hâlâ sıkı sıkı kavramıştı. Narcissa'nın yüzü külrengiydi; saçının örgüsü açılmış, üstü başı is olmuştu. Cronin'in durumu da ondan iyi değildi ama adam zaten normalde de o kadar perişan haldeydi ki arada pek fark yok gibiydi.

Cadde bir diğer patlamayla sallandı ve Nova üzerlerine başka bombaların da fırlatıldığını düşünerek hızla arkasını döndü. Ne var ki bu defa gürültülerin sebebi Fünye değil, yangına yenik düşen kütüphaneydi. Geriye kalan kirişler ve kalaslar da çökmüş, çatının kalıntıları bir kükremeyle alev, kıvılcıma boğulmuştu. Çok geçmeden geriye birkaç dış duvardan, bir zamanlar çevreledikleri binanın iskeletinden başka hiçbir şey kalmayacaktı.

Kalbi sızladı.

Acaba Adrian hâlâ...

Yo, hayır! Güçlü ve akıllıydı o. Bir Muhalifti. Elbette bir yolunu bulmuştu.

Kütüphaneci canhıraş bir feryatla dizlerinin üstüne çöktü. "Kütüphanem, *kitaplarım*..."

Narcissa onun yanına gidip sırtını okşadı ama adamın gözü, uğradığı yıkımdan başka şey görmüyor gibiydi.

"Altı üstü kâğıt ve mürekkep," dedi öfkeli bir ses.

Nova yüzünü ekşitti.

Ingrid, herhalde çok eski zamanlarda yeni film galalarının reklamını yapmak için kullanılmış olan yıpranmış, paslı bir ışıklı tabelanın arkasından çıktı. Yüzünde ukala bir gülümseme, parmaklarının arasındaysa çatırdayan yeni bir patlayıcı vardı.

"Atlatırsın," dedi yaşlı adama. "Asıl onca silaha yazık oldu."

Cronin esefle güldü. "Geçimimi silahlardan sağlasam da hayatım o kitaplardan ibaretti."

Ingrid aşağılarcasına güldü ona. "Acınası şey," deyip dikkatini Nöbetçi'ye verdi. Enerji küresini eliyle atıp tutmaya başladı. "Bakın kim gelmiş. Muhaliflerin yeni, parlak oyuncağı değil mi bu? Onun da bu küçük baskına katılacağı kimin aklına gelirdi?"

"Teslim ol, Fünye. Bugün yeteri kadar zarar verdin zaten." Nöbetçi'nin sağ eli parlamaya başladı. Metalin gri rengi parmaklardan bileğe kadar ısınarak akkor haline gelmişti.

Nova gördüklerine inanamıyordu.

Bu yeniydi işte.

Nöbetçi'nin onun hâlâ görmediği başka becerileri de mi vardı? Böyle bir şey nasıl mümkün olabilirdi?

"Verdim, biliyorum," dedi Ingrid neşeli bir kahkahayla. "Öyle de *güzel* geldi ki. Dokuz yıl boyunca gücümü dizginledikten, Konsey'in taleplerine uyarmış gibi yaptıktan sonra, aslında neler yapabileceğimi dünyaya nihayet duyurmak o kadar güzel ki. Büyük güç insana kendini öyle iyi hissettiriyor ki!" Gökyüzüne doğru bağırdı, sonra gülmeye başladı. "Bir şey diyeyim mi? Asıl hedefim, şu Everhart denen oğlanı ortadan kaldırmaktı ama *sen*, sen daha iyi bile olabilirsin.

Konsey'in dalkavuğunun hakkından gelmek... Ne dersin? Zırhın doğrudan bir darbeye dayanır mı sence? Benim biraz şüphem var da..."

"Konseyin dalkavuğu mu?" dedi Nöbetçi. "Beni başkasıyla karıştırdın herhalde?"

"Yo, hiç de karıştırmadım," diye karşılık verdi Ingrid.

Nöbetçi parıl parıl yanan yumruğunu öne doğru uzattı. "Buraya Konsey'in talimatıyla gelmedim. Başkasının işi için değil, kendim için buradayım."

Ingrid içini çekti. "Sen buna gerçekten..."

Nöbetçi'nin kolundaki bir tüpten incecik, beyaz bir enerji ışını fırlayıp Ingrid'in göğsüne isabet etti. Kadın sendeleyip sırtüstü devrildi, nefesi kesildi.

Nova şaşkınlıktan apışıp kalmış, bir anlığına aklı başından gitmişti.

Zırh, ateş, uzun mesafe sıçrama, şimdi de... Neydi bu? Bir tür enerji ışını mı?

Bu adamın kaç yeteneği vardı yahu?

Nöbetçi kolunu indirdi. "Neden bu kötülerden bazıları çene çalmaya doyamıyor?"

"Öldü mü?" diye sordu Nova.

Nöbetçi ona döndü. "Sersemledi." Duraksadı, zırhın geri kalanıyla koyu gri renge dönüşen koluna baktı. "Öyle diye düşünüyorum. Daha önce hiç kullanmamıştım."

Nova duyduklarına inanamıyordu. "Daha önce kullanmadım da ne demek?"

Gene Cronin'in şaşkın sesiyle konuşmaları bölündü. "Bunu *o* yaptı." Çatının kenarına gitmiş, kütüphanenin yanmasını izliyordu. Alevler kederli gözlerinde dans ediyordu. "Bize bu tuzağı kurdu. O bombaları attı. Her şeyi yok etti." Küçük ve

neşesiz bir kahkaha attı. "Kendine *Fünye* diyen bir kadından ne bekleyebilirsin ki? Bunu akıl etmeliydim. Asla bir Anarşiste güvenmemeliydim..."

Nova, adam kollarını kavuşturduğunda, nadir kitaplar odasındayken elinde olan deri kitabı hâlâ tuttuğunu gördü. "Ama ben her şeyi hatırlarım," diye fısıldadı adam. "Her bir sözcüğü... Bu bilgiler, bunlar kaybolmayacak." Gözlerini kapattı ve yüzünde bir sevinç ifadesi belirdi, derin ve kararlı bir ifade. "Bu yeteneğin bana verilme nedeni bu. Bütün o sözcükleri, hikâyeleri ve düşünceleri muhafaza etmek için. Hayatımın geri kalanını bu iş için harcamam gerekse bile hepsini kaydedeceğim. Yaşamımın en büyük gururu olacak bu."

"Bu işi, bir hapishane hücresindeyken mi yapacaksın?" dedi Nöbetçi. Cronin, orada birinin olmasına şaşırmış gibi ona döndü. "Çünkü Muhalifler sana bütün bunları..." Kütüphaneyi işaret etti. "Yerine koyman için yeterince kâğıt vermeye istekli olabilir de olmayabilir de."

Cronin yutkundu.

Nöbetçi yaklaştı ve sesini alçalttı. "Ama teklifim hâlâ geçerli. Seni ve torununu buradan uzaklara götürebilirim. Tek yapman gereken bana Kâbus hakkında bildiklerini anlatmak."

"Vay canına," diye mırıldandı Nova. "Tek umurunda olan bu mu?"

Nöbetçi ona bakmadı ama Kütüphaneci baktı.

Nova dikleşti ve Cronin'e elinden gelen en tehditkâr bakışlarını dikti.

"Kâbus," dedi Cronin ve aniden, sanki bunun ne kadar histerik bir durum olduğunu daha az önce fark etmiş gibi gülmeye başladı. "Ah, Kâbus. Evet, onu nerede bulacağını biliyor olmam..."

Bir kurşun, Nova'nın kulağının yanından hızla geçti. Gene Cronin'in başı geriye savruldu ve kan havada kavis çizerek çatıya fışkırdı. Adamın bedeni sallandı, bir anlığına öylece durdu, sonra geriye yıkıldı. Elinde tuttuğu kitap yanında açıldı ve sarı, buruşuk sayfaları dalgalanmaya başladı.

Narcissa çığlık attı.

Dünya durdu. Nova duvara fışkıran kana baktı, kanın kırmızı olduğunu bildiği halde o anda her şey griye boyanmış gibiydi. Dudakları aralandı ama nefes almayı bırakmış olabilirdi. Kocaman açılmış, şaşkınlık içindeki gözlerini Ingrid'in üstünde gezdirip elindeki silaha dikti.

Ingrid başını kaldırdı. Yüzünden çok az şey okunuyordu. Öfke. Belki gurur. Ama Nova'nın görebildiği kadarıyla hiç pişmanlık yoktu.

Nova sersemlemiş düşüncelerinde, diğerlerinin o gece metro peronunda oturmuş, Ingrid'in Kütüphaneci'yi, Nova'nın kimliğini ele vermeden saniyeler önce nasıl öldürdüğünü anlatışını dinlerlerken canlandırdı. Ingrid'in buna güldüğünü, diğerlerinin de ona eşlik ettiğini hayal etti.

Ama şu anda bu ona hiç de komik gelmiyordu.

Nova, Gene Cronin'in onun sırrını ifşa edeceğini biliyordu. Bunu ya şimdi Nöbetçi'ye ya da daha sonra Konsey'e söyleyecekti. Bu gece hayatta kalsaydı, sırf ondan ve kütüphanesinin mahvolmasına neden olan Anarşistlerden hıncını almak için olsa bile önünde sonunda konuşacaktı. Nova bu göreve devam edecekse Kütüphaneci'nin ölmesi gerekiyordu. Muhaliflerin içinde kalıp onları kesin olarak iktidardan indirmeye dair bir umudu olacaksa onun ölmesi gerekiyordu. Tek çıkar yol buydu.

Bazen güçlülerin gelişebilmesi için zayıfların feda edilmesi gerekirdi.

Ama bu düşünceler ona çok uzak geliyordu ve bunları kendi sesinden değil de As'ınkinden duyduğunu fark etti.

Narcissa'nın yere çökmesini, büyükbabasının cesedinin başında hıçkırarak ağlamasını izlerken Kütüphaneci'yi kendini korumak için bile olsa öldüremeyeceğini anladı.

Bu onu ne tür bir kötü yapıyordu?

Ingrid'in dudakları alaycı bir gülümsemeyle gerildi ve silahı Narcissa'ya doğru kaldırdı. Yani ikinci engele.

Kör edici bir enerji ışını, Ingrid'in böğrüne çarptı ve Ingrid'in ayakları yine yerden kesildi. Silah elinden fırlayıp gitti. Hemen arkasından ikinci bir patlama oldu ve Ingrid birkaç kez yuvarlanıp omzunu pas tutmuş spota çarptı.

Nöbetçi, Ingrid'e hücum etti. Alev saçan koluyla yeniden ateş fırlatmaya hazırlanıyordu ki ayaklarının dibinde mavi bir flaş çaktı. Nöbetçi patlamanın etkisiyle havada süzülerek çatı çıkıntısının üzerinden savruldu. Az önce dikildiği yerdeki beton çatlamış ve çukurlaşmıştı.

"Kes şunu!" diye bağırdı Nova. "Bir şeyleri havaya uçurmayı kes! Kes artık!"

Ingrid bir eliyle spot ışığının kenarını tutarak doğruldu, diğer eliyle de başka bir bomba hazırlamaya koyuldu. "Kızın gitmesine izin veremeyiz," dedi. "Bunu biliyorsun."

Nova ona baktı. Sözcükler zihninde anlamsızca dönüyordu. Ama sonra Ingrid'in Narcissa'dan bahsettiğini anladı.

Nova kararlı bir ifadeyle öne doğru yürüdü ve düşen silahı aldı.

"Devam et," dedi Ingrid, mavi kürenin sönüp havaya karışmasına izin vererek. "Bunu yapan sen *olmalısın*. Mesele kimliğini korumaya geldiğinde bütün ağır işi neden ben yapacağım ki?"

Nova silahı kaldırdı ve parmağını tetiğe getirdi.

Bunu yapan o olmalıydı. Kendini koruma ve sırlarının kutsallığı konusunda endişe duymalıydı. Anarşistler, Narcissa'yı öldürürlerdi. Anarşistlerin Ası, onun böyle yapmasını isterdi ve Nova, As'ın da böyle yapacağından neredeyse emindi.

Nova titrek bir şekilde nefesini verdi, döndü ve nişan aldı.

Ingrid olduğu yerde kaldı ve aniden kendi göğsüne nişan alan namluya baktı. "Aptallaşma."

"Koş," dedi Nova.

Ingrid dik dik baktı. Nova da aynı bakışlarla karşılık verdi ve gözünün kenarından bir ter damlası düştü.

Ingrid yavaşça ayağa dikildi. Geriye, yangın çıkışına doğru önce bir, sonra iki adım atarken temkinli bir şekilde Nova'yı süzdü. "Hata yapıyorsun."

"Bugün senin yaptığın hatalar kadar büyük olamaz."

Kaşı seğirmeye başlayan Ingrid döndü ve koşmaya başladı. Nova, Ingrid çatının kenarından atlayana kadar bekledi, sonra da tetiği çekti.

Kurşun Ingrid'in kolunun arkasına saplandı. Ingrid düşerken bağırdı ve Nova, onun vücudunun yangın merdivenlerinin metal basamaklarına çarptığını duydu. Aşağı inerken, platformların birinden diğerine atlarken tüm merdiven sarsılıyordu. Nova, aşağıdan birinin bağırdığını işitti. Ruby miydi acaba? Az sonra bina bir dizi patlamayla daha sarsıldı. Nova söverek çıkıntıya koştu ve aşağıdaki sokağa baktığında, tiyatronun duvarından taş parçalarının kopup yola saçıldığını gördü. Ruby sırt üstü yatmış öksürüyordu, Oscar ise yanında diz çökmüştü. Ingrid...

Nova sokağı taradı ama Ingrid köşeyi dönüp gözden kaybolurken sadece onun uzun botlarını görebildi.

Öne doğru yığıldı. Bunun rahatladığı için mi, yoksa Ingrid'i göremediği için mi olduğunu anlayamadı.

Çatının kenarına tutunarak kalkıp arkasını döndüğünde bacakları titriyordu.

Ama yine yüreği ağzına geldi.

Narcissa artık Kütüphaneci'nin cesedinin başında diz çökmüyordu. Onun yerine, bir dizi kanlı ayak izi, çatı boyunca, yerle bir olmuş kütüphaneye bakan çıkıntıya doğru gidiyordu. Narcissa, elinde büyükbabasının kurtarmayı başardığı kitapla alçak korkuluk duvarına tırmanmıştı.

"Narcissa, hayır!"

Narcissa onu duymazdan gelerek kollarını zarif bir şekilde başının üzerine kaldırdı, sonra da çıkıtının üzerinden adımını attı. Nova çok geç kaldığını bilse de çığlık atıp ona doğru koştu. Çıkıntıya tutunup eğildi ve tam o sırada aşağıdaki betonun üzerindeki kırık bir aynanın parlayan yüzeyini ve Narcissa'nın o yüzeye dalıp gözden kaybolduğunu gördü.

Mavi gökyüzünün ve dumanlı alevlerin aynadaki yansımalarının titreşerek durulmasını izlerken Nova'nın nefesi kesildi. Aynanın, nadir kitaplar odasında, şömine rafının üzerindeki ayna olduğunu fark etti. Şöminenin tuğlaları patlamanın etkisiyle tüm sokağa saçılmıştı.

Nova kendini bütünüyle tükenmiş hissederek inledi ve dizlerinin üstüne çöküp kollarını gevşek bir şekilde duvardan aşağıya sarkıttı. Başı öne düşüp soğuk taşa yaslandı ve burada hiç kıpırdamadan bir ay boyunca otursa bile gıkını çıkarmayacağını düşündü. Hava duman ve savrulan enkazla dolu olsa bile, sadece birkaç adım ötesinde bir ceset ve kan gölü olsa bile kıpırdamak istemiyordu. Kıpırdayabilir miydi, onu da bilmiyordu.

Kendini ağır ve içi boşalmış gibi hissediyordu. Düşünceleri birbirine girmişti. Bugüne dair beklentileriyle gerçekleşenler arasındaki farkla baş etmeye çalışıyordu.

Şimdi ne yapması gerektiğine karar vermeliydi.

Narcissa kaçmıştı. Nova, Ingrid'in haklı olduğunu biliyordu. Kız tehlikeliydi. Çok fazla şey biliyordu. Nova, onu öldürmeme ya da Ingrid'in öldürmesine izin vermeme kararından pişmanlık duymasa da merak içindeydi: Acaba Narcissa'nın her an ortaya çıkıp tüm sırlarını ele vererek intikam alabileceği ya da daha büyük olasılıkla bunları şantaj için kullanabileceği korkusuna ne zaman kapılacaktı?

Kütüphaneci ölmüştü. Bu iyiydi çünkü Nova'yı ele veremezdi. Kötüydü çünkü Anarşistlerin az sayıdaki güvenilir kaynaklarından biriydi.

Kötüydü çünkü bütün silahlar yok olmuştu. En azından, çoğunun yok olduğunu farz ediyordu ve sağlam kalanlar gün sonunda kesinlikle Muhaliflerin eline geçecekti. Yani iki kat kötüydü.

Ama iyiydi çünkü Kâbus hakkında hiçbir şey öğrenmemişlerdi, kim olduğunu ya da onu nerede bulacaklarını. Hatta Nova'nın geçit sırasında kullandığı silahı Kütüphaneci'nin temin ettiğine dair kesin delil bile yoktu.

Gerçi, Nöbetçi, Cronin'in sorulan sorulara cevap vermek üzere olmasından yola çıkarak Kâbus'la arasında bir bağlantı olduğu sonucuna varacaktı ama Nova henüz bunun onu ne kadar tehlikeye atacağına karar verecek kadar net düşünemiyordu. Neyse ki Cronin'e silah ve cephane için bir sürü suçlu geliyordu. Bu, araştırmayı pek de daraltmıyordu.

Çatıda bir tangırtı yankılandı. Bu ses Nova'ya havada uçarlarken korumacı bir tavırla kendisine sarılan metal zırhı

ve buz gibi kolları anımsatmıştı.

Nova kesik bir nefes aldı.

"İyi misin?" dedi Nöbetçi, sesi öncekinden daha yumuşaktı.

Nova yutkundu. Nöbetçi'nin ayak seslerinin yaklaşmasına rağmen ne cevap verdi ne de dönüp ona baktı. Nöbetçi, onun değil de Kütüphaneci'nin cesedinin yanında durdu.

Nova başını, Nöbetçi'ye göz ucuyla bakmaya yetecek kadar çevirdi. Nöbetçi, kan gölünün hemen dışında duruyordu. Görünüşünü, kıyafetini, alevler çıkarttığını ve enerjiyle parladığını gördüğü ama şu anda donuk, metalik gri olan kollarını inceledi. Dövüşten kalan darbeler görülebiliyordu. Böğründe yanık izleri, sırtındaysa çökmeler vardı. Ama genel olarak, o kadar da kötü durumda değildi.

Narcissa'yı durdurma telaşı içindeyken düşürdüğü silahı tamamen unutmuştu. Silahı dizinin yanında buldu ve soğuk kabzasından tutarak yerden aldı.

"Gerçekten gitmesine izin verecek miydin?" dedi Nova, topuklarının üstüne oturarak. "Yani istediğin bilgiyi sana verseydi?"

Nöbetçi uzun süre bir şey demedi ama sonunda, "Henüz karar vermemiştim," diye itiraf etti.

"Yani teklif Konsey tarafından onaylanmamış mıydı?"

Nöbetçi başını Nova'ya çevirdi. Ama Nova'nın sorusuna cevap vermek yerine "İyi misin? Aşağıya inmek için yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu.

"Gerek yok," dedi Nova, başparmağını silahın kabzasında gezdirerek. "Senin Kâbus'la ne derdin var?"

Nöbetçi başını yana eğdi ve Nova, Nöbetçi'nin ona baktığını düşündü. Keşke neye benzediğini bilseydi. Bomboş, ifadesiz suratı giderek daha sinir bozucu hale gelmişti.

"İkimizin yarım kalan bir işi var."

Nova tek kaşını kaldırdı. "Konsey'in de tabii, değil mi?"

"Yaptığım her şeyi Konsey dikte etmiyor," dedi Nöbetçi, biraz dik başlı bir tavırla. "Kâbus, tüm Muhalifler için tehdit oluşturuyor ama onu bulmak için kendi nedenlerim var."

"Pekâlâ, Bay İkinci Kişilik," dedi Nova, sesine biraz neşe katmaya çalışarak. "Merakımı uyandırdın. Sen gerçekte kimsin?"

Nöbetçi bu kez ona iyice döndü. Nova ilk başta Nöbetçi'nin gerçeği söyleyeceğinden emindi. Sorusunu yeterince uzun düşünmüş gibiydi.

"Düşmanın değilim," dedi sonunda.

Nova'nın yanakları titredi. "Kanıtla. Birçok insan, senin Muhaliflerin itibarını sarsmaya çalışan bir sahtekâr olduğunu düşünüyor. Bu doğru değilse başlığını çıkarıp göster kendini. Dostlar arasında sır olmaz, değil mi?"

Nöbetçi yine uzun bir süre kıpırdamadan durduktan sonra başını iki yana salladı. "Daha olmaz."

"*Uykusuz*!"

Nova yutkundu. Başını çevirdi. Aşağıdaki sokakta durmuş, sinemanın çatısına endişeli yüzlerle bakan Ruby ile Oscar'ı zar zor görebiliyordu. Oscar, Nova'yı görünce "İyi misin?" diye bağırdı.

Nova cevap vermedi. Arkalarına, etraflarına bakıyor, aşağıdaki sokağın dört bir yanını tarıyorlardı...

Ruby'yle Oscar yalnızdı. Adrian onlarla birlikte değildi.

Bakışlarını hızla kütüphaneye çevirdi ama yangın öyle büyümüş, hava öylesine dumanla kaplanmıştı ki oraya bakmaya neredeyse dayanamıyordu.

"Adrian nerede?" diye seslendi onlara ve her ikisinin de yüzünün düştüğünü gördü.

Nova titredi. Adrian öylece ortadan kaybolmazdı. İçeride mahsur kalmış olmalıydı. Kendine bunun iyi bir şey olduğunu söylerken bile korku içini kemiriyordu. Dünyadan bir Muhalif eksilirdi. Bir süper kahraman azalmış olurdu...

Fakat onun hayret veren, samimi resimlerle dolu defterini görüyordu. Jonglörlük ve kuş gözleminden söz ettiğinde onun nasıl kahkaha attığını duyuyordu. Adrian onun küçük şehri için cam bir figür çizerken Max'in yüzünün nasıl aydınlandığını anımsıyordu.

Onun ölümünün -ki bu çok ama çok korkunç bir ölüm olacaktı- iyi bir şey olabileceğine hiç ikna olmamıştı.

"Sorun yok," dedi Nöbetçi şefkatli bir tavırla. "Gel, seni onların yanına indireyim."

"Yok, ben böyle iyiyim."

"Emin misin?"

Nova arkasına bakıp kaşlarını çattı. Hayal mi görüyordu, yoksa Nöbetçi'nin omuzları düşmüş, onu çok tuhaf bir biçimde *utangaç* mı göstermişti?

"Birazdan gitmem gerekiyor," dedi Nöbetçi. "Sadece bir saniyemi alır..."

"Hayır," deyip güçlükle ayağa kalktı Nova, ama hâlâ bacaklarının üstünde zor duruyordu. "Sorularımdan hiçbirine yanıt vermedin, *Nöbetçi*. Kimin nesisin sen? Kâbus'la alıp veremediğin ne?" Duman yüzünden kırçıllaşmış sesi iyice yükselmişti. "Konsey için mi çalışıyorsun?"

"Bunların hiçbirini söyleyemem. Kusura bakma."

Gerçekten de özür diler gibiydi tavrı, fakat bu, Nova'nın tepesinin tasını attırmaktan başka işe yaramamıştı. Düşmanı, hakkında en fazla bilgi edinmesi gereken Muhalif karşısında dikiliyordu ama şu ana kadar ona ilişkin, dün bilme-

diği hiçbir şey öğrenememişti. "Peki, şu soruya ne dersin o zaman? O kıyafet kurşun geçiriyor mu?"

"Ne?.."

Nova tabancayı çıkarıp ateş etti. Mermi, Nöbetçi'nin göğsüne, kalbinin tam üstüne isabet etti. Zırhını delip geçmediyse de Nöbetçi bağırıp geriye doğru sendeledi. Ama canı acıdığı için mi yapmıştı bunu, şaşırdığı için mi, Nova bilemiyordu.

Yüzünü astı. "Anlaşılan geçirmiyormuş."

Nöbetçi, eldivenli elini göğsünün zırh levhasına saplanıp kalmış mermi çekirdeğine götürdü. "Sen ne yapı..."

Demeye kalmadan Nova tekrar tetiğe asıldı. Tekrar, tekrar. Mermilerin hepsi Nöbetçi'nin zırhından sekip gitti.

Nöbetçi sıçradı, havada parende atarak Nova'nın arkasına geçti. Onu kollarından yakalamaya çalıştıysa da kız kendini yere atıp yuvarlanarak ondan uzaklaştı. Sonra ayağa fırlayıp namluyu tekrar ona doğrulttu.

"Kes şunu!" diye bağırdı Nöbetçi, iki elini birden kaldırarak. "Seninle dövüşmeyeceğim. Aynı taraftayız."

"Daha demin seni bir kötüyle pazarlığa otururken gördüm!" diye bağırdı Nova. "Kimliğini açıklamıyorsun ve Konsey'in yasalarına uymadığını da neredeyse kendi ağzınla itiraf ettin. Demek oluyor ki bir suçlusun." Tekrar ateş ettiyse de Nöbetçi bu sefer kaçtı ve kendini tabelanın gerisine attı. Nova onun peşinden geldi. "Ya kendini Muhaliflerin safında gösteren bir kötüsün ya da yepyeni bir Muhalif türüsün. Her ne sebeptense Konsey bunu bilmemizi istemiyor. Hangisi doğru? Ve *neden?*"

Nova tabelanın arkasına gitti ama Nöbetçi ona hızla çarpınca yere savruldu. Sertçe sırtının üstüne düştü ve silahın elinden çekilip alındığını hissetti. Nöbetçi tabancayı binanın

çatısından aşağı fırlattı. Sonra Nova'nın kemerine uzanıp şok dalgası tabancasını da kaptı.

"Hey!" diye bağırıp silahını almaya davrandı Nova.

Nöbetçi onu bileğinden tutup çevik bir hareketle kendine doğru çekince öyle yaklaştılar ki, Nova'nın nefesi Nöbetçi'nin vizöründe buğulandı. "Kötü de değilim, senin düşmanın da," dedi. "Ama Kâbus'u bulup ihtiyacım olan yanıtları alana dek kim olduğumu ne sana söyleyebilirim ne de bir başkasına."

Nöbetçi'nin ansızın bıraktığı Nova yere düştü. Bileğini ovuşturdu. Ama bunu Nöbetçi canını yaktığı için değil, buz gibi kavrama hissinden kurtulmak için yapmıştı.

Derken Nöbetçi bayıltıcı tabancasını da çatıdan aşağı attı.

"Ne yapıyorsun!" diye bağırdı Nova. "Onu ben yapmıştım!"

Nöbetçi yanıt vermedi. Döndü ve havaya fırladı. Nova, onun kütüphanenin dumanı tüten kalıntılarını aşıp kesif kara dumanın arkasında kayboluşunu seyretti.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Nova, sinemanın yangın merdiveninin son platformundan ara sokağa atlayışının korkunç biçimde zarafetten yoksun olduğunu biliyordu ama bunu umursayacak halde değildi. Kolları, bacakları sızım sızım sızlıyordu ve dahası etrafta onu görecek kimsecikler yoktu. Çatıda dumanın iğrenç kokusu vardı; bu koku, daracık sokakta yüz kat daha şiddetli ve yoğun bir hal alıyordu. Koluyla burnunu kapattı, kütüphaneden yayılan sıcaktan uzak durmak için elinden geldiğince sinemanın duvarına yapıştı ve döküntülerin arasından geçti.

Kalabalık iyice büyümüştü ama çoğu insan yanan binadan uzaklaşmıştı. Nova'nın dumanların içinden geldiğini gören birisi umut dolu bir şaşkınlıkla bağırdıysa da bunu hemen hüsran dolu bir ses takip etti. Nova kolunu indirip yüzünü buruşturmuştu ki küçük bir çocuk çığlığı bastı. Bir saniye sonra birisi ona tosladı ve küçücük kollarını beline doladı. Nova şaşkınlıkla bir nefes aldı ve eğilip çocuğa baktı. Üst katta bulduğu, Ruby ve Oscar'ın yardımlarıyla kurtardığı çocuktu bu. Onun Ruby'nin ipinden inip inemediğini gör-

memişti ve şimdi çocuğu karşısında bulunca üstünden büyük bir yük kalkmıştı.

"Teşekkürler," dedi çocuk, yüzünü Nova'nın göğüs kafesine gömdüğünden sesi boğuk çıkıyordu. Çok basitti. Ama öyle eksiksizdi ki.

Yüzünde bitkin bir gülümsemeyle çocuğun başını okşadı Nova.

O anda, aklı başında olan herhangi bir insanın neden Muhalif olmak isteyebileceğini anlamaya başladı.

"Oscar, hayır!"

Nova başını kaldırınca Ruby ile Oscar'ı gördü. Kalabalıktan ayrı duruyorlardı, hiç kimsenin cüret edemeyeceği kadar yakındılar kütüphaneye. Onları farklı kılan bir şey de yüzlerinin huşu ve merakla değil de öfkeyle kızarmış olmasıydı.

Nova çocuğun kollarından kurtulup onların yanına gitti. Ruby'nin gözleri ıslak ıslaktı ama daha ağlamıyordu. Nova yaklaştıkça ikisinin de ağlamamak için kendilerini zor tuttuklarının farkına vardı. Ama Oscar azimli bir ifadeyle gözyaşlarına söz geçirmek için var gücüyle uğraşıyordu. Ruby'nin yanından uzaklaşmaya çabalıyordu ama Ruby onun koluna yapışmış, gitmesine engel oluyordu.

"Bir yangından sağ çıktım," diyordu Oscar. "Bundan da sağ çıkarım!"

"Emin olamazsın!"

"Onun orada ölmesine izin veremem!"

"Belki de çoktan..."

"*Sakın öyle bir şey deme!*"

Ruby yüzünü buruşturarak geriye çekildi.

Nova yaklaştı. "Adrian?"

Ruby'nin yüzü ıstırap içinde buruştu. "Hâlâ ondan bir iz

yok." Bunları söyledikten sonra hıçkırıklara boğuldu ama eliyle ağzını kapattı. Omuzlarının sarsılmasından duygularını kontrol altına almaya çalıştığı belli oluyordu. "Sana bir şey söylemiş miydi?"

"Demişti ki..." Nova hatırlamaya çabaladı. Ingrid'i Adrian'ın elinden almayı teklif etmesinin üstünden sanki asırlar geçmişti. "Kayıp çocuğu aramaya gideceğini söylemişti." Bakışlarını sokağın karşısındaki diğer çocukların yanına geri dönmüş olan çocuğa çevirdi.

"Ben içeriye giriyorum," dedi Oscar, kolunu çekip Ruby'den kurtararak. Kütüphaneye doğru giderken topallaması daha belirgin olmuştu. Binanın ön cephesi, kırık pencereleri mahveden alevlere ve dumana rağmen geri kalanına kıyasla nispeten hasar görmemişti. Dıştaki kahverengi kumtaşı sağlam duruyordu ama Nova binanın boş bir kabuktan ibaret olduğunu biliyordu. Dumanı tüten, kapkara bir kabuk.

"Oscar!"

Tam Ruby çığlık attığı anda kütüphaneden büyük bir çatırdama, ardından da bir *patlama* sesi geldi. Açık tavandan dışarıya buram buram alevler ve kıvılcımlar püskürdü. Az önce ikinci katın başka bir kısmı çökmüştü.

Nova binanın yanışını izlerken titredi ve birkaç adım yaklaştı.

Kesin çok geç olmadan binadan çıkmıştı. Kesin...

Ama içeride hâlâ kurtarılması gereken bir çocuk olduğuna inanıyorsa çıkmazdı. Adrian'ı çok az tanımasına rağmen bunu bir şekilde biliyordu. Birisinin yardıma ihtiyacı olduğuna inandığı sürece bir yere gitmezdi.

Elini bilekliğinin üzerine kapattı. Birdenbire o mide bulandırıcı düşünce aklına geldi. Ingrid amacına ulaşmıştı.

Adrian Everhart'ı öldürmüştü.

Kaptan Krom'la Korku Bekçisi perişan olacaklardı.

Nova sadece içi boş bir şaşkınlık hissetti. Normalde hissetmeyi bekleyeceği başarı duygusu ya da neşeden eser yoktu. Adrian, Nova'nın düşmanı olabilirdi ama ölmeyi hak ettiğini düşünmüyordu.

Aniden sokakta bir havalı korna çığlığı yankılandı. Nova gerildi ve sesin nereden geldiğinden emin olamayarak etrafına baktı.

Korna tekrar çaldı. Telaşlı ve cırtlak bir sesle üst üste çalıyordu.

Nova kaşlarını çatarak kütüphaneye bir adım yaklaştı. Kalbi güm güm atmaya başlamıştı. Hayretle ama aynı zamanda umutla atıyordu.

Ruby ve Oscar'la bakıştı, sonra koşmaya başladı ve kütüphanenin arkasına doğru seğirtti. Ingrid, nadir kitaplar odasına bomba attığında bu duvarın büyük kısmı çökmüş, kocaman kumtaşı parçaları sokağa saçılmış, duvarın yerinde moloz yığınları kalmıştı. İçeride, alevler sönüyordu ama çöken zemin hâlâ için için yanıyordu. Hava, süzüldükçe küle dönüşen kararmış kitap sayfalarıyla kıpır kıpırdı.

Korna çalmaya devam etti, ses dumanı tüten enkazın içinden bir yerlerden geliyordu.

Oscar bir hışımla Nova'nın yanından geçti, en yakındaki moloz yığının üstünde duran, parçalanmış bir tahtaya uzandı, zorlanarak bir kenara fırlattı. Ardından mahvolmuş bir kitaplığa elini attı. Nova, Oscar'ın sesin geldiği yerde bir yol açmaya çalıştığını görebiliyordu. Ama bir saniye bile geçmemişti ki Oscar homurdanarak ve sendeleyerek geriye çekildi; bir yandan da yanmış ellerine bakıyordu. Küfürleri art arda

sıraladı ve bastonunu moloz parçalarını kaldırmak için bir kaldıraç gibi kullanmaya başladı.

Bir saniye sonra ona Ruby de katıldı ve kantaşı kancasını fırlatıp taş, tahta ve alçı parçalarını sürükleyerek uzaklaştırmaya başladı.

Nova yutkunarak elini kemerindeki keseye koydu. *Kâbus eldivenleri...*

Nova gözlerini kapattı ve kendi kendine, birisi durumdan şüphelenirse, neden Kâbus'un taktıklarına bu denli benzeyen eldivenleri olduğuna dair gayet mantıklı bir açıklama bulabileceğini söyledi.

Anarşistlerin, değersiz Muhalifin tekini kurtarmak için böylesine aptalca bir şey, kendini ele verme riski taşıyan bir şey yaptığı için bağıracaklarını düşünmemeye çalışıyordu...

Nefesini vererek keseyi açtı ve elini içine soktu.

Dört bir yanda öfkeli bir kükreme yankılandı. Nova başını kaldırıp baktığında kendilerine doğru gelen devasa ve açıklanamaz bir dalga gördü. Dalga onlardan çok daha yüksekti ve tepesi bembeyaz köpüklüydü. Yolun ortasında, ellerini göğe açmış, dingin bir yüzle zarifçe duran Tsunami'yi fark etti. Kadının görüntüsü son bir saatin kaosuyla o kadar tezattı ki Nova ona hayran hayran bakmaktan başka bir şey yapamadığını fark etti. Sonra, Tsunami ellerini indirdi, başını hafifçe çevirip belli belirsiz ve teşvik eder şekilde öne salladı. Nova diğer Konsey üyelerinin de geldiğini fark etti.

Kaptan Krom hızla öne atıldı ve kütüphanenin yıkıntılarını bir çocuğun oyuncak inşa setinin parçalarıymışçasına sağ sola savurmaya, koca kalasları fırlatmaya, ayakta kalabilmiş taş duvarları yumruğuyla vurduğu gibi yıkmaya başladı. Enkazdan dumanlar yükselmeye devam ediyordu ve

yangın sönmüş olsa da Nova yıkıntıların hâlâ dokunulmayacak kadar sıcak olduğunu biliyordu. Ama adamın hiç umurunda değildi çünkü Kaptan Krom'du o.

Ayağa ilk kalkan Ruby oldu. Ardından Nova ve Oscar da kalktılar. Hepsi, dilleri tutulmuş bir şekilde, süper kahramanın enkazın arasında yol açışını izliyordu. Bir ara kornanın sesi tekrar duyuldu ve Kaptan hedefini değiştirdi. Devrilmiş, yanmış rafların, parçalanmış taş sütunların arasından kendine yol açmaya koyuldu. Ruby'nin Oscar'ın elini tuttuğunu göz ucuyla gördüğünde Nova da kendi ellerini sıkıp yumruk yapıyordu.

Kaptan enkazın ortasına, eskiden çocuk kitaplarının olduğu yere geldiğinde kocaman bir kitaplığı aldı ve kaldırıp enkazın geri kalanının içine fırlattı. Altından...

Nova gözlerine inanamıyordu.

Ruby boğuk ve şaşkın bir ses çıkardı.

Oscar ise gülmeye başladı.

Kaptan Krom, için için yanan binanın ortasında bir iglo bulmuştu.

Ya da bir iglonun kalıntılarını... Çoğu eriyip gitmişti ve birkaç buz parçası kırılarak iglonun kavisli girişinin önüne düşmüştü.

Saniyeler sonra, küçük açıklıktan sürünerek çıkan biri göründü.

Adrian sırılsıklam olmuştu. Bir elinde motosikletlere takılan türden bir korna, diğer elindeyse Nova'nın kalemi vardı.

Kaptan Krom, Adrian daha konuşamadan ona sarıldı. Adrian hafifçe yüzünü buruşturdu ama geriye çekilmedi.

Kaptan onu bıraktıktan sonra birlikte diğerlerinin yanına gittiler. Adrian, Tsunami'ye minnettar bir şekilde gülümse-

di. Tsunami de gülümsedi ve sonra büyük olasılıkla yardıma ihtiyacı olan başka biri var mı diye görmek için kütüphanenin ön tarafına gitti.

"Bir iglo mu, Eskiz?" dedi Oscar, başını iki yana sallayarak.

Adrian omuz silkti. Resmen tükenmiş görünüyordu ama hâlâ gözlerinde neşe, dudaklarındaysa hafif bir tebessüm vardı. Ölüme başkaldırmış birinin belirgin sevinciydi bu. "Bazen ilham öylece geliveriyor, dostum."

Ruby sonunda hıçkırığının çıkmasına izin vererek öne doğru koştu ve Adrian'a kollarını dolayıp ona sımsıkı sarıldı, sonra da geriye çekilip omzuna yumruk attı. Hafifçe vurmuştu ama Adrian, Nova'nın tahmin etmediği biçimde yüzünü buruşturdu.

"*Neredeydin* sen?" diye bağırdı Ruby.

Adrian gözlerini kırpıştırarak önce ona, sonra da çabucak eriyen igloya baktı.

"Yani neden dışarıya çıkmadın?"

"Kayıp çocuğu arıyordum," dedi, bir kolunu Ruby'ye dolayıp ona arkadaşça sarılarak. Adrian onu bıraktıktan sonra, Ruby geriye çekilip kollarını kavuşturdu. Hâlâ somurtuyordu. Neden olduğu endişe için onu kolay kolay affetmeyeceği belliydi. "Kitap yığınlarının içindeydim ve duman o kadar yoğunlaştı ki hiçbir şey göremiyordum. Yönümü tamamen kaybettim ve sanki daireler çizerek yürüyormuş gibi hissettim. İçeride mahsur kaldığımı fark edince kendimi korumak için igloyu yaptım. Sonra tavan çöktü. İglo beni korudu ama bir ara kendimden geçmişim. Duman solumaktan olsa gerek." Minnettar bir tavırla derin bir nefes aldı. "Kendime gelip de hâlâ iglonun içinde olduğumu anlayınca yardım çağırmak için kornayı yaptım."

Nova'ya döndü ve kalemini uzattı. Onu sanki asırlar önce almış gibiydi. "Bunun için teşekkürler."

Kalemi, gözlerini Adrian'dan ayırmadan, uyuşmuş bir şekilde aldı Nova. Bir şey söylemesi gerektiğini hissediyordu ama aklına hissettiklerini ifade edecek hiçbir sözcük gelmiyordu. Bu duyguların ne olduğundan bile emin değildi.

Fakat Adrian Everhart'ın hayatta oluşundan duyduğu memnuniyeti inkâr edemezdi. Gülümsemesinin, bu derece zorlu bir günün ardından bile geçit günündeki kadar sıcak ve rahat olmasından memnundu. Bir de şuna seviniyordu...

Şey. Belki de sadece memnundu.

Adrian, sanki Nova'ya bir şey söylemek istiyormuş da doğru sözcükleri bulamıyormuş gibi görünüyordu. Nova'ya gözlerinde bir soruyla bakıyordu ama sormamaya karar verdi, yutkundu ve bakışlarını kaçırdı.

"Seni Karargâh'a götürmeliyiz," dedi Kaptan. Nova irkildi. Bir an için Adrian'ın koyu kahverengi gözlerine kapıldığından Konsey üyesinin orada olduğunu neredeyse unutmuştu. "Sağlık personeli seni görmek isteyecektir."

Adrian başını iki yana salladı. "Bir şeyim yok. Kendimi iyi hissediyorum."

"Bu, tartışmaya açık değil. Sizler için de aynı şey geçerli." Kaptan buz mavisi gözleriyle dik dik bakarak her birini teker teker yerlerine mıhladı. Yüzünden eksik olmayan ünlü gülümsemesiyle şu anki hali birbirinden ancak bu kadar farklı olabilirdi. "Karargâh'a geri dönün. Kontrolden geçin, sonra da biraz dinlenin. Yarın bu konuyu konuşacağız." Kaptan tekrar Adrian'a baktı. Nova, Kaptan'ın ciddi ve otoriter bir ifade takınmaya çalıştığını görebiliyordu ama bu çaba gözlerine yansımıyordu. Belli ki Adrian'ın sağlıklı olduğuna çok

sevinmişti ve o bakıştaki bir şey, Nova'nın midesine kramplar girmesine neden oluyordu.

Bir zamanlar Nova'nın da ona böyle bakan bir babası vardı.

Kaptan gitmek için arkasını döndü.

"Baba, dur."

Kaptan durakladı.

"Fünye buradaydı," dedi Adrian. "Patlamaları yapan oydu. Tam şüphelendiğimiz gibi Cronin hâlâ karaborsada satış yapıyordu.

"Fünye mi? Ingrid Thompson mı?"

Adrian başını öne salladı.

Kaptan dudaklarını birbirine bastırdı. "Peki ya Gene Cronin? O nerede?"

"O..." Adrian tereddüt etti. Bir kez Nova'ya, sonra diğerlerine baktı. Genzini temizledi. "Kaçmıştır herhalde."

"Hayır," dedi Nova. "Öldü. Ingr... Fünye onu tiyatronun çatısında öldürdü." Nova işaret etti. "Sonra da kaçtı. Onu durdurmaya çalıştım ama kaçtı."

Onu biz de gördük," diye ekledi Oscar. "Sokağa indiğinde Ruby'yle ben peşinden gitmeye çalıştık ama o bombalardan birini atınca yeterince hızlı takip edemedik."

"Aynalardan geçene ne oldu?" dedi Ruby. "Ona ne olduğunu bilen var mı?"

"Bir aynaya girip kaçtı, şeyden sonra... Fünye, Cronin'i öldürdükten sonra," dedi Nova. "Her yerde olabilir."

Kaptan iç çekip burnunu ovuşturdu. "Bu, senin teorini kanıtlıyor Adrian. Demek ki Anarşistler düşündüğümüz kadar eylemsiz değillermiş. Artık, ikinci Anarşi Çağı'nı getirmek amacıyla bize karşı komplo kurmuyorlarmış gibi davranabileceğimizi sanmıyorum. Onlarla ilgilenmek gerek."

Nova kaskatı oldu. "Ne zaman? Ne yapacaksınız?"

Kaptan ona baktı. "Henüz emin değilim. Ama bugünden sonra atacağımız hamlelere karşı hazırlanacaklardır. Hızlı hareket etmeliyiz."

Nova yutkundu. Ne demekti bu? Günler içinde misilleme mi yapacaklardı? Yoksa saatler içinde mi?

Sonra Kaptan, sanki hemen o an aklına bir şey gelmiş gibi kaşlarını çattı. Tekrar Adrian'a döndü. "Kâbus'la ilgili bir şey buldun mu?"

Adrian'ın ağzı gerildi. "Hiçbir şey bulamadım."

Kaptan başını öne salladı. Nova, Kaptan'ın buna şaşırdığını sanmıyordu. "Karargâh'a geri dönün. Bunu yarın daha ayrıntılı konuşuruz."

"Nöbetçi de oradaydı," dedi Nova.

Kaptan Krom iyice doğruldu. "Nöbetçi mi?"

Başını öne salladı ve "Onu vurdum," derken dikkatle Kaptan'a baktı.

Herkes donakaldı, bakışlar şaşkınlıkla ona döndü.

"Birçok kez," diye ekledi Nova.

"Sana saldırdı mı?" diye sordu Kaptan, yüz ifadesi sertleşerek.

Nova gözlerini kırpıştırdı. Aksine, Nöbetçi'nin onu kurtardığını itiraf etmeye dili varmıyordu.

O zaman bunu neden yapmıştı? Neredeyse hatırlayamıyordu bunu. O anda çok öfkeliydi. Ingrid'e ve ihanetine, etrafındaki her şeyin yerle bir olmasına, Adrian'ın ölmüş olma ihtimaline, ilk görevinde işlerin bu kadar sarpa sarmasına çok öfkelenmişti. Eğer Nöbetçi'nin kim olduğunu öğrenebilseydi bütün bunlara değebilirdi ama Nöbetçi bunu ona söylememişti ve Nova buna da çok öfkelenmişti.

Nova, benliğinin derinliklerinde düşmanı olduğunu bildiği halde Nöbetçi'nin onun dostuymuş gibi davranmasına öfkelenmişti.

Ama bunların hiçbirisini Kaptan Krom'a açıklayamazdı.

"Önce, onu sizin, yani Konsey'in gönderdiğini sandım," dedi. "Ama öyle olmadığını söyledi. Kendi amaçları doğrultusunda hareket ettiğini söyledi ve dürüst olmak gerekirse onun düşman olup olmadığını anlayamadım. Kimliğini açıklamayı kabul etmeyince onu vurdum. Bu, onu neredeyse hiç yavaşlatmadı ve yine de kaçtı ama belki bilmeniz gerekir diye düşündüm. Düşündüm ki..." Genzini temizledi. "Düşündüm ki, eğer Konsey için *çalışıyorsa* bize söylemeniz gerekirdi. Böylece, biz de ona dost muamelesi mi, yoksa düşman muamelesi mi yapacağımızı bilirdik."

Konuşmasını uzun bir sessizlik takip etti. Göz ucuyla, Ruby'yle Oscar'ın birbirlerine afallamış bir şekilde baktıklarını görebiliyordu ama kararlı bir şekilde Kaptan'a bakmayı sürdürdü. Gerçeği açığa çıkaracak herhangi bir tepki bekliyordu.

Kaptan topuklarının üstünde geriye sallandı, kaşlarını kaldırdı ve şaşkın bir dille sordu: "Yumruklarını hiç esirgemiyorsun, değil mi?"

Çenesi seğirdi. "Muhalif mi, değil mi?"

Kaptan Krom iç çekti. "Değil," dedi. "En azından bildiğim kadarıyla. O her kimse, emrimizde hareket etmiyor." Başını yana yatırdı ve Nova, Kaptan'ın şu anda onu eskisinden daha büyük bir dikkatle süzdüğü izlenimine kapıldı. "İsmimizi savunma konusundaki çabalarını takdir etsem de şunu belirtmek için uygun bir zaman olabilir: Muhalif yasasının bir parçası olarak, genellikle, suç işlememiş insanları vurmayı hoş karşılamayız."

Sırayla her birini başıyla selamladı. "Yarın," dedi tekrar, sonra da dönüp Tsunami'nin yanına gitti.

Nova, Kaptan'ın gidişini izlerken yumruklarını sıktı. Hâlâ onun doğruyu söyleyip söylemediğini bilmiyordu ve hiçbir şey bilmemek onu deli ediyordu.

"Nöbetçi'yi vurdun mu cidden?"

Nova, Oscar'a baktı. "Vurdum," dedi. "Hak etmişti. Bundan çok eminim."

Adrian öksürdü.

"Ama, senden iki kat falan uzun," dedi Oscar. "Muhtemelen de üç katın kadar ağırdır."

"*O kadar da* uzun değil," dedi Nova.

Oscar omuz silkti. "Demek istediğim," saçlarındaki beyaz tozları silkeledi, "doğru takma ad seçtiğinden emin değilim. Uykusuz aşırı pasif. Takma adını velosiraptor olarak değiştirmeyi öneriyorum."

Ruby güldü. "Nispeten küçük ama şaşırtıcı derecede yırtıcı olan mı?"

"Kesinlikle. Herkes için uygun mu?"

"Ben Uykusuz'u seviyorum," dedi Nova, sinir olmuş gibi yaparak.

Gülümsemesini bastırmakta aşırı zorlandığı anda gülümsediğini fark etti.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Nova, muhalif iletişim bilekliğini, Wallowridge'teki eve kadar gidip onca yolu teperek vakit kaybetmektense metro tünellerinin girişinden üç blok ötedeki küçük bir kafenin verandasındaki ölü bir saksı bitkisinin altına gömdü. Bilekliği takmaya ne kadar kolay adapte olduğuna şaşırıyordu. Terk edilmiş metro istasyonunda basamakları inerken sürekli olarak bileğini kontrol ettiğini ve bilekliğin orada olmadığını ancak öyle hatırlayabildiğini fark etti.

Anarşistlerin yeraltı kampına yeterince yaklaştığında işlerin değiştiğini anladı. Yerinden yurdundan edilmiş, tombul gövdeleriyle duvarlarda amaçsızca gezinen yüzlerce arının yanından geçerken tünellerde tangırtılar, gümbürtüler yankılanıyordu.

Honey'yi eline geçen her şeyi eski bir ahşap seyahat sandığına gelişigüzel tıkarken buldu. Kıyafetleri, ayakkabıları, ipek sabahlıkları, kozmetik malzemelerini ve içi çeşit çeşit tozla dolu şişelerini koyuyordu sandığa.

"Neler oluyor?"

Honey çığlığı basıp ona döndü. "Bu iş buraya kadar Nova, bir daha bana sinsice yaklaşacak olursan yatağına yabanarısı koyarım." Oflayıp puflayarak saçının bir lülesini kulağının arkasına sıkıştırdı. "Toparlan, gidiyoruz."

Nova yutkundu. "Gidiyor muyuz?"

"Gidiyoruz ya. Şimdi, toplamam gereken yığınla şey var, o yüzden..." Elini sallayıp ona gitmesini işaret ettiyse de Nova kıpırdamadı.

"O koca sandığı merdivenden yukarı nasıl çıkaracaksın? Sen buradaki her şeyi içine doldurduğunda en az elli kilo olacak."

Honey yalvarırcasına tavana doğru baktı. "Orası beni ilgilendirir, seni değil. Hadi, kış kış!"

Nova dudak büküp arkasını döndü. Daha hızlı hareket etmeye başladı ve Winston'ın terk edilmiş platformuna hiç bakmadan yürüdü. Leroy'un vagonuna yaklaşınca içeriden gelen bağrış çağırışı duydu. Kapıyı çalmaya zahmet etmeksizin içeri girdi. Ingrid'le Leroy, kutuları ve bez çantaları ağzına kadar Leroy'un laboratuvar alet edevatıyla dolduruyorlardı.

"Honey'nin dediğine göre gidiyormuşuz?"

İkisi de dönüp ona baktı. Zaten öfkeli olan Ingrid onu görünce küplere binmişti. Yanıt vermedi. Sadece sırtını döndü ve Nova'nın onu vurduğu yere sarılı olan kanlı sargıyı rahatça görmesini sağladı.

"Gidiyoruz," diye doğruladı Leroy. "Sadece gerçekten gerekenleri al, gerisini bırak."

Nova başını iki yana salladı. Yüreği göğsünde acıyla güm güm atıyordu. "Gidemeyiz."

"Mecburuz."

"İyi ama..."

"Muhalifler geliyor, Nova." Leroy topladığı kutudan başını kaldırıp o kapkara, delip geçen bakışlarını ona dikti. "Hatta büyük olasılıkla şu an yoldadırlar. Sen bunu hepimizden iyi biliyorsundur."

Başını iki yana salladı Nova. "Savaşabiliriz. Çevreyi tanıma avantajı bizde. Belki de bu onlara saldırmak için en iyi fırsatımızdır. Onları buraya çekebilir, sonra da..."

"Bunu çoktan düşündük," dedi Leroy, üzüntüyle içini çekip. "Onları yavaşlatmak için planlarımız var. Onlar peşimize düşemeden buradan sağ salim çıkmamızı sağlayacak tuzaklar. Ama yetmeyecek. Çok kalabalıklar. Kazanamayız. Gitmeliyiz."

Dehşet içinde ona bakakaldı Nova. O kadar basit söylemişti ki. Çekip gideceklerdi.

Ama o kadar kolay değildi ve hepsi biliyordu bunu.

Leroy'un katı yüzünde neredeyse hüzün gibi bir şey belirdi. "Biliyorum," diye fısıldadı ona. "Sonsuza dek sürmeyecek." Başıyla kapıyı işaret etti. "Hadi, şimdi gidip eşyalarını topla."

Nova dişlerini sıktı, dönüp koştu. Kendisine söyleneni yaptı çünkü en basiti bu gibi görünüyordu. Yatağın altından spor çantasını çıkardı, sonra bir an durup nelerin ona gerçekten gerektiğini düşündü.

Kâbus'un kukuletalı ceketi ve maskesi. Fırlatma yıldızları, ağ bazukası. Birkaç takım giyecek.

Etrafına bakındı ama bu terk edilmiş vagonda yürekten bağlandığı pek az şey olduğunu fark etti. Onun için gerçekten kıymetli olan ne vardı?

Babasının yaptığı bileklik ve Anarşistlerin, yani ailesinin güvende olması.

Çantayı omzuna vurdu, vagondan aşağı atladı. Gözüne tünel duvarında asılı eski bir reklam ilişti. Nova'nın adını hiç duymadığı bir yazarın, çok satan gerilim kitabının reklamıydı bu. Gerçi afişin üstündeki koruyucu plastik çok zaman önce grafitiyle boyanmıştı. Parlak boya lekeleri tünelin gölgelerinde gözden yitiyordu.

Çantasını gürültüyle rayların üstüne bıraktı. Postere doğru yürüdü, parmaklarını kenarına geçirip var gücüyle asıldı.

Karanlığın içine uzanan, daracık ve örümcek ağlarıyla kaplı bir geçit ortaya çıkmıştı. İçerinin havası rutubetli ve bayattı. Bu koku onda eski anıları canlandırmıştı. O ve Honey katedralin mezarlığından kaçıp nihayet metro tünellerine indiklerinde tünel daha büyük görünmüştü gözüne. Hatta Ingrid'in bile ayağa kalkabileceği kadar yüksekti. Bununla birlikte çok dar olduğundan diğerleri tünelin bazı bölümlerinde yan yan ilerlemek zorunda kalmıştı.

Nova, Ingrid'in tünelin diğer ucuna, katedralin nefinin tam altına bomba yerleştirerek tünelin bulunmasını ve başkalarının onları takip etmesini engellediğini biliyordu.

Bu bir kaçış değildi.

Ama...

Tünele daha adımını atmıştı ki tanımadığı bir bağırış duydu.

Yüreği ağzından fırlayacak gibi oldu.

Nova ayağını geri çekip hızla posteri kapattı, tünelin iyice gizlendiğinden emin olunca çantasını kaptığı gibi çığlıkların geldiği yöne koştu.

Diğerlerini, Blackmire İstasyonu'nun çinili duvar resminin önünde, Winston'ın sirk çadırlarını kurduğu platformda buldu. Honey deli gibi kıkırdıyor, eğilip rayların üstünden

tünele bakarken gözleri ışıldıyordu. Leroy ise birkaç adım ötede çömelmiş, el bombasına benzer bir şeyi kurcalamaktaydı. Ingrid'le Fobi ise yeryüzüne açılan merdivenin yanındaydılar. Şu ana değin hiçbirinin kullanmadığı bir çıkıştı bu. Çünkü yukarıdaki giriş çelik levhalarla kapatılmıştı.

"Geldiler mi?" diye sordu.

"Ah, gelmez olurlar mı?" dedi Honey, kıkırdamaya devam ederek. "Geldiler ve kırmızı ceketli arı sokmasının ne kadar acıtabildiğini öğrendiler." Sırıtarak Nova'ya baktı. "Kimileri bunun akkor kesilmiş bir örgü şişinin ete saplanmasına benzediğini söyler. Tekrar güldü. "Hem de üzerlerine koca bir kovanı saldım." Sevinçle ellerini çırptı. "Ah, nihayet bir şeyler yapmak öyle iyi geldi ki. Yaptığımız şey kaçmak olsa bile."

"Planımız tam olarak nedir?" diye sordu Nova.

"Sen ve Honey yüzeye doğru çıkacaksınız," dedi Leroy. "Ingrid tünellerin bu kısmını çökertecek, sonra geçebilmemiz için Blackmire İstasyonu'ndan bir yol açacak. O bunu yaparken ben de içeriyi zehirli duman kokteyliyle dolduracağım. Sonra..." Fobi'nin hareketsiz, karanlık pelerinini işaret etti. "Fobi de son savunmamız olacak ve merdivene kadar gelen olursa geri gitmeye zorlayacak."

"Peki, benim ne yapmamı istiyorsunuz?"

Leroy ona baktı. "Sağ kalmanı istiyoruz." dedi ağır ağır. "Bir gün onları yok edebilmen için."

Ingrid burnundan soludu.

Nova bakışlarını kaçırdı.

"Nova, tatlım, gidiyoruz," dedi Honey, onu kolundan tutup basamaklara doğru sürükleyerek. Nova'nın adaleleri o gün kütüphanede yaşadıkları yüzünden hâlâ sancıyordu ama adrenalinle sağ kalma dürtüsünün bir karışımı ona itici güç

olmuştu. Biliyordu ki Muhalifler onun farkına varırsa hayatının geri kalanı boyunca göreceği tek şey, hücresinin duvarları olacaktı.

"Senin sandığa ne oldu?" diye sordu Nova.

"Sonra almaya geliriz," dedi Honey, hoppa bir tavırla. "Şimdilik bebeklerim ona göz kulak olacaklar."

Nova yüzünü ekşitti. Bunun ne anlama geldiğini bilmek istemiyordu galiba.

Platformdan tırmandıkça basamaklar karanlıklaştı. Nova kemerindeki cep fenerini çıkardı.

Honey dönüp ona sırıttı. Olup bitenlerden zerre kadar etkilenmemişe benziyordu ki bu Nova'ya çok tuhaf gelmişti. Honey normalde her şeyi abartmaya dünden razıydı oysa.

"Sende numaralar bitmiyor, küçük Kâbus," diye şarkı söyledi Honey.

Nova dişlerini sıktı ama kendisine takılan bu lakaba itiraz etmedi. Zaten hiç kulak asmıyorlardı ona.

İkinci sahanlığa varmışlardı ki karanlık duvarlar bir patlamayla sarsıldı. Ayağı takılan Honey tırabzana zor tutundu. "Ayy!" diye bağırdı, sonra oturup dizine baktı. Nova onun dizinin sıyrılıp kanadığını görebiliyordu. Honey inledi, parmaklarını yarasına sürdü.

Nova onun dirseğine yapıştı. "Hadi, gel, Kraliçecik. Akkor kesilmiş bir örgü şişi de batabilirdi. O yüzden çok takılmayalım."

Honey ona ters ters bakarak ayağa kalktıysa da hemen gülücükler saçmaya geri döndü. "Ingrid'in işiydi, değil mi? Muhalifler platforma neredeyse vardılar demektir."

"Demek oluyor ki Leroy zehirleri serbest bırakmaya hazır ve buradan çıkmamız gerekiyor."

Üç kat daha tırmandılar ve kalın metal levhalarla kapatılmış girişe ulaştılar. Nova el fenerini açıklığın kenarlarında gezdirip bir zayıf nokta aradı.

Fenerinin ışığına tavandan gelen mavi ışık parlamaları katıldı. Ingrid koşarak sahanlığa çıktı, uzanıp oradaki mavi küresini aldı. İlerlerken Nova'ya ya da Honey'ye bakmadan "Geri çekilin," dedi öfkeyle.

Nova bir aşağıdaki kata indi ve basamakların arkasına sindi. Leroy'un soluk soluğa tırmandığını duyabiliyor, onun hemen arkasından Fobi'nin duman tutamını andıran pelerininin kenarlarını seçebiliyordu.

Ta aşağıdan, uzaktan gelen öksürme ve öğürme seslerini duydu. Yutkundu ve bu geceden kaç Muhalifin sağ çıkacağını merak etti.

Ve de kaç Anarşistin.

Düşünceleri tam o konuya dönmüştü ki Ingrid'in küresi merdiven boşluğunda gök gürültüsü gibi patladı.

Duvarların titremesi kesilince Nova başını kaldırdı. Ingrid bombayı girişin yanındaki beton duvarda patlatmış, yaklaşık bir metre çaplı bir delik açmıştı. Yerler döküntü doluydu. Alacakaranlık ağır ağır bastırırken delikten içeri cılız bir güneş ışığı dökülüyordu.

Nova el fenerini söndürdü.

Ingrid dönüp gruba baktı ve tek kaşını kaldırdı. "Eee?"

Ayağa ilk kalkan, tırmanışın ardından hâlâ nefes nefese olan Leroy'du. O da Ingrid'in yanına gitti. Honey ise pullarla süslü elbisesindeki tozu silkeledi, saçlarını kabarttı, sonra bir galaya teşrif buyururcasına, uzun adımlarla üst kata tırmandı.

Birkaç kat aşağıdan ayak sesleri geliyordu. Nova dönüp baktığında bir alt katın sahanlığında Fobi'yi gördü. Fobi'nin

silueti karanlığa karışmıştı; adam büyüyordu adeta. Her yöne doğru genişleyerek geçit vermez bir siyahlık halini almıştı. Yere güm güm vuran botların sesi yaklaştı ve Nova riski göze alıp tırabzanın üstünden bir bakış attı. Aşağıdaki kişiyi değilse bile gri üniformayı tanıyordu.

Fobi ansızın parçalarına ayrıldı ve tüm bedeni kıvıl kıvıl milyonlarca karadul örümceğine dönüştü. Örümcekler basamaklardan, duvarlardan, tavandan avlarının üstüne atladılar.

Nova tüylerini ürpertenin hangisi olduğunu kestiremedi: Karanlığa hücum eden incecik bacaklı bunca örümcek mi, yoksa yankılanan tüyler ürpertici feryatlar mı?

"Kâbus!" diye seslendi Leroy.

Dönüp koştu, Ingrid'in açtığı delikten içeri attı kendini. Mucize gibi, Leroy'un sarı arabası onları bekliyordu. Nova bu kaçış planının ne kadar uzun süredir yürürlükte olduğunu merak etti. Yıllar önce bir acil durum ihtimaline karşı yaptıkları ama ona söylemeye zahmet etmedikleri bir şey miydi yoksa?

"Nereye gittiğimizi biliyor muyuz?" diye sordu Nova.

"Senin yerine," dedi Honey, arabanın etrafından dönüp zarafetle yolcu koltuğuna kurularak. Nova ona şaşırarak baktı. Çift kişilik bir spor arabaydı bu ama konfor ya da emniyet kemeri arayacak zaman değildi.

"*Benim* yerime mi?"

"Honey, ortaya doğru sıkış," diye bağırdı Ingrid. "Orta konsola oturabilirsin. Nova, sen de bagaja geç."

"Bir saniye Fünye," dedi Leroy, Ingrid'le arabanın arasına girerek. "Bence kendine kalacak başka bir yer bulsan iyi edersin."

Ingrid geriledi. "Pardon?"

"Bugün kütüphanede düşüncesizce davrandın, işte sonucu. Bu derdi başımıza açan sensin. Muhalifler artık tüm güçlerini seni bulmaya odaklayacaklardır. Hiç kusura bakma, bizimle gelmene izin veremem."

Burun delikleri kabaran Ingrid, Nova'ya doğru döndü. "Eğer kime bağlılık duyacağını karıştırmasaydı bunların hiçbiri olmazdı." dedi.

"Ben mi karıştırmışım?" diye bağırdı Nova. "Eğer sana söylendiği gibi Cronin'i uyarsaydın..."

"Sen de yapman gerektiği gibi o Muhalifleri öldürseydin!"

"Belki de," dedi Nova, sesini yükselterek, "beni o salakça tuzağına düşürmek yerine bana planından söz etmeliydin!"

"Sende o plana uyacak yürek ne gezer! İş bitirici değilsin ki. Gerektiğinde tetiği çekemezsin, Nova. As'ın yeğeni olabilirsin ama bizden biri değilsin!"

"Yeter," diye homurdanıp Ingrid'in koluna yapıştı Leroy. Kadın dişlerini gösterdi, öfke dolu bakışlarını ona çevirdi. Parmak uçlarında enerji kıvılcımları oynaşıyordu. "Senin yüzünden Kütüphaneci'yi kaybettik. Sayende Muhalifler kapımıza dayandı. Eğer artık Anarşist olmayan biri varsa o da sensin." Bakışlarını Ingrid'den ayırmadan başıyla arabayı işaret etti. "Bin arabaya, Nova."

"Hayır."

Leroy şaşırarak dönüp ona baktı.

Nova arabaya gitti, spor çantasını bagaja tıkıp kapattı. "Onlar beni Muhalif olarak biliyor. Kaçmam ya da saklanmam gerekmiyor." Ingrid'e buz gibi son bir bakış fırlattı, sonra Leroy'la Honey'ye doğru başını salladı. "Evde görüşürüz."

Yürüyüp gitti. Çok geçmemişti ki lastiklerin feryadını duydu. Döndüğünde arabayı köşeyi dönerken gördü. Ingrid

arabada değildi ama Nova sokağa baktığında ondan da bir iz göremedi.

Derin bir nefes aldı, sonra iletişim bilekliğini gömmüş olduğu kafeye dönüp onu tekrar taktı. Sokaklarda uzun süre oyalanmak yerine yakınlardaki bir ara sokağa girdi, oradan da bir apartmanın derme çatma yangın merdivenine tırmandı. Daha önce yüzlerce kez tırmanmıştı bu merdivenden. Tepeye varınca çatının ucuna yürüdü, uzakta işaret kulesi gibi kırmızı beyaz parlayan Muhalif Karargâhı'na baktı. Binanın etrafına dizili devasa ışıklar gökteki bulutlarda beyaz diskler oluşturuyordu.

Nova bir ayağını beton korkuluktan aşağı uzatıp sarkıttı. Yüzünü gökyüzüne çevirdi ve belki de haftalardır ilk defa rahat bir nefes aldı. Saçına, elbiselerine is kokusu sinmişti. Adaleleri ip gibi gerilmişti ve artık savaşacak kimse, kaçacak bir yer olmadığı için bir türlü gevşeyemiyordu.

Alacakaranlık yerini hızla geceye bırakmıştı. Gökyüzü bulutlarla dolu olsa da, doğudaki bulutlar koyu mor ve gri renkteydi. Karanlığın ötesinde bir yerlerde güneş batıyordu.

Kulak kesildi.

Bir binadan diğerine bağıran köpek korosu, aşağıdaki dairelerden birinde kavga eden bir çiftin bağırışları, uzak sokaklardan yankılanan siren sesleri... Siren sesi Muhalif demekti ve Nova bir devriye biriminin, gereksinimi olan birilerine yardıma koştuğunu hayal etti. Belki de aşağıda, metro tünellerinde sıkışıp kalmış kendi yoldaşlarının imdadına koşuyorlardı.

Adrian, Ruby ya da Oscar'ın aşağıda olmadığını biliyordu; yoksa ekibin bir parçası olarak onu da göreve çağırırlardı. Acaba kaç Muhalif katılmıştı baskına? Kaçı yaralanmıştı? Kaçı ölmüştü?

Ingrid bugün bir başka savaş başlatmıştı ve Anarşistler ilk çarpışmadan zaferle çıkmışlardı. Bu geceyi onsuz, kutlama yaparak mı geçireceklerdi? Yuvalarını kaybetmenin, Konsey'le anlaşmalarının onlara sağladığı küçücük özgürlükten yoksun kalmalarının, hatta Ingrid'i yitirmenin yasını mı tutacaklardı yoksa?

Nova gözlerini kapadı, adını hak eden bir kötü olsa şu anda onlarla birlikte olacağını düşündü. Kutlarken de, yas tutarken de.

Kahraman olsaydı da yıkıntıların ardında sıkışmış ve yaralanmış olabilecek Muhaliflere yardıma koşması gerekirdi.

Onun yerine, dertlerle dolu şehrin seslerine kulak verdi ve hiçbir şey yapmadı.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Konsey sizleri şimdi kabul edecek."

Adrian başını kaldırıp baktı. Bedeni tümüyle kristalden oluşan ve hareket ettikçe etrafına gökkuşakları yansıtan bir kadın olan Prizma karşılarında duruyordu. Prizma, Adrian'ın çocukluğundan beri yönetim kadrosundaydı. Adrian, Kara Işık'ın evinde düzenlenen bir yemekte, Prizma'nın onu renkli küçük ışıklar peşinde koşturarak saatlerce oyaladığını sevinçle anımsadı.

Oysa bugün Adrian'ı ve diğerlerini asansöre doğru götürürken Prizma'nın tavırlarından profesyonellik akıyordu. Hepsi kabine doluşunca Adrian ekibini süzdü. Ruby alt dudağını dişliyordu; neredeyse korkudan ölecek gibiydi. Oscar duvara dayanmış tırnaklarını inceliyordu. Nova'ysa hep yaptığını yapıyor, gözlemliyordu. Masmavi gözleri tavandaki güvenlik kamerasından duvardaki acil durum düğmesine, kapıların üstündeki rakamlara kadar asansörün her santiminde geziniyordu.

Asansör yukarı öyle bir hızla fırlamıştı ki Adrian'ın midesi ağzına geldi. Kabinin arka duvarı camdandı. Yandaki

binanın çatısını geçtiklerinde ta Stockton Köprüsü'ne kadar tüm şehrin silueti önlerine serildi. Hava apaçıktı; tepedeki güneşin ışığı binlerce pencereden yansıdıkça şehir neredeyse yanardöner görünüyor, duman tutamını andıran ametist rengi bulutlar güneyden şehre doğru süzülüyordu.

"Buraya daha önce gelmiştin, değil mi Adrian?" diye sordu Prizma, neşeli ve rahat bir tavırla.

"Gelmemiştim," dedi Adrian.

"Gerçekten mi? Ziyarete de mi?"

"Mümkünse onları rahatsız etmemeye çalışıyorum."

"Yapma tatlım, sen ne zaman rahatsızlık verdin ki?" Gülümsedi. Dişlerinden yansıyan güneş ışığı, asansör kabininin duvarına pembe ve sarı benekler düşürdü.

Adrian asansörden iki adım atınca nutku tutuldu.

Konsey Salonu'nun akıllara durgunluk verici olduğunu işitmişti. Hatta sırf burayı gelip görebilmek için imza kampanyası düzenleyenler bile olduğunu biliyordu ama gördüklerine hazırlıksız yakalanmıştı. Önlerinde beyaz mermerden bir yol uzanıyordu. İki tarafı zeminden yüksek, tavana kadar uzanan su duvarlarıyla çevriliydi. Su, buz gibi katı değildi. Şelaleden akar gibi de hareket etmiyor, orada, havada adeta asılı duruyor, Prizma yanından geçerken havada oluşan titreşimlerle sallanıyordu. Adrian su duvarına dokunmanın nasıl bir şey olacağını merak etti. Hava baloncuğu patlatmaya mı benzerdi? O hassas denge bozulunca koca duvar güm diye aşağı mı inerdi? Yoksa eli havuza girer gibi suyun içine mi girerdi?

Bunu daha sonra babalarından birine sorması gerekecekti.

Bir de ışıklar vardı: Göz kırpan ateşböceklerini andıran, başlarının üstünde amaçsızca gezinen ufak, altın rengi ışık

zerrecikleri. Toz tanesinden büyük olmasalar da bir araya geldiklerinde bir dalganın üstünde sürüklenen parlak algler gibi dingin ama canlı bir şey izlenimi uyandırıyorlardı. Mekânı sıcak bir ışıkla dolduruyorlardı ve sulardan yaydıkları yansımalar, ışık ritimlerinin yolun kenarında gezinmesine yol açıyordu. İnsana huzur veren, hipnotize edici bir etkisi vardı ve Adrian resmi yönetim kurulunun salonuna değil de doğaüstü bir kaplıcaya girdiği hissine kapılmıştı.

Yolun ucunda beş adet krom taht duruyordu. Bunları taht olarak düşünmemesi gerektiğini biliyordu, hanedana dönüştüklerini ima edenler karşısında Konsey hemen savunmacı bir tavır takınıyordu zira. Fakat zarif bir platformun etrafına yarım daire oluşturacak biçimde dizilmiş bu beş devasa koltuğu başka türlü nasıl tanımlayacağını da bilemiyordu.

Adrian'ın solunda kalan ilk iki koltukta Kara Işık ve Tsunami oturuyordu. Hiç şüphesiz salondaki su ve ışık gösterilerinden onlar sorumlu olmalıydılar ki bu Adrian'ın merakını daha da kabartmıştı. Su ve uçuşan ışıklar onlar burada değilken de numaralarını yapıyorlar mıydı, yoksa geceleri onları yollayıp burayı sıradan bir salona mı dönüştürüyorlardı?

Ortada Kaptan Krom, yanındaysa Korku Bekçisi oturuyordu. İkisi de sevecen ama katı süper kahraman masklarını takınmışlardı.

Beşinci ve son koltuktaysa kaskatı duran, açılıp koltuğun sırtına yayılmış kanatlarına yer kalsın diye hafifçe öne kaykılmış Fırtına Kuşu vardı.

Belki de en rahatsız edici olan, babalarını da diğerleri gibi o simgesel süper kahraman kıyafetleri içinde görmekti. Muhaliflerin gri üniformasını değil, nice zaman önce ünlü olan sivil adalet savaşçısı kostümlerini giyiyorlardı. Korku Bek-

çisi siyah pelerinini ve domino maskesini takmıştı. Kaptan ise adalelerini vurgulayan likralı ve vatkalı zırhını giymişti.

Adrian kendini bildi bileli, daha ailenin resmi bir üyesi olmadan önce bile onların kimliklerini biliyordu. Tıpkı annesinin büyüleyici ve acımasız Yenilmez Kadın olduğunu bildiği gibi. Bunu asla saklamamışlardı. Ancak alternatif kişiliklerinin gerçekliğini bilmesine rağmen Adrian'ın zihninde hep bir boşluk olagelmişti. Tüm dünyanın idolleştirdiği süper kahramanlarla evde eşofman altı ve lekeli tişörtle gezen, ayda bir defa dandik bilimkurgu filmleri izleyip koca bir tepsi tarçınlı çöreği mideye indirmeyi geleneğe dönüştürmüş olan üvey babaları arasındaki boşluktu bu.

"Konsey'in huzuruna çıkanlar," dedi Prizma, "Bay Adrian Everhart. Bay Oscar Silva. Bayan Ruby Tucker ve Bayan Nova McLain." Kenara çekildi, platforma yaklaşmalarını işaret etti.

İlk konuşan Kasumi oldu. "Hoş geldiniz Muhalifler," dedi onlara. Yeterince sıcaktı ama aşırı resmiydi. Bu büyüleyici salonda onların önünde durmak gerçek dışı geliyordu Adrian'a. Kasumi, Evander ve Tamaya evlerine sayısız defa yemeğe gelmişti. Arka bahçedeki mangal partilerinde onların eşleriyle tanışmıştı. Hatta Adrian küçükken Tamaya'nın çocuklarına bebek bakıcılığı bile yapmıştı.

Fakat buradakiler aynı kişiler değildi. Tsunami, Kara Işık ve Fırtına Kuşu'ydu onlar. Konsey'diler. Adrian az daha kendini tutamayıp gülecekti. Ne kadar gergin olduğunu da bu şekilde fark etmişti.

"Cloven Cross Kütüphanesi'nde olanları tartışmak üzere buradayız," dedi Kaptan Krom. "Bana söylediklerinizi Konsey'e aktardım, ama olanları bir kez daha, sizin bakış açınızdan duysak iyi olur diye düşünüyorum. Bizi soktuğunuz

zor durumun farkında olduğunuzu düşünüyorum. Bir yandan karaborsaya silah sağlayan önemli bir tedarikçiyi ortadan kaldırdığınız, çabalarınızla Fünye'nin ve Anarşistlerin boş durmadıklarını gözler önüne serdiğiniz için müteşekkiriz."

"Diğer yandan," dedi Korku Bekçisi, "Kütüphaneci'ye müdahale etmemeniz, hatta kütüphaneye destek olmadan girmemeniz size açık seçik tembih edilmişti. Doğrudan verilmiş bir emri çiğnediniz ve bunun bir bedeli olması gerektiğini düşünüyoruz."

"Her şeyden önce," dedi Kasumi, "sivillerin emniyetini sağlama protokolüne bağlı kaldığınız için sizi takdir ediyoruz. Kütüphanedeki masum sivilleri tahliye etmek için derhal harekete geçtiğinizi öğrendik ve Bayan McLain'in küçük bir çocuğun canını yangından kurtarmak için kütüphaneye nasıl tekrar döndüğünü işittik. Cesaretinizden ve fedakârlığınızdan ötürü sizleri ne kadar övsek azdır."

Adrian göz ucuyla Nova'ya bakıp ona hafifçe gülümsedi ama Nova nötr bir ifadeyle önüne bakmayı sürdürdü.

"Bunu demişken," diye devam etti Kasumi lafa. "Hiçe saydığınız protokolleri ya da baştan sorumluluk sahibi bir şekilde hareket etmeniz halinde o sivilleri kurtarmaya hiç gerek kalmayacağını da göz ardı edemeyiz."

Adrian yutkundu.

"Tüm gerçekleri öğrenmemiz çok önemli," dedi Tamaya. "Başınız dertte değil." O duraksayınca, Adrian, Tamaya'nın aslında *henüz* demek istediği izlenimine kapıldı. "Fakat hepimizin kendi koyduğumuz kurallara uymamız çok önemli. Yoksa Anarşistlerden bir farkımız kalmaz."

Yanındaki Nova gerildi ve Adrian onun "Çünkü bu çok berbat olurdu," diye fısıldadığını işitti.

Tamaya kaşlarını kaldırdı. "Bir şey mi dediniz, Bayan McLain?"

"Hiçbir şey," dedi Nova. "Sadece sizinle aynı fikirde olduğumu... Kurallar, bedeller, falan filan... Hepsi de kulağa çok otoriter geliyor."

"Bay Everhart," dedi Tamaya ve Adrian onun Kaptan'ı değil de kendisini kast ettiğini hemen anlayamadı. "Neden en baştan başlamıyorsun?"

Adrian derin bir nefes aldı, sonra ofis binasındaki gözetleme görevinden bütün gece bir şey çıkmadığını anlattı. Kütüphaneye girdiğini gördükleri kişilerden ve çocuklardan söz etti. Sonra da Fünye'yi görmüşlerdi.

"Onu tanıdın mı?" diye sözünü kesti Evander. "Daha önce Ingrid Thompson'u hiç görmüş müydün?"

"Sadece fotoğraflarını," dedi Adrian. "Ama o olduğunu anladım. Kol bantlarından."

"Yani onun Fünye olduğundan şüphelendin," diye açıklık getirdi Evander.

"Hayır," dedi Adrian yavaş yavaş, "o Fünye'ydi."

Evander kızıl sakalını kaşıyarak koltuğuna yaslandı. Adrian hatırlayabildiği kadarıyla konuşmalarını ve kütüphaneye girme kararlarını anlattı.

"Neden destek beklemediniz?" diye sordu Simon. "Sizden tek istediğimiz buydu, Adrian."

Adrian'ın omuzları çöktü. Soru profesyonel değil de kişisel gibi gelmişti ona. Oğlunun sözünü tutmaması üzerine hüsrana uğrayan bir babaydı karşısındaki. Bu vakada, tutulmayan söz onu öldürebilirdi.

"O çocukların yaşamının tehlikede olduğundan korkmuştuk," dedi Ruby. "Fünye'nin oraya ne amaçla gittiğini bilmi-

yorduk. Düşüncesizce bir şey yapıp yapmayacağından emin değildik."

"Binayı patlatmak gibi," diye ekledi Oscar. "Örnek olsun diye söylüyorum."

"Fünye'nin destek gelmeden önce gitmesinden de çekindik," dedi Adrian. "Kütüphanede ne kadar kalacağını bilmiyorduk ve onun orada olduğunu, Kütüphaneci'yle iş yaptığını kanıtlama fırsatını kaçıracağımızdan korktuk."

"İyi de, siz bir keşif ekibiydiniz," dedi Tamaya. "Sadece gözetlemeniz gerekiyordu, müdahale etmeniz değil."

"Ama bunun öncesinde bir devriye ekibiydik," dedi Adrian. "Bize yasa dışı ya da tehlikeli eylemde bulunan birini görürsek durdurmamız öğretildi."

Tamaya kaşlarını çattıysa da bir saniye sonra bu noktaya hak verdi. "Devam edin o zaman. Siz kütüphaneye girince ne oldu?"

Ona her şeyi anlattılar: Narcissa'yla Gene Cronin'in şüpheli hareketlerini, bodrum katını, silah ve cephane dolu odayı, Fünye'nin onları nasıl beklediğini, patlamaları, dövüşü, kütüphanedeki sivilleri tahliye çabalarını, kaybolan çocuğu ve Nova'yla diğerlerinin onu nasıl kurtardığını, Adrian'ın çocuğu ararken nasıl içeride kapalı kaldığını.

Bu elbette tam olarak doğru değildi ama Adrian öyküsüne bağlı kaldı ve Nova da onlara sinemanın çatısında Fünye ve Nöbetçi'yle yaptığı dövüşü anlattı. Adrian, babalarının, kütüphane yıkıldıktan sonra oraya geri döndüğünü fark etmelerini hiç istemiyordu. Üstünde Nöbetçi zırhı olsa bile bunun riskli olduğunun, ama aynı zamanda onları başından beri kütüphanede olduğuna inandırmanın tek yol olduğunun farkındaydı. İgloyu çizerken zırhını çıkarmamış, buzlar erime-

den bulunmayı ummuştu. Ama başına kötü bir şey gelirse tekrar Nöbetçi'ye dönüşebilirdi.

Yine de buna gerek kalmamıştı. Onu bulmuşlardı.

Kaptan onu bulmuştu ve Adrian onları kaygılandırdığı için hâlâ suçluluk hissediyordu.

"Nöbetçi başka ne dedi?" diye sordu Korku Bekçisi.

Adrian, Nova'ya baktı. Kızın, onun alternatif kişiliği hakkında -onu silahla vurmuş olması dışında- ne hissettiğine ilişkin bir işaret yakalamaya çalıştı.

Bir kez de değil, birkaç kez vurmuştu.

Ama Nova'nın hislerini okumak olanaksızdı. "Daha çok Kâbus'la ilgili sorular sordu. Onun kim olduğunu, onu nerede bulabileceğini."

"Popüler kız," diye mırıldandı Oscar.

Nova'nın dudakları seyirdi. "Geçit töreni sırasında o ikisi dövüşmüştü, değil mi? Belki de Nöbetçi kıza yenildiği için utanıyordur."

"Yenilmedi ki," diyecek oldu Adrian.

Nova ona baktı ama Adrian dudaklarını sımsıkı birbirine bastırmıştı.

Genzini temizledi, sonra tekrar konuşmaya başladı. "Eminim bundan fazlası vardır."

Nova omuz silkti. "Öyle ya da böyle, Cronin'den dişe dokunur bir şey öğrenemedi. Kütüphaneci daha konuşamadan Fünye onu vurdu. Sonra da kaçtı. Ateş ettiysem de kolundan vurabildim. Ruby ile Oscar da onu durduramadılar. Sonra Narcissa kaçtı. Ardından..." Yüzünü buruşturdu. "Nöbetçi de kaçıp gitti."

"Peki, sizce," dedi Tamaya, parmaklarını birleştirip, "yapmanız gerektiği gibi bekleyip destek çağırsaydınız Fünye,

Nöbetçi ve de Kütüphaneci'nin torunu avucumuzdan kaçar mıydı? Kütüphane ve sadece Gene Cronin'in değil, yıllardır onunla ticaret yapan nice suçlunun ve kötünün tutuklanmasını sağlayabilecek sayısız kanıt da yanıp kül olmazdı belki de. Ayrıca, yardım bekleseydiniz Gene Cronin ölür müydü, yoksa onu daha fazla bilgi almak için sorgulayabileceğimiz halde ve hapiste mi olurdu?"

Adrian yanıt vermedi. Hiçbiri yanıt vermedi. Vermelerinin gerektiğini düşünmüyordu Adrian. Gözlerini babalarına çevirdi. Simon yanağını ovuşturuyordu. Hugh ise parmaklarını koltuğunun kolçağına vurmakla meşguldü.

Nihayet Simon genzini temizleyip daha bir dik oturdu. "Farklı davransaydınız olayların nasıl gelişebileceğini asla bilemeyeceğiz. Ancak, sayenizde Gene Cronin'in ve o silahların bu şehir halkına asla tehdit oluşturamayacaklarını biliyoruz."

Tamaya burnundan soludu. "Koca bir rezaletin içinde tek elle tutulur şey bu."

"Senin önerin nedir, Fırtına Kuşu?" diye sordu Hugh. "Emirlerimize karşı geldikleri ve sorumsuzca hareket ettikleri konusunda hepimiz hemfikiriz. Aynı zamanda, Adrian'ın söylediği de doğru. Onlar her şeyden önce bir devriye ekibi olarak yetiştirildiler. Kütüphanede yasa dışı işler çevrildiğine inanmak için haklı gerekçeleri vardı ve buna da müdahale ettiler. Bu yaptıklarında kusur bulmak pek kolay değil."

"O zaman," dedi Kasumi, "belki de çözüm onları hatalarından ötürü cezalandırmak yerine eskisi gibi devriye görevine vererek güçlü yanlarını teşvik etmek. Belki de en başından onları bu göreve vermemeliydik ve hatamızı onları eski görevlerine iade ederek giderebiliriz.

"Hayır," dedi Adrian gerginleşerek. "Bu işi sonuna kadar götürmek istiyoruz. Kâbus'u bulmalıyız."

"Bulmak istediğinizi biliyoruz," dedi Simon. "Ama size güvenemezsek..."

"Güvenebilirsiniz. Bakın, acelecilik ettik, bunu anlıyoruz. Mesajı aldık. Bir daha tekrarlanmayacak." Küçük platforma uzanıp kenarlarını tuttu. "Ama hâlâ onu bulabileceğimize inanıyorum."

"Adrian," dedi Hugh, katı bir tavırla. "Düşüncesizce davrandınız ve kısmen, bunun görevinizi kişisel bir meseleye dönüştürmekten kaynaklandığını düşünüyorum. Kâbus'u bulmak uğruna hayatınızı riske attığınıza değmez."

"Bir dahaki sefere daha dikkatli olacağız. Söz veriyorum."

Hugh kaşlarını çatıp diğerlerine baktı. Sonunda Kara Işık ekibe üç gün boyunca sokakta çalışmama ve devriye görevine çıkmama cezası verilmesini önerdi. Bununla birlikte, Karargâh'taki kaynakları kullanarak soruşturmalarını derinleştirebileceklerdi. Karar hükme bağlandı ve gitmelerine izin verildi ama Adrian oradan ayrılmadı.

"Ya Anarşistler ne olacak?" diye sordu. "Ya Fünye?"

Hugh içini çekti. "Dün gece onları yakalama girişiminde bulunduk ama bizi bekliyorlardı. Korkarım Fünye de diğerleri gibi kaçtı. Bu sabah tüm devriye birimlerine bir rapor dağıtıp bu kötüler serbest gezdiği sürece tetikte olmalarını söyleyeceğiz." Yüzü karardı. "Ne yazık ki operasyonda en iyi Muhaliflerimizden birçoğu yaralandı. Anarşistlere göz yumduk ve Anarşinin Asi'nın yokluğunda tehdit olamayacaklarını sandık. Ne kadar yanıldığımızı şimdi anlıyoruz."

Adrian yumruklarını sıktı. "Neden biz orada değildik? Fünye'yi asıl yüzünü göstermeye biz zorladık. Onun peşin-

den, hepsinin peşinden gitmemize izin verilmeliydi."

"Neyse ki gitmediniz," diye patladı Simon. Gözleri öyle öfkeliydi ki Adrian bir adım geriye kaçtı. "Hugh'un ne dediğini duymadın mı? Dün gece yaralanan Muhalifler oldu, bir sürü Muhalif yaralandı. İçlerinden bazıları en iyi savaşçılarımız ve taktisyenlerimizdi. Siz..." Duraksadı, koyu renk kaşlarını çatınca alnı kırıştı. Daha sakin bir tavırla devam etti. "Her birinizde büyük bir süper kahramana dönüşme potansiyeli var. Kendi adıma, bu potansiyeli gerçekleştirdiğinizi görecek kadar yaşamanızı isterim." Sonra kaygıdan deliye dönmüş bir halde Adrian'a dikti gözünü. "Dikkatli olman gerekiyor."

Adrian yutkundu ve Fünye'nin kütüphanede söylediği abuk sabuk lafları daha bir dikkatlice düşünmeye başladı. Fünye diğerlerinden çok onun canını acıtmayı istemişti çünkü bunun babalarının canını acıtacağını biliyordu. Adrian bu tehdidi görmezden gelmişti. Sonuçta kadın kötünün tekiydi ve tüm Muhalifleri öldürmek istiyordu. Ama artık ne kadar büyük bir yük taşıdığının farkına varıyordu Adrian. Ona bir şey olsa, şehrin ihtiyaç duyduğu süper kahramanlara tekrar dönüşebilecekler miydi?

Elbette dönüşeceklerdi. Mecburlardı buna.

Ancak Simon'ın gözlerinden kısacık bir an için okunan o dehşet, Adrian'ı tereddüde düşürmüştü. Bir anda, Anarşistlerin tünellerine yapılan baskına dâhil edilmediği için duyduğu tüm öfke eriyip gitti.

"Onlara dair bir şey bulursanız bizimle paylaşır mısınız?"

Simon diğer Konsey üyelerine baktı, sonra başıyla onayladı.

"Bir şey daha..." Adrian terli avuçlarını bacaklarına sildi. "Kâbus'la ilgili herhangi bir şey bulabilmişler mi?"

Bir an için yanıt vermeye isteksiz gibi göründüler. Sonunda konuşan Hugh oldu. "Kısa süre öncesine kadar içinde yaşanmış bir vagon bulundu. Parmak izi aldık ve izlerden bazıları Kâbus'un tabancasındakilerle örtüşüyor. Fakat ne üniformasına ne de onun ya da diğerlerinin nerede olduğuna dair bir iz bulamadık."

Adrian'ın midesindeki yumru gevşer gibi oldu. Hiç yoktan iyiydi. Bir başlangıçtı. Bir onaydı.

Kâbus gerçekten Anarşistti.

Dudaklarını ıslattı, sırayla bütün Konsey üyelerinin gözünün içine baktı. "Bir ricada bulunabilir miyim?"

"Rica mı dedin, Bay Everhart?" dedi Tamaya. Yüz ifadesinden, olup bitenlerin üstüne bir de talepte bulunmasını saygısızlığın zirvesi olarak gördüğü anlaşılıyordu.

"Winston Pratt'ı sorgulamak istiyorum."

Arkasındaki Nova hızla bir nefes aldı.

"Kâbus'un Anarşist olduğunu biliyoruz ya da buna inanmak için yeterince sebebimiz bulunuyor. Elimizde de tutuklu bir Anarşist var. Onu kendim sorgulamak istiyorum." Duraksadı, sonra ekledi. "Ceza süremizi doldurmanın iyi bir yolu olabilir."

"Winston Pratt zaten sorgulandı," dedi Evander.

"Ama bu, onu Kâbus'la ilişkilendiren kesin kanıtlar elde etmeden önceydi, değil mi?" dedi Adrian. "O zaman tek bildiğimiz, Kâbus'un onu balondan ittiğiydi."

"Bunu düşüneceğiz," dedi Hugh. Ses tonu hiçbir şey ele vermiyordu. Ne bir söz ne de bir umut.

"Teşekkürler," dedi Adrian, başını yana eğerek.

Onları serbest bıraktılar.

Adrian ekibini hızla koridora yöneltti. Oscar ile Ruby plat-

formdan indikleri anda söndüler adeta. Başından beri nefeslerini tutmuş gibiydiler. Adrian, Konsey'in onlar için gerçekten yıldırıcı geçtiğini o anda fark etti. Kendisi de biraz korkmuştu ama aynı şey olmadığını biliyordu.

"Bayan McLain, bir dakika," diye seslendi Kasumi.

Nova donup kaldı. Baston yutmuş gibiydi. Adrian onun yüzünde beliren bir anlık telaşı fark ettiyse de kız çabucak o iyice çalışılmış, ifadesiz halini takındı. Yine de arkasını dönerken güçlükle yutkunduğunu gizleyememişti.

"Evet?"

"Silahlarla ilgilendiğini öğrendik," dedi Kasumi. "Yangından kurtarılan tüm silahları sınıflandırmaya çalışırken cephaneliğimiz epey bir yoğunluk yaşıyor. Onlara yardım edebileceğini düşünüyoruz. Burada yürüttüğümüz diğer operasyonlarla ilgili başka şeyler öğrenmen için de iyi bir fırsat olabilir."

Adrian yüzünü buruşturarak Nova'nın yanına geldi. "Durun bir saniye. Nova, Muhalifler için, basit bir bilgi girişi işi yapmayacak kadar değerli olduğunu kanıtladı. O iş için başkasını..."

"Ben yaparım," dedi Nova. Adrian, döndüğünde kızın gülümsediğini fark etti. Ancak ona pek yakışmayan, gergin bir tebessümdü bu. "Seve seve yardım ederim." Adrian'a baktı. "Ceza süresince beni meşgul eder. Hem geceleri de çalışabilirim."

OTUZUNCU BÖLÜM

Nova diğerlerinin peşinden asansöre bindi. Konsey önüne çıkmalarından ötürü hâlâ gergindi. Bu kadar sakin kalabildiği için kendiyle gurur duyuyordu. Yüzlerine ne zaman bakacak olsa küçük Evie'yi düşünüyor, silah seslerini duyuyor, karşısındakilerin onun ailesini korumaya söz veren ama bunu başaramamış insanlar olduğunu anımsıyordu.

Neşeyle "Eh," dedi Oscar, asansör kapıları arkalarından kapanırken. "Çok daha beter olabilirdi. Onların ceza dediği şey bana kalırsa tatil sayılır."

"Haklısın," dedi Ruby, duvara yaslanıp gevşeyerek. "Bizi sonsuza dek devriye görevinden alıp masa başı işi yaptıracaklar diye ödüm patlamıştı." Yüzünü buruşturarak Nova'ya baktı. "Sana verdikleri görev için çok üzgünüm, bu arada. Berbat bir iş."

Nova omuz silkti. "Benim en büyük düşmanım can sıkıntısı. Kendimi oyalayabileceğim bir şey çıktığına seviniyorum."

Gerçekten de bundan iyisini hayal edemiyordu. Muhaliflerin silah veri tabanına ve bilgisayar sistemlerine girmek mi?

Karşı konulmaz bir şeydi bu. Yeni ve yararlı bilgiye ulaşmayı hızlandırabilecek her şeye yürekten minnettar kalacaktı.

Leroy'un, Honey'nin ve Fobi'nin *kendi* evinden çıkmalarını sağlayacak herhangi bir şeye de. Daha bir gün bile olmamıştı ama şimdiden, Muhalifler yeni üyelerini kontrol etmeye karar verecek ve evin Anarşistlerle dolu olduğunu görecek diye korkuyordu.

Dahası, kendi küçücük topraklarında güneş ışığının ve bitkilerin keyfini sürseler de sonsuza dek tünellerden uzak kalamazlardı. Gerçi bu toprak parçası uyku tulumundan daha az yer kaplıyordu ve bitki dedikleri de karahindibalar ve ısırgan otlarından ibaretti ama olsun.

O sabah Honey'nin hindibalara hak ettikleri değerin verilmediğinden yakındığını duymuştu.

Asansör hızla zemin kata indi, lobiye çıktılar.

"Öğle yemeğine gelen var mı?" diye sordu Oscar. "Yemekhanede taco günü."

"Ben Max'i görmeye gideceğim," dedi Adrian, gök köprüsüne bakarak. "Eminim bütün gece oturmuş kütüphaneyle ilgili haberleri seyretmiştir."

Nova'nın yüreği ağzına geldi. Son zamanlarda dikkatini Nöbetçi'ye vermişti ama Max'i de çok merak ediyordu doğrusu. Haydut. Hâlâ Max, becerileri ve neden karantinada olduğu konusunda neredeyse hiçbir şey bilmiyordu. "Ben de gelebilir miyim?"

Adrian ona baktı. Şaşırmıştı, ama hoş bir şaşkınlık bu, diye düşündü Nova. "Gelmek istiyorsan tabii ki gelebilirsin."

Karantina bölgesine geldiklerinde, Max elindeki çekiçle Cloven Cross Kütüphanesi'nin çatısını kırmakla meşguldü. Cam parçaları dizlerine kadar sıçrıyordu ama kendini ya-

ralamaktan korkuyorsa da halinden hiç belli olmuyordu. En azından gözüne koruyucu gözlük takmıştı.

Adrian camı tıklattı.

Max hiç tepki vermeyince Adrian daha hızlı vurdu cama.

Max irkilip geriye baktı, gözlüğünü karmakarışık saçlarına doğru kaldırıp başına koydu. Güldü ve gözlükle, çekiçle, parçalanmış kütüphaneyle bir araya gelen o ışıl ışıl gülüşteki tuhaf bir şey yüzünden kendini tutamayıp Nova da güldü.

"Gerçekten iyi görünüyor," dedi Adrian, parmağını kütüphaneye doğru uzatıp. "Ama doğu tarafı daha fazla hasar görmüştü. Duvar neredeyse tamamen yıkılmıştı."

"Daha bitirmedim," dedi Max, biraz inatçı bir tavırla. Ayağa kalktı, kollarını göğsünde kavuşturup etrafındaki şehri süzdü. "Fünye tekrar harekete geçtiğine göre, anlaşılan önümüzdeki haftalarda daha epey bir yeniden yapılanma gerekecek."

"Umarım gerekmez," dedi Adrian, yüzünü buruşturarak. "Daha az yıkım olsun diye uğraşıyoruz, daha çok değil."

"Yeniden yapılanma demişken," dedi Nova, Merchant semtini daha iyi görebilmek için cam duvar boyunca birkaç adım ilerleyerek. "Birkaç öneride bulunsam alınmazsın, değil mi? Çünkü görüyorum ki aslına benzemesi senin için çok önemli."

Max doğruldu, çok sevinmiş gibiydi. "Tabii, iyi olur."

Nova parmağını cama bastırdı. Mission Caddesi'ndeki şu ev sırasını görüyor musun? Aslında orada değil, bir blok yukarıda, Stockton'da olacak."

Max birkaç bloğun üstünden atlayıp eliyle işaret etti. "Şunlar mı?"

"Aynen."

Adrian başını yana eğdi. "Emin misin?"

"Kesinlikle. Çoğu zaman yürürüm. Şehri avucumun içi gibi biliyorum."

"O zaman Mission Caddesi'nde ne var?" diye sordu Max.

"İki katlı ofis binaları; alt katlarında mağazalar, üst katlarında ofisler olabilir. Bazılarının üst katı konut da olabilir. Köşede kalaslarla kapatılmış bir emlak ofisi duruyordu ve ben çocukken orada bir de eczane vardı ama hâlâ duruyor mu, bilmiyorum."

"Dur bir saniye," dedi Max. "Bunları yazmak için bir şey getireyim."

Arka odalardan birinde kayboldu ve Nova bir süre sonra, Adrian'ın kendisine bakmakta olduğunu fark etti.

"Orada mı oturuyordun?" diye sordu Adrian.

"Küçükken. Evimiz birkaç blok ötedeydi. Neden sordun?"

Omuz silkip bakışlarını kaçırdı. "Annem o civarda çok devriye gezerdi. Bir bakıma onun rotasıydı sanırım."

Nova irkildi. "Annen mi?"

Adrian ona ilkin şaşkınlıkla, sonra neşeyle baktı. Ona doğru eğilip yapmacık bir tavırla fısıldadı. "Aslında Kaptan'la ve Korku Bekçisi'yle kan bağım yok."

Nova göz devirdi. "Elbette. Yenilmez Kadın'ın kim olduğunu..."

"Tamam, bir daha söyle," dedi Max, marinanın yanından sekerek. "İki katlı binalar, emlakçı, varlığı tartışmalı bir eczane. Şu köşede miydi?"

Nova silkinerek karmakarışık hislerinden kurtuldu. "Şey, evet. Dur, yok, orada değil. Sokağın karşısında. Evet, orası işte. Hâlâ oradaysa tabii."

"Benim için öğrenebilir misin?" diye sordu Max.

Bakışları öyle umut doluydu ki Nova kendini tutamayıp

omuz silkti. "Tabii ki."

"Ama Nova çok meşgul," diye araya girdi Adrian. "Cephanelikte yeni bir iş verdiler ona."

Max ters ters baktı. "O zaman sen bakarsın belki. Bugün o kadar önemli ne işin var ki?"

Adrian aynı bakışlarla karşılık verdi.

"Bakacağız," dedi Nova. "Ama bize birkaç gün ver. Ayrıca bu sabah Konsey Salonu'na gittikten sonra aklıma bir fikir geldi." Başıyla Muhalif Karargâhı'nın maketini işaret etti. Gerçek dışı görünen kulesi şehrin siluetinin üstünde yükseliyordu. "Karargâhın kulesine gerçekten çalışan bir asansör ister misin?"

Max durdu. "Nasıl yani?"

"Basit. Ben çocukken bebek evime yapmıştım. Bazı malzemelere ihtiyacımız olacak ama ilke aynı." Parmaklarıyla saydı Nova. "Birkaç şırınga, uzun bir de lastik hortum gerekiyor. Adrian da asansörleri yeni hidrolik sisteme bağlayabileceğim şekilde çizecek. Ne kastettiğimi göstermek için bir plan çizeceğim."

Max hevesle Adrian'a döndü. "Yapar mısın gerçekten?"

"Yapmaz mıyım? Tabii ki," dedi Adrian şaşkınca bir kahkahayla. Nova'ya biraz merak, biraz da şükranla gülümsedi ve kızın yanakları beklenmedik biçimde al al oldu. "Şırıngalarla lastiği de ben mi çizeyim Bayan Mühendis?"

"Kesinlikle hayır," dedi Nova, tiksinmiş gibi yaparak. "Bu deneyin tüm amacı, normal ve sıradan nesnelerin fiziğin gücüyle nasıl havalı şeylere dönüştüğünü göstermek. Öyle her istediğini..." Adrian'ın ellerini işaret etti, "çağırabilince anlamı kalmıyor." Adrian başıyla onayladı ama gözleri hâlâ kalın çerçeveli gözlüğünün ardında parıldıyordu. "Tamam. Çünkü

teoride asansörleri yeniden çizerek işlevsel hale getirebilirim. Anlarsın ya, sihirle."

Nova parmağını onun burnuna uzattı. "Benim bilimim senin sihrini yener. Görürsün."

"Gün sayıyorum," dedi Adrian.

"Teknisyenlerin şırıngası var."

Camın hemen dibine gelmiş olan Max'e dönüp baktı Nova.

"Hem de bir sürü," diye ekledi Max. Nova gözlerini onun dirseklerinin içindeki morluklardan alamıyordu.

"Doğru ya," dedi. "Onlar işe yarar. Eminim ellerinde serum hortumu da vardır. Belki de Adrian'la ben içeri girip onlarla konuşabiliriz. Biraz ödünç malzeme almamıza izin verebilirler mi diye sorarız?" Hazır oraya girmişken de...

Ama Adrian başını iki yana salladı. "Benim bile o laboratuvarlara giriş yetkim yok. Fakat eminim ki Max bir liste verirse ona istediğini getirirler."

Nova hüsrana uğradı ama sadece bir saniyeliğine, çünkü başka bir açık yakalamıştı. Kaşlarını çatıp tekrar Max'e döndü. "Orada mutlu olman için gerçekten ellerinden geleni yapıyorlar, değil mi?"

O anda, çocuğun şevkinin kırıldığını gördü ve orada hapis olduğu gerçeğini unutmaya çalıştığı izlenimini edindi.

"Özür dilerim," dedi. "Sadece, orada sana ne yapıyorlar? Ne için bu kan örnekleri falan?"

Max kolundaki iğne izlerine baktı, sanki onlara ilk kez dikkatlice bakıyormuş gibi kolunun derisini gerdi. "Kan örnekleri, doku örnekleri, kemik iliği örnekleri..."

"Kesinlikle," dedi Nova.

Fakat Max başını kaldırdığında ona değil de, yalvarır bir tavırla Adrian'a baktı. Adrian'ın tebessümünün yerinde yel-

ler esiyordu. Kaşları çatılmış, dudakları ipince gerilmişti.

"Tabii ya," dedi Nova. "Bu bilgiyi öğrenmek için gerekli yetkiye sahip değilim."

"Yaptıkları şey gerçekten önemli," dedi Max. Nova, çocuğun onu mu, yoksa kendisini mi ikna etmeye çalıştığını merak etti. "Hatta büyük bir keşfin eşiğinde olduklarını düşünüyorlar. Dâhi ilişkilerini sonsuza dek değiştirecekmiş."

"Dâhi ilişkileri mi?"

Max'in yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Öyle deyip duruyorlar."

"Ne demek ki bu?"

Adrian genzini temizledi.

Nova ters ters baktı ona. "Çok mu gizli?"

Adrian özür diler gibi ellerini iki yana açtı. "Kuralları biz koymuyoruz."

Nova küçümseyerek, hayır diye geçirdi içinden. Kuralları ailen koyuyor.

Fakat anlayış gösterir gibi yapıp gülümsemeye çalıştı. "Anne babanın nerede olduğunu sormama izin var mı peki?"

Zerre kadar duraksama ya da üzüntü olmaksızın "Öldüler," deyiverdi Max.

"Ya," diye kekeledi Nova. "Şey... Çok özür dilerim."

"Dileme," dedi Max. "Beni iki haftalıkken Sentry Köprüsü'nden aşağı attılar."

Nova'nın kalbi hızlandı. Hiçbir şey olmamış gibi eğilip ayağının dibindeki iskelelere bağlı cam tekneleri düzelten Max'i hiç ses çıkartmadan izledi.

"Dâhilerden mi korkuyorlardı?" dedi Nova. Adrian'ın, batıl inançlı anne babaların dâhi çocuklarını sıklıkla bir yerlere terk ettiklerini söylediğini anımsamıştı.

Fakat Max başını iki yana salladı. "Onlar da dâhiydiler.

Kötüydüler. Kakalaklar çetesindendiler."

Kakalaklar; kendi anne babasının ölüm fermanını imzalayan çete.

"İyi ama, neden o zaman?"

Max başını kaldırıp Adrian'a baktı ve konuşma tehlikeli konulara yaklaştıkça yüzünde beliren tereddüdü tekrar gördü. Nova, çocuğun bakışını takip edince Adrian'ın gergin olduğunu, dişlerini sıktığını fark etti. Kendi çocuklarını böyle kalpsizce katletmeye çalışan iki kötüye karşı duyduğu hiddet hemen yüzeye çıkmıştı.

"Onlar için fazlasıyla tehlikeliydim," dedi Max, yavaş yavaş konuşarak. "Çetenin gerisi için de. Bensiz daha iyi olacaklarını biliyorlardı."

"Nasıl kurtuldun peki?"

"Kaptan Krom ve Korku Bekçisi beni attıklarını görmüşler. Kaptan dalıp beni kurtarmış, Korku Bekçisi de peşlerinden gitmiş. Kaçmışlar ama muhtemelen Gatlon Savaşı'nda ölmüşlerdir."

Nova yumruklarını sıktı. "Daha önce ölmüşlerdir."

Max şaşırarak yukarı baktı ve Nova, Adrian'ın da hemen başını ona çevirdiğini hissetti. Beyni anında gerçeklerle yalanları süzmeye başladı ve kendisini tıpkı Max gibi, kılı kırk yararak konuşurken buldu. Kendi sırlarının etrafından dolaşıp dururken onu sır saklamakla suçlamanın belki de haksızlık olduğunu düşündü.

"Kakalakların tümü savaştan birkaç ay önce öldürüldü. Çetenin tamamı katledildi." Nova, Adrian'a baktı. "Muhalifler bunu bilmiyor mu?"

Adrian kaşlarını çatıp başını iki yana salladı.

"Şey... Dediklerine göre As..." Hafifçe öksürdü Nova.

"Anarşinin Aşı bizzat kendi yapmış. Aralarında bir tür anlaşmazlık varmış. İki çete arasında."

Anlaşmazlık. Kakalakların, As'ın ağabeyini ve onun ailesini öldürmesi gibi.

"Ya," dedi Adrian, kulağının arkasını kaşıyarak. "Kakalakların savaş öncesinde neden hiç adının duyulmadığını açıklıyor bu."

Nova bir Max'e, bir Adrian'a baktı. "Ee, Kaptan seni kurtardı. Ya sonra? Seni de mi evlat edindi? İkiniz kardeş gibi bir şey misiniz yani?"

Adrian'ın tebessümü yerine gelmeye başladı ve bunu görünce Nova'nın içi ferahladı. "Onun gibi bir şey."

"Ama hep diğerlerinden ayrı tutulmam gerekti," dedi Max. "Bana karşı bağışıklığı olan tek kişi Kaptan Krom. Karargâh inşaatı başladığında bu odaları benim için özel olarak yaptırdılar. Her şeyin ortasında olduğumu, Muhaliflerin bir parçası olduğumu hissedeyim istediler; aslında öyle olmadığı halde."

"Kaptan Krom," dedi Nova, içindeki tiksintinin sesine yansımasını önlemeye çalışarak. Her şeyde yenilmez Kaptan'ın parmağı vardı zaten. "Peki ya sana yaklaşırken giydikleri kıyafetler?" diye sordu, karantina odasının dışındaki odayı başıyla göstererek.

"Dekontaminasyon kıyafetleriydi bunlar," dedi Adrian. "Ama sonradan içlerini ve kenarlarını kromla kapladılar. İnsanların bir süreliğine de olsa ona yaklaşabilmesini sağlıyor. Ama Max'in gücü onları er ya da geç etkiliyor."

Nova dudaklarını büzdü. Anlaşılan Max'in yapabildiği şey her neyse ölümcül değildi. Aksi takdirde ebeveynleri onu köprüye kadar götüremezdi. İyi de, o zaman herkes neden

böylesine korkuyordu ondan? "Keşke bana ne yapabildiğini söylesen."

"Bir gün," dedi Adrian. "Kişisel olarak alma. Buradaki insanların çoğu bilmiyor. Kendi Muhaliflerimize güvenmediğimizi falan sanma sakın. Ama Konsey çok fazla insan öğrenirse bunun dışarı sızabileceğini düşünüyor. Max'i kaçırmayı isteyebilecek yığınla insan var."

"Ya da öldürmeyi," diye ekledi Max. Hava durumunu söylercesine sakindi.

"Tamam," dedi Nova. "Artık burnumu sokmayacağım."

Kısmen ciddiydi. Ona farkında olmadıkları kadar fazla bilgi vermişlerdi. En azından bazı teoriler geliştirmeye yetecek kadarını. Nova, Muhalif veri tabanlarına erişim sağlayınca daha da fazlasını öğrenmeyi umuyordu. "Senin anne babana neler olduğunu artık bildiğime göre..." Adrian'a baktı. "Ya senin annen? Yenilmez Kadın savaşta mı öldü?"

Adrian başını olumsuz anlamda salladı. "Daha önce. Kötülerden birinin misilleme için cinayet işleyeceği duyumunu almışlardı çünkü birisi sırlarımızı satıyordu. Annem onu durdurmaya gönüllü oldu. Ama ertesi gün bir ara sokakta buldular onu." Çenesi seyirdi. "Çatıdan düşmüştü. Ya da itilmişti. Sorun şu ki, binadan düşmenin onu öldürmemesi gerekiyordu, çünkü..."

"Uçabiliyordu," dedi Nova, özgün altılının fotoğraflarını anımsayarak. Yenilmez Kadın güçlüydü, güzeldi, bir diş macunu reklamını hatırlatan yüzünü çevreleyen kapkara saçları vardı. Sivil adalet savaşçıları grubunda o ve Korku Bekçisi dışında pelerinli kimse yoktu ve kadın tüm fotoğraflarında yerden bir iki metre yukarıda asılı, altın renkli pelerini dalgalanırken görülüyordu.

"Hiç kimse nasıl olduğunu görmemiş," dedi Adrian. "Onun ölümünden hangi kötünün sorumlu olduğunu da, nasıl öldürüldüğünü de bilen yok. Onu şey yapacak kadar uzun süre nasıl etkisiz hale getirmiş olabileceklerini..." Cümlenin gerisini getirmedi, buna gerek de yoktu zaten.

Uçabilen bir dâhi nasıl olur da çatıdan düşerdi?

"Peki ya baban?" diye sordu Nova. "Biyolojik babanı kast ediyorum. O da süper kahramandı deme bana."

Adrian neşeyle güldü. "Hiç sanmıyorum. Annem bana, yıkılan bir ayakkabı fabrikasından kurtardığı adamın teki olduğunu söylemişti. Onu uçurarak güvenli bir yere götürmüş. İkisi de adrenalin doluymuş, sonrası çorap söküğü gibi gelmiş... Aslını istersen tam bu noktada ondan öykünün sonuna atlamasını istemiştim çünkü beş yaşındaydım ve iğrenmiştim." Adrian ürperince Nova kendini tutamayıp güldü. "Neyse, o günden sonra birkaç kez çıkmışlar ama babam bir süper kahramanla çıkmanın stresine dayanamamış. O yüzden de ilişkileri annem daha hamile kaldığını anlayamadan bitmiş."

Nova omzunu cam duvara verdi. Karantina odasındaki Max sohbetten sıkılmış olacak ki, az önce Nova'nın göstermiş olduğu binaları yeniden düzenlemeye koyulmuştu.

"Onu bulmaya çalışacak mısın peki?"

"Hayır. Eğer süper kahraman bir sevgiliyle başa çıkamadıysa süper kahraman bir oğulla hiç çıkamaz diye düşünüyorum. Dahası, annem beni dünyaya getirdiğinde haberlere konu olmuş. Aynı şekilde evlat edinildiğimde de... Eminim babamın da kulağına gitmiştir. Eğer babalık yapmaya niyeti olsaydı kendini tanıtmak için yığınla fırsatı vardı." Bunu söylerken alaycı bir tavırla kaşlarını çatmıştı ama dikkatini tekrar Nova'ya verince ifadesi hemen değişiverdi. "Dün ak-

şam eve gittiğinde amcan ne dedi?"

Nova'nın ensesindeki tüyler diken diken oldu.

"Amcam mı?" dedi, incecik bir sesle.

Adrian başıyla onayladı. "Aile üyelerinden epey bir direnişle karşılaşıyoruz, özellikle de çömezlerin sahaya çıktığı ilk birkaç hafta içinde, işin ne kadar tehlikeli olduğunu kavramaya başladıklarında. Dün ise her zamankinden de tehlikeliydi." Adrian sanki onun yalanlarını görebiliyordu. Nova tüm o eski paranoyalarının tekrar su yüzüne çıktığını hissediyordu. "Ama seve seve işe dâhil olabilecek harika bir sosyal destek ekibimiz var. Birileri amcanı arayabilir ya da ne yaptığımızı daha iyi anlayabilmek istiyorsa kendisi Karargâh'a gelebilir. Bazen bu, içlerinin çok daha rahat etmesini sağlayabiliyor."

"Destek ekibi," dedi Nova. "Amcamla konuşacak."

"Sadece sen istersen." Adrian'ın burnunun üstünde yine o küçücük kırışıklık peydahlanmıştı. "Sana bir şey dedi mi? Seni caydırmaya çalıştı mı? Çok olur, o yüzden sordum."

Gerçekten, içtenlikle soruyor gibiydi. Nova genzinden bir kahkahanın yükseldiğini fark edip kendini tuttu. Bu şaşkın ve isterik kahkaha az sonra gerçek bir öksürüğe dönüştü.

Nova bir elini göğsüne götürdü, sulanan gözlerini kapatıp öksürmeye başladı. Derken sırtında, tam kürek kemiklerinin arasına usulca konan bir el hissetti ve o kadar ürperdi ki, Adrian elini geri kaçırdı. Nova genzini temizleyip nefesini normale döndürmeye çalışırken, masumca ve kaygılı bile olsa o dokunuşun biraz daha uzun sürmemesine hayıflandı.

Tahriş olmuş boğazıyla yutkundu, hâlâ belli belirsiz bir neşeyle gülümseyen Adrian'a baktı.

"Şey, gerek yok," dedi nihayet. "Amcam o kadar da endişe-

lenmedi benim için. Ama zaten..." Kendini işaret etti. "Tüm hayatım boyunca bunun için çalıştım, o yüzden beni bundan caydıramayacağını o da biliyor sanıyorum."

Adrian anlayışlı bir tavırla başını öne salladı. "Tamam, ama bir şeylerden kaygılanırsa bana haber ver yeter. Hiç kimsenin Muhaliflerle ailesi arasında seçim yapmak zorunda hissetmesini istemeyiz."

Yine gülecek gibi oldu Nova. Adrian'ın onu deli sanacağını biliyor ancak bu konuşmayı ne kadar komik bulduğunu bir türlü gizleyemiyordu. "İstemeyiz tabii," dedi. "Çok korkunç olur."

"Hey, Eskiz."

Dönünce, geçit törenindeki genç hırsız Saksağan'ı gördüler. Nova'nın yüzündeki gülümseme anında kayboldu. Kız binalar arasındaki cam köprüde ayağını yere vura vura, öfkeyle yürüyordu ve yüzü asık olduğundan yaşından çok daha büyük görünüyordu. Ya da, insanlara kendini büyük göstermek isteyen ama bir türlü beceremeyen bir çocuk gibiydi.

"Saksağan!" dedi Adrian ve Nova onun, kızdan buram buram etrafa yayılan karamsarlığı telafi etmek için kasıtlı olarak neşeli ve keyifli konuştuğunu anladı. "Son zamanlarda isabetli tercihler yaptın mı bakalım?"

Kız soruyu duymazdan gelerek Adrian'ın önünde durdu, resmi görünümlü bir zarf çıkarıp uzattı. "Konsey beni bu hafta postacı olarak çalıştırıyor," dedi, bu ağza alınmayacak bir cezaymışçasına.

"Aman ne güzel," dedi Adrian. "Bir süre başını belaya sokmazsın en azından." Zarfı aldı. "Mükemmel teslimat. Beklenenden daha iyi iş çıkardığını herkese duyuracağım. Böyle çalışmaya devam et."

Kız sinirinden inledi, Nova'ya ters bir bakış fırlattı, sonra dönüp asansörün yolunu tuttu. O giderken Nova kendini tutamayıp yerinde duruyor mu diye bilekliğini kontrol etti.

"Bundan tam kötü olurmuş," diye fısıldadı.

"Aman ağzından çıkana dikkat et," dedi Adrian, zarfı yırtarak. "Kendisi şimdiye kadar düşünmediyse aklına sokan biz olmak istemeyiz."

Nova, Adrian'ın zarftan tek bir beyaz sayfa çıkardığını gördü. Kırmızı yaldızlı büyük bir *M* harfi vardı üzerinde. "Konsey neden herkes gibi iletişim bilekliğiyle mesaj göndermiyor?"

Adrian gözlerini mektuptan ayırmadan başını iki yana salladı. "Sistemden gönderilen her mesaj gözden geçirilir. Belli ki," Nova'ya bakarken dudakları yukarı doğru kıvrıldı, "Kuklacı'yla konuşma talebimizin kabul edildiğini herkesin bilmesini istemiyorlar."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

"Bence ben gelmeyeyim," dedi Nova, yemekhanedeki masaların arasından hızla geçen Adrian'ın peşinden giderken.

"Olur mu hiç öyle şey?" dedi Adrian, arkasını dönüp ona bakmadan. "Tabii ki geliyorsun."

"Bana ihtiyacın yok," diye diretti Nova. "İnsanlar nasıl sorgulanır, hiç bilmem. Hem, şu katalog yapma işine girişsem fena olmaz, değil mi? Gerçekten bak, sadece ayak bağı olurum."

Adrian durdu ve hızla Nova'ya döndü. Nova yerine çakılıp kaldı, oğlanın kaygılı bakışları karşısında ezilip büzüldü.

"Kuklacı'dan korkuyor musun yoksa?" diye sordu, şaşkınlık içinde.

Nova yüzünü buruşturdu. "*Hayır,*" dedi, ama sonra evet demesinin, Karargâh'ta onun gerçekte kim olduğunu bilen ve Muhalif kılığına girdiğinden haberi olmayan biriyle aynı odada olmama hedefine daha uygun olacağını fark etti. "Yani, adam çok ürkütücü. Ben kuklaları hiç sevmem. İpli kuklaları da sevmem. Çocukken çorap kuklalardan bile ödüm patlardı, o yüzden galiba evet. Evet, ondan biraz kor-

kuyor olabilirim. Buna katılmasam olur mu?"

Adrian'ın yüzünde, Nova'nın sevgi ve nefret ilişkisi geliştirdiği o sakin ve anlayışlı ifade belirdi. "Onu bağlı tutacaklar. Tamamen güvende olacağız. Hem güçleri sadece çocuklar üzerinde etkili."

"Gitmek istemiyorum. Lütfen."

Adrian gözlerini kırpıştırdı ve Nova sonunda Adrian'ın pes ettiğini sezdi. İçini bir ümit kapladı.

"Nova," dedi sonunda, nazik bir şekilde. "O çatıda Fünye ve Kütüphaneci'yle yalnızdın. Anarşistler ve bağlantıları hakkında bizim kaçırdığımız şeyleri yakalamış olabilirsin. Hem şunu kabul edelim ki gözünden bir şey kaçmıyor. Bizim kaçıracağımız bir şeyi yakalayabilirsin. O yüzden, üzgünüm ama bence sana orada ihtiyacımız var." Nova'nın isteğini reddetmesini yumuşatmak istercesine tereddütlü bir şekilde gülümsedi. "Söz veriyorum, bizim için bir tehlike oluşturmuyor. Sana hiçbir şey olmayacak."

Nova yutkundu, bunun doğru olduğuna inanmak istiyordu.

Adrian dönüp köşedeki küçük bir masada oturan Ruby'yle Oscar'a doğru gitti. Ruby'nin tabağı arta kalan birkaç marul yaprağı dışında boştu. Oscar ise tabağını, çatalıyla siyah zeytinlerden birini almaya çalışan Ruby'den koruyordu.

"Koca zeytin tenekeleri var!" diye bağırdı Oscar. Tabağını masadan kaldırıp Ruby'den olabildiğince uzaklaştırdı. "Gidip kendi zeytinini al!"

"Sen zeytin sevmezsin ki," diye bağırdı Ruby. Çatalını uzatıp zeytini kapmaya çalışırken az daha Oscar'ın kucağına düşecekti. "Sırf beni gıcık etmek için aldın onları!"

"Pekâlâ, muhabbet kuşları," dedi Adrian, zarfı masaya bırakarak.

Ruby, yüzü pancar gibi kızararak hemen sandalyesine geri oturdu. Oscar'ın ise ağzı kulaklarına vardı, Adrian'ın yakıştırması son derece hoşuna gitmiş gibiydi.

"İsteğimiz kabul edildi. Sorularımızı hazırlamak için otuz dakikamız var."

İkisi de şaşkın şaşkın ona baktılar.

"Ne isteği?" dedi Oscar, Ruby de aynı anda, "Ne sorusu?" diye sordu.

Adrian, bir ona, bir diğerine bakıp iç çekti.

Nova otuz dakika sonra kendini metal bir odanın içinde Ruby'yle Adrian'ın arasında sıkışmış, arkalarından kilitlenen kapının sesini dinlerken buldu. Karşılarında, mahkûmu getirecekleri ikinci bir kapı duruyordu. Odanın ortasında iki tarafına birer sandalye konmuş, yere sabitlenmiş bir masa vardı. Masanın diğer ucundaki kalın kelepçeler, yeteneklerini kullanabilmek için ellerini ve parmaklarını kullanmak zorunda olan dâhiler için özel olarak tasarlanmış, elleri tümüyle içine alan metal kürelere bağlıydı.

Nova, kütüphanedeki gözetleme yerini hazırladıklarında Fünye'yle karşılaşacaklarından şüphelenselerdi, ekibin, onlara verilen standart kelepçelerle değil de buradakilere benzer kelepçelerle donanacağını tahmin ediyordu.

"Ee..." dedi Oscar, başıyla en yakındaki sandalyeyi işaret ederek. "Şuna oturacak mısın?"

Adrian başını iki yana salladı. "Sen otur."

"Ben oturmayacağım," dedi Oscar, tek omzunu lakayt bir tavırla sallayarak. "Burada büyük şef sensin. İstiyorsan..."

"Otur, Oscar."

Oscar somurttu ve Nova, onun, Adrian'ın ani çıkışına sinir olduğunu hissetti. Hiç Adrian'a göre bir davranış değildi ve göründüğünden daha gergin olduğunu gösteriyordu.

Adrian iç çekerek sandalyeyi işaret etti. "Senin kötü polisi oynamanı istiyorum. Sandalyeyi kötü polis alır, değil mi?"

Nova gülümsemesini bastırdı. Adrian her şeyi kolaylaştırıp gerginliği dağıtabiliyordu. Zayıflıklarına saygı duyuyordu. Örneğin hepsi de Oscar'ın vücudunun bir önceki gün sarf ettiği eforun ardından hâlâ toparlanamadığını biliyordu ama oğlan canının ne kadar yandığını kabul etmeye yanaşmıyordu. Fakat Adrian bu küçücük ödünle Oscar'ın takıma sağladığı türlü türlü katkıya değer veriyordu; bu katkı Oscar'ın abartı konusundaki becerisinden ibaret olsa bile. Nova'nın, Adrian'ın soyadından dolayı ekip lideri olduğunu düşündüğü zamanlar olmuştu ama artık onun bunu hak ettiğine gittikçe daha çok emin oluyordu.

Bir şekilde Adrian'ın önerisi işe yaradı. Oscar başını gururla kaldırarak sandalyeye yerleşti ve bastonunu masaya dayadı. Kollarını da göğsünde kavuşturdu. "İşte," dedi, başını memnun bir şekilde öne sallayarak, "Kötü polis hazır."

"Hangimiz iyi polisiz?" dedi Ruby, sırayla Adrian ve Nova'ya bakarak.

Nova cevap veremedi. Ağzı öyle kuruydu ki konuşmaya çalışırsa sözcüklerin diline yapışıp kalmasından korkuyordu.

"İyi polis benim," dedi Adrian ve Nova'ya baktı. "Sen de gözlemcisin. Söyleyecek ya da ekleyecek bir şeyin olursa araya gir. Ama asıl olarak, yalan ya da doğru söylediğine dair tüm işaretlere odaklanmanı istiyorum."

"Peki, ben kimim?" dedi Ruby.

Adrian sırıttı. "Sen de kaba güçsün."

Ruby ışıl ışıl gülümsedi ve heyecanla zıplayarak bileğindeki teli çıkardı.

"Bir dakika," dedi Oscar, omzunun üzerinden bakarak. "Kaba güç kullanan olmayı belki ben istiyordum."

Nova, Ruby'nin odanın loş ışığında parlayan kantaşına baktı. "Ona *işkence* yapmayacağız, değil mi?"

Hep beraber ona döndüler ve hepsinin yüzünde eşit derecede afallamış bir ifade vardı.

"Tanrı aşkına, Nova," dedi Adrian. "Biz iyi olan tarafız, unuttun mu?"

Omuzları çöktü, bu soru yüzünden utanıp utanmaması gerektiğinden emin değildi. Sorduğunda ona saçma gelmemişti.

Odanın karşısında kilit mekanizmalarının tıngırtısını duydular. Nova'nın vücudu kaskatı oldu. Terli avuçlarını üniformasının yanlarına sildi.

Kapı açıldı ve içeri, Winston Pratt ile birlikte, onu dirseklerinden tutarak getiren iki gardiyan girdi. Üzerinde siyah beyaz mahkûm kıyafeti vardı. El ve ayak bilekleri zincirlerle bağlanmıştı ve her zamanki gösterişli adımları ağırlaşmış, omuzları gerilmiş ve kollarını, sanki gardiyanların onu tutmasını engellemek istercesine iki yanına yapıştırmıştı.

Nova, Kuklacı'nın makyajının ya da onu hiç makyajsız görmemiş olmasına rağmen hep makyaj olduğunu farz ettiği şeyin hâlâ durmasına şaşırmıştı. Gözlerinin etrafındaki siyah boya, yanaklarındaki pembe halkalar ve kıpkırmızı ağzının köşelerinden çenesine kadar çizilmiş keskin çizgiler ona tahtadan bir ipli kukla görünümü veriyordu. Çizgiler dağılmamıştı bile.

Onu tanıdığından bu yana ilk kez yüzündekinin makyaj mı olduğunu, yoksa güçlerinin mi yüzünü kuklaya dönüştürdüğünü merak etti.

Ya da bir kukla oynatıcıya.

Kuklacı gözlerini hızla odada dolaştırdı. Sandalyelere, duvarlara, tavandaki ampule, masanın üstündeki kelepçelere, Oscar'a, Adrian'a, Nova'ya ve Ruby'ye baktı.

Sonra gözlerini tekrar Nova'ya çevirdi.

Gözlerini, sanki onu rahatsız eden bir rimeli temizlemeye çalışıyormuş gibi şiddetli bir şekilde kırpıştırdı. Kaşları iyice çatıldı.

Nova dudaklarını birbirine bastırdı ve ona sır tutmasını söylemek için elinden geleni yaptı, başını hafifçe iki yana salladı, gözünün içine baktığını anlamasını umdu.

Ama Winston Pratt, incelik sanatında asla hünerli olamamıştı.

Adam dudaklarını ayırarak bakmaya devam etti. Sandalyeye oturtulurken başını merakla yana eğdi. Zincirli elleri kelepçelere girerken ve kubbeler elini güvenli bir şekilde kapatırken hiç direnmedi.

"On beş dakikanız var," dedi gardiyanlardan biri Adrian'a. "Bu sorgulama kayıt altına alınıyor." Tavandaki küçük bir kamerayı işaret etti. "Konsey isterse ileride incelenmek üzere. Görüşmeyi erken bitirmek isterseniz, kapıya vurun, biz geliriz."

Gardiyanlar odadan çıktı.

Winston, Nova'ya hâlâ aval aval bakarken, diğerleri de bunu fark etmeye başlıyordu. Adrian ve Ruby, Nova'ya baktılar, Nova'ysa huzursuz ve şaşkın bir şekilde omuz silkmeye çalıştı.

"Pekâlâ, Bay Pratt," dedi Oscar, öne doğru eğilip ellerini masanın üstüne koyup parmaklarını kenetleyerek. "Yoksa size *Kuklacı* mı demeliyim?"

En azından bu, Winston'ın bakışlarını Nova'dan çekmesini sağladı.

"Size birkaç sorumuz olacak," dedi Oscar. "Ve bu sorulara cevap vermenizi şiddetle tavsiye ediyorum." Parmak eklemlerini kütürdetti, sonra da tekrar arkasına yaslandı ve omzunun üzerinden parmağını kıvırdı. "Başla, Eskiz. Tamamen senindir."

Adrian kaşlarını neşeli ya da utanmış bir şekilde kaldırdı ve öne gelip Oscar'ın yanında durdu. "Birkaç kez sorguya çekildiğinizi anlıyorum," dedi Adrian. "Fakat sizinle konuşmak istediğimiz belli bir konu var."

Winston artık Adrian'a bakıyordu ama ağzı hâlâ şaşkınlıktan bir karış açıktı. Nova içinin çamaşır makinesinin sıkma programındaki gibi olduğunu hissediyordu. Kendini, burada ve şu anda kimliğinin açığa çıktığını hayal ederken buldu. İki kilitli kapı ve kim olduğunu anladıkları anda ona düşman olacaklarını bildiği üç Muhalif varken buradan çıkma umudu olup olmadığını düşündü.

"Öncelikle," diye devam etti Adrian, "Fünye'nin dün bir kütüphaneye saldırdığını biliyorsunuzdur. Kendisi, halka açık yerlerde çok sayıda bomba patlattı. Sonuç olarak, Muhalifler onu tutuklama amacıyla sizin ve yoldaşlarınızın kaldığı metro tünellerine gittiler. Metro tünellerini terk eden Anarşistler o zamandan beri ortada yoklar."

Winston kaşlarını çattı. Afallamış bir halde başını iki yana salladı. "Oradan gitmezlerdi..." Tekrar Nova'ya baktı.

Nova ifadesiz kalmaya çalışıyor ama aynı zamanda, sanki

aniden telepati kurabilirmiş gibi kafasında *sessizlik, gizlilik* mantrasını tekrarlıyordu.

"Tünellerde buldukları bir şey çok dikkat çekiciydi," dedi Adrian. "Kısa zaman öncesine kadar içinde kalınan bir vagon bulmuşlar. Bu vagonun kendisine Kâbus adını takan kötüye ait olduğuna inanmak için nedenlerimiz var. Artık Kâbus'un Anarşist olduğunu biliyoruz."

Winston'ın dudakları aralandı, çenesi aşağı düştü. Sakin bakışlarını yeniden Adrian'a çevirdi.

"Bugün sizinle bu kişi hakkında konuşmak istiyoruz." Adrian bir elini masaya koyarak öne eğildi. Nova korkudan titriyor olmasaydı Adrian'ın korkutucu olma çabasının harikaya yakın olduğunu düşünebilirdi.

Nova, resmigeçitten geriye kalanların üzerinden süzülmelerini ve Winston'ın sıcak hava balonundaki o anlarını zihninde tekrar tekrar canlandırıyordu. Bir sonraki binanın tepesinden geçemeyeceklerini fark etmesini, Winston'ı düşmanlarına kurban etmeyi seçmesini...

Winston'ın şu anda onu aşağılamak ve ele vermek için her türlü nedeni vardı.

Nova yutkundu.

"Kusura bakma," dedi Winston tiz bir sesle, Adrian'a afallamış bir şekilde bakarak. "Ama bir daha söyler misin?"

"Kâbus," dedi Adrian. "Basit bir soruyla başlayacağım. Gerçek adı ne?"

Winston'ın kaşlarının arasına derin bir kırışık kalıcı olarak yerleşmiş gibiydi. Ağzının kapanmamaktaki ısrarı, kukla çenesini kukla kafatasına bağlayan mekanizmanın kırıldığı izlenimi oluşturuyordu. "Kâbus mu?" dedi çatlak bir sesle.

"Kâbus," diye doğruladı Adrian. "Onu, seni sıcak hava ba-

lonundan atan kişi olarak da anımsayabilirsin. Onun gerçek adını öğrenmek istiyorum."

Nova yanağının içini ısırdı.

"No...?" diye söze başladı Winston ama sonra durakladı ve sözcüğün kaybolup gitmesine izin verdi, ta ki dudakları o uzun, o kararsız sesiyle büzülene dek.

"Anlayamadım?" dedi Adrian.

"No, No... Şey." Winston bir kez Nova'ya kısa bir bakış attıktan sonra Adrian'a baktı. "Noreen." Öksürdü. "Adı Noreen."

Nova uzun ve derin bir nefes aldı. Ama diğer herkes donup kalmıştı.

Hiç kimsenin buna inanmadığını biliyordu. Ama umurunda değildi. Winston'a, onu ele vermesi için bir şans verilmişti ve o bunu değerlendirmemişti. Düşüncelerinde cılız bir umut belirdi.

"Noreen," dedi Adrian, sesinden kuşku akarak.

"Noreen," dedi Winston, başını kararlı ve mağrur bir şekilde öne sallayarak.

"Noreen ne?"

"Hı?"

"Soyadı yok mu?"

"Ah, şey..." Winston sanki ilham almak için etrafını araştırıyor gibi bakındı ama sonra omuz silkti. "Yok. Soyadı yok. Sadece Noreen."

Adrian'la Oscar bakıştı, sonra Adrian genzini temizledi. "Kâbus'un, silahlarından en az birini, Kütüphaneci adıyla bilinen kara borsa satıcısından temin ettiğini biliyoruz. Ama piyasadakilere hiç benzemeyen bazı silahlar ve aletler kullandığına şahit olduk. Bunları nereden alıyor?"

Winston gözlerini Adrian'ınkilerden ayırmadan kırpıştır-

dı. Dudaklarını yaladı. Ağzını açtı. Durakladı. Yutkundu. Öksürdü. Sonunda, "Hırdavatçıdan?" diye cevap verdi.

"Hırdavatçıdan mı?"

"Evet." Winston başını hızlı hızlı öne salladı. "Malzemelerini oradan alıyor."

"Bu bir kod isim falan mı?"

"Hayır? Sadece hırdavatçı."

Nova içten içe saklanacak yer aradı, bu büyük oranda doğruydu. Buluşları için kullandığı malzemelerinin birçoğunu yerel bir hırdavatçıdan almıştı.

"Belli bir hırdavatçıdan mı?" diye sordu Adrian.

"Hımmm." Winston bunun cevabını düşünüyor gibiydi. Sonra, "Hayır. Hepsini seviyor," dedi.

"Belki," dedi Oscar, dirseklerinin üzerine dayanarak. "Sadece *bir tanesinin* ismini söyleyebilirsin. İşe oradan başlamamız için."

Winston'un dudakları gerilip ip gibi oldu. Omuz silkti. "Bilmiyorum. Kâbus'a sorun."

Neyse ki bunu söylerken bakışlarını Nova'ya çevirmedi ama Winston'ın bakışlarını sorguculaların üzerinde tutmak için ne kadar çaba harcadığını sadece hayal edebiliyordu.

"Peki ya şehirdeki bağlantılarının isimleri?" dedi Adrian. "Anarşistler metro tünellerini terk ettiklerinde bağlantıya geçmiş olabileceği biri aklınıza geliyor mu? Gitmiş olabileceği bir yer?"

Winston masaya baktı. Bu sorunun cevabını gerçekten düşünüyor gibiydi. Sonunda, gerçekten başını iki yana salladı. "Nereye gittiklerini bilmiyorum."

Adrian şakaklarını ovuşturdu. "Peki ya Kâbus'un gitmeyi sevdiği diğer yerler? Sevdiği restoranlar? Dükkânlar?"

Winston bu kez gözlerini Nova'ya çevirmekten kendini alıkoyamadı ama bunu telafi etmek istercesine bakışlarını hemen önce Ruby'ye, sonra da tekrar Adrian'a çevirdi. "Çatılar?" dedi.

Adrian'ın omuzları çöktü. "Belli çatılar mı?"

"Ben bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum." Winston öne eğildi ve şaşkın yüzünde hafif bir ümitsizlik belirdi. "Kâbus'un yerini bilmiyorum. Hiçbir fikrim yok."

Adrian kısa bir süre için gözlerini kapattı. "Tamam, Winston. Sadece şey yapmaya çalışıyoruz..."

"Hayır, tamam falan *değil*," dedi Oscar, yumruğunu masaya vurarak. "Bir şey bildiğin belli ve bunun ne olduğunu bize söyleyene kadar bu odadan bir yere gitmiyoruz!"

Winston kaşlarını çattı. "Sadece on beş dakikanız olduğunu söylemişlerdi."

"Bu," diye söze başladı Oscar, parmağını havaya kaldırarak. Sonra havası söndü ve genzini temizledi. "Aslında doğruydu. Ama yine de bize bildiklerini şimdi anlatabilirsin ya da geri gelip bunu yarın yine yapabiliriz. Ertesi gün de, daha ertesi gün de! Bize bilmek istediklerimizi söyleyene kadar vazgeçmeyeceğiz, o yüzden konuşmaya başlayın Bay Pratt, yoksa, yoksa hiç taco yememeniz için her şeyi yaparım! Ya da, şey, burada mahkûmlara ne veriyorlarsa onu işte..."

Adrian elini yanağından aşağı indirdi. "Tamam, dinle" dedi. "Kâbus sana ihanet etti. Seni resmen kendi sıcak hava balonundan attı ve düşmanlarının eline terk etti. Değil mi? Onu koruman için hiçbir neden yok. Hâlbuki bize yardım edersen..." Durakladı ve Nova, onun Winston'a önerebileceği, aynı zamanda Muhalif yasalarından hiçbirini çiğnemeyecek bir şey bulmak için çabaladığını gördü. "Şeyin, sana kitap ya

da başka şeyler getirebilmenin bir yolunu bulmaya bakacağım."

Nova dudaklarını büzdü. Bu rüşvetin Adrian'a pek bir şey kazandırmayacağını biliyordu. Teklif karşısında Winston'ın yüzünde daha da şaşkın bir ifade belirdi. "Kitap mı?"

"Ya da ne bileyim, dergi, bir deste kâğıt, eğlenmene yarayacak herhangi bir şey işte. O hücrede canın sıkılıyordur, değil mi?

Winston'ın gözleri parlamaya başladı. "Bana bir boya seti getirebilir misiniz? Bir de yeni bir ipli kukla?"

Nova'nın omuzları kaskatı oldu. Hayır. *Hayır. Şu anda* bunlar aklını çelemezdi.

"Şey, bunlar için amirlerimin onayını almam gerekecek," dedi Adrian. "Ama sorabilirim?"

Winston'ın gözlerindeki açlık gözden kaçacak gibi değildi ve Nova, tutuklandığından beri Winston'ı neredeyse hiç düşünmediği için kendini ilk kez kötü hissetti. Büyük ihtimalle Winston'ın sadece canı sıkılmıyordu, kendini yalnız da hissediyordu. Yardım etmek için elinden bir şey gelecek değildi ama en azından ona düşüncelerinde yer ayırabilirdi.

"Soru neydi acaba?" dedi Winston.

"Kâbus'un sık sık gittiği yerler var mı, öğrenmek istiyoruz," dedi Adrian. "Gitmiş olabileceği yerleri."

Winston başını çevirdi, yüzünden düşüncelerinin çarpıştığı anlaşılıyordu. Adrian'ın ona önerdiği baştan çıkarıcı şeyle, Kâbus'a ve Anarşistlere kalan azıcık sadakati arasında bir mücadele veriyordu.

"O, şeye... O, şeye gitmeyi sever... Şeye... Parka?"

Adrian'ın yüzünde hayal kırıklığı belirdi. "Park," dedi kuru kuru.

Winston ise tam aksine, hızlı düşünülmüş, tamamen inandırıcı bir yalan bulduğunu düşündüğü için pür neşeydi. "Evet. Parka gitmeyi çok sever."

"Şehir Parkı'na mı?"

"Ah hayır, hayır," dedi Winston coşkuyla. "*Cosmopolis* Parkı'na."

Nova güldüğünü göstermemek için ağzını kapatarak gülümsedi.

Adrian ona ters ters baktı.

"Pardon," dedi Nova.

Adrian iç çekti ve dikkatini tekrar Winston'a çevirdi. "Bize Kâbus'un bir lunaparkta vakit geçirmeyi sevdiğini söylüyorsun."

"Ah evet. Hep oraya gider. Özellikle de, şey, eğlence evini sever." Deli gibi kıkırdayıp omuz silkti. *Ah şu delidolu zamane veletleri, ne halt karıştırdıklarını kim bilir* der gibiydi.

"Bir şey sorabilir miyim?" dedi Ruby.

"Lütfen," dedi Adrian, masadan geriye çekilip Ruby'nin devam etmesini işaret ederek. Gözlerindeki hayal kırıklığından, sorgulamanın umduğu gibi gitmediği belliydi.

Ruby, kantaşını sarkaç gibi, gelişigüzel bir şekilde bir öne, bir arkaya sallayarak öne bir adım attı. Winston onu gözleriyle takip ediyordu. Onu kantaşıyla bıçaklamak üzere olmasından korkmuş gibi hafifçe arkasına yaslandı. Öyle olması da epey mümkündü. "Anarşistler dokuz yıldır *oldukça* pasiflerdi diyebiliriz, değil mi? Ama Kâbus oldukça genç biri gibi. Çetenizin geriye kalanından daha genç olduğu kesin. Her şeyden önce bilmek istediğim, nasıl olup da aranıza katıldığı. Aranıza yeni üyeler mi alıyorsunuz?"

"Ah," dedi Winston, görünüşe göre bu soruya akla yatkın

bir yalan uydurmak için çok fazla çabalamak zorunda kalmayacağı için keyiflenmişti. "Hayır, yeni eleman almadık. Aslında, onu bize As getirdi."

"As mı?" dedi Oscar, şaşkın bir kahkaha atarak. "Anarşinin Ası mı?"

"Lütfen," dedi Adrian. "O zaman Kâbus çocuktu."

"Evet!" dedi Winston, onaylayarak başını hızlı hızlı öne salladı. "Sadece bir *çocuktu*."

Uzun bir süre hiçbir şey söyleyemeden bakakaldılar. Sonunda, Adrian sadece, "Açıkla," dedi.

Ama bu oluncaya kadar Winston kendi düşüncelerine çekilmiş, içten açıklamalarından şüphe etmekteydi. Tekrar Nova'ya baktı ve Nova omuz silkti. Gerçeğin bu noktada başına ne kadar dert açacağını bilmiyordu.

Ama Winston gerçeği söylememeyi seçti ve yüzünde yine o korku dolu ve kararsız ifade belirdi. "As onu," diye söze başladı. Uzun bir iç çektikten sonra "Cosmopolis Parkı'nda buldu!" diye devam etti.

"Kesin öyledir," dedi Oscar. "Başka nerede bulacaktı ki?"

"Hayır, hayır, gerçek bu," diye ısrar etti Winston. "Eskiden orayı ben işletirdim, şeyden önce, Konsey'iniz orayı..." Yüzünü buruşturdu. "Sağlıklı bir yer yapmadan önce. Derken günün birinde o çocuk ortaya çıktı. O kız. Hava kararıktan sonra geziniyormuş. Park saatlerdir kapalıymış. As onu bulmuş ve annesiyle babasının onu terk ettiğini anlamış. Onu öylece terk etmişler. As ona pamuk şekeri vermiş ve şey, böyle olmuş işte. Artık küçük bir Kâbus'umuz olmuştu." Gülümsemeye başladı, çenesindeki koyu renkli çizgileri geren gerçek bir gülümsemeydi bu. "O ve ben birlikte oynardık. Bazen, geceleri korktuğunda onu kukla gösterileriyle eğlendirirdim.

Benim de özel ilgi alanım olan gölge kuklalarını çok severdi. Hatırlıyorum da N..." Hıçkırdı. Öksürdü. "Şey, Kâbus'u iyi hatırlıyorum. Küçük Kâbus'u. Biz arkadaştık..." Kaşları çatıldı ve yüzüne o ani neşe patlamasını bastıran bir hüzün yayıldı. "En azından o zamanlar öyleydik."

Nova, yüreğinin bin bir parçaya ayrıldığını hissetti. Yıllarca Winston'ı baş ağrısı olarak görmüştü ama Winston haklıydı. Nova küçükken ikisi arkadaştı. Neden kaybetmişlerdi bunu? Nova nasıl böyle bir Anarşist olmuştu?"

Nova gözlerini Winston'dan ayırmıyordu. Ne kadar üzgün olduğunu, o zamanları, onu güldürdüğü o uykusuz geceleri *hatırladığını* ve bunların onun için ne kadar önemli olduğunu anlatabilmek için Winston'ın başını kaldırıp ona bakmasını istiyordu.

Ama bu kez Winston başını yerden kaldırmadı.

Arkasındaki kapı tangırdadı, gardiyanlar geri döndü.

Sorgulama sona ermişti.

Nova, sorgulama odasından koridora çıkarken sanki omuzlarına yüz tane Çirkin tünemiş gibiydi. Sırrı ortaya çıkmadan o odadan ayrıldığında sevinçten havaya uçacağını sanmıştı ama hissettiği tek şey suçluluktu.

Sadece Winston için değil, diğerleri için de suçluluk duyuyordu. Anarşistler ona bel bağlıyordu ama şu ana kadar ne başarmıştı? O buraya geldiğinden beri evlerinden çıkmaya zorlanmışlardı. Ingrid sürgün edilmişti. Kütüphaneci'yse ölmüştü. Muhalifleri yok etmeye kesinlikle daha yakın değillerdi.

"Ee," dedi Ruby ağı ağır, kantaşını parmağının etrafında fırıldak gibi döndürerek. "Ağzından çıkan tek bir kelimenin bile doğru olduğuna inanıyor muyuz?"

"Bilmiyorum," dedi Adrian. "Çoğunun doğru olmadığı kesin."

Oscar başını öne salladı. "Katılıyorum ama bence bazen gerçeğe yaklaşıyordu, ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Sanki söylediklerinde bazı gerçekler var gibiydi."

"Evet ama hangi kısımları?" dedi Ruby.

Adrian durakladı ve duvara yaslanıp kollarını kavuşturdu. "Birkaç kez Cosmopolis Parkı'ndan bahsetti ve Winston'ın Anarşi Çağı'nda orada uyuşturucu sattığını biliyoruz, değil mi? Belki de orada gerçekten bir şey vardır."

"Bir dakika," dedi Ruby, hafifçe gülerek. "Bir saniye durup düşünün. Anarşinin Asi'nın gerçekten panayırda kaybolmuş bir çocuk bulup ona pamuk şeker yedirdiğini, onu eve getirmeye ve *büyütmeye* karar verdiğini hayal edebiliyor musunuz? Hadi ama..."

Nova sinirlendi ve Ruby'ye dik dik baktı ama sonra Adrian da gülmeye başladı. "Biliyorum," dedi, alnını ovuşturarak. "Haklısın. Sadece devam etmek için elimizde başka ne var? Bir şey var mı?"

"Nova," dedi Oscar, Nova'ya bakarak. "Sen Cosmopolis Parkı'nda çalışıyordun."

Bu soru o kadar suçlama gibiydi ki Nova dikleşip kendini savunmaya hazırlandı. "Ne olmuş?"

"Kâbus'la park arasında bir bağlantı varsa, bilmiyorum... Hiç şüpheli bir şey görmüş müydün?"

Nova hemen savunmacı halinden normale döndü. Nefesini verdi. "Yani, etrafta metal yüz maskesiyle gezen bir kız görüp görmediğimi mi soruyorsun? Gördüm desem yalan olur."

"Şaşırmadım," dedi Adrian. "Lunaparka sık gidiyorsa ki bundan hâlâ şüpheliyim, bunu Kâbus kıyafetiyle yapmaz, değil mi?"

"Yine de," dedi Ruby, "Nova belki eski patronuyla falan

konuşabilir? İnsanların gözlerini açık tutmaları için teşvik edebilir?"

Nova zorla gülümsedi. Sözde patronunun adını hatırlamaya çalışıyor ve kimsenin zahmet edip sormayacağını ümit ediyordu. "Evet. Tabii. Bu hiç sorun olmaz."

"Tamam," dedi Adrian, çenesini kaşıyarak. Sorgulamanın bir nüshasını öğleden sonra size gönderirim. Hepimiz bunun üzerinde bir gece düşünelim ve yarın daha detaylı tartışalım." İç çekti. "Kuklacı'nın bir şey sakladığı belli ama... Bilmiyorum. İçimden bir ses fark ettiğimizden daha fazlasını ele verdiğini söylüyor."

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Ertesi gün ya da daha ertesi gün hiçbirinin aklına yeni ya da somut bir şey gelmemişti.

Kuklacı'yı sorgulamalarından sonraki üçüncü gecede Nova rahatlamaya başlamıştı. Bunun nedeni büyük oranda kataloglama işi sayesinde ilerleme kaydettiğini, gerçekten değeri olabilecek şeyler öğrendiğini hissetmesi olabilirdi.

Karargâh'ı en çok gece sevdiğini fark etmişti. Neredeyse herkes evine gittikten sonra ortalık öyle sessiz oluyordu ki. Bina tamamen boşalmıyordu, daima binayı izleyen güvenlik görevlileri ve işlerin arasında gidip gelen gece devriyeleri vardı ama gündüzlerle karşılaştırınca aradaki fark çok belirgindi. Bu sakinlik onu dinlendiriyordu.

İş gecenin en sessiz saatlerine gelince, Nova'nın bu konuda uzun zamandır karışık duyguları vardı. Tüm dünyanın yalnızlaştığı ve karanlığa gömüldüğü, zamanın asılı kaldığı vakitler. Çocukluğunda sırf o gece uyumayan diğer kişilerle bir bağ kurabilmek için yirmi dört saat açık lokantaların gediklisi olduğu dönemler olmuştu. Yaban mersinli krep yiyor,

barda koyu kahvesini yudumlayan kargocular ya da bezgin gözlerini neşeli halleriyle kapatan kadın garsonlara yaşam hikâyeleri uyduruyordu. Ama sonunda birisi illaki ebeveynlerinin nerede olduğunu sorardı ve vardıkları sonuçlar yüzünden ona acıdıklarını görünce Nova oradan gitmek zorunda kalırdı.

Ama yalnızlığı arzuladığı geceler de olurdu. Bazı geceler saatlerce aya bakar, bu gezegende hayatta kalan en son kişi olduğunu hayal ederdi: Kimsenin gücü ele geçirmek için mücadele etmediğini, dâhilerden korkacak ya da nefret edecek kimsenin kalmadığını, nefret edilecek dâhi kalmadığını...

Sabahın üçünde Karargâh'ın içinde olmak bu ikisinin tam bir karışımı gibiydi; yalnızlıktan gelen sakinlik ama aynı zamanda aslında yalnız olmadığını bilmesi... Etrafı düşmanlarıyla kaplı olsa da bu düşünce onu tuhaf bir şekilde rahatlatıyordu.

Üçüncü katta kendi küçük bölmesinde çalışıyordu. Üzerini kişisel eşyalarıyla süsleyebileceği söylenen bir çalışma masası ve aşağıdaki devasa, açık lobiye bakan bir penceresi vardı. Gerçi süsleme adına yaptığı tek şey, birkaç kilometre ötedeki ucuz bir baskı dükkânından aldığı, takımyıldızları gösteren posterdi. Onu da sırf, kendine ait bir şey getirmezse tuhaf kaçar diye asmıştı.

Ona verilen görev pek de heyecan verici sayılmazdı. Adli inceleme departmanının çektiği, kütüphanedeki patlamış silah ve cephaneyle ilgili tüm fotoğrafları tam üç gece kesintisiz gözden geçirmişti. Bulabildiği model numaralarını katalogluyor ya da ayırt edici özelliklerini tarayıp bilinen silahlarla ilgili küresel bir veri tabanıyla karşılaştırıyordu. Heyecanlı bir iş değildi ama Siyanür'ün laboratuvarından olduğunu anladığı bir dizi gaz bombası incelemesiyle karşı-

laştığında, bu işin ona üst verileri değiştirmek için mükemmel bir fırsat verdiğini anlamıştı. Artık bunlar Muhaliflerin dosyalarında sonsuza dek, bilinmeyen bir kaynaktan gelen amatör yapımı patlayıcılar olarak bilinecekti.

Bu görev ona aynı zamanda Muhaliflerin sistemi hakkında daha derinlemesine bilgi sahibi olması için bol bol fırsat veriyordu. Orada geçirdiği geceler boyu, karargâh binasındaki bütün güvenlik kameralarının ve alarmların yerlerini belirlemişti. Depolarında tuttukları silahların ve dâhilere ait nesnelerin tam bir listesini indirmişti. Mevcut Muhaliflerin takma isimleri, yetenekleri, hatta kendisininki de dâhil ev adreslerini bile içeren bir rehberi keşfetmişti. Hatta "Endişeler - İleride Dikkate Alınacak" yazılı bir klasör bulmuş ve bunun Konsey'in süregelen başarısızlıkları ve yarattığı hayal kırıklıklarıyla ilgili halkın şikâyetleriyle dolu olduğunu görünce sevinmişti.

Nova, yangın yüzünden ısıya maruz kalmasına rağmen patlamayan az sayıdaki mühimmat kutusundan birinin verilerini girmeyi bitirip omurgasını esnetmek için bir süre ara verdi. Gözüne bir hareket ilişti ve pencereden dışarıya göz atınca Max'in karantina odasındaki ışıkların yandığını, camdan şehri soluk bir sarı tonuyla aydınlattığını gördü. Max uyumakta zorluk mu çekiyordu?

Nova pencereye yaklaştı ama Max'i içeriye kapatan duvarların ötesinde çocuğa dair hiçbir iz göremedi. Gözleriyle lobinin geriye kalan kısmını taradı. Ana girişin önünde gidip gelen bir güvenlik görevlisi gördü ama onun dışında burası gecenin bu saatinde her zaman olduğu kadar ıssızdı.

Tuhaf bir homurtuyla şık ofis koltuğunda geriye yaslanıp bacaklarını yukarıya kaldırdı ve bağdaş kurdu. Ona verilen

veri listesini kontrol etti ve üç nesneyi daha sisteme girmeye karar verdi. İşi bittiğinde Max'in ışıkları hâlâ yanıyorsa gidip onu kontrol edecekti.

Nova omuzlarını oynattı ve sıradan bir tabancanın çeşitli açılardan çekilmiş bir dizi fotoğrafını aldı. Namlunun dip kısmının yanında seri numarasını buldu ve veri bankasına girdi.

Bir pencere açıldı: BİR EŞLEŞME BULUNDU.

Pencereye tıkladı ve silahın profilini, imalatçısını ve imalat tarihini, biraz aşağıdaysa yıllar içerisinde bu ya da benzeri silahların ilişkili olduğu suçluların ve çetelerin listesini buldu. Bu liste çoğunlukla boş olurdu ya da bir silahın seri numarasıyla suç mahallinde bulunan bir kovan arasında uyuşma olursa sadece anlaşılmaz notlar içerirdi.

Yalnız bir bağlantı listelenmişti ve bu tabancayla değil, aynı modeldeki bir başka tabancayla ilgili bir bağlantıydı bu. Sözcükleri okuyunca Nova karnına tekme yemiş gibi oldu.

BİRDEN ÇOK KURBANIN OLDUĞU CİNAYET VAKASIYLA BAĞLANTILI OLARAK - KINGSBOROUGH SİTESİ. ÖZET RAPORA BAKINIZ.

Kingsborough Sitesi.

O, Kingsborough Sitesi'nde yaşamıştı.

Raporu açarken elleri titriyordu.

Raporda Hugh Everhart, yani Kaptan Krom'un kendisi tarafından yazılmış bir özet vardı ve tarih, ailesinin cinayete kurban gittiği gecenin tarihiydi. *O gecenin*. Olay meydana geldikten sadece saatler sonrasının.

Nova'nın kalbi yerinden fırlayacak gibiydi.

Oraya gelmişti. O gece oraya gelmişti.

Ama çok geç kalmıştı.

Dört kişi ölü bulundu. David Artino: 31 yaşında. Tala Artino: 30 yaşında. Evie Artino: 11 aylık. İsimsiz bir erkek: Yaşı bilinmiyor. Anarşist ya da Kakalak bağlantısından şüpheleniliyor.

Adli tabipler, tüm ölümlerin kurşun yaralarına bağlı doğrudan travma sonucu olduğunu, dâhi müdahalesi olmadığını doğruluyor. Silahın üzerindeki izler hem isimsiz erkeğinkilerle hem de Alec Artino'nunkilerle uyuşuyor (Takma adı: Anarşinin Ası).

Üç aile üyesinin ölümlerinin kiralık katil tutulmak suretiyle işlendiğinden şüphelenmek için nedenler var. Cinayetlerin nedeni araştırılmaya devam ediliyor. Hugh Everhart (Kaptan Krom) tarafından yazılan raporun tamamını burada görün.

Ek notlar: Altı yaşında bir kız olan en büyük çocuk olay yerinde bulunamadı. Komşular onun nerede olduğunu bilmediklerini bildirdiler. Muhaliflerin kayıp kişiler birimine bir rapor yazıldı.

Raporun altındaki bir simge, suç mahallinde çekilmiş fotoğraflarla dolu bir klasör olduğunu gösteriyordu. Nova titredi. Onca yıl önce ailesinin cesetlerini görmekten kurtarılmıştı ve şimdi onlara bakmayacaktı. Ama orada olduklarını bilmek, bu fotoğrafların sadece birkaç tıklama uzakta olduğunu bilmek midesini bulandırıyordu.

Kalbi sanki cenderedeymiş gibi hisseden Nova bağlantıya

tıklayıp raporun tamamını açmak için kendini zorladı.

Ekranın ortasında küçük bir pencere açıldı.

SINIRLI ERİŞİM. ŞİFREYİ GİRİNİZ: ____

Nova uzun bir süre bu sözcüklere baktı. Bir yandan onun için bu kadar kişisel olan bir şeyin gizli tutulmasına öfkeleniyor, diğer yandan da kendini rahatlamış hissediyordu.

Ailesine ne olduğunu biliyordu. Babası onlara silah üretmeye devam etmeyi reddettiği için, Kakalakların içindeki korkakların kiralık katil tuttuklarını biliyordu. Muhaliflerin, David'in ailesini korumaya söz vermelerine rağmen buna engel olmak için orada olmadıklarını ve çetenin izini sürüp adaletin yerini bulmasını sağlayanın da onlar olmadığını biliyordu. Hayır. İntikam için onları yok eden As'tı.

SINIRLI ERİŞİM sözcüklerine baktı ve içini yepyeni bir kırgınlığın kemirdiğini hissetti. Muhalifler ailesinin tehdit edildiğini biliyorlardı. Kaptan Krom, hedef alınabileceklerini *biliyordu* ama yine de onları kurtarmayı başaramamıştı. Çok geç kalmıştı. Kaptan Krom kendi beceriksizliğinin farkında olduğu için mi raporun tamamı gizliydi? Nova'nın ailesini kurtaramadığı için çok utanıyor ve bunu tüm dünyadan saklıyor muydu?

Buna inanmak mümkündü. Kaptan Krom onları korumamıştı. Onları kurtarmamıştı. Sadece ölümlerini kaydetmiş, bilgileri hesap defterindeki notlar gibi girmişti.

Ama insanlar onun, dünyanın en muhteşem süper kahramanı olduğuna inanıyordu. Şöhretine vurulan böylesi bir darbe, onu idol haline getiren ahmaklar için hayal edilemezdi.

Nova önce titreyerek raporun özetini, ardından gözlerini sımsıkı kapattı ve sandalyesini geriye itip masadan uzaklaştırdı.

Bunu bulmasının iyi olduğunu söyledi kendi kendine. Konsey'in, ailesinin güvenine ihanet ettiğini, en çok ihtiyaç duyduklarında Muhaliflerin orada olmadıklarını hatırlatan bir şeydi bu.

Onlar birer süper kahraman değil, sahtekârdı; koruma ve hizmet etme üzerine kurulu olması gereken tüm bu sistem, başarısız olmuş bir sosyal deneyden başka bir şey değildi. Artık birçok Muhalifin iyi niyetli olduğunu görebiliyordu. Adrian bunun için yeterli bir kanıttı ama toplumun güçlü ve işinin ehli liderler tarafından değil de diktatörler tarafından yönetildiği gerçeğini değiştirmiyordu. Bu diktatörler hiç kimseye sormadan başa geçmişlerdi ve şimdi sahip oldukları güçle ne yapacaklarını bilmiyorlardı.

İnsanlar kendi başlarına daha iyi durumda olurlardı.

Dünya onlarsız daha iyi bir yer olurdu.

Nova midesindeki krampın geçmesini bekledi ve gözlerini açtı. Yüzü yine pencereye dönüktü ve bakışlarını hemen Max'in karantina odasına çevirdi.

Kaşları çatıldı.

Sandalyesinden kalktı ve pencereye yaklaşıp gördüğü şeyi anlamlandırmaya çalıştı. Daha önceden yanık olan tavandaki ışıklar yerine tek bir ışık yanıyordu. Max'in küçük gökdelenlerinin ön cephelerinden yansıyan daha loş bir ışıktı.

Gökdelenler havada süzülüyordu.

Nova gözlerini ovuşturup yeniden baktı.

Yine aynı görüntüyle karşılaştı. Şehirdeki *her* bina değilse de belki onlarcasının camdan kuleleri yerden yukarıda duruyor, durgun bir göldeki şamandıralar gibi batıp çıkıyordu. Nova'nın gözleri önünde şehrin daha büyük parçaları da yükselmeye başladı; göğe hafifçe fırlatılan yüzlerce ışıl ışıl füze gibi.

Max ise ortalarında bağdaş kurmuş, havada duruyordu.

Havada duruyordu.

"Max, telekinetik," diye fısıldadı ama bu sözcükleri yüksek sesle söylemek onları daha az şaşırtıcı yapmıyordu. Çünkü Max telekinetik *olamazdı*. Rehberi bulduğunda oğlanın profilini görmüştü. Profilinde ne yazdığını hatırlamaya çalıştı. Kasten muğlak bırakılan bir şey olduğunu hatırladı çünkü ne anlama geldiğini bilmediği için sinir olmuştu.

Masasının üzerine eğilerek silahlar veri tabanını daralttı ve tekrar Muhalifler rehberini açtı. Hızlı bir araştırmadan sonra Max'i buldu.

Max Everhart. Takma Adı: Haydut. Yeteneği: Emme.

Emme. Evet, şimdi hatırlıyordu ve bunun hiçbir anlam ifade etmemesi ne kadar sinir bozucuydu. Neyi emiyordu? Karantinayı ya da onun neden tehlikeli olduğunu düşündüklerini açıklamıyordu bu.

Ama bu...

Tekrar baktı. Havaya yükselen binaların sayısı artmıştı. Şehir Parkı'ndaki her minyatür ağaç ve Sentry Köprüsü'nün tamamı da havadaydı.

Nova bunun tehlikeli olduğunu düşünüyordu. Telekinezi son derece nadir olduğu için değil de çoğu telekinetiğin her defasında bir ya da iki objeyi hareket ettirebilmesi yüzündendi. *Düzinelercesini* bir defada, hele kendileri de havadayken hareket ettiremiyorlardı. Nova'nın bildiği kadarıyla bu tür bir odaklanma ve zihinsel beceri sadece birkaç dâhide görülmüştü.

Bu dâhilerden biri de Anarşinin Ası'ydı.

Nova pencereye geri döndü.

Buna dair belli belirsiz bir anısı bile vardı. As'ı katedral-

de yerden bir buçuk metre havada bağdaş kurmuş bir şekilde görmüştü. Miğferini takmayacak kadar rahatlamış olduğu sayılı anlardan biriydi bu. Kendini kırmızı cam mumluklardaki dilek mumlarıyla çevrelemişti; etrafında yüzlercesi süzülüyor, sunağın etrafında titrek ışık anaforları oluşturuyordu.

Max'i böyle görmek ona o kadar tanıdık gelmişti ki halüsinasyon gördüğünden şüphe ediyordu.

Max gözlerini açtı. Bir an için gözleri hiçbir şeye bakmıyor gibiydi. Havada süzülen cam şehrine bakmıyordu. Aşağıdaki lobiye de. Yüz ifadesi ciddi ve sakindi.

Nova avucunu küçük bölmesinin penceresine dayadı.

Bu küçük hareket Max'in gözüne çarpmış olmalıydı çünkü aniden Nova'yı fark etti.

Konsantrasyonu dağıldı.

Nova bunu, o anda gördü. Max'in gözleri kocaman açıldı, dudakları aralandı ve yere düştü. Çevresindeki bütün o şık cam binalar da etrafına düştü.

Nova yüzünü buruşturdu ve onun adına utandı.

Ama sonra Max'in yüzündeki acıyı gördü. Şiddetli bir düşüşten kaynaklanan bir acı değildi bu. Dayanılmaz bir acıya benziyordu. Nova burnunu cama yapıştırdı ve cam nefesiyle buğulandı. Neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Kanı görür görmez pencereden çekilip koşmaya başladı. Koridorda koşup asansörleri geçti, oradan merdiven boşluğuna geldi. Basamaklardan atlayıp bir sonraki merdiven boşluğuna, oradan da diğerine geçti. Ayakları neredeyse yere değmiyordu. Kapıyı ve iki bina arasındaki köprüyü hızla geçti. Max'i karantina duvarlarından görebiliyordu. Dizlerinin üzerinde öne doğru eğilmiş, elini tutuyordu. Sağ kolu kan içindeydi.

Nova karantinanın yan tarafından dolaştı ve üçüncü odanın kapısını hızla çekti. Diğer kapıya hücum etti. Hava kilidini açan şalteri indirdi ve güç kullanarak kapıyı açtı.

Onu iklim kontrollü bir oda karşıladı. Bütün bu engellere sinirlenerek çığlık attı ve öne doğru fırlayıp ikinci kapıyı açtı.

Nefesi kesildi.

Karantinanın içindeydi.

Max yerinden kıpırdamamıştı. Sırtı Nova'ya dönüktü ama kalçasının üstüne çökmüştü. Nova'nın içeriye girdiğini duyunca arkasına baktı. Yüzünde hâlâ acı vardı ama Nova'yı görünce gözleri korkuyla kocaman açıldı. Gözlerinde korku, panik ve ümitsizlik vardı. Nova, oğlanın kanla kaplı eline baktı. Oğlanın yanında Woodrow Oteli'nin kanlı kulesini gördü.

"Lanet olsun," diye fısıldadı. Zihninde bir yapılacaklar listesi oluşturmaya başlamıştı bile. Yarayı temizle. Sar. Onu tıbbi yardım kısmına götür. Hiç şifacı yoksa hastaneye götür.

Nova cam şehrin içinden geçerken yere düşmüş binaları ayağıyla bir kenara itti.

"Hayır" diye bağırdı Max.

"Bir şey yok," dedi Nova. "İyisin. Şokta olabilirsin ama iyisin."

"Hayır, Uykusuz, dur!" diye bağırdı Max. Arenanın duvarına çarpana kadar arka arka giderek Nova'dan uzaklaşmaya başladı. "Kal orada!"

"Tıbbi yardıma ihtiyacın var," dedi Nova, Drury Bulvarı'nın ortasında. "Sadece temel ilk yardım yapıp seni şeylere götüreceğim, şifa... Şifacılara..."

Vücudu yavaşlamaya başladı.

Ciğerleri kasıldı, Nova son nefesini bıraktı.

Sendeledi ve düşmemek için Ticaret Kulesi'nin modeline tutundu.

Gözlerini kırpıştırarak Max'e baktı ama görüşü bulanmıştı.

Yüzünde dehşet ifadesi beliren Max ayağa kalktı ve arenanın üzerinden geçmeye çalıştı ama bileği takılınca sendeledi ve kocaman, ayaklı projektörlerden birinin üstüne düştü. "Geri çekil!" diye bağırdı. "Dışarı çık!"

Ama Nova hareket edemiyordu. Öne doğru yığılırken hırıltılı sesler çıkardı. Göz kapakları öylesine ağırdı ki kafası *bitkinlikten* dumanlıydı sanki...

Sanki uzuvları kumla, kafatasıysa yoğun bir sisle kaplı gibiydi.

Yan tarafa düştü. Omzunu Gatlon Şehir Hastanesi'nin modeline çarptı. Hastanenin kuzey kulesi yana yattı ve sokağın üzerine düşerek tuzla buz oldu. Karanlık onu sarmalamadan önce duyduğu en son ses buydu.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Muhalif Karargâhı'na bir buçuk kilometre mesafede bütün gece açık olan iki lokanta vardı ve Adrian'la ekibi ikisinin de müdavimiydi. Bazen Karargâh'a dönüp otomatlardan bir şeyler almaktan ya da saat dokuzdan sonra sıcak yemek servisi yapmayan yemekhanenin soğuk salata barından bir şeyler atıştırmaktan daha iyi bir seçenek gibi görünüyorlardı. Suçla savaşırken bir sürü kalori harcıyorlardı ve bir süper kahramanın bazen erimiş peynirleri akan bir sandviçe ya da çırpılmış kremaya boğulmuş dev bir damla çikolatalı waffle'a ihtiyacı oluyordu.

Adrian, silah departmanı için veri kataloğu yapmanın ya da Nova her ne yapıyorsa onu yapmanın da çok kalori yaktırıp yaktırmadığını bilmese de sabahın çok erken saatlerinde uyanık olan herkesin bir şeyler atıştırması gerektiğinin farkındaydı. Nova'nın uyuyamamasının bu durumu değiştirdiğini hiç sanmıyordu.

Hem zaten kafasını dağıtması lazımdı. Ekip teknik olarak hâlâ, hızla Anarşistleri araştırma vakası haline gelen

Kâbus'u araştırma vakası üzerinde çalıştığı için son birkaç günü Ingrid Thompson'ı, yani Fünye'yi yakalayabilmek adına her türlü ipucunu takip ederek geçirmişti. Gittiği bilinen her yere bakmak, onunla bağlantısı olan herkesle (Bağlantı ne kadar zayıf olursa olsun; eski komşusu, liseden sınıf arkadaşı vb.) görüşmek. Şimdiye kadar hiçbir sonuca varamamışlardı ve Adrian vakitlerini boşa harcıyorlarmış gibi hissetmekten kendini alamıyordu. Yakında gerçekleşmiş, somut bir şeye ihtiyaçları vardı. Kamera görüntüsü, bir görgü tanığı ya da bilemiyordu; belki terk edilmiş bir hırdavatçıda bulunan parlak, mavi patlayıcılar. *Elle tutulur* bir şey.

Ama Adrian'ın eline, vakada gelişme kaydedilmesini sağlayacak bir şey yerine üç uykusuz gece ve Stacey Ana'nın Yağlı Kaşık Lokantası'ndan alınmış bir poşet dolusu sandviç geçmişti. Nova'yı sandviç tercihini bilecek kadar iyi tanımadığından farklı çeşitlerden getirmişti: ızgara peynirli, hindili, rozbifli sandviçler ve bir de güneybatı usulü tavuklu dürüm. Sandviçler bakımından bir eksiği yok gibi hissediyordu. Stacey, "Kahramanlarımızı beslemeliyiz," deyip altı paket de patates cipsi koymuş ve göz kırpmıştı.

Adrian hâlâ göz kırpmasının ne anlama geldiğinden emin değildi.

Her neyse, Adrian, Nova'nın, bunun nazik bir davranış olduğunu düşüneceğini umut ediyordu. İşini böldüğü için ona gıcık olmamasını umuyordu. Belki oturup konuşurlar diye de umuyordu çünkü kütüphanenin karşısındaki ofis binasında geçirdikleri geceyi ve onunla konuşmanın ne kadar güzel olduğunu çıkaramıyordu aklından. En azından birazcık da olsa onu tanımanın...

Bunu düşündükçe onu çok daha yakından tanımak isti-

yordu. Nova'nın yanında değilken aklına gelip duran sorular, bir aradayken kayboluyordu ve bütün konuşma yine soruşturma konusuna dönüyordu. Buluşları için fikirleri nereden alıyordu mesela? Sabahın üçünde sıkılmamak için yaptığı en tuhaf şey neydi? Erkek arkadaşı var mıydı?

Sonuncusunun cevabından oldukça emindi. Nova hiç erkek arkadaş lafı etmemişti. Fakat özel hayatından pek bahsetmemişti, o yüzden Adrian emin olamıyordu.

Stacey Ana'nın lokantasından ayrılırken, Nova orada yokken küçük bölmesine gizlice girip sandviçleri ve peçeteleri bir piknikteymişçesine masaya sermek gibi acayip bir fikir bile gelmişti aklına. Hatta birkaç mum bile çizebilirdi ama muhtemelen bu aşırıya kaçmak olurdu. Nova'nın bunu *romantik* bir şey gibi düşünmesini istemiyordu.

Ama bir yanı da istiyor gibiydi.

Karargâh'a vardığında, terleyen avuçlarını pantolonuna silmek için kese kâğıdını sürekli bir elinden diğerine geçiriyordu. Kapının yanındaki tarayıcı, Adrian'ın iletişim bilekliğinden gelen sinyali tanıdı ve kapının kilidi tıkırdayarak açıldı. Döner kapıyı itip geçti ve anında birinin bağırdığını duydu.

Adrian güvenlik kulübesine göz attı. Görevli nöbetçi iletişim bilekliğine bağırıyordu. "Gece görevinde yalnızca iki şifacı var ve ikisi de yolda. Ama kız oraya giderken aklından ne geçiyormuş?"

Adrian kaşlarını çattı ve devriye ekiplerinden birine bir şey mi oldu diye merak etti. Lobiye inen basamakları koşar adım geçti. Bakışları yukarıya, Nova'nın son zamanlarda hep çalıştığı yerin penceresine kaydı. Nova'nın bölmesinde ışığın yandığını görebiliyordu ama masası boş gibiydi.

Karo zemine işlenmiş *M* harfini geçerken ensesindeki tüy-

ler diken diken oldu. Çılgınca bir vurma sesini duyunca başını hızla yukarı kaldırdı. Max'in karantina odasına doğru baktı. Karantinadan gelen soluk ışık lobiye düşüyordu.

Max karantina duvarında duruyordu. Ekose pijama altı giymişti ama üstünde tişört yoktu. Eline bir kumaş parçası sarılıydı -belki de üzerinde olmayan tişörttü bu- diğer eliyle de cama güm güm vuruyordu. Bağırıyordu, yüzü panik ve dehşet doluydu ve Adrian'ın onu anlaması biraz zaman aldı.

Adrian! Acele et!

Sandviç poşeti Adrian'ın elinden düştü, yere pat diye çarptı. Adrian karantinaya giden basamakları koşarak çıkmaya başladı. İki bina arasındaki köprüye varır varmaz karantina odasında, yerde yatan birini gördü.

Kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.

Bu, Nova'ydı.

Baygındı.

Karantina odasının içindeydi.

Yavaşladı, sadece bir saniye içindi bu duraksama ama yavaşlamıştı bir kere ve bunun farkındaydı. Daha sonra kendini o duraksama anı yüzünden dünyanın en büyük korkağı gibi hissedecekti. Sonra yeniden koşmaya başladı, olabildiğince hızlı koşuyordu. Ne yaptığını anlayamadan karantina kapısının kolunu tutup açtı. Nova'nın ne kadar süredir orada olduğunu bilmese de her saniyenin fark yaratabileceğini biliyordu. Geçen her saniye, gücü azar azar süzülüp gidecekti.

Gücü yavaş yavaş kuruyacaktı.

Ama acele etmezse Adrian da Nova'dan daha güvende olmayacaktı.

Kapıyı geçince Nova'ya baktı. Ona ulaşabilirdi. Ona ulaşmak *zorundaydı.*

Karantina odasının diğer ucunda vücudunu cam duvara bastıran Max nefes nefeseydi. Sanki o da koşarak lobiyi, basamakları ve köprüyü geçmişti. Küçük, soluk renkli omuzları titriyordu ve Adrian artık Max'in eline sarılı tişörtün kandan kıpkırmızı olduğunu görebiliyordu. Baktığı yerde cam binalar devrilmiş ve kırılmıştı.

"Ben iyiyim," dedi Max, Adrian daha konuşamadan. "Güvenliğe mesaj gönderdim. Şifacılar yoldaymış. Ama Nova! Onu buradan çıkarmalısın!"

Adrian yutkundu.

Her ne olduysa Max için yapabileceği bir şey yoktu. Ama Nova...

Dişlerini gıcırdatarak gökdelenlerin üstünden sıçradı, Gatlon maketinin caddelerinde yalpalayarak koşmaya başladı.

O şeyi hissettiğinde karantina odasının yarısını geçmişti. Sanki birisi onda bir oluk açmıştı da tüm gücü dışarıya sızıyordu.

Daha çok ellerinde hissediyordu. Parmakları soğumuştu. Attığı her adımla birlikte kasları, eklemlerindeki bağ dokuları zayıflıyordu sanki. Parmakları içe kıvrılıyor, güçsüzleşiyor, işe yaramaz hale geliyordu. Bir daha asla kalem ya da fırça tutamayacak olan parmakları, bir daha asla hayal gücünden gerçeklik yaratamayacak olan elleri...

Kendini hastanenin üzerinden atarak Nova'nın yanında diz çöktü. Kollarını Nova'nın altından geçirirken Adrian'ın nefesi boğuk hırıltılar şeklinde çıkıyordu. Nova'nın başı Adrian'ın göğsüne düştü. Adrian döndü ve çıkışı aradı.

Kapı Adrian'a ulaşılamayacak derecede uzak geliyordu. Ulaşmak için kaç adım atmalıydı? Otuz mu? *Elli* mi? Adrian'ın başı dönüyordu.

Başaramayacaktı. Hele ki böyle düşe kalka yürümesi gerekecekse, asla.

Nova'nın vücudunu kendine bastırdı ve çömeldi. Ama bunun işe yarayıp yaramayacağını bilmiyordu. O yeteneğinin zayıflayıp zayıflamadığından emin olamıyordu.

Yine de derin bir nefes alıp zıpladı.

Vücudu yukarıya fırladı. Güç bacaklarından yukarıya yükseldi, onu ve Nova'yı şehir siluetinin üzerinde uçurmaya başladı. Çıldırtıcı, bir an için bunun böyle olduğunu düşündü. Şehrin üstünde uçmanın, *gerçekten* uçmanın...

Sonra, yer yükselip onları kucakladı. Sivri cam binalar yüzlerce çivi gibi uzandı onlara. Adrian, ivmesi azaldıkça vücudunu ayarladı; kapıdan bir iki adım uzakta, Scatter Creek Caddesi'ne çakıldılar.

Ayağa kalkmak için harcadığı çabayla kasları titriyordu ama kalkmayı başardı. Elleriyle kolları öyle uyuşmuştu ki onları görmese hâlâ yerlerinde olduklarından şüphe ederdi. Yine de ellerini Nova'nın koltukaltlarına koydu ve dirseklerini omuzlarının altına sabitledi. Bacakları sırılsıklam bez parçaları gibiydi ama geriye önce bir adım sonra bir adım daha attı. Sonra bir adım daha. Nefes nefeseydi. Başı dönüyordu. Gözleri bulanıklaştı.

Giriş salonuna çöktü ve Nova'yı yanına bıraktı. Son ve acınası bir çabayla karantina odasının kapısını tekmeleyip kapattı.

Oraya uzandı. Nefes nefese kalmıştı. Boğuluyordu. Öldüğünü düşünebilirdi ama Max'in yeteneğinin birini öldürdüğünü hiç duymamıştı. Ama öyle gibi geliyordu. Sanki canı vücudunu hızla terk ediyordu.

Başını yana yatırdı ve Nova'ya göz attı. Nova'nın vücudu

yere yayılmıştı ama yüzü neredeyse huzurluydu.

Baygın mıydı, yoksa uyuyor muydu?

Bu önemli bir farktı ama farkı nasıl anlayacağını bilmiyordu.

Elleri hâlâ uyuşuktu. Hiç acı yoktu, sadece hissizlik vardı ve bu daha kötü gibiydi.

Yan döndü, ona sokuldu. "Nova," deyip yanağını okşadı. "Uyan."

En azından soluk alıyordu kız. Boynundan nabzını yokladığında güçlü ve düzgün attığını gördü, yüzüne baktığındaysa göz kapaklarının altında gözlerinin seğirdiğini.

Rüya görüyor olabilir miydi?

Adrian o anda, onun peşinden gitme kararından asla pişmanlık duymayacağına karar verdi. Bir daha başka resim çizemese de, Nöbetçi'nin tüm güçleri sonsuza dek kaybolsa da, Nova iyi olduğu sürece bundan pişman olmayacaktı.

Çünkü her kahramanın yapacağı şey buydu.

"Nova!.."

Bu kadar uzun süredir uyumadığı için onu uyandırmak neredeyse acımasızlık gibi geliyordu ama içinden bir ses, kızın anlayışla karşılayacağını söylüyordu ona.

Bir elini tekrar onun yanağına koydu. Parmak uçlarının tekrar hissetmeye başladığını da böylece anladı çünkü onun teninin yumuşaklığını, avucunun altındaki sıcaklık vaadini hissedebiliyordu.

Adrian, Nova'nın başını tutup kendine çevirdi. "Uyan lütfen."

Uyandı.

Güzellik uykusundan kalkıp gerinen, sırtını zarif biçimde geriye atan, gözlerini uyku mahmuru biçimde kırpıştıran bir prenses gibi değil.

Hayır. Nova McLain yerinden fırlayıp haykırdı.

Kızın donuk bakışları Adrian'a takıldı ve Nova haykırmaya devam ederek ayağa kalkıp bir köşeye sindi. Nefesi titreyerek başını iki yana hızla çevirdi, küçük antreyi taradı.

"Neresi...ne..." Soluk soluğa kalmıştı, güçlükle aldığı her nefeste göğsüne kramp giriyordu.

"Tamam, tamam," dedi Adrian. Her nasılsa Nova'yı ayakta görünce kendi gücünün de geri döndüğünü fark etmişti. Ayağa kalktı. "Bir şey yok, Nova. Sadece uyudun."

"Uyumadım," diye tersledi kız onu. Sonra yüz ifadesindeki öfke ve şiddet yerini korkuya bıraktı ve Adrian onun bir an için ağlamak üzere olduğunu düşündü. Kız başını kaçırıp yüzünü duvara çevirdi, ellerini kulaklarına bastırdı. "Tekrar olmaz. Bitsin artık."

Adrian ona doğru bir adım attı. Nova'nın kesik kesik soluması yavaşlıyordu.

"Bir şey yok," dedi, bunun doğru olmasını umarak. Yeterince yaklaşınca elini kızın sırtına koydu, geri çekilmeyince diğer eliyle kolundan tutup kendine çevirdi. "Muhalif Karargâhı'ndasın," dedi. "Güvendesin."

Nova yutkundu. Nefes alışverişi düzensizdi ama ellerini kulaklarından indirdiğinde artık titremiyordu. Yine de hâlâ deliye dönmüş gibiydi.

"Max," dedi. "Max düştü. Kendini yaraladı. Ben de..." Duraksadı, sesini alçalttı ve kararsız bir tavırla konuştu. "Ona yardım etmek için içeri girdim, sonra..." Adrian'ın gözlerine baktı. "Uyudum mu dedin?"

"Galiba."

"Bayılmadım. Kendimden geçmedim. Uyudum. Öyle dedin, değil mi? Neden?"

Antrenin penceresinden bakan Adrian, üzerlerinde her zamanki doktor önlükleri değil de sivil kıyafetler olan iki tıp görevlisinin asansörden fırladığını gördü.

Döndü, duvardaki kancadan bir koruyucu tulum aldı. "Max'e Haydut dediğimizi biliyorsun, değil mi?" deyip tulumun fermuarını sonuna kadar açtı. "Çünkü o güçleri çalabiliyor. Bir dâhiye yaklaşır yaklaşmaz güçlerini yitirmelerine yol açıyor. Güçleri solup gidiyor. Max'e ne kadar yaklaşırlarsa ve onun yanında ne kadar uzun süre kalırlarsa, o zaman..." Tereddüt etti, Nova'nın olan biteni kavradığını, dehşete düştüğünü görmüştü. "Etkilerin kalıcı olma olasılığı da o kadar artıyor."

Kıyafeti ona uzattı, Nova da kafası durmuş gibi uzanıp aldı. Kızın gözleri boş boş bakıyordu. "Bayılmışım," diye fısıldadı. "Ben hiç bayılmam."

Adrian ikinci kıyafeti de alıp hazırlamaya başladı. Bir saniye sonra odaya iki şifacı daldığında kıyafeti hazırlamış, onlara uzatmıştı bile.

"Güvenlik dedi ki..." dedi şifacılardan ilki. Adrian'ın adını hiç öğrenemediği bir adamdı bu.

"Biliyorum," dedi Adrian. "Max'in yardıma ihtiyacı var. Sanırım çok kan kaybetti."

"Ya siz? İkinizden tıbbi yardıma ihtiyacı olan var mı?"

"Yok," dedi Adrian. İkimiz de karantinaya girmenin etkilerini yaşıyoruz ama o kadar." Nova'ya baktı. "Değil mi? Bir yerine bir şey oldu mu?"

Nova başını iki yana salladı. Kadın diğer kıyafeti ondan alıp giymeye başlarken hiç direnmedi. Şifacılar kasklarını ve eldivenlerini takarken kadın olan "Siz geride durun," dedi."

Adrian, Nova'yı oradan çıkardı. Binaları birbirine bağla-

yan cam köprüde durup şifacıların Max'in şehrinde ilerlemesini izlediler. Çocuk sırtını duvara yaslamıştı ve yüzü kireç gibi beyazlamıştı. Doktorlar elini çözüp yarasını incelerken gözleri tuttuğu yaşlarla parıl parıldı.

"Ne oldu?" diye sordu Adrian.

Nova hemen yanıt veremedi. "Havada asılıydı."

Nova başka bir şey demeyince Adrian dönüp ona baktı. Kız karantinaya bakıyordu ama Adrian, onun Max'i, doktorları ya da cam kenti gördüğünü hiç sanmıyordu. Kızın gözleri tasalıydı, odaklanmadan bakıyordu.

"Nova!"

"Onu izlediğimi gördü. Korkuttum herhalde. Düştü ve..." Yutkundu. "Sanırım binalardan biri elini delip geçti."

Adrian yüzünü buruşturdu.

"Ben de bunun üzerine içeri koştum, yardım etmeye çalıştım. Bilmiyordum. Bilmiyordum." Gözlerini kırpıştırdı, zihnini meşgul eden düşüncelerden kurtulmaya çalıştı. "İçeride ne kadar kaldım?"

"Bilmiyorum," dedi Adrian. "Ben geldiğimde şuursuz yatıyordun."

Nova şaşkın bakışlarını ona dikti. "İyi de, senin *burada* ne işin var?

Adrian yutkundu ve kıza hâlâ dokunmakta olduğunun farkına vardı. Bir eli kolunda, diğeri sırtındaydı. Kız kaçmamıştı ama Adrian'ın elleri tekrar hissetmeye başladığından, temasın fazlasıyla farkındaydı: Üniformanın yumuşak dokusu, kızın kumaştan yayılan sıcaklığı... Geçit töreninde onun elini tuttuğunu, bileğine resim çizdiğini, bunu da ne kadar gamsız, tasasız yaptığını anımsıyordu. O zaman önemsiz bir şey, bir yabancıya yapılan iyilik gibi görünmüştü.

Ama şimdi, onun bileğinin iç tarafına resim çizmek kesinlikle özel bir şey gibi geliyordu.

"Sana sandviç getirmiştim," dedi ve ellerini iki yana indirirken bunun kulağa çok saçma geldiğini fark etti. "Ama lobide düştüler."

Nova kaşlarını çatıp köprünün kenarından baktı, aradığı şeyi gördü. Kâğıt torba yan yatmış, kâğıda sarılı, üstüne kürdan geçirilmiş bir sandviç yere saçılmıştı.

"Belki de açsındır diye düşündüm," diye ekledi Adrian biraz aptalca geldiğini bilerek.

Nova yerdeki torbaya baktıkça baktı. Nihayet Adrian'a döndü. Bakışları bir nebze berraklaşmış gibiydi. "İnsanlar güçlerini öylece yitirmiyorlar, değil mi? Güçleri o çalıyor. O *emiyor* hepsini."

Adrian başıyla onayladı.

"Peki, sen niye etkilenmedin?"

Adrian korkuluğa yaslanıp çöktü. "Etkilendim. Hâlâ da etkisindeyim."

Nova'nın sesi cılızlaşmıştı. "Yani artık dâhi değil miyiz?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Adrian. "Max'in becerisinin tam olarak ne yaptığını ve etkisinin kalıcı olması için ne kadar zaman gerektiğini öğrenmeye can atan denek bulmak zor. Ama ona yaklaştığı halde güçlerini yitirmeyenler olduğunu biliyorum; en azından, ondan uzaklaştıklarında geri kazandıklarını..."

Nova dişlerini sıkıp Adrian'a uzandı, elini onun elinin üstüne koydu. Bakışlarında çaresizliğe benzeyen bir şey vardı. Nova elini geriye attı. Kızın parmaklarını sırtıyla kalçası arasında hisseden Adrian yerinden sıçradı.

"Kalemin nerede?" diye sordu Nova.

Adrian ona bakıp gözlerini kırpıştırdı. *Kalem mi?*

Yanaklarının kızardığını hissederek, sol kolunun astarına dikilmiş gizli cebe uzandı. Boya kalemini çıkarıp kıza vermeye çalıştı.

"*Bana* vermeyeceksin," dedi kız ama onun elini tutup kalemin kapağını hızla çekti. "Bir şeyler çiz."

Adrian ona gözünü dikip bakarken, ne kastettiğini anladı. Güçlerini kaybedip kaybetmemesi, *kızın* kaybettiği ya da kaybetmediği anlamına gelmezdi. Bununla beraber, Nova'nın buna önem verdiğini görebiliyordu. İşin doğrusu, Adrian da yanıtı bilmeliydi. Yanıtın istediği şey olmadığından korksa bile.

"Ne bekliyorsun?"

"Korkuyorum," dedi Adrian. Söylediği şeye gülmeye başladı çünkü biliyordu ki olan olmuştu ve gerçeklerden kaçmak hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Ama yine de, o anda, belki de o son anda hâlâ bir süper kahramandı.

Hem o hem Nova.

Ama Nova sadece sinirli bir şekilde nefesini verdi. "Ahmak olma."

"*Ahmak* mı?"

"Bir şey çiz!" diye bağırdı Nova ve gerginliği bariz hale geldi. Adrian anlamıştı, kızın sarılacağı son şey buydu çünkü kendi gücü böyle kolayca test edilecek bir şey değildi. Nova tekrar uyuyacak mıydı? Normal bir insan gibi uyuyacak mıydı? Bunu kesin olarak bilmesine saatler, hatta günler olabilirdi.

Adrian geçit sırasında da yaptığı gibi, yüzünden bir şey belli etmeyerek Nova'nın elini tutup avucu yukarıya gelecek şekilde çevirdi. Gerçekten ne çizdiğini düşünmeden, sadece aklına ilk gelen şeyi çizmeye başladı.

Aklına gelen şeyse bir dinozordu. Nova'nın başparmağı boyunda, velosiraptor türü küçük bir dinozor.

Nispeten küçük, ama şaşırtıcı derecede vahşiydi.

Çabucak yaptığı çizim bitince Nova'nın yüzüne baktı ama Nova gözlerini avucuna çizilen yaratığa dikmişti. "Çok güzel," diye mırıldandı.

Adrian yutkundu. "Başlıyoruz," dedi, parmağını çizimin üzerinde döndürerek.

Yaratık canlanıp kükredi ve Nova'nın teninden ayrılıp elinin ortasına tünedi. Çevresine hevesli bir şekilde baktı. Muhtemelen avlanmak için etrafı tarıyordu.

"Tatlı bir dinozor," dedi Adrian, bunu dedikten sonra gülümsediğini fark ederek. "Bundan oldukça eminim."

Nova'nın omuzları gevşedi ve hayvanın yüzük parmağında koşuşunu izledi. Dinozor başını eğip Nova'nın parmak ucunu dişledi ama Nova'nın canı yanmıyordu.

"Tamam," diye fısıldadı Nova. Sonra yine, "Tamam! Bir şeyin yok. Muhtemelen benim de bir şeyim yok," dedi.

Adrian buna karşı diyecek bir şey bulamadı. Nova'nın içeride ne kadar kaldığını bilmiyordu.

Dinozor, Nova'nın elinden tırabzana atladı ve merdivenlere doğru fırladı. Adrian, dinozorun ne kadar iyi koku aldığını merak etti, belki yere düşen sandviçlerin kokusunu almıştı bile.

"Adrian!"

Adrian, Nova'ya baktı.

"Telekineziyi kimden aldı?"

"Telekinezi mi?"

"Max havada duruyordu. O çok güçlüydü."

Adrian ona bakakaldı. "Max mi? Güçlü müydü?"

Kendisini ve yaklaşık altmış binayı aynı anda havada tutuyordu. Bunun ne kadar ender bir şey olduğunu biliyor musun?"

"Ben... Evet," dedi, kaşlarını çatarak. "Ama Max bunu yapamaz. O sadece..." Sözünü yarıda bıraktı. Max'in düşünceleriyle bir defada sadece bir şey kaldırdığını görmüştü ve çoğunlukla da bu konuda pek iyi değildi. "Emin misin?"

Nova ona ters bir bakış attı. "Eminim."

Adrian'ın omuzları düştü. Nova'nın tam olarak ne gördüğünü bildiği yüz ifadesinden belliydi ve ondan şüphe etmesi için hiçbir neden yoktu.

Hem, o gücün tam olarak nereden geldiğini biliyordu.

Fakat anlayamadığı şey Max'in bunu ondan neden sakladığıydı.

"Adrian!" dedi Nova tekrar, bu kez daha ısrarlı bir şekilde.

Adrian yutkundu. "Anarşinin Ası," dedi. "Bu gücü Anarşinin Ası'ndan çaldı."

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Nova dokuz saattir hastane katındaki bir yatağa mahkûm edilmişti ve bundan hiç hoşnut değildi. Bir gıdım bile uyumamıştı ama şifacılar, onu, Max'e maruz kaldıktan sonra ne gibi semptomlar göstereceğini görebilmek için en az yirmi dört saat, ideal olarak ise yetmiş iki saate kadar burada tutmanın önemli olduğunu düşünüyorlardı.

Bunu ona ilk söylediklerinde güldü. Yetmiş iki saat mi? Buraya, bir *yatağa* mı tıkılıp kalacaktı? Uyumadan mı? Bir yığın Gatlon gazetesi ve bir televizyon ekranından başka onu oyalayacak hiçbir şey yokken mi? Üstelik televizyonda sadece haberler vardı ve haberlerde sürekli olarak Muhaliflerin kütüphanedeki durumu ele alış şekilleri hakkında olumsuz yorumlar yer alıyordu. Hem de ona özel odalardan verme zahmetine bile girmemişlerken mi?

Hiç sanmıyordu.

Kendini iyi hissettiği konusunda ısrar etti ama güçlerini kaybedip kaybetmediğini henüz bilemeyeceğini kafasına sokmaya çalışıyorlardı. Şu anda enerjik ve uyanık olsa bile

bu, vücudunun iç saatini düzeltmesinin ve salgıladığı adrenalinin bir sonucu olabilirdi. Çoğu insan, öğleden sonra bir de kendini mükemmel hissedebilirdi ve vücudu, onu ihtiyacı olan uykuya dalması için zorlamadan önce günlerce uyanık kalabilirdi. Nova'nın hâlâ bir dâhi olup olmadığını anlamak için henüz çok erkendi.

Nova'nın durumu anlaması sinir bozukluğunu geçirmiyordu. Şuradan bir çıkabilse, beş dakika içinde bir belediye otobüsüne atlayıp hiçbir şeyden kuşkulanmayacak bir yolcu bulacak ve onu uyutmak için gerçek yeteneğini kullanacaktı. İşte o zaman güçlerinin çalışır durumda olup olmadığını kesin olarak anlayacaktı. Hiçbir şey yapmadan buraya tıkılmaktan çok daha fazla işe yarardı bu.

Üstüne üstlük Adrian'ın hastane katında kalması gerekmiyordu. Bunun nedenini, Adrian'ın yeteneğinin bozulmamasına bağladılar ama Nova, ona, Adrian *Everhart* olduğu için azıcık kuralların dışına çıkma hakkı verildiğinden şüpheleniyordu.

Nova kendi kendine homurdanıyor, daha önce gözünden kaçırdıkları var mı diye gazete başlıklarını gözden geçiriyordu. Bu, can sıkıntısı yüzünden birden bire eğlenceli bir hal almıştı. Derken bir tıklama duyup başını kaldırdı.

Monark yatağın ucunda durmuştu, perdelerin asılı olduğu metal kornişe vurduğu eli hâlâ havadaydı. "Selam," dedi Nova'ya küçük ve tereddütlü bir gülümsemeyle. "Dün gece olanları duydum. Sana bir bakım paketi getireyim dedim." Elindeki kâğıt torbayı havaya kaldırdı.

Nova uzun bir süre ona şaşkın şaşkın baktı. Muhtemelen kaba sayılacak kadar uzun bir süre. Monark'ın davranışı tuzak gibiydi sanki. Şu ana kadar Danna'yla sadece bir

kez, antrenman salonunda karşılaşmıştı ve Danna'nın ondan hoşlanıp güvendiğine dair şüpheye kapılmıştı.

Sonunda, sırtını yastıklara dayayarak kendini doğrulmaya zorladı. Temkinli bir şekilde kese kâğıdına baktı. "Teşekkürler?"

Danna gülmeye başladı ve yaklaşıp kâğıt torbayı şilteye, Nova'nın bacaklarının yanına bıraktı. "Buradaki yemekler berbat değildir ama öyle ahım şahım da sayılmazlar. Ben tedavi görürken Ruby bana bol bol yiyecek getirmişti, o yüzden ben de başkası için bunu yapabilirim diye düşündüm." Kâğıt torbayı karıştırıp içinden bir şeyler çıkardı ve Nova'ya gösterdi. "Tatlı mı, tuzlu mu seversin, yoksa hiçbirini sevmez misin diye bilmediğimden her çeşitten bir tane aldım. Biraz çubuk kraker, biraz çikolata ya da seviyorsan biraz kuru meyveli cips. Ama en önemlisi okuyacak bir şeyler var. Çünkü o gazeteyi okudukça insanın içi kararıyor." Elini kâğıt torbanın iyice içine soktu ve dört kitap çıkardı. Bükülmüş kapakları ve gevşek sırtlarından, zaman içinde epey okundukları belliydi. "Bir gerilim ve bir aşk romanıyla bir de kurgu dışı kitap." Kapağında büyük bir savaş gemisi olan kurgu dışı kitabı havaya kaldırdı. "Belki tarih seviyorsundur diye. Babamındı bu. İyi olup olmadığını cidden bilmiyorum. Son olarak da benim en sevdiğim..." Sonuncu kitabın kapağında ejderhaya binen zırhlı bir kadın vardı. "Dandik çizime bakma. Hikâyesi dâhiyane."

Kitapları Nova'nın yatağının yanındaki tepsiye dizdi.

"Teşekkürler?" dedi Nova yine, bu beklenmedik kibarlık gösterisine nasıl tepki vermesi gerektiğinden emin olamayarak. "Artık tamamen iyileştin mi?"

Danna aşağıya bakıp böğrünü ovuşturdu. Nova, kızın üniformasının altında, kaburgaları boyunca uzanan hafif

bir kabarıklık olduğunu görebiliyordu. Yanıklar hâlâ bandajlı olmalıydı.

"Hemen hemen," dedi Danna, rastalı saçlarını geriye atarak. "Birkaç gün içinde tekrar saha görevlerine dönebileceğimi söylüyorlar. Şifacılarla yapacağımız birkaç seansın ardından yüzde yüz olmasa da iş başı yapabileceğim..."

"Neden yüzde yüz değil?" dedi Nova. "Herkes buradaki şifacıların mucizevi işler çıkardığını söylüyor."

"Şey, öyleler ama bir yere kadar. Yani, doğa ötesi iyileştirme becerisine sahip bir doktor olması elbette buz torbası bastırmaktan, kalendula yağı sürmekten ya da yanık tedavisinde kullanılan kocakarı ilaçlarından iyidir. Ama alevlerde yanan pulkanatlıları geri getiremiyorlar ve sonuç olarak burada epey belirgin bir yara izi kalacak."

Nova tek kaşını kaldırdı. "Onlara *pulkanatlılar* mı diyorsun?"

Danna ağzı kulaklarında ve hafif utangaç bir tavırla omuz silkti. "Bazen onlara kelebek demenin böyle harika bir yeteneği hafife almak olduğunu düşünüyorum. Şey demek gibi, hey, ben gökkuşağına ve papatyaya dönüşebiliyorum! Harika, değil mi?"

Nova'nın dudaklarının köşesi yukarı doğru seğirdi ve Danna, bunu, ziyaretçi sandalyesine oturmasında bir sakınca olmadığına dair bir işaret olarak aldı.

"Ama kelebek demeyi de seviyorum. İnsanların seni hafife almasını sağlıyor, değil mi? Otomatik olarak bir avantaja dönüşüyor bu. Bunun nasıl bir şey olduğunu muhtemelen sen de biliyorsun. Yani, belli ki hiç kimse senin Çirkin'i yeneceğine ihtimal vermemişti. Bu da kazanmayı çok daha mutluluk verici bir şey haline getiriyor."

Nova gazeteyi yere bıraktı ve yatakta daha bir dik oturdu. "Yeteneğini hiç Muhalif görevleri dışında da kullandığın oluyor mu?"

"Ah, her zaman." Danna'nın gülümsemesi muzır bir hal aldı. "Çocukken hep gizlice sinema salonlarına girerdim. Bugüne dek sinema biletine hiç para ödemedim." Hafifçe yüzünü buruşturup öne doğru eğildi. "Aramızda kalsın, tamam mı? Bu kesinlikle *kurallarımıza* aykırı."

"Sırrın güvende. Peki ya," Nova etrafına bakındı ama kapalı perdelerin ötesinde hastane katının çok azını görebiliyordu. "Burası? Burada öyle çok şey oluyor ki. Muhaliflerin inşa etmeye, icat etmeye ve araştırmaya çalıştığı öyle çok şey var ki. Bahse varım, Ar-Ge'de öyle şeyler buluyorlardır ki Nöbetçi onların yanında çocuk oyuncağı kalıyordur. Bütün bunları hiç merak ediyor musun?"

Danna homurdandı. "Bana Nöbetçi'den bahsetme. O herifi bir daha görecek olursam o alevleri nereye koyabileceğini göstereceğim ona."

Nova güldü. "O hissi biliyorum."

Danna bacaklarını altına alıp küçücük sandalyede bağdaş kurdu. Kollarıyla dizlerini sarmıştı. "Hiç gizlice Ar-Ge ya da karantina laboratuvarlarına girmedim. Çalışmalarını gizli tutma konusunda ciddiler ve ben bile onları öfkelendirmeyi göze alamam. Ama..." Sır verircesine öne doğru eğildi. "Buraya ilk geldiğimde havalandırma deliğinden gizlice önemli nesneler deposuna girerdim. İçeri girme şansın olursa harika bir yer, şimdiye kadar duyduğun bütün harika dâhi silahlarının bir sergisi gibi; Ultrasonik'in kamçısı, Magnetron'un kalkanı ve Üçlü Çatal'ın şeyi, üç dişli çatalı var."

"Hiç yakalanmadın mı?" dedi Nova, böylesine güçlü obje-

ler konusunda güvenliğin zayıf olmasına şaşırarak ve hatta biraz umutlanarak.

"Hiç insana dönüşmedim," dedi Danna. "Yani, hep sürü modunda kaldım ve onları öyle dağınık tuttuğum sürece kelebeklerin fark edilmeleri çok zor. Hem orada saklanacak bir sürü yer var. Ama aslında, en iyi nesneler depoda değil. Birçok insan bunu bilmez ama üst katta, Konsey ofislerinin dışında küçük bir koleksiyon var. Teoride herkes yukarı çıkıp onları görebilir ama resmi bir randevu olmadan pek fazla kişi oraya çıkmaya cesaret edemiyor."

"Ne var orada?"

Danna cevap veremeden Genissa Clark, yani Buz Yanığı perdelerin arasında belirdi. Nova'ya şöyle bir baktı ve kahkahayı bastı.

"Vay canına, şaka yaptıklarını sanmıştım," dedi Buz Yanığı, bir elini dolgun kalçasına koyarak. "Hiç kimse karantinaya girecek kadar aptal olamaz. Yani, *karantinanın* anlamını biliyorsun, değil mi, Bayan McLain?"

Nova yastıklarına yaslandı ve ayaklarını bilekten çapraz yaptı. "Haklısın, salaklık ettim. On yaşındaki bir çocuğun eline cam bir çubuk saplandığını gördüğünde bir kahramana düşen, orada öylece oturup durumla başkalarının ilgilenmesini beklemektir." Yüzünde sahte ve yüreklendirici bir gülümseme belirdi. "Yaşasın, Muhalifler!"

"Aslına bakarsan," dedi Genissa kendini beğenmiş bir edayla içini çekip. "Yapılması gereken şey, gerçekten ne yaptığını bilen birini çağırmaktı. Böylece, uzmanlar gelince *iki* baygın kişiyle uğraşmaları gerekmezdi."

"Bak ne diyeceğim," dedi Danna. "Sen şöyle kendine bir buz kıracağı saplasan da, Nova'yla ben de şifacıların fark et-

mesini beklerken havadan sudan konuşsak olmaz mı?"

"İkiniz de unutmuşsanız diye söyleyeyim," dedi Genissa, tek kaşını havaya kaldırarak. "Nova aslında Max'e yardım etmek için bir şey yapmadı. O yüzden, kahramanca davrandığını düşünmeye devam etmek istiyorsan buyur, egonu okşa. Ama gerçekte tüm yaptığın kendi yeteneklerini riske atmak ve ahmak durumuna düşmekti." Sesinden alaycılık akıyordu. "Neyse, şansın var ki her zaman veri girişi yapacak fazladan birkaç ameleye ihtiyacımız oluyor. Sana yaptırdıkları da bu değil miydi zaten? Süper güçleri olmayan Muhaliflere ne dediklerini biliyorsun, değil mi?"

Nova düşünüyormuş gibi yaptı. "Yine de sınavlarda senin şu evcil kayanı döven biri mi derler?"

Danna alaycı bir tavırla güldü.

"Zekice," dedi Genissa, istifini bozmadan. "Ama doğru yanıt, *idareci*. Biliyorum, muhtemelen hayat boyu düşlediğin o heyecan verici Muhaliflik pozisyonu değil, ama uykusuzluğun da gerçek bir süper güç olmadığını düşünürsen bence zaten eğleneceğin kadar eğlenmişsindir." Göz kırpıp arkasını döndü.

"Çirkin'e benden selam söyle," diye seslendi Nova arkasından.

Genissa çenesi seğirdiği halde perdeyi hızla çekerken yanıt vermedi.

"Ne kadar da şirin," diye mırıldandı Danna, alaycı bir gülüşle. "Gerçi ilginç bir noktaya parmak bastı." Dirseğini kolçağa koyup elini çenesine dayadı. "Gücünü kaybetsen de devriye biriminin bir parçası olarak bundan etkilenmeyecek az sayıda Muhaliften birisin." Omuz silkti. "Takımda kalmana neden izin vermesinler ki? Bu konuda bastırabilirsin."

"Ben de kesinlikle öyle umuyorum," dedi Nova. Perdeyi

işaret etti. "Dürüst ol. O ve ekibi en kötüsü mü yoksa bunun gibi terbiyesiz bir sürü Muhalif var mı?"

"Ah, sürekli hava atma derdinde olan devriye birimlerimiz var kesinlikle. Ama Genissa Clark içlerinde en beteri. Gerçi, aramızda kalsın, köşe bucak kaçıp uzak durmaya çalıştığım bir kişi var." Danna sesini alçaltıp öne eğildi, Nova da gayrı ihtiyari aynısını yaptı. "Fırtına Kuşu."

Nova gözlerini kırpıştırdı. "Ciddi misin? Bir Konsey Üyesi hem de?"

"Iyy. En kötüsü o." Danna saklanmak istercesine elleriyle yüzünü örttü. "Korkunç olmaya çalıştığını sanmıyorum ama o kadın ödümü koparıyor benim. Öyle ciddi ki, ne zaman yakınımda olsa beni Karargâh'tan sepetlemek için bir açığımı aradığı hissine kapılıyorum. Sebebi nedir bilmiyorum ama yemin ederim ki nefret ediyor benden."

"O biraz..." Nova düşündü, aradığı sözcüğü bulamayınca "Sorgulayıcı," dedi.

"Sorgulayıcı, korkunç, hepsi aynı kapıya çıkar." Danna yüzünü buruşturdu, bir an utanmış gibiydi. "Gerçi ne yalan söyleyeyim, bunun bende doğuştan var olan kuş fobisiyle de ilgisi olabilir."

Nova kaşlarını kaldırdı. "Kuşlar mı?"

Danna yalancıktan titredi. "Küçüklüğümden beri var. Kuşlar, kelebeklerin bir numaralı avcılarından, biliyor muydun?"

Nova güldü. "Tamam, şimdi anlaşıldı." Bir an düşündü. "Bu bölgede kırktan fazla su kuşu türü olduğunu biliyor muydun peki?"

Danna ona hayretler içinde baktı. "Ciddi misin? Niye böyle bir şey söyledin ki şimdi? Kâbuslarımda bir martı sürüsüne yem olduğumu göreyim diye mi?"

"Yüce gökler aşkına, hayır," dedi Nova, onun duygularını paylaşırcasına. "Kâbuslarında göreceğin bir şey varsa o da kral albatrosudur. Kanat açıklığı üç buçuk metreye ulaşabilir."

Danna ona ters ters baktı. "Buraya geldiğime pişman olmaya başladım."

"Aşırı bilgi yüklemesi mi?" dedi Nova, masum bir ifadeyle.

"Peki," dedi Danna. Hâlâ kızgındı. "Öyle olsun, Bayan Çirkin Döven. Sıra sende. Senin hiç fobin var mı? Yoksa korkularınla yüzleştiğinde sınavdaki gibi soğukkanlı mısındır hep?"

Fobiler mi?

Nova dudaklarının gerilmesini engelleyemedi. "Sadece bir tane, tek bir fobim var."

Elinde tırpanla geziyor ve Tamaya Rae'den bin kat daha korkunç.

"Hadi ama," dedi Danna. "Bak, ben kendiminkini sana anlattım."

Nova başını iki yana salladı. "Eteğindekileri dökmeni ben istemedim ve bunu sır olarak saklayacağım."

Danna bozuldu, oflayıp pufladıysa da Nova'nın dikkatini perdenin arkasından geçen başka biri çekmişti. Yürürken elindeki panoyu kontrol eden bir şifacıydı bu. Saatlerdir Nova'nın durumuna bakmaya gelen olmamıştı. Belli ki aslında kaygılanmadıkları halde numara yapıyorlardı.

"Adrian sana sandviç getiriyordu demek?"

Nova irkildi birden. "Efendim?"

Danna ona imalı imalı baktı. "Hem de sabahın üçünde. Ne *hoş*..." Bu davranışın hoş olmanın ötesine geçtiğini pek de üstü örtülü olmayan bir biçimde, sözcükleri sakız gibi uzatarak ifade etmişti.

"Ha, evet." Nova omuz silkti. "Gerçi yiyemedik."

"Olsun, önemli olan düşünmesi. Ayrıca seni kurtarmak için çok tehlikeli bir duruma gözü kapalı müdahale etmesi de cabası..."

Nova yüzünü astı. "Evet. O iyi biri. Sanırım bunu bilmeyen yok."

Danna parmaklarını kucağında birleştirdi. "Gerçekten öyledir. Hiç kimse itiraz edemez buna. Ama ne kadar zamandır aynı takımdayız, *bana* bir kez bile sandviç getirmişliği yoktur."

Nova genzini temizledi, komodinin üstündeki yığından aldığı kitabın sayfalarını çevirmeye koyuldu. "Arkadaşça davranıyor, o kadar. Buraya ayak uydurabilmem için gerçekten çok uğraştı."

Doğru, diye düşündü. Ne var ki, bunun, yanaklarının neden al al olduğunu açıklamaya yetmediğinin de Danna'nın suçlamalarının onu hem öfkelendirdiğinin hem midesinde kelebekler uçurduğunun da farkındaydı.

Sorun şu ki, Nova, Adrian yakınlardayken kaynakları ve çıkışları saptamakta, duyularını potansiyel tehditleri aramak için kullanmada güçlük çekiyordu çünkü tek istediği oğlanı incelemekti. Onun özgüvenle tevazu, rahatlıkla dikkat arasındaki hassas dengeyi nasıl tutturduğunu öğrenmek istiyordu.

Adrian bir şeyler çizerken Nova'nın tek arzusu onun elinin hızlı ve çevik hareketlerini izlemekti. Adrian her gülümsediğinde, Nova kendini ele avuca sığmaz gamzeler ortaya çıkacak mı diye nefesini tutarken buluyordu. Adrian ona baktığında o da bakışlara karşılık vermeye mecbur oluyordu. Aynı zamanda, mantıksız bir biçimde, gözlerini kaçırmak zorunda da kalıyordu.

Tüm bunlar bir araya gelince onun varlığı feci halde kızdırıyordu Nova'yı.

Çekimdi bu; en basit, en saf haliyle hem de. Hormonlar yüzündendi. Bu biyolojiydi.

Ve Nova'nın planının parçası değildi.

"Biliyor musun," dedi Danna, "yanılmıyorsam Adrian'ın daha önce hiç kız arkadaşı olmadı. En azından, ben onu tanıdığımdan beri ciddi bir ilişki yaşamadı."

Nova, bu laf üzerine yeniden sinirlenince farkına vardı ki, Danna'nın onu ziyarete geldiği şu kısacık sürede, kızdan neredeyse hoşlanmaya başlamıştı.

Buna bir son vermek lazımdı.

Ama birden aklına bir fikir geldi.

Nova gözlerini kıstı, öne kaykıldı, Danna'nın yüzüne dikkatlice baktı. "İyi misin sen?"

Danna kaskatı kesildi. "İyiyim. Bir şey mi oldu?"

Nova parmağını sallayıp onu yakınına çağırdı. "Belki buranın sıcağındandır. Ama biraz ateşin var sanki." Uzandı, elini Danna'nın alnına yasladı. "Belki de biraz daha uyusan iyi gelir."

Gücü her zamanki gibi kolayca, doğalca aktı içinden.

Danna'nın gözleri kapandı. Kız öne devrildi, yüzü örtüye gömüldü.

Nova içini çekerek arkaya yaslandı, bakışlarını tavana çevirdi.

En azından kanıtı vardı.

Gücü yerindeydi.

Burada geçirdiği her saniye zaman kaybıydı.

Nova yataktan indi. "Hemşire!" diye bağırdı.

Bir saniye sonra, öğle yemeğini getiren hemşire perdeyi

açtı ve Nova'nın Danna'yı iskemleden indirip yatağa yatırdığını görünce şaşırdı.

"Nesi var hiç bilmiyorum. Daha demin sapasağlamdı, sonra beti benzi soldu. Kendinden geçiverdi. Buraya bir şifacı getirseniz iyi olur. Belki de kendini zamanından önce aşırı yordu."

Hemşire geri geldiğinde Nova giyinmiş, botlarını ayağına geçiriyordu.

"Nereye gidiyorsun sen böyle?" diye sordu hemşire, Danna'nın nabzını ölçüp.

"Eve," dedi Nova.

Hemşire havlarcasına güldü. "Kesinlikle öyle bir şey olmayacak, genç hanım. Bir dakikaya kalmaz sana yeni bir oda ayarlayacağız. Ama yerinden kıpırdamaman gerekiyor."

Nova kadına ters ters dikti gözünü. "Nedenmiş o?"

"Çünkü!" dedi hemşire, bu dediği makul bir açıklamaymışçasına. "Seni müşahede altında tutmamız gerekiyor. Şeyden sonra..."

"Neden sonra? On yaşında bir çocuk neredeyse tüm süper gücümü emdikten sonra mı?"

Hemşire içini çekti. "Genç Bay Everhart'a temas eden insan sayısı pek azdır. Dikkatli olmalıyız."

"Öyle olsun," dedi Nova, botlarını bağlamayı bitirerek. "Ölürsem haber veririm. Ama ondan önce yapmam gerekenler var. Belli ki..." Danna'yı işaret etti. "Sizin de öyle."

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Al bakalım, yeni hastane kulen," dedi Adrian, binayı Max'in bölmesine doğru iterek. "Başka ne vardı kırılan?"

"Sadece üstüne düştüğün binalar," dedi Max, çıkışı işaret ederek.

"Tamam," deyip çizmeye koyuldu Adrian. Karantina alanının içindeyse Max yeni kuleyi taşıyordu. Yeni kuleyi, eskisinin kırılan yerine oturttu. Sağ eli kalın sargılar içinde olduğundan ağırlıklı olarak tek elini kullanıyordu. Adrian, onun, koluyla kuleyi yerine sabitlerken sağ eliyle de kırığı tuttuğunu gördü. Ağır ağır erimeye başlayan cam kusursuz olmaktan uzak -çünkü malzemelerin birleştiği yerde hâlâ gözle görülür bir çatlak vardı- ama yeteri kadar sağlam bir şekilde kaynaştı.

Adrian yutkundu. Max'in bu gücü birkaç kez, muhtemelen de emdiği diğer güçlere kıyasla daha çok kullandığını görmüştü. Nova'nın gördüğü şeyi anımsadı. Max, onlarca cam binayı havada tutmak için telekineziden yararlanıyordu. İşin

doğrusu, Nova ona anlattığından beri kafasında canlanan imge kaybolmak bilmiyordu. Fakat sabahtan beri, bunu suçlayıcı olmadan sormanın bir yolunu aramış, bulamamıştı.

Gerçekten sormak istediği soru yerine, "Elin nasıl?" diye sordu ona.

"Daha kötü de olabilirdi." Max sargılı avucuna baktı. "Kanamadan dolayı atardamarı yakmak zorunda kaldılar. Kule şuradan girdi, şuradan çıktı." Adrian'a gösterebilmek için sol elini kaldırdı. "Elimin başparmakla işaret parmağı arasındaki etli kısmına. O yüzden kemiklere, tendona isabet etmemiş." Omuz silkti. "Yara elimin daha ortasında olsa canım çok daha fazla acırdı herhalde. Hoş, bu haliyle de çok acıdı gerçi."

Max'in yüzünde anlık bir tebessüm belirdi. Geri çekilip hastaneyi süzdü, sonra Adrian'ın yanına geri geldi. Adrian ezilen apartmanı yeniden çizerken o da körfezin kıyısına oturdu.

"Adrian," dedi, sargılı elini kucağına koyup sargı bezinin kenarındaki iplikleri çekiştirerek.

Adrian hemen duraksadı, başını kaldırdı. Max'in bir şeyden ötürü kaygılı olması pek görüldük şey değildi. "Hayrola?"

Max biraz daha dik durdu ama hâlâ Adrian'la göz göze gelmiyordu. "Anarşinin Asi'nın gücü bende."

Adrian onu izliyor, başka bir şeyler daha demesini bekliyordu. Ama anlaşılan çocuğun itirafı bundan ibaretti.

"Evet," dedi sonunda. "Biliyorum."

Max huzursuzca kıpırdandı, genzini temizledi. "Sence..." Gerisini getirmedi.

"Bence ne?"

"Sence ben kötü olabilir miyim?"

Adrian kaşlarını kaldırdı. Geriye yaslandı, kalemin ucunu henüz tamamlanmamış çizimden uzaklaştırdı.

"Ya da," diye devam etti Max, "içimde kötü güçler olabilir mi?"

Adrian, Max'in başını kaldırıp ona bakmasını bekledi ama çocuk ısrarlı biçimde gözünü zeminden ayırmıyordu. "Hayır, sanmıyorum."

Max ağzını bir yana eğdi. İkna olmamıştı. "Böyle diyeceğini biliyordum."

"Çünkü bu doğru," dedi Adrian gülerek. "O yüzden mi kendini işe yaramaz biri gibi gösteriyordun? Ne kadar güçlü olduğunu o yüzden mi bunca yıldır sakladın?"

Max başını kaldırdı. Yüzünden pişmanlık akıyordu. Yanıt vermediyse de Adrian gerçeği onun suratından açık seçik okuyabildi.

Adrian kaleminin kapağını taktı. "Her şeyden önce, Anarşinin Ası o korkunç şeylerin büyük kısmını miğferi sayesinde yapabildi. Miğferini çıkarttıkları anda bir telekinetik için yine de çok güçlüydü ama eski haliyle kıyas bile götürmezdi. Daha da önemlisi, yaptığımız şeyler -hepimiz ne yapıyorsak- bir seçimler dizisi değil midir? Ateş elementi kullanıcılarını ele alalım mesela. Hepsinin önünde bir seçim var. Binaları yakabilirler ya da insanlara şeker kızartabilirler."

Komik olmaya çalışmıştı ama Max, Adrian'ın çokbilmişliğinden hiç etkilenmemiş bir halde bakıyordu.

"Anarşinin Ası'nın yapabileceği her şeyi yapma gücün olsaydı da farklı davranırdın. Bir şeyleri yıkmayı değil yapmayı tercih ederdin." Cam şehri işaret etti. "Al işte, örnek."

Nihayet bu söz üzerine Max'in yüzü biraz güler gibi oldu.

"Bir şeyler yapmak deyince," dedi Max, gözleri parlayarak. "Bu sabah bir şey keşfettim. Göstereyim mi?"

Yanıt bile beklemeden fırlayıp kalktı, sekerek odasına gitti, elinde ince, kırmızı bir kalemle döndü.

Bir duvarın önünde çömeldi, cama resim çizmeye başladı. Çok geçmeden basit, ilkel bir araba eskizi ortaya çıkmıştı. İşini bitirince kalemin kapağını kapattı, sonra işaret parmağını arabanın orta yerine bastırıp itti.

Daha araba duvardan çıkıp avucuna düşmeden Adrian gülmeye başlamıştı. Kabaca avucuna sığacak büyüklükteydi. Biraz yamuktu. Tekerlekleri dönmüyordu. Aynı zamanda, onun cam figürleri gibi sert, sağlam değildi. Malzemenin yapısından kaynaklanan bir yumuşaklığı vardı. Eğilip bükülüyordu. Tıpkı erime noktasına getirilmiş cam gibiydi.

Bunların dışında, gerçekti.

"Seni haydut seni," dedi ona. "Gücümü çalmış."

Max homurdandı. Arabaya bariz bir hoşnutsuzlukla dikmişti gözünü. "Resim çizmede iyi değilim. Şu ana kadar yaptıklarımın hepsinde bir sorun var. Seninkiler gibi stabil değiller. Önce kâğıda bir şeyler yaptım ama çıkarttığım anda tuvalet kâğıdı gibi bükülüp gidiyorlar."

Adrian'ın kaputundan tutup döndürdüğü araba ortadan bükülüp yere doğru sarktı. "Ay, pardon."

Max omuz silkti. "Burada çok kalmadın, demek ki gücünün azını alabilmişim. İyi de olmuş. Hepsini alsam şehre yeni bina yapma işi bana düşerdi. Hiçbiri de bir şeye benzemezdi."

"Belki ilk başta öyle olur ama sana resim dersi verebilirim." Adrian tekrar şekil vermeye çalıştıysa da araba hızla formunu yitiriyordu. Daha şimdiden ekmek hamuru kıvamına gelmiş, avucunda duruyordu. Pes etti, şeffaf hamuru yere bıraktı. "Nova'nın gücünün ne kadarını aldığını biliyor musun?"

Max iki yana salladı başını. "Burada senden daha uzun

kaldı ama *o kadar* da uzun değil. Tam her şey olup biterken geldin. Ama galiba bekleyip göreceğiz." Yüzü iyice asıldı. "Keşke bunu kapatmanın bir yolu olsaydı. Onun gücünü istemiyorum. Hayatta en son ihtiyacım olan şey her gün sekiz saat daha can sıkıntısı."

Adrian anlayışla başını sallayıp Max'in arabasının kendi versiyonunu cama çizdi, içeri doğru itti. Ama Max, arabayı almayıp somurttu. "Kendini beğenmiş."

"Elimde değil."

Ansızın Max'in duruşu değişti. Daha bir dikleşti, daha düşünceli ama aynı zamanda tereddütlü bir hal aldı.

"Adrian!"

Adını öyle bir söylemişti ki Adrian da gerginleşti. "Ne oldu?"

"Sen içerideyken, Nova'yı kucakladıktan sonra..." Gözlerini kıstı. Adrian'a değil de, boş gözlerle cam arabaya bakıyordu. "*Uçtun.*"

Adrian'ın kalbi hızla çarpmaya başladı. Bu sözcük aralarında onları ayıran duvar gibi asılı kalmıştı. Sonra Adrian zoraki bir kahkaha attı. "Hayal gördün herhalde. Büyük olasılıkla kan kaybındandır."

Max'in yüzü pancar gibi oldu. Oğlan başını kaldırdığında gözleri öfke saçıyordu. "Aptal değilim ben."

Adrian yutkundu. "Öyle bir şey demek..."

"Tamam, belki gerçekten uçmak değildi ama normal bir şey de sayılmazdı yaptığın. Zıpladın..." Arkasına döndü, şehri gözleriyle ölçüp biçti. "Ve en azından beş metre uçtun. Üstelik koşarak, hız alarak falan da değil. Olduğun yerden fırladın."

Adrian bir açıklama bulmaya çalışırken sus pus olmuştu ama hiçbir şey bulamıyordu. Sessizlik aman vermez hale

gelmişti ve Adrian onu aşmaya çalışıyor fakat hiçbir şey diyemiyordu.

Nihayet Max geriye yaslandı. "Biliyor musun, öyle zıplayabilen bir dâhinin daha videolarını gördüm."

Adrian, itirafın ağzından dökülmesinden korkarcasına birleştirdi dudaklarını. Daha şimdiden, Max'e gerçekleri söylemenin o kadar kötü olup olmayacağını merak etmeye başlamıştı. Bu sırrı onunla paylaşabilirdi, değil mi? Belli ki çocuk daha şimdiden anlamış ya da en azından *tahmin* etmişken kabullenmekten ne zarar gelirdi?

Bununla birlikte, hâlâ duraksıyordu. Çünkü Max'i ne kadar sevse de, onun Kaptan Krom'u da sevdiğini biliyordu. Çocuğun kimin tarafını tutacağı belli değildi ve Adrian, Nöbetçi'nin aslında kendisi olduğunu babalarının bilmesine henüz hazır değildi. Dün gece, karantinada olanları duyduktan sonra Karargâh'a geldiklerindeki yüz ifadeleri kafasına kazınmıştı. Korkuyla panik, rahatlamayla kaygı bir aradaydı. Sadece olanlardan ötürü değil, olabileceklerden ötürü duydukları hislerdi bunlar. Adrian biliyordu ki korktukları yalnızca güçlerini kaybetmesi değildi; her ne kadar ilkin kabullenmesi zor gelse de dünyanın sonu olmazdı bu. Korkuyorlardı çünkü Adrian'ın kütüphanede ölümün kıyısından dönmesinin etkisinden hâlâ kurtulamamışlardı. Sinirlerinin yıpranmasında Kaptan'ın geçit töreninde az kalsın ölecek olmasının da payı vardı belki, gerçi ikisi de onun ölüme ne denli yaklaştığını kabule yanaşmıyorlardı.

Tehlikeli işti Muhalif olmak. Hep de öyle olmuştu ve az sayıda süper kahraman kendini bunun tersine ikna etmeye çalışıyordu. Onların seçtiği ya da onları seçen yaşamın bir gerçeğiydi bu.

Fakat babaları Adrian'ın bir de Nöbetçi olduğunu öğrenirlerse; geçit töreninde Kâbus'la savaştığını, tünellerde Anarşistleri ziyaret ettiğini, kütüphanede Fünye'yle yüzleştiğini, kendini dosdoğru ateşe attığını öğrenirlerse, o zaman kaygıdan ne yapacaklarını bilemeyeceklerdi. Onlara bunu yaşatamazdı.

En azından kendine söylediği buydu. Onlar için yapıyordu. Bu sırrı, onları düşündüğü için, onları merakta bırakmamak için saklıyordu.

Fakat bir yandan da bunun bencilce bir karar olduğunu biliyordu. Nöbetçi kimliğinden vazgeçmeye hazır değildi ama ondan bunu isteyeceklerinden emindi.

Bilmediği şey, onların bu ricasına uyup uymayacağıydı. Şu anda sessiz kalmak daha kolay görünüyordu.

Adrian'ın bu varsayımları kabullenmeyeceğini anlayan Max, "İyi, tamam," dedi. "Yanıt vermesen de olur. Ben göreceğimi gördüm zaten."

Adrian bakışlarını kaçırırken vicdanının altında ezildiğini hissetti. Keşke bunun kişisel bir mesele olmadığını anlatabilseydi Max'e. Bunu *hiç kimseye* anlatmaya hazır olmadığını.

Onun yerine, "Karmaşık bir durum," demekle yetindi.

Max kahkahayı bastı. "Evet, emin ol ben öyle durumları hiç bilmiyorum."

Adrian yüzünü ekşitti.

"Ama aklıma bir şey takıldı," dedi Max, kalemini avucuna vurarak. "Nöbetçi diye biri var ya hani, duydun mu onu? Nöbetçi? Şu aralar haberlerde adı sıkça geçiyor."

Adrian ona ifadesizce baktı. "Bir yerden tanıdık geldi."

"Tamam, bildiğim kadarıyla Nöbetçi dedikleri şu adam ve

ben, dünyada birden çok süper güce sahip dâhiler yalnızca ikimiz olabiliriz. En azından, ikimizin de birbiriyle tamamen alakasız, birden çok süper gücü var. Tsunami'nin suyu yoktan var edebilmesinin yanı sıra mevcut suyu kullanabilmesi gibi bir şey değil. Ama bu Nöbetçi hem ateşi kullanabiliyor, hem uzaklara sıçrayabiliyor hem de dediklerine göre yepyeni, havalı bir enerji ışınına sahipmiş. Bendeyse..." Sayarken kalemi parmaklarına dokundurdu. "Telekinezi, metal manipülasyonu, madde kaynaştırma, biraz görünmezlik ve..." Durup düşündü. "Elbette özümsemeyi hiç saymıyorum, buna ek olarak bir de senin yaptığın var. Sen ne diyorsun kendi becerine?"

Adrian yine gülmeye başlamıştı. Max'in onun sırrının ve bu konuda konuşmaktaki gönülsüzlüğünün yarattığı soğukluğu aşmaya çalıştığını fark etmişti. Bir nevi telafi çabasıydı ve buna çok sevinmişti. "Ben sadece eskiz deyip geçiyorum," dedi. "Ama sanırım profilimde 'sanat eseri yaratımı' diye yazıyor."

"Bir de sanat eseri yaratımı. Süpermiş. Fena liste sayılmaz, değil mi?"

"Harika bir liste." İşin doğrusu, Adrian'ın daha önce farkına varmadığı kadar etkileyiciydi. Max'in, birçoğunu daha küçücükken diğer dâhilerden emdiği becerilerini kullandığını nadiren görmüştü. Anarşinin Asi'ndan telekinezi; biyolojik anne ve babasından metal manipülasyonu ile madde kaynaştırma; biraz da, neler yapabildiğini fark etmeden önce Korku Bekçisi'nden aldığı görünmezlik. Şimdi bunlara elbette Adrian'ın ve belki de Nova'nın güçleri eklenmişti. Şimdi Adrian'ın ayağının dibinde jöle gibi titreşen arabadan da anlaşılacağı üzere, Max bu becerilerin çoğunda çok iyi değilse bile güçlüydü. Hatta sürekli karantinada tutulmasa muhteşem bir süper kahraman olabilirdi.

Adrian ona tam bunu söyleyecekti ki Max birden ağzındaki baklayı çıkardı. "Nöbetçi kendine *herhangi* bir gücü kazandırabiliyor mu peki?"

Adrian şaşkınca gözlerini kırpıştırdı.

Hemen "Sakın bilmiyorum deme," diye lafa devam etti Max. "Sadece tahmin yürüt ya da onun gibi bir şey yap. Öyle oluyor, değil mi? Yani sen bir şekilde, pardon, yani o bir şekilde, çizdiği güçleri gerçeğe dönüştürüyor. Yoksa sen, yani Nöbetçi güç taklit edebilme özelliğine sahip de, sanat eseri yaratımı asıl gücü değil mi?"

Adrian gözlerini kapatıp alnını ovuşturdu. "Ben..." Durdu, derin derin içini çekti. "Tamam, *fikir yürütecek olsaydım...*" Dikkatini tekrar Max'e verdi; başka birinin sorması halinde, bunun bir tahminden ibaret olduğu mesajını vereceğini umarak ta gözünün içine baktı. "Hâlâ kendine ne kadar güç kazandırabileceğini ve bu güçlerin kapsamını anlamaya çalışıyor. Bir bakıma doğaçlama takılıyor."

"Tahmin etmiştim," dedi Max, Adrian'ın tüylerini ürperten bir sesle. "Ama sence yenilmezliği denemiş midir şimdiye kadar?"

"Yenilmezlik mi?"

"Biliyorsun işte. Kaptan gibi."

Adrian ellerinin üstünde geriye yaslandı. Nedendir bilinmez, iki babasının ya da Konsey'den birinin gücünü taklit etmeyi pek düşünmemişti. Belki de aşılmaması gereken bir çizgiyi aşmak gibi gelmişti ona. Kaptan Krom ya da Korku Bekçisi olamaz, onların yerini alamazdı. Amacı da bu değildi zaten. Kendini onların güçleriyle, özellikle de Kaptan'ın yenilmezliği ya da süper kuvvetiyle donatmak Kaptan Krom'u Kaptan Krom yapan, dünyanın da takdir ettiği her şeye saygısızlık gibiydi.

Ama aynı zamanda Max'in dünyadaki bunca süper güç dururken neden *bu* gücü sorduğunu da biliyordu.

Hugh Everhart, yenilmezlik gücü sayesinde, Max'in yanına sokulabilen tek dâhiydi. Adrian, Max'in, yalnızlığını gizlemedeki başarısına ve bu konuyu aklına getirmemeye çalışmasına rağmen, cam bir duvar ya da krom kaplı elbiselerle kendisinden soyutlanmamış bir etkileşim hasretiyle yanıp tutuştuğunu anlamıştı o an.

"Bilmiyorum," dedi nihayet, yavaşça. "Gerçekten bilmiyorum."

Max anlayışla karşıladı. Adrian onun bu yanıta sinirlenmediğini anlayabiliyordu. Gerçekti çünkü söylediği. Adrian, kendini herhangi bir derecede yenilmez yapıp yapamayacağını bilmiyordu. Max, onun sözlerindeki dürüstlüğü anlamış olmalıydı.

Fakat daha şimdiden Adrian'ın zihnindeki çarklar dönmeye başlamıştı. Düşünüyordu. *Merak ediyordu...*

"Gidip Nova'yı kontrol etmelisin."

Adrian irkildi. "Ne?"

"Eminim hâlâ korkudan ölüyordur. Hiç uyumamaktan gerçekten hoşlanıyor gibiydi."

"*Hoşlanıyordu* bence doğru sözcük değil," dedi Adrian, kızın, zamanını nasıl geçirdiğinden söz ederken tam olarak ne dediğini anımsamaya çalışıyordu. "Ama sanırım bunun sayesinde başardıklarıyla gurur duyuyor. Benim muhtemelen yapacağım gibi çizgi roman okuyup resim yapmak yerine, uğraşıp kendini bir Muhalife dönüştürdü."

"Aynen öyle." dedi Max. "Ve ben de bunu elinden almış olabilirim."

Adrian başını iki yana sallayarak ayağa kalktı. "Asla. O artık bizden biri. İstese de, istemese de."

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Nova'ya ilk gün Muhalif Karargâhı'nda yaptırdıkları tura Konsey ofisleri dâhil değildi ama Nova ofislerin varlığından haberdardı. Kat numarası lobideki haritada belirtiliyordu ve Nova başından beri bu katları görmek istese de, bir gerekçe bulamamıştı. Birisi ona şans eseri, orada ne aradığını soracak olsa bahane edeceği hiçbir şey yoktu.

Bununla beraber, dikkatle asansörden çıkarken boşuna kaygılandığının farkına vardı. İlk bakışta katta kimsecikler yok gibiydi. En azından, ortadaki resepsiyon masası boştu ve Nova masanın gerisindeki kapıdan hiçbir ses duymuyordu. Tavana görünmeyecek biçimde yerleştirilmiş güvenlik kameralarına şöyle bir bakarken, doğal davranması gerektiğini hatırlattı kendine. Orada bulunmaya hakkı varmışçasına.

Vardı da zaten. Bir *Muhalifti* o. Dahası, zemin kattaki haritaya göre burası girilmesi yasak bir yer falan da değildi. Şöyle bir bakmaktan başka planı yoktu ama bunu bilmek, zihnini ele geçirmeye başlayan panik hissini hiç mi hiç yatıştırmıyordu.

Nova resepsiyon masasının arkasına geçti ve çerçevelenmiş fotoğrafları gördü. Saçlarına ak düşmüş, yakışıklı bir adam, elini Prizma'nın; kütüphane olayından sonra onları Konsey Salonu'na götüren dâhinin omzuna atmıştı. Büyük girişten geçti ve yuvarlak biçimli bir lobiye çıktı. Cilalı zemin beyaz renkteydi. İçeride üflenmiş camdan yapılmış göz alıcı bir avizenin yanı sıra, şehir ve okyanus manzaralı koca koca pencereler vardı. Ortada insana huzur veren bir fıskiyeli havuz duruyordu. Duvarlara sanat eserleri ve camekânlar diziliydi. Bir bisiklet tekerleğini anımsatan lobi tam beş koridora açılıyordu. Her birinin girişine süslü bir levha asılmış, içine de Konsey üyelerinin isimleri kazınmıştı: Tsunami, Kara Işık, Fırtına Kuşu, Korku Bekçisi, Kaptan Krom.

Nova tekrar durup kulak kesildi. Yine sessizlikten başka bir şeyle karşılaşmayınca camekânlarda sergilenen parçaların yanına gitti. Bir tanesinde satenden bir yastık üzerine yerleştirilmiş tek bir yeşil taş duruyordu. Bunun Kehanet Taşı olduğunu bilmesi için altındaki etiketi okumasına gerek bile yoktu. Denilene göre bu taş, Fortuna adlı bir dâhiye insanların hayatlarının en üzücü ve en mutlu anını görme gücü sağlıyordu; o anlar daha yaşanmamış olsa bile. Sergilenen bir başka parçaysa Kasırga'nın düşmanlarını on beş metre uzaktan kesip biçmesini sağlayan altın yelpazeydi. Sonra, tahta bir tabağa güzelce dizilmiş büyük bir balık kılçığı duruyordu. Bir jilet balığının iskeletiydi bu; rivayete göre bu balığın ruhu Kum Eşeleyen'in içine girmiş ve onun hemen her türden zemini anında kazıp saklanabilmesine izin vermişti.

Nova camekânları geçtikten sonra koskoca bir tablonun olduğu duvara gelip durdu. Gatlon Savaşı'nın bu sanatsal tablosunu görünce yüreği duracak gibi oldu. Arka plandaki

katedralin basamaklarını tanıyordu ama yerler molozlarla, cesetlerle ve kanla kaplıydı. Önde, bir enkaz dağının tepesinde Kaptan Krom duruyordu. Krom kargısını kavramıştı ve kargının ucu As'ın miğferini delip geçiyordu.

AnarşininAsı ise yığının dibinde, katedralin un ufak olmuş korkuluklarından birinin üstünde yatıyordu; bedeni parçalanmış, kanı toprağa karışmıştı.

Nova dilinin damağına yapıştığını fark etti. Ressam, As'ın yüz hatlarını kusursuz biçimde yakalamıştı. Korkunç yıkım ölüyken bile yüzünden okunuyordu. Koyu renk gözleri göğe bakıyordu; dudakları inanmakta güçlük çekercesine aralanmıştı.

Bu tablonun gerçekleri yansıtamadığını biliyordu Nova. Zamanda yakalanmış bu an, yaşanabileceklerin sanatsal bir yorumundan ibaretti. Belki de Muhaliflere göre *olması gereken* buydu. Gerçekteyse As'tan geriye zaferleriyle böbürlenecekleri bir ceset kalmamıştı.

Ama bu, resmi daha az mide bulandırıcı kılmıyordu. Nova o anda kendi kendine ant içti. Muhalifleri yıktığında bu tabloyu da bulup yok edecekti.

Nefesini güçlükle verdi, kendini zorlayıp tablodan uzaklaştı. Bir sonraki koridorun önünden geçerken botları sert zeminde takırdadı. Sonra durdu; yüreği de durur gibi oldu.

Bir adım geriledi, koridorun -Kaptan'ın koridorunun- önünde durup baktı.

Ağzı hayretten bir karış açık kaldı. Tüyleri diken diken oldu.

Orada, koridorun sonundaki bir kaidenin üstünde, ölgün ışıklı bir spotun altındaydı miğfer.

As'ın miğferi.

Nova koridora adımını atmıştı ki bileğindeki iletişim aygıtı vızıldadı. Donup kaldı, Muhaliflerin onun kim olduğunu ve neyi planladığını keşfettiklerini düşündü; hoş, gerçi pek bir şey planlamamıştı ama olsun. Tek bildiği, iletişim aygıtının çaldığı anda üstüne suçluluk hissi ve paranoyanın hücum ettiğiydi.

Sonra bileğini kaldırdı, parlayan metni okudu ve rahat bir nefes aldı. Adrian yazmıştı mesajı; onu bir şeyle suçladığı falan da yoktu, sadece hastane katında onu göremeyince telaş etmişti.

Okumadan önce, hızla çarpan kalbinin sakinleşmesini bekledi.

Uykusuz, uyumaman şifacıların onayı olmaksızın yataktan kalkabileceğin anlamına gelmez! (Şaka, şaka. Onun gibi bir şey.) Biraz önce hastane katına geldim ama hemşire eve gittiğini söyledi. Şifacılar endişelenmiş, Max'e bu kadar yaklaşmanın henüz bilmediğimiz yan etkileri olabileceğini söylüyorlar. Karargâh'a gelebilir misin? Ya da bir yerlerde düşüp kaldıysan haber ver ki gelip seni bulabileyim, tamam mı? (Yine şaka yapıyorum. Ciddi değil yani.)

- Eskiz

Nova mesajı baştan aşağı üç defa okudu. İlk seferinde aklı hâlâ As'ın miğferini kazara keşfedişindeydi ve mesajın çoğu kafasındaki o karmaşanın içinde kaybolup gitmişti. İkinci okuyuşunda yan etkiler olabileceğini ve şifacıların ona emir vermek için Adrian'ı kullandıklarını düşünmüş, buna da feci halde gıcık olmuştu.

Ancak üçüncü seferinde mesajı sadece parlak mavi harfler halinde okumayıp kafasının içinde, Adrian'ın sesiyle duyabilmiş ve sonuna geldiğinde öfkesinin eriyip gittiğini, yerini neredeyse yüreğini ısıtan bir neşeye bıraktığını fark etmişti.

Zira başının çaresine mükemmel biçimde bakabildiği, Adrian'ın ya da şifacıların yardımına ihtiyaç duymadığı halde, oğlanın kaygılarını beceriksizce gizleme çabasında çekici bulduğu bir şey vardı.

Sonra başını tekrar kaldırdı ve tüm o neşe, cazibe üstüne su dökülmüş ateş gibi sönüp gitti.

Nova mesajı yanıtlamadan bileğini indirdi, derin bir nefes aldı ve koridor boyunca ilerledi.

Tavandaki bir raya spot lambaları monte edilmişti ve Nova yaklaştıkça miğferin üstünde ışıklar oynaşıyordu. Miğferin etrafında kıvrılan panellerde kendi yansımasını görebiliyordu. Kaptan'ın kargısının uzun yıllar önce delip geçtiği miğferin kırık kafatası bölgesinde koskoca bir delik kalmış ve buradan çevreye derin çatlaklar yayılmıştı.

Miğfer ince bir tahta çubuğa oturtulmuştu, o yüzden de belli açılardan bakılınca havada asılı görünüyordu. Bir zamanlar As'ın gözlerinin dışarı baktığı açık yarık şimdi bir kara delik gibiydi. Ana lobide sergilenen nesnelerden farklı olarak, miğfer camlar ardında korunmamış, açık bırakılmıştı. Birilerinin almasından korkan yoktu adeta. Hiç kimse bir gün bir kötünün eline düşeceğinden endişelenmiyordu herhalde.

Neden endişeleneceklerdi ki? Miğferin tepesindeki koca delik, yok edildiğinin kanıtıydı zaten. Bir zamanlar barındırdığı güçten, Nova'nın babasının enerjiden metale dönüştürdüğü bu nesnenin dokusuna aşıladığı kuvvetten eser kalmamıştı artık.

Nova miğfere elini uzatsa dokunacağı kadar yaklaştığında durdu. Anılar doluşmuştu zihnine.

As Amca'sı uyuyan katilin tepesinde dikiliyor, Nova'ya hem hüzün hem de hayranlıkla bakıyordu.

As, sırf Nova'nın yüzünü güldürmek için katedralin çanlarını gök gürültüsü gibi çınlatıyordu.

Konsey'in gösteri arabasını gördüğünde, Kaptan, miğferi, avladığı hayvanla caka satan bir avcı gibi gösteriyordu etrafa.

Gözüne yaşlar doluşmuştu. Elini kaldırdı, miğferin alın kısmına bir santim kala durdu. Miğferin, onu hissetmişçesine hafif titreşimler yaydığını hayal etti. Alarm çalacağından emindi ama kendini tutamadı, ağır ağır nefesini verirken elini soğuk metalin üstüne koydu.

Alarm falan çalmadı.

Elinin altındaki miğfer sıradan bir miğferdi işte. Nova'nın tenine enerji şoku falan yaymamıştı. Vücudunda belli belirsiz bir zonklama falan da olmamıştı. Soğuk metaldi işte.

Nova, saygıyla altın yüzeyin üstüne koyduğu eline bakarken, gözü bileğinden sarkan ince bilekliğe takıldı.

Kaşlarını çattı birden. Başını hafifçe yana yatırdı. Diğer elini uzattı, o zarif telkâriyi ışığa doğru tuttu, gördüğünün bir gölge oyun olup olmadığını anlamaya çalıştı.

Kalbi hızla çarpmaya başladı.

Bileklikle miğfer aynı değildi. Bileklikte kendine has bir gül rengi vardı; ama kızıl altın rengindeki yıpranmış miğferde bulunmayan, belli belirsiz bir canlılığa sahipti.

Bu durumu haklı çıkaracak gerekçeler aklına geldikçe Nova'nın kaşları daha da çatıldı. Aradaki farkın sebebi elbette miğferin mahvolmuş olmasıydı. Malzemeye işlenmiş olan güç her ne idiyse, yıllar önce kaybolup gitmişti.

İyi ama Nova'nın bilekliği de kırılmıştı. Orijinal kopçasının yerinde yeller esiyordu, babasının koymayı planladığı değerli taşı tutacak olan yuva ve dişler bomboştu. Onun da bu donuk ve ölü renge dönüşmesi gerekmez miydi o zaman?

Nova kendinden şüphe bile edemeden uzandı, miğferi yerinden aldı.

Yine tek bir alarm çalmamıştı. Koridor sessizliğini korurken Nova miğferi iyice kendine yaklaştırdı ve ilk olarak onun ne kadar ağır olduğunu fark etti. Hâlbuki babasının yaratımlarının aklın almayacağı kadar hafif olduğunu anımsıyordu.

Nova miğferi bir o yana, bir bu yana eğdi. Tepesindeki yarığı inceledi. Ense kısmının kenarlarına, sonra da çevirip içine baktı.

Dudaklarından bir kahkaha kopuverdi. Çünkü miğferin tepe kısmına içten *YÜZDE YÜZ GERİ DÖNÜŞÜMLÜ MATERYALDEN ÜRETİLMİŞTİR* yazılıydı.

"Bayan McLain?"

Hızla dönerken kahkahası çığlığa dönüştü. İlk başta gördüğü bomboş bir koridordu. Sonra, havada titreşim halindeki siluet maddeleşti. Korku Bekçisi.

Her zamanki kara pelerini ile domino maskesi değil de gömleği ve kot pantolonu vardı üstünde. Yaşadığı üst üste şoklar; yani miğferi keşfetmek ve onun sahte olduğunu öğrenmek, baş düşmanlardan birinin tamamen normal biri gibi giyinip karşısına dikilmesiyle birleşince Nova'nın sinirleri öyle bir altüst oldu ki, tekrar, aklını kaçırmış gibi gülmeye başladı.

Simon Westwood ona şaşkınlıkla baktı ve Nova miğferi bir koltuğunun altına sıkıştırıp diğer eliyle kahkahalarını bastırmak zorunda kaldı. "Pardon," dedi güçlükle. Yutkundu. Boğazı-

nı temizledi. "Çok özür dilerim. Ben sadece, şey..." Miğfere baktığında onun duyamayacağı türden de olsa bir alarmın çaldığını anladı. Belki de bu ofislerdeki nesnelere birisi el sürdü mü, gizlice Konsey üyelerine haber veriliyordu durum. O da Anarşinin Asi'nın miğferini alırken yakayı ele vermişti ve dışarıdan bakan birinin gözüyle, çalarken suçüstü yakalanmıştı.

Nova başını iki yana salladı. "Miğferi çalmaya çalışmıyordum, yemin ederim."

Simon telaşlanmış değil de meraklanmış gibiydi. Bir şey demediyse de açıklama beklediği belliydi.

Nova da öyle yaptı. Düşünceleri masumiyetini kanıtlamak için çırpınıyordu ama birden, zaten masum olduğunun farkına vardı. Miğferi *çalmayacaktı ki.* Yani bu sefer Muhaliflerin gözünde yanlış bir şey yapmamıştı. Belki de tek kusuru, beş para etmez bir taklit olduğu anlaşılan miğfer üstünde parmak izleri bırakmaktı.

Sahteydi miğfer.

"Burada birtakım havalı nesneler sergilendiğini duydum, gelip bir göreyim dedim. Bana sorun çıkmaz demişlerdi. Yani herkes gelip bakabiliyormuş?"

Simon başını öne doğru salladı, ama hafifçe.

"Şey, ben de miğferi gördüm ve merak ettim. Yani..." Tekrar gülmemek için kendini zor tuttu. "Bu *Anarşinin Asi'nın* miğferi. Ama yaklaşınca bir tuhaflık olduğunu anladım."

"Tuhaflık mı?" dedi Simon.

Yutkundu Nova. "Bu sahte. Anarşinin Asi'nın miğferi değil."

Simon'ın siyah gözleri belli belirsiz yumuşadı. "Nereden anladın peki?"

Nova başını eğip miğfere baktı. İki eliyle tutmuş, boş yüzüne bakıyordu miğferin. Nasıl anlamıştı gerçekten?

"Şu ana kadar miğferle ilgili okuduğum ya da duyduğum her şeyde," diye gürdü sesi, "kendine has bir iç pürüntüsü olduğundan söz ediliyordu. Ama bu bildiğin metal işte. Sıradan metal."

"Alüminyum üzeri bakır kaplama," dedi Simon, onun dikkatini kendine çekip. Yüzünde yorgun bir gülümseme vardı şimdi. "Gösterinin açık olduğunu işitmiştim, Bayan McLain. Ama itiraf etmeliyim ki çok etkilendim. O miğferin bugüne kadar kandıramadığı hiç kimse olmamıştı."

"İyi de, neden? Niye sahtesini yaptınız ki?"

Simon yaklaştı, miğferi onun elinden aldı. Bir saniyeliğine dudaklarını buzdu; acı dolu anıları yeniden yaşıyor gibiydi. "Halkın önüne çıkartacağımız zaman bunu kullanıyoruz. Önemli bir simge bu, biliyorsun. İnsanlığın en büyük düşmanının yenilgisinin simgesi. Aynı zamanda Zafer Günü'nden bu yana ne kadar yol aldığımızın, eğer insanlığı eski haline bırakırsak ne kadar çok şey yitireceğimizin simgesi."

"İyi ama gerçek değil ki."

Simon omuz silkti, miğferi yerine koydu, dengede duracak biçimde düzeltti. "Olması gerekmiyor."

"Fakat..." Nova nefesini sertçe verdi. Adamın bu konuda böyle soğukkanlı olabilmesini aklı almıyordu doğrusu. Israrcı görünmek istemese de, "Peki, gerçeği nerede?" diye sordu.

"Ha," dedi Simon; "Bu mu seni endişelendiren?"

Nova kaşlarını çattı. "Endişelenmiyorum."

Simon kaşlarını kaldırdı. Esmer teni Adrian'ınkinden daha açıktı ama geri kalan her şeyi kapkaraydı. Gür, siyah kaşlar; gür, siyah saçlar; gür, siyah sakal. Her nasılsa hepsi bir araya gelip onu ifade becerisi daha yüksek birine dönüştürüyordu. Adam dudağını şöyle bir kıvırarak, gözlerini şöyle bir süzerek koca bir öyküyü anlatabilecek gibiydi.

Nova hoşlanmamıştı bundan. Ona bu kadar yakınken kendini çıplak gibi hissediyordu, adam bakışlarıyla onun içini görebiliyordu adeta. Bu düşünce, karşısındakinin çoğu zaman görünmez bir adam olduğuyla birleşince onun keyfini iyice kaçırmıştı.

"Endişelenmiyorum," diye ısrar etti. "Sadece neden sahtesi olduğunu anlayamıyorum."

Korku Bekçisi homurdandı. Nova, onun inanmadığını anlamıştı. "Gerçek miğfer, ganimet deposunda yüksek güvenlikle korunuyor. Hiç halk önüne çıkarmadık. Yanlış ellere geçmesini asla istemeyeceğin türden bir şey."

"Neden ama?" dedi Nova. "İşe yaramaz değil mi? Kaptan Krom onu yok etti."

"Şey..." Simon başını yana yatırdı, bu küçük ayrıntının atlandığını söyleyecek gibi bir tavırla tek gözünü kıstı. "Efsanenin o kısmı azıcık abartılmış olabilir. Gatlon Savaşı'nda miğferi gerçekten de ele geçirdik. Hugh da onu yok etmeye çalıştı, ama..." Omuz silkti.

"Ama ne?" dedi Nova. Ansızın nefesi kesilmişti. "Yok edilemedi mi?"

Simon ona anlayışlı bir tavırla baktı. "Sen merak etme. Bir daha hiç kimse bu şehrin sakinlerine işkence etmek için o miğferi kullanamayacak. Bunu garantileyeceğiz."

Nova parmaklarıyla havayı kavradı, gerçek miğferi tutabilecekmiş gibi. "Yani birileri gidip onu görebilir mi?"

"Anarşinin Asi'nın miğferini mi?"

Başıyla onayladı. "Muhalifleri kastediyorum. Tabii ki sıradan biri değil ama bizden biri görmek istese, görebilir mi?"

Korku Bekçisi güldü. "*Silahlar ve Eserler* bölümündeki birilerine gerçekten sıkı bir rüşvet verirsen olabilir. Duydum ki

Şipşak ekşi şekerlere bayılıyormuş. Artık o şekerlere rastlaması güç ama bulursan, belki şöyle bir bakmana izin verebilir."

Nova kaşlarını çattı, adam şaka mı yapıyordu, ciddi miydi, hiç anlayamamıştı.

Fark etmezdi gerçi. Sadece şöyle bir bakmakla yetinmeyecekti ve Korku Bekçisi ona umduğundan çok daha fazlasını vermişti bile.

Miğfer sağlamdı. As'ın miğferine bir şey olmamıştı ve miğfer burada, bu binada, ayağının altında bir yerlerdeydi.

İletişim aygıtı tekrar çaldı. Otomatikman baktı, Adrian'dan gelen yeni mesajı okudu.

Ciddiyim, bir yerlerde düşüp kalmadın, değil mi?

Başını iki yana salladı. Adrian komiklik mi yapmaya çalışıyordu? Öyleyse bile, o kafa karışıklığı içinde espriyi anlayamamıştı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Simon.

"Ha, evet." Geçiştirmek için elini şöyle bir salladı Nova. Doğru bildiği her şey ayağının altından kayıp gitmişken metanetini korumak zor gelmişti. "Şey, sadece şifacılar nereye gittiğimi öğrenmek istiyormuş. Hastane katında olmam gerekliydi ama aynı yerde uzun süre kalınca sıkılıyorum."

Korku Bekçisi, Nova'nın söylediğini çok mantıklı bulmuşçasına başını öne salladı ve ana lobiye doğru yürümeye başladı. Onu takip etmesinin beklendiğini sezen Nova, miğfere bir kez daha baktı, sonra adama yetişti.

"Adrian bize Max'le olan biteni anlattı. Yaptığın çok cesurcaydı. Canının yanmasına üzüldüm."

"Yaralanan Max'ti. Ben sadece bayılmışım."

Simon ona göz ucuyla baktı.

"Dahası, aslında içeri girdiğimde neler olabileceğini bilmi-

yordum, o yüzden yaptığıma cesurluk mu demeli, bilemiyorum."

Adamın dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Hem tehlikeli hem de düşüncesizce desem daha mı iyi olur?"

Nova ona gözünü dikti. Simon takılıyor muydu, yoksa kızıyor muydu? Yoksa bu da bir tür iltifat mıydı? Nihayet, "Hepsi işin bir parçası," dedi ona.

Bunun üzerine Simon Westwood, onu dehşetler içinde bırakarak güldü. Genizden gelen, samimi, sıcacık, gürültülü bir kahkahayla hem de.

Nova o anda Korku Bekçisi'yle sohbet etmekte olduğunun farkına vardı. Onu az önce *kahkahalarla* güldürmüştü.

Bu şansı onu öldürmenin en iyi yolunu bulmak için kullanması gerektiği ancak şimdi aklına gelmişti.

İyi de oldu, diye düşündü. Asansörden indiğinde kameraları saymıştı. Burada birini öldürüp kurtulmanın mümkün olmadığını biliyordu.

Ama yine de bu düşüncenin en azından aklından geçmesi gerekmez miydi?

"Max nasıl peki?" dedi, konu değişsin diye heveslenerek.

"İyiye gidiyor," dedi Simon. "Kan kaybı yüzünden yarası olduğundan daha kötü görünmüş. Elbette, güçleri yüzünden onu dâhi şifacılarla iyileştiremiyoruz. Ama normal doktorlar da kısa zamanda iyileşeceğini söylüyorlar. Yara izi kalabilirmiş. Ama hangi delikanlı arada bir yeni bir yara izine hayır der ki?"

Zafer Günü tablosunun yanından geçerlerken Simon durup tabloya baktı. Takdir ederek değil; düşünceli bir tavırla.

"Belki de," diye lafa devam etti, "bu deneyim Max'e henüz tümüyle kontrol edemediği güçlerle deneme yaparken daha dikkatli olmayı öğretir. Herhangi bir dâhi için zor bir ders ama Max benim için birçoklarından daha değerli."

Nova'nın bakışları tekrar tablodaki figürleri taradı. Miğferi yukarı kaldıran Kaptan Krom'a artık sadece sahtekâr olarak bakabiliyordu zira kargının miğfere hiç saplanmamış olduğunu biliyordu. Sonra As'ın Kaptan'ın ayağının dibinde yatan cesedine baktı ve efsanenin bu kısmının da yalan olduğunu düşündü.

Ayrıca...

"Resimde birisi eksik," dedi Nova. "Max de oradaydı, değil mi?"

Simon yanıt verirken ona bakmadı. "Adrian mı söyledi bunu, yoksa kendin mi çözdün?"

"İkisinden de biraz." Dikkatini güç bela ayırdı tablodan. "Ne oldu peki? Max, Anarşinin Asi'nın gücünü nasıl aldı?"

Simon sakalını kaşıdı. "Mücadelenin sonlarına doğruydu. Max'i daha önce savaşa sokamazdık çünkü becerileri sadece düşmanımızı değil, bizi de etkiliyordu. Fakat o sırada Anarşinin Asi diğer çetelerden ayrılmıştı. Katedralin kamerlerine tırmanmış, yerdekilere yukarıdan saldırıyordu. Elbette Hugh ona herkesten fazla dayanabilirdi. Bunun en büyük şansımız olduğunu anlayınca gitti ve ona bakan hemşireyle birlikte yakınlardaki bir binanın bodrumuna gizlediğimiz Max'i aldı. Hugh bebeği sırtına bağlayıp savaşa döndü. Bunun şimdiye kadar yaptığı en zor şey olduğunu söyledi bana. Max'i nasıl bir tehlikeye attığını biliyordu ancak başka bir yol bulamamıştı."

Dinleyip olayı gözünde canlandırmaya çalışan Nova şaşkınlıktan küçük dilini yutacak gibiydi. O yenilmek nedir bilmeyen, doğruluk timsali Kaptan Krom, sırtına bağladığı bir bebekle mi savaş meydanına atılmıştı? Korksun mu, gülsün mü bilemiyordu.

"Hugh, yan duvarlardan birine tırmandı," dedi Simon. Uzaklara dalıp gitmişti. "Bir ara yukarı baktım ve onun ne yapacağını anladım. Hugh tepeye varmıştı, As da onun orada olduğunun farkındaydı. O ve Max yaklaştıkça As zayıflıyordu fakat hâlâ güçlüydü. Dövüşmeye çalışıyordu. Hugh'a zarar veremeyeceğini bildiğinden saldırılarını Max'e yoğunlaştırdı. Güçlerinin zayıflamasının nedeninin o olduğunu anlamıştı." Simon durdu, sonra ekledi, "Hatırlıyorum da, o sırada Max'in hiç ses çıkarmaması, bir kez bile ağlamaması çok şaşırtıcı gelmişti."

Nova ürperdi.

"Nihayet As artık dövüşe devam edemeyecek kadar güçsüz düştü. Hugh onun miğferini zorla çıkartmayı başardı ve miğferi aldığı anda, Anarşinin Ası'nın bütün direnişi sona erdi sanki. O ana kadar kilisenin üçte biri yıkılmıştı, binanın bir cephesi yanıyordu, neredeyse hiçbir Anarşist sağ kalmamıştı ve miğferi de Kaptan Krom'un eline geçmişti. Kaybettiğini anlamış olmalıydı. Hugh işini bitirmek üzere harekete geçtiğinde Anarşinin Ası öylece dönüp aşağı atladı. Üç kat yukarıdan, tam yangının ortasına."

Nova tekrar tabloya bakıyordu. Böylesine yanlışlarla dolu bir sanat eserinin nasıl hâlâ böyle başköşede asılı olabildiğine şaşırmıştı. Belki de bu vakada gerçeğin aslında hiç öneminin olmadığının bir simgesiydi.

"Gerçeği anlattığın için teşekkürler," diye mırıldandı.

"Hayır, asıl ben teşekkür ederim."

Nova kaşlarını çatıp Korku Bekçisi'ne baktı. Adam ona ya da tabloya bakmıyor, yalnızca yüzünde şefkatli bir ifadeyle boşluğa doğru gülümsüyordu. "Max'i hiç kucağıma alamadım. Ne bebekken ne de canı yandığında ya da üzüldüğünde.

Ama yine de çok seviyorum onu. Adrian ne kadar oğlumsa o da benim için öyle. O yüzden teşekkür ederim." Nova'nın gözlerine baktı. "Onu kurtarmaya çabaladığın için."

"Gözümü kapatıp bodoslama dalmama ve her şeyi elime yüzüme bulaştırmama rağmen mi?"

Yüzü daha da güldü adamın. "Ona rağmen."

Nova genzini temizledi ve onun bakışlarına daha fazla dayanamayacağını hissetti. "Ben gerçekten hastane katına dönsem iyi olur."

"Lütfen öyle yap," dedi Simon, eliyle asansörü göstererek. "Ben seni oyalamayayım. Şifacılar, söylediklerine kulak asılmadığını hissederlerse çok yapışkan olabilirler."

Güle güle, teşekkürler ya da tümüyle başka bir şey deyip dememe konusunda kararsız kalan Nova, beceriksizce elini salladı, sonra başını öne eğip asansöre yürüdü. Resepsiyon masasının yanından bir kez daha geçti ama bu sefer Prizma yerindeydi. Önünden geçen Nova'ya neşeyle güle güle dedi.

Asansör gelince Nova bindi, kabinin duvarına yaslanıp alnını ovuşturdu. Korku Bekçisi'nin Gatlon Savaşı'na ilişkin söyledikleri aklından çıkmıyordu. Max'in savaşa katılmış olması, Hugh Everhart'ın günahsız bir bebeğin yaşamını riske atması ve As'ın kendini korumak uğruna bebeği öldürmek için elinden geleni yapması.

Düşünceleri ne yapıp ediyor, kaidesinin üstünde duran ve ancak bir çocuğun kostümü kadar tehlikeli olan o kırık miğfere dönüyordu.

Oysa gerçek miğfer Muhalif Karargâhı'nda bir yerlerdeydi. Anarşinin Asi'nın miğferi sapasağlamdı ve orada bekliyordu.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Nova, kapının, arkasından güm diye kapanmasına aldırmadı. Öfkeli falan olduğu için değil; Wallowridge'e kadar onca yolu yürüdükten sonra bile As'ın miğferiyle ilgili keşfinin ve bunun ifade ettiği şeyin etkisinden kurtulamamıştı: Kendisi için; anarşistler için; muhtemelen, bütün devriye ekiplerini bir araya getirseler, o nesnenin barındırdığı kadar büyük bir güç elde edemeyecek Muhalifler için ifade ettiği şeyin etkisinden... Şu ana değin miğferi kendi emelleri uğruna kullanmamışlardı ama bunu istedikleri an yapabilecek durumdaydılar. Miğfer onların elinde oldukça karşılarında hiç kimse duramazdı.

Nova salona girerken Honey, elindeki kaşığı altın rengi balla dolu kavanoza daldırarak mutfağın kapısından çıktı. "Bu senin normal, sinsice girişin değil," dedi kaşığı çıkartarak. Bal kaşıktan akmaya başladı ama Honey kaşığın sapını ustaca döndürerek damlamasını önledi. "Hayrola, bir şey mi oldu?" Kaşığı ağzına sokup lolipop gibi emmeye koyuldu.

Nova ona afallamış bir halde baktı. *Bir şey mi oldu? Bir şey mi oldu?*

"Onun gibi bir şey," dedi Honey'nin yanından geçip bileğindeki iletişim aygıtını çıkararak. Aygıtı mutfak tezgâhının üstüne bıraktı. Metro tünellerindeki evlerini terk etmeye karar vermelerinden bu yana ilk defa çıkarıyordu onu ve kolunda bir eksiklik hissetmişti. Kolu çıplak geliyordu ona, ama aynı zamanda hafiflemiş, rahatlamıştı da.

"Ooo," dedi Honey, kalemle çizilmiş kaşıyla bilekliği işaret ederek. "Anlaşılan Muhaliflerin tasvip etmeyeceği bir yere gidiyorsun." Şuh bir tavırla buzdolabına yaslandı. "Anlatsana."

"Sonra anlatırım," dedi Nova. "Önce bir şey yapmam lazım."

Arka kapıya yöneldi ve elini kapının kulpuna atmıştı ki küçük bir patlamayla duvarlar sarsıldı. Başını kaldırdı ve tozların, boyası kabarmış tavandan aşağı, tezgâhın üstüne süzüldüğünü gördü."

"Leroy yukarıda yeni formüller deniyor da," diye açıkladı Honey, kaşığını tekrar kavanoza daldırarak. "Ne o, hemen gidiyor musun? Daha yeni geldin yahu."

Nova onun sorusunu duymazdan geldi. "Burada kendimizi kimseye belli etmemeye çalıştığımızın farkındasın, değil mi?"

Honey, ona sırıttı. "Tatlım, bazı insanlar vardır ki, farkına varılmaması olanaksızdır."

Göz devirmemek için kendini dizginleyen Nova, "Fobi de burada mı?" diye sordu.

"Değil. Bütün gün yoktu. Galiba geceyi de tünellerde geçirdi. Gölgelere ve rutubete daha alışkın, biliyorsun. Beni sorarsan, tekrar güneş yüzü gördüğüm için o kadar seviniyorum ki." İçini çekti, mutfak lavabosunun arkasındaki küçük, kirli pencereye sevinçle baktı.

Nova kapıyı açıp dışarı çıktı. "Alışmasan iyi edersin," diye mırıldanıp beton zeminli daracık verandaya çıktı.

Küçücük yaban otu ve diken tarlalarının arasından dikkatlice geçti. Honey'nin arıları var güçleriyle kovanlarını, oğullarını tekrar yapmaya girişmişlerdi. Nova geçen gün onların tünellerde hiç olmadığı kadar mutlu bir biçimde vızıldadığını fark etmişti ama artık dikkat dağıtmaktan başka işe yaramıyordu bu. Evin arkasındaki daracık sokağa saptı, Blackmire Yolu'na doğru gitmeye başladı. Alacakaranlık bastırmak üzereydi. Civardaki sıra sıra evlerin gölgeleri binalar arasındaki daracık boşlukları dolduruyordu. Kalaslarla örtülü pencerelerin, duvar yazılarıyla kaplı çitlerin, öbek öbek hindibalarla dolu bahçelerin yanından geçti. Gözüne bir parıltı ilişti ve başını kaldırıp baktığında köşedeki evin ikinci katında birinin pencereyi açtığını gördü. Şaşırıp duraksadı. Mahalleyi terk edilmiş olarak düşünmeye o kadar alışmıştı ki, komşularının olduğunu fark etmek gafil avlamıştı onu.

Kim bilir, belki de daha önce evden kovduğu adamdı bu.

Dönüyordu ki ensesindeki tüyler diken diken oldu. Midesi kasıldı ve Nova içgüdüsel bir biçimde elini kemerindeki şok tabancasına attı.

Bir saniye sonra, onu böyle irkilten şeyin ayırt edici bir koku olduğunun farkına vardı. Hindistan cevizli vücut yağının tatlı aromasının, hafifçe çürümüş kükürt ve barut kokusuyla karışımıydı.

Dönerken elini silahından çekmeye ve rahatlamaya çalıştı.

Ingrid, Nova'nın demin önünden geçtiği binanın yan tarafına yaslanmış, bir topuğunu umursamaz bir havayla tuğla duvara dayamış, kollarını da göğsünde kavuşturmuştu. Kimliğini gizlemek amacıyla kılık değiştirmeye çalışmıştı herhalde. Vücuduna yapışan siyah bir pantolon ve hem kol bantlarını hem de göbeğini örten yüksek yakalı bir ceket

giymişti. Gür, kıvırcık saçlarını bile bir yün berenin altına hapsetmişti.

Bunun dışında, Nova'nın onu tünellerden kaçtıktan sonra gördüğü halinden pek de farklı değildi. Temizdi ve aç kalmamışa benziyordu. Nova ancak bunu düşününce farkına vardı ki, benliğinin bir yanı Ingrid için kaygılanmıştı.

"Muhaliflik nasıl gidiyor bakalım?" dedi Ingrid, sesinden tiksinti akarak. "Bize tümüyle sırt çevirdin mi, yoksa hâlâ bizim tarafımızdaymış gibi mi yapıyorsun?"

Nova'nın çenesi seyirdi. "Buna karar verdiğim ilk günden beri planımın da niyetimin de ne olduğunu sen de biliyorsun, diğerleri de. Belki de ihanet edenin ben değil de *sen* olduğunu hatırlarsın."

Ingrid bu lafları duymaktan bıkmışçasına elini tembelce salladı, ama Nova kütüphanede olan biteni doğru dürüst konuşamadıklarını düşünüyordu. Ingrid'in Adrian'a zarar vererek, belki de onu öldürerek Kaptan Krom'dan ve Korku Bekçisi'nden intikam almaya çalıştığını anlayabiliyordu. Fakat Ingrid'i bunu kendisinden gizlemeye itenin ne olduğuna bir türlü akıl sır erdiremiyordu. Neden onu da ekibin geri kalanıyla birlikte tuzağa düşürmüştü?

Bununla birlikte, planın bu olduğunu bilse uymayacağının da farkındaydı. Her şeyden önce, onun görevine uygun değildi bu. Ayrıca Adrian, Ruby ve Oscar'ın, Fünye'nin bombaları tarafından paramparça edilmeyi hak ettiklerini düşünmüyordu.

"Ne istiyorsun?" dedi Nova. "Sana git diyen Siyanür'dü. Yanımıza taşınmak falan istiyorsan sorman gereken kişi ben değilim."

"Yapma ama," dedi Ingrid, alaycı bir ifadeyle gülerek. "Bu

yaşıma kadar senin, Leroy Flinn'in ya da başkasının yardımı olmadan yaşadım. Hayatta en son ihtiyaç duyduğum şey bu hayalet kasabada bir deliğe tıkılıp kalmak." Sokağa zehir zemberek bir bakış fırlattı.

"O zaman niye geldin?"

"Sana bir teklifim var, *Uykusuz*. İkimizin de işine gelecek bir teklif."

Nova kaşlarını çattı. Ingrid'in Muhalif lakabını sırf onu sinir etmek için kullandığını biliyordu. Ama asıl sinir bozucu olan bunun işe yaramasıydı.

"Teklif demek," dedi Nova, kelimeleri uzatarak.

Ingrid başıyla onayladı ama yüzünde kötü niyetli, alaycı bir gülüş belirip kayboluvermişti. "Dinlemek istersen tabii ki. Hoş, pek seçeneğin yok. Muhalif Karargâhı'ndaki yeni dostlarının Nova McLain'in asıl kimliğini öğrenmelerini istiyorsan orası başka."

Nova korkuyla kaşlarını çattı. "Ciddi misin sen, Ingrid? Bana şantaj mı yapıyorsun? Gözlerini soluk menekşe rengini almış gökyüzüne çevirdi. "Neyin var senin? Muhalif sınavlarından bu yana karşında düşmanın varmışçasına davranıyorsun bana." Ona birkaç adım yaklaştı, işaret parmağını kendi göğsüne dayadı. "Ben hâlâ Kâbus'um. Senin tek bir amaç uğruna tam dokuz yıldır eğittiğin kişi. Muhalifleri yok etmek için. Sadece Kaptan Krom'u, Konsey'i ya da tek bir devriye birimini değil, tümünü. Bütün örgütü. O yüzden, *belki de* arka sokaklarda sinsice beni takip etmek ve amacımıza ulaşmamızı sağlayacak tek görevi tehlikeye atmak yerine durup kim olduğumuzu, benim *kim olduğumu* hatırlasan iyi edersin."

Ingrid kendini itip duvardan uzaklaştı, Nova'nın burnunun dibine kadar geldi. "Umarım bu sözünde ciddisindir.

Çünkü kanıtlamak için bir şansın var." Dalgınca omuz silkti. "Bana kütüphanede olanların yalnızca anlık bir akıl tutulması olduğunu gösterebilirsin."

Nova'nın gözleri büyüdü. "Tabii ki," dedi yavaşça. "Ama tutulan *senin* aklındı. Bana en başından güvenmiş olsaydın bütün bu fiyasko gerçekleşmezdi. Kütüphaneci hayatta olur, biz de onun tedarikçilerine ve stokuna erişebilirdik. Ha, tabii kendimizi Muhaliflere belli etmemiz ve kendi yuvamızdan kovulmamız da gerekmezdi."

"Yuva mı dedin?" dedi Ingrid kahkahalarla. "O tüneller asla yuvamız olmadı."

"Konu bu değil," diye patladı Nova.

Ingrid küçümser bir tavırla Nova'yı süzdü. "Kütüphaneci'den söz etmen ne kadar ilginç. Hele de onu sırf *seni* korumak için öldürdüğüm düşünülürse."

"Tabii ya," dedi Nova. "Eminim *senin kirli çamaşırlarını* ortaya dökmesinden hiç mi hiç çekinmiyordun. Söylesene, sen ve Leroy denizaşırı ülkelerdeki alıcılara Kütüphaneci aracılığıyla tam olarak kaç tane patlayıcı sattınız? Aslında düşününce, bu yaptığınız savaş suçu sayılıyorsa hiç şaşırmam."

Ingrid'in dudakları yukarı kıvrıldı. Kesinlikle gerçek bir tebessüm sayılmazdı ama yüzünden düşmeyen o somurtmaya kıyasla hoş bir değişiklikti. "Bak, gördün mü? Yine bir ortak noktamız çıktı. Gerçi şu noktada Muhaliflerin işlediğim suçları keşfedip etmemesi o kadar da önemli değil. Ama görüyorum ki sen kendi sırlarını gizlemeye epey bir hevesli sin. Şimdi şunu bir hayal et." Ingrid bir adım daha yaklaştı, bir kolunu Nova'nın omzuna atıp sesini fısıltı haline gelene kadar alçalttı. "Muhaliflerin gizemli Kâbus'u bulmaya çalışmadığı bir senaryo düşün. Onun kimliğini bulmakla hiç il-

gilenmiyorlar bile. Onu tamamen kendi haline bırakmışlar."

Nova şüpheyle gözlerini kıstı. "Hiç olası gelmiyor bana."

"Değil zaten," dedi Ingrid bir parmağını kaldırarak. "Ama Kâbus'un öldüğüne ikna olurlarsa o zaman başka."

Nova'nın omurgasından aşağı bir ürperti yayıldı ve kız bunu gizlemek için silkinerek Ingrid'in kolunu omzundan attı. "Sakın üstü kapalı biçimde beni uykumda öldürme tehdidinde bulunduğunu söyleme. Çünkü sen de biliyorsun..." Eliyle başını işaret etti. "Uyku pek bana göre değil."

Ingrid makaraları koyuverdi. Nova'ya kalırsa yaptığı yorum bu kadar aşırı bir tepkiyi hak etmiyordu. "Gördün mü?" dedi. "Honey'yle aynı odayı paylaşmak insanı abartılı davranışlara sürüklüyor. Hayır, hayır. Seni öldürmek istediğim falan yok. Sadece seninle dövüşmek istiyorum. Hem de ulu orta. Dövüşün sonunda tüm dünya, özellikle de Muhalifler birbirimizi paramparça ettiğimizi görecek." Omuz silkti. "Metaforik anlamda."

Nova gözünü ayırmadan bakıyor, Ingrid'in sözlerinden anlam çıkarmaya çalışıyordu. "Ölmüş gibi mi yapacağız yani?"

"Tam olarak değil." Ingrid neşelenmişti. "Kâbus'la Fünye için sahte ölüm ayarlamak istiyorum."

Nova'nın yüzünden kuşku akıyor olmalıydı çünkü Ingrid yine ona sokuldu, parmaklarıyla havada görünmez bir tablo çizdi. "Kâbus, Kütüphaneci'nin ölümünden ötürü küplere binmiş ve beni, daha doğrusu Fünye'yi suçluyor gibi yapacağız."

"İyi de, Fünye sensin zaten."

"Dur da dinle. Ulu orta bir yerde dövüşecek ve en azından bir Muhalifin orada olmasını sağlayacağız. Daha fazlasına gerek yok. Biz işimizi bitirmeden önce müdahale etmelerini istemeyiz. Herkesin gözü önünde kapışacağız ve sonunda sen

beni vuracaksın ve ben de aynı anda seni havaya uçuracağım, herkes de tanık olacak. Tabii sen kurusıkı mermi kullanacaksın ben de... Eh, seni gerçekten paramparça etmeyeceğim ama yeterince ikna edici olabilirim." Göz kırptı.

Nova'nın yüzü hâlâ asıktı. "Peki ya hiç ceset bulamadıklarında?"

"Patlamalar ikimizi de yok etmiş gibi göstereceğiz. Geride hiçbir şey bulamadıklarına şaşırmayacaklar. Şimdi, olur olmaz detaylara takılmak yerine büyük manzaraya bak." Gözleri bir anda hırsla parlamıştı. "Yakamızdan düşecekler. *Senin* peşini bırakacaklar. Düşünsene, birileri Kâbus'u soruşturmuyorken Muhaliflerin içinde çalışman çok daha kolay olmaz mıydı?"

Karşı argüman geliştiremeyen Nova yutkundu.

"Dahası," dedi Ingrid, ağzını yaya yaya. "Bana hâlâ borcun var."

"Ne borcuymuş o? Niyeymiş?"

"Kütüphaneci'yi öldürdüğüm için."

Nova güldü. "Sen onu..."

"Evet, aynen öyle. Sen o gün için istediğini düşünmekte serbestsin. Ama Kütüphaneci, Nöbetçi'ye her şeyi bir bir anlatacaktı ve o da seni dosdoğru Konsey'e teslim edecekti. Ben seni korudum."

"Senin o sinsice planın olmasa korunmaya ihtiyacım olmazdı."

"Asıl böyle durumlarla anında başa çıkabilecek olsan korunmaya gerek duymazdın. Cronin'i, Narcissa'yı ya da Kaptan Krom'u öldürecek cesaretin olsaydı. Gerçeklerle yüzleş artık, Nova. Ağzın iyi laf yapıyor ama gerektiği zaman o zor kararları almaktan çekiniyorsun. O yüzden hâlâ Anarşist-

lere ihtiyacın var. O yüzden hâlâ bana ihtiyaç duyuyorsun."

Nova dişlerini sıktı. Gözlerinin önünde öfke kıvılcımları uçuşuyordu. Ancak Ingrid'in sözlerinin uyandırdığı güvensizlik hiddetini gölgede bırakmıştı. Bir anlık tereddüt yüzünden Kaptan'ı öldürmeyi başaramamıştı. Cronin'i ise kendi canını kurtarmak için bile olsa öldüremezdi. Görevi tehlikeye atacağını bile bile Narcissa'yı serbest bırakmayı tercih etmişti.

"İyice bir düşün," dedi Ingrid, topukları üstünde sallanarak. "Doğru seçimi yapacağından eminim. Ne dersin? İstersen gece tekrar geleyim, ayrıntıları konuşalım. Ama şimdi..." Nova'nın omzunun üstünden arkaya baktı. "Anlaşılan misafirin var."

Nova arkasına döndü.

Yüreği ağzına geldi.

Ara sokaktaki bir boşluktan, tel örgülü çitlerin ve yarı yarıya sökülmüş bir arabanın yanından geçen biri kaldırımda yürüyordu.

Max'le karşılaşmasının yan etkisi olarak halüsinasyon falan görmediğinden emin olmak için hızlıca gözlerini kırpıştırdı Nova. Koca şehirde Adrian Everhart'ı *buraya* getiren ne olabilirdi?

"Şuna bak, nasıl da telaşlı ve dikkati dağınık," dedi Ingrid, kumru gibi mırıldanarak.

Nova küfrü bastı, sonra dönüp Ingrid'i duvara doğru itteledi, onu gizlemeye çalıştı. "Seni görmeden git buradan."

"Yapma lütfen. Baksana, aklı bir karış havada. Kendi kendine konuşuyor, muhtemelen seni gördüğünde söyleyecek şirin ama zavallıca bir şeyler düşünüyor."

"Ne?" Nova arkaya baktı ama Adrian şimdiden görüş alanından çıkmıştı.

"Gözün açıktır, sana nasıl baktığını şimdiye dek fark etmişsindir herhalde." Ingrid'in sırıtışı alaycıydı. "Aman dikkat et küçük Kâbus. Bu çocuğun damarlarında akan Muhaliflik başka hiç kimsede yoktur."

Nova'nın kalbi hâlâ küt küt atıyordu. Mutfaktaki Honey'yi ve üst kattaki Leroy'u düşündükçe panik damarlarında kol geziyordu. Buna karşılık Ingrid'in yüzünde gördüğü ifade durmasına yol açmıştı. "Onun Yenilmez Kadın'ın oğlu olduğunu biliyorsun."

Ingrid bastı kahkahayı. "Bilmez miyim? Öldürdüğümüz ilk süper kahraman değildi belki, ama gerçekten bir şeyleri değiştiren ilk kişiydi." Hunharca gülüşü Nova'nın iliklerine kadar donmasına yol açmıştı.

"Onu sen mi öldürdün?"

"*Ben değil*," dedi Ingrid, bu kesinmişçesine. "Sonuçta ondan geriye bir şeyler kalmıştı."

"Ama kimin öldürdüğünü biliyorsun. Anarşistlerden miydi?"

Ingrid durdu, Nova'ya baktı. Tavırları ciddileşmişti. "Sana ne bundan?"

Nova bir adım geriledi, başını iki yana salladı. "Öylesine sormuştum."

Sonra döndü ve eve doğru koştu.

Ingrid arkasından "Akşam görüşürüz!" diye seslendi. Nova sırf susturmak için bile bayıltıcı tabancayla onu tekrar vurabilirdi ama zamanı yoktu.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ev çok uzakta değildi, yine de arka kapıdan mutfağa daldığında nefes nefeseydi ve kalbi sanki kulaklarında atıyordu.

Bal kavanozu tezgâhın üstündeydi. Yapış yapış olmuş kaşık da tam kavanozun üstünde dengelenmişti ancak Kraliçe Arı görünürlerde yoktu. Nova merdivenden yukarı fırladı ve basamakların yarısını tırmanmıştı ki sokak kapısına vurulduğunu işitti. Tiz bir çığlık atıp Leroy'un odasına daldı. Adamın laboratuvar ekipmanı odanın yarısını kaplıyordu ve elektrikli bir ocağın üstündeki bakır kapta kaynamaya bırakılmış bir sıvı vardı. Bununla beraber Leroy da yer yarılmış içine girmişti sanki.

Nova fırıldak gibi döndü, artık Honey'yle paylaştığı yatak odasına girdi ama uyku tulumları, Honey'nin şişme yatağı ve yerlere gelişigüzel saçılmış iç çamaşırları haricinde burası da boştu.

Nova tavana, çatı katına açılan kapağa baktı. Fobi'nin odası da oradaydı ama onun odayı gerçekten kullanıp kullanmadığından emin olamıyordu.

Kapı tekrar çalındı.

Nova güçlükle yutkunup merdivenden aşağı indi, gördüğü her kapının arkasına, her dolabın içine baktıysa da Honey'yle Leroy sırra kadem basmışlardı.

Kapıyı nihayet açtığında hâlâ titriyordu.

Adrian'ı evin kapısında dikilirken görünce edindiği ilk izlenim, onun tuhaf görünmemek için çok ama çok uğraştığı ama beceremediğiydi.

Adrian gülümsedi; huzursuzca, kararsızca... Nova onun gülümsemesine karşılık veremeyecek kadar paniklemiş haldeydi.

"Selam," dedi Adrian.

"Ne arıyorsun sen burada?" diye ağzından kaçırıverdi Nova.

Adrian irkildi, ellerini cebine soktu. "Seni merak ettim."

Bu basit sözcükler Nova'nın ona karşı kabaran kızgınlığını bir anda paramparça etse de bu evde birlikte olmanın paniğini hiç yatıştırmamıştı. Nova azıcık gevşemişti ama yüz hatlarına sakin, özgüvenli, hatta konuksever bir ifade vermeyi başaramıyordu. Onun yerine, elini kapının kulpundan bile ayırmadan öylece duruyordu.

"Sana bir milyon tane mesaj attım," diye ekledi Adrian ve onun bileğine doğru indirdi bakışlarını. "Ama bilekliği çıkaracağın hiç aklıma gelmemişti." Ellerini cebinden çıkardı, kulağının arkasını kaşıdı. "Bir yerlerde düşüp bayıldığından korkuyordum."

"Şey, haklısın," diye kekeledi Nova. Daha Karargâh'tayken ondan gelen kaygılı mesajları anımsamıştı. "Şey, ben..." Bir açıklama bulmaya çalıştı. "Duşa girerken çıkarmıştım."

Bunun ağzından çıkmasıyla saçlarının kuru ve kirli olduğunun; üstünde hâlâ dün gece Adrian'ın onu karantina bölge-

sinde bulduğu sıradaki kıyafetlerin olduğunun farkına vardı. Genzini temizleyip eliyle evin içini işaret etti. "Yani, duşa girecektim ama sonra başka işlerim çıktı da..." Derin bir nefes aldı, gülücüğe benzer bir şey takındı. "Ama iyiyim. Gördüğün gibi. Bayılmadım. Bir çukura falan da düşüp kalmadım."

Adrian'ın bakışları onu geçti, salonda dolaştı. Mobilyalar kırık dökük tü, halı lekeliydi, duvar kâğıdıysa kabarıp dökülmüştü. Oğlan hiçbir şey demediği ve yüz ifadesi kesinlikle tarafsız kaldığı halde, Nova evin Adrian'ın hayal ettiği çukurdan çok da farklı olmadığını hissetmişti.

Belki de aşırı hassas davranıyordu.

"Şey, içeri girmek istemezsin, değil mi?"

"Olur."

Nova ona dehşetle bakakaldı. "Ciddi misin?"

Daha önce hevesli gözüken Adrian şimdi duraksıyor gibiydi. "Müsaitseniz?"

Kesinlikle, katiyen müsait *değildi* ve Nova deli gibi bahane bulmaya çabalıyordu. Ancak onu kapıdan geri çevirmek de en aşağı içeri almak kadar şüphe uyandıracaktı. Dudaklarını büzdü, kapının ağzından çekildi. Bir yandan da evdeki her türlü nesneyi gözden geçiriyor, onlarla Kâbus ya da diğer Anarşistler arasında bağlantı kurulup kurulamayacağını düşünüyordu. Bu evi sahiplendiklerinden beri, yaşanabilir hale getirmek için üstünkörü bir temizlemek haricinde pek az şey yapmışlardı.

Adrian içeri girdi. Nova yutkunup kapıyı kapattı.

Gencin bakışları duvardaki fotoğraflara gitti. Uzandı, çerçevelerden birini düzeltti.

O, fotoğraflardaki yabancıların kim olduğunu soramadan, "Bir şeyler yer misin?" diye sordu Nova. Yanıt beklemeksizin

Adrian'ın yanından geçti, sehpanın üstünden Honey'nin sahte elmaslarla süslü saç tokasını alıp cebine attı. Leroy'a ait eski *eczacı* dergilerini ise bir çekmeceye tıktı.

"Şeyimiz var..." Mutfağa girdi, bir dolabı açtı ve kendini yarım düzine bal kavanozuyla yüz yüze buldu. "Bal."

Adrian peşinden mutfağa girdi. Nova, onun, arkasında durup tamtakır raflara baktığını hissetti. Dolabı kapatıp diğerlerine baktı, açılmamış bir paket kraker ve iki kutu ton balığı konservesi buldu. Buzdolabını açmaya hiç zahmet bile etmedi. İlk taşındıklarında bir kez açmış, tüm rafların küf kaplı olduğunu görmüş, o gün bugündür bir daha bakmamıştı.

Krakerleri alıp Adrian'a gösterdi.

"Yok, hiç gerek yok," dedi oğlan, ama yüzündeki şaşkınlıkla karışık acıma duygusu barizdi.

Nova paketi geri koyup kapağı kapattı. "Genelde dışarda yiyoruz da," dedi açıklama olarak.

Gözü arka penceredeki bir şeye takılınca Adrian'ın kaşları çatılmıştı.

Nova gerginleşti, evin bahçesinde Ingrid'in, Honey'nin ya da Leroy'un olduğunu hayal etti. Ama baktığında tek gördüğü...

Kovanlar, arı yuvalar ve arılardı. Hem de bir sürü, yığınla arı.

"Şey, bunlar amcamın," dedi. "O bir yerlerden duymuş da, bu günlerde arıcılıkta iyi para varmış. Anlaşılan bal epey pahalı bir şey. O da..." Elini öylesine havada salladı. "Yeni bir şeyler deniyor işte."

Adrian hâlâ şüpheyle bakıyordu ama merakın yanı sıra neşe de vardı gözlerinde. "Bal arılarının gerçekten bal ürettiğinden gayet eminim."

Nova tekrar pencereden dışarı baktı. Bal arıları da vardı

ama onlara her türden yaban ve eşek arısı vızıldayarak eşlik ediyordu.

"Biliyorum, biliyorum," dedi. Sonra bezmişçesine ellerini indirdi. "Ben de ona söyleyip duruyorum ama kafasının dikine gidiyor işte. Hiç dinlemiyor beni."

"O hissi yakından bilirim," dedi Adrian. Gülümsedi. Nova bunu, onu rahatlatmak ya da yargılamadığını belli etmek için dediğini anlamıştı. Rahatlayabilirdi.

En komiğinin de bu olabileceğini düşündü.

"Amcan evde mi? Belki onunla da tanışırım diye düşünmüştüm."

"Ha, o mu? Yok, dışarıda."

Adrian başıyla onayladı. Bakışları, idareten yemek masası olarak kullanılan küçük oyun masasına takılmıştı. Gerçi Nova, orada bir kez bile yemek yendiğini hatırlamıyordu. İskemleler de vardı ama Adrian'a oturmasını teklif etmeye çekiniyordu.

"Özür dilerim," dedi Adrian ansızın. "Belki de gelmemeliydim."

Nova ona baktı ve çocuğun mahcup olduğunu anladı ama sebebini bir türlü kestiremiyordu. Sözde evinin berbat hali yüzünden miydi, yoksa misafirperverlikten zerre kadar anlamadığının gün gibi ortada olması yüzünden mi?

Adrian sürekli parmaklarını oynatıyor, mutfak tezgâhına vurup duruyordu. "Emrivaki yapmak istememiştim. Sadece, sen mesajlara yanıt vermeyince telaşlandım..." Sustu. Genzini temizledi, "İyi misin peki?" diye beceriksizce bitirdi sözünü.

Midesindeki yumrukların daha da büyüdüğünü hissetti Nova. "Evet, iyiyim. Sadece, yanımda biri olmasına alışık değilim." Neyse ki en azından bu yalan değildi.

"Yo, hayır, kendini iyi hissedip hissetmediğini sormuştum. Şifacılar seni daha taburcu etmediklerini söylediler. Yan etkiler olabileceğinden korkuyorlardı, hatta... Yani daha emin bile değiliz, şeyden..."

Max'in senin tüm güçlerini alıp almadığından. Senin hâlâ dâhi olup olmadığından.

"Kendimi iyi hissediyorum," dedi ikna edici olmaya çalışarak. "Tümüyle normal." Herkesin boşuna telaşlandığını göstermek için bir hevesle, coşkulu bir tebessüm takındı. "Gözüm dört açık, enerji doluyum!" dedi ve başparmaklarını kaldırarak bir işaret yaptı.

Adrian güldü. "Tamam. Ama bir şeyler hissedersen, sadece yorgunluk değil, baş dönmesi, kırıklık ya da ne olursa... Bana bildir, tamam mı? Ya da şifacılardan birine."

"Tabii ki. Söylerim."

Adrian tekrar oyun masasına baktı ve Nova onun bir şeyler planladığını anladı. "İtiraz etmezsin, değil mi?" Adrian kalemini çıkartıp masayı işaret etti, sanki bu hareket sorusunu tamamlamaya yetermişçesine.

"Neye?"

Adrian yanıt vermeden masaya doğru eğildi, sonra donuk, gri yüzeye çizmeye başladı. Nova başını yana eğdi. Çocuğun hızlı ve özgüven dolu el hareketleri büyülemişti onu. Kalemi koyacağı bir sonraki nokta, doğru ya da eğri çizeceği yer konusunda ne bir tereddüt vardı ne de belirsizlik. Çok geçmeden, Nova'nın bakışları arasında güller ve zambaklarla dolup taşan bir vazo belirdi.

Adrian çiçekleri hayata geçirdiği an güzel kokuları odayı doldurdu ve evdeki bayat kokuyu kovdu.

Adrian kalemin kapağını kapattı, bir adım geriledi, aranj-

mana bakıp yüzünü ekşitti. "Yanımda daha çok renk taşımaya başlamalıyım."

Nova güldü. Masanın düz gri tonları yüzünden çiçeklerin renkleri biraz pasteldi ama yine de küçük masayı, küçük mutfağı, küçük evi canlandırmışlardı.

En azından Nova açısından, çiçeklerin buraya ait olmadığı olanca netliğiyle ortaya çıkmıştı.

"Solarlar mı?" dedi, güllerden birinin yumuşacık taç yapraklarına dokunarak.

"Tıpkı gerçek çiçekler gibi," dedi ama Nova'ya bakarken ağzının kenarı seğirdi. "Yenisini her zaman yapabilirim."

Bu bakışı gören Nova'nın yanakları al al oldu, kız başını kaçırdı, tezgâhın üstünden iletişim bilekliğini alıp takmaya çalıştı. Ingrid'in sözleri geldi aklına. *Sana nasıl baktığını şimdiye dek fark etmişsindir herhalde...*

"Şey, aklıma bir şey geldi," dedi Adrian.

Nova kaşını kaldırdı ama Adrian'a dönüp bakmaya henüz hazır olmadığını fark etti. "Neyle ilgili?"

"Winston Pratt."

Donup kaldı Nova. Duraksadı. Sonra dimdik durdu, hazırlandı... Neye karşı peki? Saldırıya mı? Suçlamaya mı?

Aptal olma dedi kendi kendine. Adrian onu suçlamaya gelseydi bu kadar bekler miydi? Ayrıca suçlamadan önce bir vazo dolusu çiçek de çizmezdi herhalde.

"Galiba," diye devam etti Adrian, "Cosmopolis Parkı'na bakmalıyız."

Nova bir eliyle bileğindeki bandı sımsıkı tutarak kendini ona bakmaya zorladı. Fakat Adrian vazodaki çiçekleri düzeltmekle meşguldü.

"Ne için?"

"Öyle bir kontrol etmek için." Gözlüğünü burnunun üstüne itti. "Winston'ın hemen her konuda yalan söylediğinin farkındayım ama lunapark bize verdiği az sayıdaki ipucundan biri olabilir. Düşündüm de, gidip bir bakabiliriz. Hem sen de belki eski patronunla konuşur, ona terk edilmiş bir kızla ilgili bir şeyler duyup duymadığını sorabilirsin. Ya da bizi Kâbus'a veya Anarşistlere götürebilecek şüpheli bir şey olup olmadığını..." Nihayet başını kaldırıp baktığında Nova onun yüzündeki ifadeye bir anlam veremedi. Resim çizerken beliren o kendinden emin hali kaybolmuş, yerini huzursuz ama umutlu bir şeye bırakmıştı.

"Onu bulmayı çok istiyorsun, değil mi?"

"Kâbus'u mu?" dedi Adrian şaşırarak. "O, Gatlon'un en çok aranan suçlusu. O ve Fünye sanırım."

"Evet ama soruşturmaya *kendini* nasıl bu kadar kaptırdın? Danna ve diğerleri onunla geçit töreninde dövüştüğü için mi?"

"Kısmen ondan," dedi ve kaşlarının arasında yine o küçük kırışıklık belirdi. "Ama aynı zamanda Konsey'e saldırdı. Babama saldırdı."

Bakışlarını kaçırdı Nova. "İyi de, o zaman baban niye onu aramıyor?"

"Çünkü artık saha görevine çıkmıyorlar. Konsey de onu bulmayı herkes kadar istiyor ama Muhalifleri kurmalarının sebebi biraz da buydu. Her şeyi kendi başlarına yapamazlar. Öyle ya da böyle, Kâbus'u bulmak herkes için öncelikli." Adrian başını eğdi, kalemiyle oynamaya başladı. "Böylesine aleni bir saldırı gerçekleşmeyeli yıllar olmuştu. Güpegündüz, hem de her yer siviller ve Muhaliflerle çevriliyken. Dahası, bildiğim kadarıyla hiç kimse Kaptan'ı öldürmeye bu kadar

yaklaşmamıştı. Bu da Kâbus'un yabana atılmaması gerektiğini gösteriyor."

Nova'nın göğsü sıkıştı. Bir bakıma, Kaptan'ı öldürmeye herkesten çok yaklaştığını düşününce içi gururla dolmuştu. Ama aynı zamanda, *yaklaşmakla başarmanın* ayrı şeyler olduğunu hatırlatmıştı bu ona. Başarısız olmuştu, o yüzden de şehirdeki tüm süper kahramanlar onu arıyordu.

Ve Adrian... Bir bilse... Eğer anlarsa...

Duyduğu gurur kıvılcımı anında sönüp gitti.

"Eee," dedi Adrian, daha neşeli bir sesle. "Lunapark meselesine ne diyorsun?"

Nova düşündü, reddedecek bir gerekçe bulamadı. Hatta Cosmopolis Parkı, Adrian'ı ve Muhalifleri kendi gerçek kimliğinden ve gizlendiği yerden uzaklaştırmaya yarayabilirdi.

En azından bunda bir zarar olmadığını düşündü. Belgelere göre o, Nova McLain, orada çalışmış olsa da Kâbus'un bu mekânla gerçek bir bağı yoktu.

"Olur tabii."

"Tamam. Harika. Şey, yarın buluşalım mı? Öğleyin mesela? *Tabii,*" diye de ekledi, "hastanedekilerin seni taburcu etmelerini sağlayabilirsem."

Nova gözlerini devirdi. "Hele beni tutmaya çalışsınlar da."

Adrian güldü ve genellikle gizli olan gamzeleri belirince Nova'nın kalbi tekledi. "Neyse, ben seni bırakayım da dinlen." Kaşlarını çattı. "Ya da ne yapıyorsan onu yap işte."

Bununla birlikte kıpırdamadı ve Nova, onun davet beklediği izlenimi edindi. Kalmak için bir sebep arıyordu.

Ona öyle bir sebep vermeyecekti.

"Çiçekler için teşekkürler," dedi onu evin kapısına doğru iteleyerek. "Beni kontrole geldiğin için de. Yarın görüşürüz."

"Ha, bu arada," dedi Adrian tam çıkarken. "Gece Karargâh'a gelecek misin? Çünkü şey, yine sandviç getirebilirim."

Midesinde kelebekler uçuşan Nova başını iki yana sallarken neredeyse hüzünlüydü. "Bu gecelik gelmesem iyi olur."

"Evet, tabii, bence de en doğrusu."

Adrian kapıda bir an daha durdu, sonra el sallayıp verandadan aşağı indi. Nova onun kaldırıma inmesini bekleyip kapıyı kapattı.

İnleyerek boynunu büktü, içinde biriken o çılgınca enerjinin akıp gitmesine izin verdi.

"Genç Everhart bu demek."

Nova dönüverdi. Honey ile Leroy merdiven korkuluğundan başlarını uzatmış bakıyorlardı.

Kollarını onlara doğru salladı Nova. "En azından bizim sokaktan gidene kadar saklansanız olmaz mıydı?"

Honey kıkır kıkır güldü. "Çok merak ettik ama," dedi. "Muhalif olması ne kadar kötü, değil mi? Yoksa onu akşam yemeğine davet edebilirdin."

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Cosmopolis Parkı'nın girişinde, eski eğlence parkının hemen önünde nöbet tutarmış gibi görünen, betondan yapılmış devasa bir atlıkarınca atı duruyordu. Bir zamanlar hoş bir yavruağzı ve sedefli beyaz renklerde olan heykelin boyası yıllar içinde solmuş ve dökülmüştü. Ayrıca, mağrur hayvan muhtemelen Anarşi Çağı'ndaki vandallığın kurbanı olarak yüzünün sol tarafını yitirmiş ama hiç kimse tamir etmemişti.

Öyle ya da böyle, park, Gatlon'da Zafer Günü'nden bu yana canlanan nice mekândan biriydi. Aslında hiçbir zaman tam olarak faaliyetlerine son vermemiş fakat Anarşistlerin hüküm sürdüğü dönemde kimi kötüler burayı tam bir uyuşturucu ticareti, kumar ve acımasız köpek dövüşü cennetine çevirerek köşeyi dönmüştü. Parkın, Kuklacı'nın egemenliğinde olduğunu bilmeyen yoktu ama adam kendisine ödeme yapıldığı sürece -Nova'nın kulağına çalındığına göre para da şeker de kabul ediyordu- hiçbir sınır koyma zahmetine girmemişti.

Muhalifler şehri ele geçirdiklerinde hayata döndürmeye layık gördükleri ilk yerlerden biri bu park olmuştu. Eskimiş, yıpranmış aletlerin büyük kısmını yıkmış, yerine hız treni, dönme dolabı ve etrafı şans ve beceri oyunlarıyla, sosisli sandviç ve pamuk şekeri satıcılarıyla çevrili antika bir atlıkarıncası olan bir düş diyarı inşa etmişlerdi. Bununla birlikte, Konsey sürmekte olan nice proje gibi bunu da tamamlanmasına ramak kala bırakmıştı. O yüzden parkın eskiden nasıl bir yer olduğunu hatırlatacak detayların sayısı hiç de az değildi. Parkın bir kısmı tel örgülerle kapatılmış, üstüne, ziyaretçilere bu kısımda inşaatın hâlâ devam ettiğini belirten uyarı levhaları asılmıştı. Parka gelenler tel örgülerin öbür tarafında çürümeye yüz tutmuş eğlence evini, mahvolmuş aşk tünelinin artık karada duran sandallarını ve rafları yağmur çamurun altında kaderine terk edildiği için bozulmuş, onlarca küflenmiş mor renkli oyuncak ayıyla dolu bir yığın lunapark standını görebiliyorlardı.

Nova geldiğinde Adrian at heykelinin gemli ağzının altında bekliyordu. Üniforma giyip giymeme konusunu konuşmamışlardı; o yüzden Adrian'ı sırtında ceket, altında kot pantolonla gören Nova gri üniformasını seçtiğine anında pişman olmuştu.

Nova'yı görünce Adrian'ın ağzı kulaklarına vardı.

Nova ters ters baktı ona. "Şu yaptığına bak. Kimliğimizi belli etmememiz gerektiğini söyleseydin ya?"

"Aklıma gelmedi," dedi Adrian. Tişörtünün yakasını aşağı çekip kendi üniformasını gösterdi. "Kendini daha iyi hissedeceksen ben de üstümü değiştireyim?"

"Gerek yok," diye mırıldandı Nova. "Bu halinle de yeteri kadar dikkat çekicisin zaten. Hazır mısın?"

"Ben biletlerimizi aldım bile," deyip cebinden biletleri çıkardı Adrian. Birini ona uzattı, sonra başını kapıya doğru eğdi. Nova bileti eklemleri ağrıyana kadar sıktı, sonra atın karnındaki küçük makineye soktu. Bir ışık yanıp söndü, Nova döner metal kapıyı iterek içeri girdi.

Diğer tarafa geçince durdu; ışıklara, süslü lunapark aletlerine, çınlayan oyunlara; ucuz şişme oyuncaklarla, ışıklı takılarla dolu stantlara baktı.

Gündüz olduğundan çok farklı bir yer gibi görünüyordu.

"Eee?" dedi Adrian, yanına gelip. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

Bu soru karşısında bir yığın duygu doldu içine. Gergindi, sinirliydi, vücudu kendini yaklaşan şeye hazırladıkça adrenalin yüzünden titriyordu.

Fakat Adrian'ın sorduğu bu değildi. Elinden gelen en güzel gülümsemesini takınıp ona baktı ve "Dün gece gözüme hiç uyku girmedi, yani harikayım."

Adrian güldü. Rahatladığı su götürmezdi. "Çok sevindim. Seni daha yeni bulmuşken kaybetmek çok kötü olurdu."

"Sence beni gerçekten devriye görevinden alırlar mıydı? Sırf bir anda ben de herkes gibi uyumak zorunda kaldım diye?"

"Ben engel olmazsam alırlardı."

Viyaklayan çocukların, gülüşen ana babaların, pamuk şeker ve kızarmış hamur tatlılarının kokusunun arasından ilerlediler. Adrian parka gelmeyi ilk defa önerdiğinde Nova burası hakkında pek az şey biliyordu. Oraya sadece bir kez, bundan yıllar önce Leroy ve Winston'la gitmişti. Ama artık avucunun içi gibi bildiğini hissediyordu.

Çünkü dün gece şehir uyurken buraya gelmiş, onun ve Ingrid'in yapacağı gösteriye hazırlık yapmıştı.

Burada, bugün.

Dün gece geç saatte Ingrid gelmeden plan yapmaya başlamıştı. Çünkü Ingrid'e herhangi bir şey borçlu olduğuna inanmak istemese de, sahte bir ölüm ayarlamanın yadsınamayacak faydaları vardı. Muhalifler artık peşine düşmeyeceklerdi. *Adrian* onu aramayacaktı artık.

Hazır olduğundan emin değildi. Daha çok zamanı olmasını istiyordu ama fırsatın gökten zembille inmişçesine çıktığını ve elinin tersiyle itilmeyecek kadar kıymetli olduğunu da biliyordu. Adrian'la Muhaliflerin, Kâbus'un lunaparkla ilişkili olduğunu düşünmeleri için geçerli nedenleri vardı. O ve Adrian da bunu araştırmaya gelmişlerdi.

Oyunu inanılır hale getirmek için en iyi şansları buydu.

"O zaman," dedi Adrian, "nereden başlayalım?"

Tekrar etraflarına bakındılar. Hemen yakında, çocukların kendilerinden büyük bir balyozu savurarak bir ağırlığı tepedeki zile çarptırmaya çalıştıkları bir kuvvet oyunu vardı. Onun ötesindeyse darttan balonlara, üst üste yığılı şişelere, yumuşak toplara, çemberlere kadar sayısız oyun uzanıyordu.

Nova, onu hemen dün gece boyunca parka stratejik biçimde yerleştirmiş olduğu ipuçlarına götürmemek için kendini zor tutuyordu, her şey çocuk oyuncağı gibi olursa bunun şüphe uyandıracağından çekiniyordu. Omuz silkti. "Eğer zamanının büyük kısmını eğlence parkında geçiren bir kötü olsan ne yapardın?"

"Oyun oynardım herhalde."

Nova'nın yüzü asıldı. "Oyun mu?"

"Kâbus hakkında çok şey bilmiyoruz. Ama iyi bir nişancı olduğunu biliyoruz. Bir yerlerde alıştırma yapıyor olmalı, değil mi?"

"Sen de onun lunaparkta alıştırma yaptığını mı düşünüyorsun?"

Adrian'ın gözleri parladı. "Ne olmuş yani? Seni yeneceğimden mi korkuyorsun?"

Nova eliyle işaret etti. "*Lunapark oyunlarında mı?* Hadi oradan."

Adrian güldü ve onu, amacın, üstüne Kuklacı'nın yüzü boyanmış nişangâhı vurmak olduğu bir oyuna doğru çekiştirdi. "İyi. Çünkü benden hiç korkmana gerek yok."

Haklıydı da. Hem de nasıl.

Adrian işlevsel bir tüfek ya da kusursuz biçimde dengelenmiş bir üfleme oku çizebiliyordu belki ama korkunç bir nişancıydı. Parktaki her türden nişan alma, ateş etme, fırlatma oyununda Nova onu ezip geçti. Adrian ise kuvvet gerektiren oyunları kolayca kazandı.

Neredeyse bir saatin sonunda, Adrian, üstünde Kara Işık'ın ismi yazılı olan ışıklı bir asa kazanmıştı. Gerçi Nova'nın bildiği kadarıyla Kara Işık hayatı boyunca eline asa almış değildi. O ise topladığı mini hediyeleri değiş tokuş ederek, neredeyse kendi boyunda bir oyuncak Korku Bekçisi kazanmıştı. Lunapark çalışanı oyuncağı Nova'ya verdiğinde Adrian gülmekten ölecekti.

"Bak, sana hediye kazandım," deyip hemen ona uzattı Nova.

"Niye? Sen istemiyor musun?"

"Gerçekten istemiyorum."

Adrian oyuncağı bir kol mesafesi uzakta tuttu. "Aslında sevinmem gerekir ama her nedense etrafta babamın dev bir oyuncağının olması bana biraz ürpertici geliyor."

"Öyle mi dersin?"

Oyuncağın kafasının üstünden kıza baktı Adrian. "Bunu doğum gününde ona versem alınır mısın? Çok hoşuna gider."

Oyuncak *harbiden* çok komikti, uyduruk bir pelerini, fırça gibi saçları vardı. "İstediğini yap," dedi Nova. "Duygularım incinmez."

Adrian oyuncağı tek kolunun altına aldı ve tekrar lunaparkta gezinmeye koyuldular.

"Bunca insanın, senin babalarını hiç düşünmeden; gözü kapalı idolleştirmesi çok tuhaf değil mi?"

"Dürüst olmam gerekirse en tuhafı buna bir süre sonra alışıyor olmak." Adrian omuz silkti. "İnsanların onları öldürmek istemesindense idolleştirmesini yeğlerim. Maalesef Konsey söz konusu olduğunda insanların duygularının bir orta noktası yok."

Nova gözlerini ondan zorlukla ayırabildi.

"Neyse ki bugünlerde çoğu insan dâhileri aşağılamak yerine takdir ediyor. Hâlâ bize güvenmeyen insanlar olduğunu biliyorum, özellikle de kötü çetelerinin elinde yaşadıkları onca şeyden sonra bu normal."

Bunun doğru olduğunu biliyordu Nova. Bugün bile, lunaparkta Muhalif üniformasıyla gezerken yabancıların verdiği tepkilerde fazla bir çeşitlilik yoktu. Ya durup ağızları bir karış açık ona bakıyor, o geçince neşeyle bir şeyler fısıldıyorlardı ya da gri üniformayı ve kırmızı *M*'yi gördükleri anda hemen yollarını değiştiriyorlardı.

Ne var ki, bu nefret tüm dâhilere mi, yoksa Muhaliflere mi yönelikti, emin olamıyordu. İnsanlar onlardan hâlâ korkuyorlardı ve haklıydılar da. Muhaliflere, yani sözde koruyucularına hayranlık besleyenlerin saygısı bile güvensizlikten farksızdı.

İster kahraman olsun ister kötü, tüm dâhiler güçlüydüler. Tüm dâhiler tehlikeliydiler.

Adrian, "Çoğu insan hepimizin öyle olmadığını anlayabilir," diyerek Nova'nın kendine gelmesini sağladı. "Yaşam, Anarşinin Ası'nın iktidarda olduğu zamandan çok daha iyi ve bunu Muhaliflere borçluyuz." Elindeki oyuncağı salladı. "Ve de Konsey'e."

Nova yüzünü buruşturdu. "Aslında Anarşinin Ası iktidarda değildi," dedi kendini tutamayıp. "Şey, yani teknik olarak Anarşistlerin lideriydi ama onun aslında kimseye *liderlik* etmek istediğini sanmıyorum. Daha çok dâhilerin uğradığı zulmün sona ermesini istiyordu." Yutkundu. "En azından bana hep öyle gelmiştir."

Adrian'ın dudakları seğirdi. "Bir insanın Anarşinin Ası'nı savunabilmek için ne kadar bağışlayıcı olması gerekir?"

"Bağışlayıcı değilim. Sadece o yıllarda olup biten her şeyin faturası ona kesiliyor ama aslında birçoğu hükümetin yokluğunda diğer çetelerin güç kazanması yüzündendi. Ayrıca As'ın yapmaya çalıştığı şey de bu değildi. O kişisel özgürlüğe, kişisel sorumluluğa, herkesin başkasından bir şey beklemeden kendi başının çaresine bakmasına inanıyordu. Sadece küçük bir grup insana hizmet eden düzenlemelerden ve baskıdan kurtulmak ve şey, şey yapmak..." Yüzü kıpkırmızı kesildi. "En azından insanlar öyle diyor onun hakkında."

Nova'nın tahmininin aksine, Adrian ona karşısında bir deli varmış gibi değil, yüzünde koca bir gülümsemeyle bakıyordu. "İçimden bir ses, o insanlar Anarşinin Ası'yla gerçekten tanışsalardı öyle düşünmezlerdi, diyor."

Nova gerildi. "Niyeymiş o? *Sen* onunla tanıştın mı ki?"

"Maalesef hayır. Asla tanışamayacağım için de hiç üzül-

müyorum." Nova'ya bakarken yüzü ciddileşmişti. "Onun sayesinde her şeyin daha iyi olduğunu gerçekten düşünmüyorsun herhalde, değil mi?"

Yanıtı uzun uzadıya düşündükten sonra verdi Nova. "Anarşi Çağı'nda bir sürü korkunç şey yaşandığını biliyorum. Bir kısmı hiç olmaması gereken şeylerdi. Ancak Anarşinin Ası o yaptıklarını yapmasaydı, *bu da* olmayacaktı." Oyuncağın pelerinini çekiştirdi. "Dâhiler hâlâ gizleniyor olacaktı. İnsanlar bizden hâlâ nefret edeceklerdi."

Adrian'ın dudakları gerildi ve Nova çizmeyi aşıp aşmadığını merak etti.

Sonra Adrian içini çekti. "Sanırım buna itiraz edemem. Yine de o noktadan buraya gelmenin daha iyi bir yolu olabileceğine inanıyorum."

Nova yok edilen onca binayı, öldürülen onca insanı düşündü. O da tıpkı Adrian gibi içini çekti. "Ben de itiraz edemem."

"O günlerden bugüne kalan iyi tek bir şey olduğu kesin," dedi Adrian kollarını iki yana açarak. "Artık süper kahramanlarımız var. Belki de fark bu. Eskiden insanlar bize korkunç güçleri olan ucubeler gözüyle bakardı. Artık bizi esin kaynağı olarak görüyorlar."

"Esin kaynağı mı?"

"Tabii ya. Herkes kahraman olmak istiyor. Aslında düşününce, bu kadar az kişinin kahraman olabilmesi çok yazık."

Nova kendini tutamayıp alay edercesine soludu. "Yazık olabilirdi ama aslında insanlar bu konuda ciddi değiller."

Adrian başını ona doğru eğdi. "Nasıl yani?"

"Kahraman olmak için dâhi olmak şarttır diyen bir kural yok," dedi. "Eğer insanlar gerçekten kendi haklarını savunmak, sevdiklerini korumak ya da yüreklerinden geçen *doğru*

şeyi yapmak isteselerdi yaparlardı. Kahraman olmak istiyorlarsa doğaüstü bir güç gerekmeden de kahramanlık yapmanın yolunu bulurlardı." Doğaüstü güçleri ifade etmek için parmaklarını oynattı. "Kahraman olmak istiyorum demek kolay. İşin doğrusu, çoğu insan hem tembel hem de kaderine dünden razı. Bütün kurtarma işini üstlenecek Muhalifler varken neden kafa yorsunlar ki? Telefonla Muhalif hattını aramak, sonra sırtını dönüp sorunları çözmek sana düşmüyormuş gibi yapmak işin en kolayı."

Sözleri kendine bile acı geliyordu ama karamsar olduklarından değil, doğru olduklarından.

Muhalifler yüzünden insanoğlu zayıf ve acınası bir hal alıyordu. Tıpkı *kendisinin de* bir zamanlar zayıf ve acınası halde olduğu gibi. O dolabın karanlığında beklerken, kız kardeşinin çığlıklarının susturulmasını dinlerken olduğu gibi. Öyle umut ve güven doluydu ki, Muhaliflerin geleceğine tüm yüreğiyle inanmıştı.

Ama sahte idollerdi onlar. Yalancıydılar, umut taciriydiler.

Muhalifleri beklemese o dolaba gizlenmeyebilirdi. Anne babasının katilini daha önce uyutabilirdi. Evie'yi kurtarabilirdi belki.

Ya da gürültü patırtıyı duyan komşulardan biri, nasıl olsa başkası ilgilenir diye düşünmek yerine yardıma koşabilirdi.

Belki... Sadece *belki.*

"Ne önerirsin peki?" dedi Adrian, yemek satılan bir dizi standın yanından geçerlerken boştaki elini cebine atarak. "Dâhi olmayanlara açık bir kahraman yetiştirme kursu mu açalım? Onlara etik, dövüş sanatları ve ne bileyim, cesurluk dersi falan mı verelim? Başka birine cesur olmayı öğretebileceğini mi sanıyorsun?"

Nova azıcık da olsa dudaklarının yukarı kıvrıldığını hissetti. Bunun sebebi, Adrian'ın onun kahramanlarla ilgili savını doğrudan çürütmemesiydi. "Bir kahraman yetiştirme kursu iyi bir başlangıç olur ancak çok da ileri gidemezdi. Süper kahramanlar oldukça, kendini onlara teslim edenler de fazlasıyla olacaktır. Bana kalırsa dâhi diye bir şey olmasa tüm insanlık daha iyi olabilirdi."

Bir an için dâhi yerine az kalsın *Muhalifler* diyordu ama söz ağzından çıkmadan karşısındakinin kim olduğunu anımsamıştı. Yine de, biraz düşününce aslında bunun doğru olduğunun farkına vardı. İnsanoğlunun başına bunca derdi açanlar yalnızca Muhalifler değildi. Kötüler de paylarına düşeni yapmışlardı ama aslında yaptıkları tek şey, asırlar boyu süren ayrımcılığa ve nefrete tepki göstermekti.

Hiç dâhi olmasaydı dünya ne kadar daha iyi olurdu acaba?

"Bağımlılığın sorun çıkarabileceğini kabul ediyorum," dedi Adrian ona neşeyle. "Ama hiç dâhi olmaması mı? Bu biraz kantarın topuzunu kaçırmak olabilir."

"Aynı görüşte değilim."

"Peki ya Konsey'in dokuz yılda inşa ettiği onca şeye ne diyeceksin? Muhaliflerin bu şehir ve tüm dünya için yaptıklarına?"

"Biz olmasaydık da dâhi olmayanlar bunların hepsini inşa edecekti zaten. Hepsi de insanların *kendileri için* yapması gereken şeyler. Konsey olmasaydı şu ana kadar kendi hükümetlerini kurmuş ya da en azından kurmaya çalışıyor olacaklardı. Kendi devriyelerini ve kolluk kuvvetlerini oluşturacak, kendi yasalarını yazacak, kendi altyapılarını inşa edeceklerdi."

Adrian ona göz ucuyla baktı. "Biz olmasaydık hepsi dağılır giderdi."

"Dâhiler işe dâhil olmadan önce dünya iyiydi zaten. Yine iyi olur. Hep böyle olacak zaten. Dâhiler hep birbirleriyle kavgalı olacaklar, daima iktidar ve üstünlük uğruna savaşacaklar ve normal insanlar daima bundan zararlı çıkacak."

Adrian başını yana eğdi. Nova onun söyleyeceklerini uzun uzadıya düşündüğünü görebiliyordu. "Sen bu konuda ciddisin."

"Evet, ciddiyim. Söylediklerim bir şeyi değiştireceğinden falan da değil ama insanlığın bizsiz daha iyi olacağına gerçekten inanıyorum. Dâhiler, kötüler ya da Muhalifler olmadan. Toplum, tarih boyunca yüzlerce kez yaptığı gibi kendi rayına girerdi ama bunu bizim müdahalemiz olduğu zamana göre çok daha az karmaşayla ve çok daha hızlı yapardı."

Adrian uzunca süre gözlerinin içine baktı. "Çok kasvetli," dedi sonunda.

Nova omuz silkti. "Ama gerçek."

Hız treninin yanından rayların gıcırtısını, binenlerin çığlıklarını sessizce dinleyerek geçtiler.

Adrian oyuncağı diğer koluna aldı, abartılı bir tavırla nefesini verdi. "*Tamam*. Şimdi bu mühim felsefi tartışmayı aradan çıkardığımıza göre... Şimdi ne yapacağız?" Eliyle işaret etti. "Hız treni mi? Balerin mi? Yoksa acıktın mı?"

Nova gülümsedi, içindeki sıkıntı hemen kaybolmuştu. "Yanılıyorsam söyle ama biz buraya birini aramaya gelmemiş miydik?"

"Kesinlikle haklısın." Adrian parmağını hafifçe dudaklarına vurdu. "Ve bence onu aramamız gereken yer..." Eliyle gösterdi. "Dönme dolap."

Nova onun bakışlarını rengârenk dönme dolaba doğru takip etti. "Evet, bence bir süper kötünün saklanması için en uygun yer."

"Öyle olmayabilir ama parkın her yerini görüyor. Oradan bir strateji belirleyebiliriz."

Bahaneydi, hem de kötüsünden. Kalabalığın içinden ilerlerken Nova kalbinin hızla çarpmaya başladığını hissetti. Sebebiyse, parka geldiklerinden beri ilk defa neden Ruby, Oscar ya da Danna'nın burada olmadığını merak etmesiydi. Adrian'ın neden daha deneyimli takım arkadaşlarından birini değil de *onu* çağırdığını merak etmeye başlıyordu.

Bugünün amacının gerçekten Kâbus'u bulmak olup olmadığını da...

Ama Adrian'ın başka bir niyetinin olabileceğini düşünmek Nova'nın avuçlarını terletiyor, nabzını hızlandırıyordu. Adrian ve o koca oyuncakla birlikte, o ufacık kabinlerden birine sıkıştığını hayal ediyordu. Kalçalarının birbirine yapıştığını. Adrian'ın omzunun kendi omzuna dayandığını.

Acaba kabin çok dar olduğu için Adrian kolunu onun omzuna atar mıydı? Düşündükçe teni tatlı tatlı ürperiyordu.

Birkaç hafta öncesine kadar akıldan geçirmenin bile imkânsız olduğu bir şey nasıl olmuş da artık hayal etmesi böyle kolay bir şeye dönüşmüştü?

"Nova!"

"Dönme dolap," dedi, genzini temizleyerek. "Tamam. Tabii."

Bir iki adım atmışlardı ki, tiz bir çığlık korosu işittiler. "*Muhalif!*"

Nova dönünce, üstünde PARTİ MERKEZİ yazılı sarı çizgili bir sirk çadırından üzerlerine akın eden bir düzine çocuk gördü. Çocuklar, tıpkı Nova'nın geçit töreninde gördüğü türden maskeler, pelerinler takmışlardı.

"Bu o! Sınavlardaki kız!" diye bağırdı bir kız. Yanındaki oğlan da, "Evet, Çirkin'i yenen kız!" diye yanıt verdi.

Nova, Adrian'a baktı. O da şaşırmıştı ama yüzündeki şaşkın bakış yerini hemen sıcacık bir tebessüme bıraktı. "Selam çocuklar. Haklısınız. Karşınızda Uykusuz."

"Uykusuz!" dedi oğlan. "Evet ya! O gece ben de oradaydım. Hem de sana kahraman işareti yaptım."

"Ya? Öyle mi? Teşekkürler," dedi Nova.

"Doğum günü partime gelir misin?"

Nova bakışlarını indirince karşısında eksik ön dişiyle sırıtan, ufak tefek, siyah saçlı bir erkek çocuk gördü. Süper kahraman kıyafeti giymiş tek çocuk oydu. Üstünde bir Kaptan Krom kıyafeti vardı. Kafasındaki parti şapkasında koca koca harflerle KAPTAN KROM'UN YARDIMCISI yazılıydı. "Süper kahraman temalı hem de! Hadi, gel!"

Nova kendini çadıra doğru çekiştirilirken buldu. Şaşkınlıkla dönüp Adrian'a baktı ama onun da peşlerinden geldiğini görüp rahatladı. Adrian onun yüzündeki ifadeyi görünce gülmeye başladı.

Çadırdan içeri girer girmez Nova çocukların elinden kurtuldu. "Sakin olun bakalım," dedi ellerini kaldırıp. "Evet, Uykusuz benim. Ama o..." Adrian'ı işaret ediyordu. "Asıl kahraman. Asıl onun başına uşuşmeniz gerekiyor."

Adrian ona meydan okurcasına kaşını kaldırdıysa da çocuklar bir anda tepesine bindiler. Doğum günü çocuğu yerinde zıplayıp duruyordu. "Bir yerden gözüm ısırıyor seni. Sen de mi Muhalifsin yoksa?"

"Öyleyim," dedi Adrian, sinir bozucu biçimde, hiç istifini bozmadan.

Nova kötü kötü baktı ona.

"Sen ne yapabiliyorsun peki?" diye sordu kızlardan biri.

Adrian etrafına bakındı, Nova da onun bakışlarını takip

etti. Küçük çadırın içi, üstüne plastik örtüler örtülmüş uzun piknik masalarıyla ve bir sürü balonun asılı olduğu katlanan iskemlelerle doluydu. Masalardan birinde ev yapımı bir pasta ve küçük bir hediye yığını duruyordu. İçeride yetişkinler de vardı. Nova onların çocukların ebeveynleri olduklarını tahmin etti. Birçoğu sohbetini kesmiş, yeni gelenlere bakıyordu.

"Ne mi yapabilirim?" dedi Adrian ve elini ağır ağır cebine doğru yaklaştırdı. Işıldayan gözlerle tek dizinin üstünde çömelip doğum günü çocuğunun göz hizasına geldi. "Söyle bakalım. Bu yaş günün için gerçekten, ama gerçekten en çok istediğin hediye nedir?"

Çocuk anında "Bisiklet," diye yapıştırdı yanıtı.

"Bisiklet mi?" Adrian başını kaldırıp tıpkı çocuğa benzeyen bir kadına baktı. "Sizin için sorun olmaz, değil mi?"

"Sorun mu?" dedi kadın, üzgün bir ifadeyle. "Şey, ne yazık ki maddi durumumuz..." Kadın çaresiz görünüyordu; çocuğunun bu tek arzusuna yanıt verememek içini acıtıyor olmalıydı. "Alabilsem çok isterdim ama."

"Peki, o zaman," dedi Adrian, boya kalemini çıkararak. "Bakalım elimizden ne gelecek."

KIRKINCI BÖLÜM

Nova kendini çadırın kenarında buldu; çocukların masum coşkusunu gördükçe duyduğu sevinç, bu coşkunun hedefinden ne kadar şaşmış olduğunu düşündükçe kapıldığı acıma duygusuyla birleşiyordu.

Muhalifler, demek istiyordu onlara, *sonunda hep kalbinizi kırarlar.*

Ancak kendini bir türlü, *bu* Muhalifin öyle bir şey yapacağına ikna edemiyordu.

Doğum günü çocuğu birkaç dakikadır bisikletin tepesinde sarsak sarsak geziyordu. Hatta dengesini kurup ayaklarını yerden kaldırmayı, bu şekilde yarım tur atmayı becerebilmiş ama sonradan panikleyip bir masaya bindirmişti. Neyse ki, bir yerine bir şey olmamıştı. Diğer çocuklar da Adrian'ın neler yapabildiğini görür görmez ona dil döküp yalvarmaya koyulmuşlardı. *Bana bir ayıcık çiz, bana da lolipop, ben uçak isterim!* Çadır, hepsi de etraftaki çadır beziyle aynı kanarya sarısı renkte olan hediyelerle tıka basa dolmuştu.

Talepler gitgide abartılı bir hal alsa da Adrian asla ço-

cuklara olumsuz yanıt vermiyordu (*Şimdi bir ağaç ev isterim... Ağaç evin üstünde toplar olsun... Etrafındaki hendekte de robot bir köpekbalığı dolaşsın!*) ve çocuklar üstüne abanıp çizecek yer bırakmasa da onlara asla ama asla kızmıyordu.

"Pardon."

Nova doğum günü çocuğunun sekiz ya da dokuz yaşındaki ablasının yanına oturduğunu gördü.

"Bana hiç bakma." dedi ellerini kaldırarak. "Bunun yanında benim becerilerimin esamesi bile okunmaz."

Kız gözlerini şaşkınca kırpıştırınca Nova, onun muhtemelen bu tabiri hiç duymadığını anladı. Eşanlamlı bir şeyler arıyordu ki, kız ona "Ben de sınavlardaydım," dedi.

Nova gözlerini kırpıştırdı bu sefer. "Ya, öyle mi? Ne güzel."

"Muhteşemdin." dedi kız nefes nefese. "Süper güçlerini kullanmadın bile!"

"Ya, şu yüzden... Benim gücüm şey değil..." Adrian'a doğru baktı. "Onunki gibi gösterişli değil."

"Evet ama güzel yanı da o zaten." Kız kulaklarına kadar kızarmıştı. "Ben dâhi değilim ama seni görünce düşündüm de, belki ben de Muhalif olabilirim, ne dersin?"

Nova bir şeyler demek için ağzını açtı ama tereddüt etti. Ne karşılık vereceğinden emin değildi. Muhaliflerin birazcık bile süper gücü olmayan birini işe alacaklarını hiç sanmıyordu ama hem Danna hem de Adrian, Max onun becerilerini çalsa bile takımda kalabileceğini söylemişlerdi. Böyle bir şey mümkünse, o zaman ileride dâhi olmayanlar da kabul edilebilirdi.

Adrian'la yaptığı konuşmayı aklına getirdi. Adrian halka esin verdiklerini düşünüyordu. Süper kahramanların varlığının herkesi daha kahraman olmaya sevk ettiğine inanıyor-

du. Nova onun yanıldığında ısrar etmişti ancak küçük kızın gözlerindeki bakışı gördükçe içinde şüphe uyanıyordu.

O yüzden, kızın hayallerini yıkmak yerine öne doğru kaykıldı. "Sana bir sır vereyim mi?" dedi.

Kız başını neşeyle öne doğru sallayıp iyice sokuldu.

"Süper kahraman olmak için Muhalif olmaya gerek yok."

Kız başını hafifçe yana eğdi. "Annemin söylediği şeylere benziyor bu."

Nova güldü. "Kusura bakma. Doğru ama biraz da oyunbozanlık gibi, değil mi?"

"Sen pasta yedin mi?"

Konunun aniden değişmesiyle şaşalayan Nova başını iki yana salladı. "Hayır ama..."

"Hemen getireyim de ye! Annem yaptı. *Çok da* güzel olmuş." Nova reddedemeden kız sekip kayboldu.

Nova hayretler içinde kızın gidişini seyrediyordu ki Adrian'ın kıkırdamaları bastıran sesini duydu. "Kesinlikle olmaz. Hiç kimseye gerçek boyutta bir midilli çizmiyorum. Buraya kadar çocuklar!"

Boya kalemini, çocukların kapmaya çalıştığı hediye *oyuncağı*na başının üstüne kaldırmıştı.

Sesindeki şakacıktan kızgınlığa rağmen gülüyordu.

Hayır, gülmek tarife yetmezdi. Adeta ışık saçıyordu.

Adrian'la göz göze gelince Nova'nın içi bir tuhaf oldu. Onun yakışıklı olduğunun başından beri farkındaydı ama tam da o anda oğlan yakışıklılığın ötesine geçmişti. Nova kendi kendine bunun çadırdaki aydınlatmadan kaynaklandığını söyledi. Öğle yemeği yemediği için saçmaladığını düşündü. Adrian, Adrian'dı işte. Nova'nın kavrayamadığı bir rahatlık vardı çocukta. Şimdiye dek öğrendiği her şeyle çelişen bir parlaklık.

"İşte, al bakalım!"

Burnunun dibinde bir dilim pasta belirdi ve yanakları cayır cayır yanan Nova, sevinçle dikkatini Adrian'dan uzaklaştırdı. Daha önce, istemediği bir pasta dilimi için hiç bu kadar müteşekkir olmamıştı. Gereğinden fazla bir coşkuyla "Teşekkür ederim," dedi. Tabağı aldı, koca bir parça pastayı ağzına attı.

İletişim bilekliğinin saatine baktı. Ingrid birazdan pozisyon almış olacaktı.

Başka yöne bakan ve elbette çadır duvarına midilli çizmekte olan Adrian'a çevirdi başını. "Şey, artık gitmemiz gerekiyor," dedi küçük kıza gülerek. Sonra, cidden leziz olan pastadan bir lokma daha aldı. "Tekrar sağ ol."

Oturduğu sıradan kalktı, çocuk yığınını yararak yürüdü. Adrian onu görünce yarım kalmış midilliden başını kaldırdı.

"Birincisi," dedi Nova, "çocuklara gerçek bir midilli vermeden önce anne babalarına sorsan iyi edersin. İkincisi, gitmemiz gerekmiyor mu?"

"Birincisi," dedi Adrian, "bir şekerleme kalmış." Uzandı, başparmağını Nova'nın ağzının kenarına sürdü. Nova donakaldı. Bu dokunuşla adeta içi ürpermişti. Adrian elini çektiğinde başparmağının üstünde turuncu renkli küçük bir pasta süsü vardı. Baştan çıkaran gözlerle onu ağzına attı. "İkincisi, tamamen haklısın."

Dönüp midilliyi çizmeyi bitirdi ama resmi çadırın duvarından çekince canlı bir yaratık değil de basit bir oyuncak at çıktı. "Ve böylece büyük finali yapıyoruz, çocuklar," deyip kalemin kapağını taktı ve hüsran dolu sesler arasında çadır duvarından uzaklaştı.

"Biliyorum, biliyorum... Ama kahramanlık bekliyor beni!"

Durdu, doğum günü çocuğuna el salladı, ebeveynlere misafirperverliklerinden ötürü teşekkür etti, sonra Nova'nın bileğine yapıştı, kahkahalarla çadırdan çıktı.

"Bir şey değil," dedi Nova. Hâlâ biraz sarsılmış vaziyetteydi. Adrian'ın dokunduğu yanağı karıncalanıyordu.

Adrian gülümseyip bileğini salladı. "Çok teşekkürler. Ama feci eğlenceliydi."

"Bu kadar popülerken eğlenmemek mümkün değil herhalde."

Alaycı bir ifadeyle güldü Adrian. "Aman, hiç bilmiyorsun sanki." Kız sesi çıkarıp çığlık attı. "Bu Uykusuz! Çirkin'i yenmişti! Onu çok seviyoruz!"

Nova gözlerini devirip Adrian'ın koluna bir tokat vurdu. "Dur yahu, Korku Bekçisi nerede?"

"Doğum günü çocuğuna verdim. Biliyor musun, çocuk süper kahramanlara *bayılıyormuş*."

"Hadi ya? Hiç belli olmuyordu."

Adrian güldü ve Nova, mantığına, aklına aykırı gelse de kendini ona gülerek karşılık verirken buldu. Güç de olsa bakışlarını kaçırmayı başarınca, çocuk oyunlarının bulunduğu yere geldiklerini fark etti. Bir yanlarında küçük çuf çuf trenler, diğer yanlarındaysa dinozor temalı hız trenleri vardı.

"İçimden bir ses," dedi, "Kâbus'u burada bulamayacağımızı söylüyor."

Adrian onu duymazdan gelip "Sen burada hangi kısımda çalışıyordun?" diye sordu.

"Ha? Şey. Birçoğunda. Dönüşümlü çalışıyorduk."

"Bugün, eskiden birlikte çalıştığın birilerini gördün mü?"

Nova güçlükle yutkunup lunapark çalışanlarına baktı. Muhaliflere verdiği belgelere göre daha birkaç ay öncesine kadar burada çalışmıştı. Elbette bu hikâye gerçek olsa bura-

da çalışanların birçoğunu tanıması gerekirdi.

"Şey, pek değil," diye kekeledi. "Ben genelde perşembe günleri çalışmıyordum da."

Lunaparkın arka tarafına doğru döndüler. Buradan, parkın çürümeye yüz tutmuş eski yapıları tel örgülerin ardında görülebiliyordu. Nova lunapark oyuncakları arasındaki ot bürümüş yollara, eğlence evinin her an çökecek gibi duran çatısına bakarken gerginleşti.

"Acıktın mı?" diye sordu Adrian.

Başını evet anlamında salladı Nova.

Ama çok ilerlemişlerdi. Tüm yiyecek stantları parkın daha kalabalık olan kısmında kalmıştı.

Nova derin bir nefes alıp eliyle işaret etti. "Bu tarafta bir patlamış mısır standı var. Şeyi," Dudaklarını yaladı. "Galeriyi geçince."

Galeri dediği, eğlence parkının çocuklara ait köşesiyle daha hızlı, daha heyecanlı oyunları birbirinden ayıran, ahşaptan yapılmış uzunca bir tüneldi. Tünelin tahtadan duvarlarına, lunaparkın neredeyse yetmiş yıl önceki kuruluşundan bu yana gelişen tarihçesini gösteren eski fotoğraflar asılmıştı. Tünele girdiklerinde Nova meraklanmış gibi yaparak bir fotoğrafa yanaştı. Bir grup çocuğun arkasında poz veren bir palyaçonun göründüğü fotoğrafın altındaki yazıyı okudu. Bir sonraki fotoğraf, parkın girişindeki at heykelinin daha gıcır gıcır olduğu günlerden kalmaydı. Üçüncü fotoğraftaysa başına kâğıttan külah geçirmiş bir kadın, takım elbiseli bir adama pamuk şeker uzatıyordu. Çok eski usuldü ve garip bir şekilde çekiciydi. Anarşi Çağı'ndan önce, Muhaliflerin yükselişinden önce; farklı bir zamanda, farklı bir mekânda çekilmişti.

"Parkın bu kadar uzun ömürlü olması şaşırtıcı, değil mi?"

dedi Adrian, galerinin karşı duvarı boyunca yürüyerek.

Nova ise onun görmesini, kendi başına bulmasını umarak yerinde kaldı.

"Büyüleyici," deyip nefesini verdi. Fotoğraf sırası boyunca yana doğru ilerledi. Ağır ağır. Beklenti dolu. Artık fotoğrafları görmüyordu. Dün gece yeteri kadar görmüştü zaten: Derme çatma hız trenine binen mutlu aileler, aşk tünelinde gondola binen mutlu çiftler, atlıkarıncadan el sallayan mutlu çocuklar...

"Nova."

Adrian'ın ses tonundan, bulduğunu hemen anlamıştı.

Durdu, gözlerini yumdu, rahat bir nefes aldı.

"Nova, bak."

Döndüğünde Adrian'ı fotoğrafa bakarken buldu. *O* fotoğrafa. Nova'nın Honey'den aldığı, eğlence evini Winston'ın zamanında gösteren ve dün gece üç saat rötuşlamakla uğraştığı fotoğraftı bu. Lunaparkta in cin top oynarken getirip orijinal fotoğrafla değiştirmişti.

Lunaparkın arka kısmında çürümeye terk edilmiş ıssız eğlence evinin adı, yetmiş yıldır yaratıcılıktan gayet uzak biçimde EĞLENCE EVİ'ydi.

Ama onun bin bir emekle üzerinde oynadığı fotoğrafta EĞLENCE EVİ değil KÂBUS yazıyordu.

"Rastlantı mı?" dedi Adrian.

"Belki," dedi Nova.

"Şimdiki adı Eğlence Evi, değil mi? Acaba ne zaman değiştirdiler?"

Bir şey demedi.

Ona baktı ve daha şimdiden ikna olduğunu anladı. Adrian bunun gelişigüzel bir şey olduğunu düşünmüyordu. "Gidip eski patronunla konuşsak mı? Belki de ismin ne zaman

değiştirildiğini o bilebilir, ya da..." Gerisini getirmedi. Kanıt ne kadar eften püften olursa olsun, gerçek bir ipucuna gidebilecek bir kaynak bulmak için yanıp tutuştuğu ortadaydı.

"Bir şey bileceğini sanmam," dedi Nova. "Anarşi Çağı'nda buranın adı Eğlence Evi'ydi. Demek ki çok uzun zaman önce değiştirilmiş." Yutkundu, sonra da ekledi. "Bence gidip bir kolaçan edelim."

Adrian düşünmekle çok zaman yitirmeyip başını salladı. "Haklısın. Hadi, gidelim."

"Destek çağırmamız gerekmiyor mu?"

"Daha bir şey bulmadık ki," dedi Adrian. Sesi neredeyse neşeli gibiydi ama tam öyle değildi de. "Fakat belaya bulaştığımızı hisseder hissetmez çağıracağız. Anlaştık mı?"

Nova iki yana sarkıttığı ellerini yumruk yaptı. "Anlaştık."

Galeriden çıktıklarında Nova her şeyin değiştiğini hissedebiliyordu. Adrian'ın bütün gün etrafına dalga dalga yaydığı o neşenin, rahatlığın yerini gerginlik ve yeniden odaklanma almıştı. Ne zaman olduğunu bilemese de Adrian'ın kalemini tekrar eline aldığını, neredeyse silah gibi tuttuğunu görebiliyordu. Kendisi de elini kemerine takılı kancalarda buldu ama aslında bir sebebi yokken neden kaygılandığını anlayamıyordu.

Neyi bulmak üzere olduklarını adı gibi biliyordu zaten.

Tel örgü boyunca herhangi bir kapı göremediler, o yüzden Adrian kalemini dişlerinin arasına sıkıştırdı, parmaklarını tellere geçirip tırmandı. Metal, ağırlığı altında sallandı ama Adrian çevik bir tırmanıcıydı. Diğer taraftaki yumuşak toprağa atladı, dönüp Nova'ya baktı ama kız çoktan tel örgünün tepesine tırmanmış, metal borunun üstünde güzelce duruyordu.

"Bak," diye fısıldadı Nova.

Adrian baktı. Bir an kıpırdamadan durdu, sonra ilerleyip

yumuşak bir toprak parçasının üstünde çömeldi. Otları geriye doğru çekti ve birbirini kesen bot izlerini gördü. Kalın kauçuk tabanlara ait diş izleri tel örgünün karşı köşesiyle uzaktaki terk edilmiş oyuncaklar arasında apaçık bir yol izliyordu.

Nova'nın o sabah erken saatlerde, parkın açılmasına taş çatlasa bir saat kala bırakmaya karar verdiği son ipucuydu bu. Kâbus'ken çok rahat bulduğu ama Muhalif üniformasıyla gelen botlar kadar rahat olmayan botları giymiş, sıkça kullanılan bir yol havası vermek için burada bir aşağı bir yukarı yürümüştü.

Nova da çitten atlayıp Adrian'a katıldı.

Oğlan dişlerinin arasından boya kalemini aldı. "İzler taze," dedi ayağa kalkıp eğlence evine doğru bakarak. Nova onun yüzündeki kararsızlığı görebiliyordu. Adrian bileğini ağzına yaklaştırıp "Ekibe haber verin. Uykusuz'la birlikte Cosmopolis Parkı'ndayız. Kâbus'la parkın arka tarafındaki terk edilmiş eğlence evi arasında bir bağ olabileceğini düşünüyoruz. Araştıracağız. Şu ana kadar kötüleri görmedik ama bir çatışmaya hazırlanıyoruz ve desteğe ihtiyacımız olabilir."

Mesajını bitirip kolunu aşağı sarkıttı. "Sence içeride midir?"

"İşini bitirmek için harika bir yer olurdu."

Adrian otlarla kaplı yolda yürümeye başladı. Parkın ilk halinden kalma, kırık roketlerden ve arabalardan oluşan bir mezarlığın yanından geçtiler. Metal leşlerinin etrafını şimdilerde dikenli böğürtlen çalıları bürümüştü. Boyaları solmuş da olsa, parlak renkleri, parkın paslı raylarla, mekanik aygıtlarla, parçalanmış tel örgüler ve alışveriş arabalarıyla dolu bu köşesinin iç karartıcılığıyla tezat oluşturuyordu.

Adrian bir zamanlar beyaz olan, ancak şimdilerde suyun verdiği zarar, kir ve pas yüzünden artık rengi seçilmeyen bilet

gişesinde durdu. Gişenin tahta duvarına bir çift kelepçe çizdi. Birini Nova'ya verdi, diğerini arka cebine tıktı. O anda Nova, Adrian, Kâbus'u yakalamayı başından beri planlasaydı zaten yanında kelepçe taşırdı diye düşündü. Bilet gişesinin duvarına tekrar çizim yapmaya başlayan genç adamın görünümüne baktı.

"Adrian!"

Adrian çizmeyi bıraktı, dönüp ona baktı.

Nova yutkundu. "Bu bir randevu muydu?"

Adrian, önce şaşkınlıkla, sonra tereddüt içinde bir yanıt ararken dudaklarını araladı. Kalemi gişeden uzaklaştırdı, kapağın takılı olduğu ucuyla kulağının arkasını kaşıdı. "Şey, hayatımda ilk defa bir kız benim için devasa boyutlarda bir pelüş Korku Bekçisi oyuncağı kazandı, o yüzden sen söyle."

Nova'nın yanağı seyirdi. "Bu gerçek bir yanıt değil."

"Biliyorum, değil."

Bakıştılar. Nova'nın yüreği göğüs kafesinde akrobasi yapmaya başlamıştı.

"Randevuydu desem," dedi Adrian, "bana evet der miydin?"

Hayır, dedi Nova'nın beyni. Şiddetle ve ısrarla. *Hayır.*

Bununla birlikte, başka bir şey *belki* diye fısıldadı kulağına.

Ne var ki Nova bir anda korktu, Adrian'ın omzunun üstünden baktı ve yüzüne bir korku ifadesi yerleştirdi. "Galiba bir şey gördüm."

Adrian hızla döndü, dönerken de bir kolunu uzatıp Nova'yı arkasına aldı. Bu hareketi öylesine tiksindirici bir kahramanlık gösterisiydi ki, Nova kendini hem kolunu itip uzaklaştırmak hem de elini avucuna almak isterken buldu. Hatta

parmaklarını, Adrian'ın parmaklarına dolamak, onun elini dudaklarına götürmek ve tam eklemlerine bir öpücük kondurmak gibi tuhaf bir isteğe kapılmıştı.

Bu fantezi onu felç etmişti.

"Hani, nerede?" dedi Adrian.

"Eğlence evinde," dedi Nova. Robot gibi konuşuyor, sözleri önceden ezberlenmiş gibi söylüyordu. "Şey, dur bir saniye. Belki de balkondaki şu korkunç mankendir."

Nova gözlerini ikinci kattaki plastik mankenin kalıntılarına doğru kaldırdı. Üstünde pislik içinde bir palyaço kostümü vardı ama kafasını uzun süre önce birileri kopartmıştı.

Bir süre hiç kıpırdamadan durup baktılar.

"İçeri girip baksak mı?" dedi Nova.

Adrian başıyla onayladı. "Kâbus'u görürsen sana dokunmasına izin vermemen gerekiyor, biliyorsun, değil mi?"

Nova ürperdi, onun esmer tenine, kendisine dokunan ama dokunmayan o kıvrak parmaklarına baktı.

Adrian uzanıp tekrar gişenin yanına bir şeyler çizmeye girişti. Nova onu beklerken gözlerini yumdu. Kendi nefesine odaklandı, vücudunu sarmalayan hisleri bastırmaya çalıştı. Yakışıklı gülücükleri, küçük dokunuşları, öpücükleri, randevuları çıkarmalıydı aklından. Eğer Adrian ondan hoşlanıyorsa -ama gerçekten hoşlanıyorsa- bunun tek nedeni aslında onu tanımamasıydı.

O yalanın altında gizlenen kızdan asla hoşlanmayacak, Nova Artino'yu asla beğenmeyecekti. Hoş, Nova için de fark etmezdi hani; zira o da asla bir Muhalife gönül vermeyecekti.

Bu sözcük, üstüne çöken kuşku bulutunu darmadağın etmişti ve gözlerini tekrar açtığında Nova azmini yeniden kazanmıştı.

Adrian bir Muhalifti.

Onun düşmanıydı.

Oğlan bugün oraya başka bir niyetle gelmiş olabilirdi ama Nova da aynısını yapmıştı.

"Hazır mısın?" dedi Adrian.

Nova irkildi, tüyleri korkudan diken diken oldu. Adrian bir tabanca çıkarmıştı.

Daha yakından bakınca bunun bayıltıcı ok atan bir silah olduğunu anladı. Normalde böyle bir şey onu düşündürürdü fakat Adrian'ın nasıl ateş ettiğini daha yeni görmüştü. Endişelenmesinin boşuna olduğunu biliyordu.

Coşkuyla başını salladı.

"Hazırım."

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Fotoğrafta adının bir zamanlar Kâbus olduğu görülen Eğlence Evi, beyaz turuncu boyaları dökülmüş, iki katlı bir viraneydi. Sayıca az olan pencerelerinde eğri büğrü kepenkler ve uzun süre önce çakılmış tahtalar vardı. Camsızdı. Kimileri bir çiledeki yünler kadar koyu ve kalın olan örümcek ağları, binanın etrafını saran verandanın çatısından sarkıyordu. Adrian, kafasız palyaçonun altından geçerken başını kaldırıp baktı. Bir zamanlar palyaçonun bir kafası vardı herhalde ama emin olmak güçtü. Bina o kadar ürperticiydi ki buranın bir zamanlar neşe ve keyif mekânı olduğunu düşünmek için abartılı bir hayal gücüne gerek vardı. İnsanların buraya içleri korkuyla dolmaksızın girdiklerine bir türlü inanamıyordu.

Çift kanatlı kapıya doğru yürürken veranda ağırlığı altında gıcırdadı. Burada ziyaretçileri karşılamak üzere duvara iki adet balerin resmi çizilmişti. Bir tanesinin konuşma balonunda "Eğlence evimize hoş geldiniz!" diğerininkinde ise "İyi eğlenceler!" yazılıydı. Adrian kapıyı açtığında balerinlerin

küçük başlarını döndürüp incecik sesleriyle ya da tekinsiz bir kahkahayla *yoksa* dediğini hayal edebiliyordu.

Ama duvar resmi altı üstü duvar resmiydi ve Adrian'la Nova evin ilk odasına girerlerken tuhaf sesler falan yoktu. Hatta arkalarında bıraktıkları, uzaktan duyulan lunapark müziği haricinde çıt çıkmıyordu.

"Yakın zamanda birisi buradaymış," dedi Nova, zeminde yıllar boyunca birikmiş tozun üstündeki açık seçik ayak izlerini işaret ederek.

Nova kemerindeki bir cebe uzandı, sonra küçük bir nesne çıkardı. Ortadan bükünce parlak sarı bir ışık saçıldı. Elindekini bir sonraki kapının önüne fırlattı.

"Kullanışlı," dedi Adrian.

"Egzotermik mikro meşaleler. Kendim yapıyorum bunları."

Adrian güldü. "Meşalelerin biterse söyle de bir el feneri çizeyim."

Nova kaşlarını çatıp gölgelere doğru yürüdü.

Adrian'ın bıraktığı kapı feci bir gıcırtı çıkardı, sonra güm diye kapanıp onları içerideki sessiz ve bayat havaya hapsetti. Oğlan Nova'nın peşinden köşeyi döndü, arapsaçından farksız ve birbirini kesen koridorlarda yürüdü. Nova ilerledikçe mikro meşalelerini yere bırakıyordu. Daracık koridorlarda geldikleri yönü bulabilmek içindi bu. Adrian tekrar tekrar aynı yerlere gitmemek için sol elini sürekli duvara dokunduruyordu. Labirent biraz çocukça görünse de, burada, zifiri karanlıkta yol almanın insanı epey ürkütebileceğinin farkındaydı.

İki defa çıkmaz yola saptıktan sonra kendilerini labirentin sonunda buldular. Eski bir evin koridoruna benzeyecek biçimde yapılmış, upuzun bir holün önündeydiler. Duvarlar mavi damalı duvar kâğıdıyla kaplıydı ve iki küçük kare pen-

cerede dantelli perdeler asılıydı.

Hole adımlarını atmalarıyla zeminin ayaklarının altından kayması bir oldu. Nova çığlık atıp yana devrildi, Adrian'a çarptı. O da içgüdüsel olarak kollarını kıza dolayıp gerisingeri duvara tosladı.

İkisi de durdular. Kıllarını bile kıpırdatmadan holün hareketsizleşmesini beklediler. Adrian, Nova'nın kalbinin hızla çarptığını hissedebiliyordu ve ona baktığında yanaklarının kıpkırmızı kesildiğini gördü.

Kendini tutamayıp parmaklarını onun üniformasında hafifçe gezdirdi.

Nova kendini zayıf göstereceğini bilse de iç çekti. "Dikkat edelim. Zemin hareketli."

Adrian güldü. "Harbiden mi?"

Nova ondan uzaklaşıp destek almak için duvarı seçince Adrian hayal kırıklığına uğradı. "Ağırlıkla harekete geçiyor," dedi kız. "İkimiz de bu taraftan ilerlersek zemini sabit tutabiliriz."

"Vay be. Fizikte de iyiymişsin."

Nova tersledi onu. "Ne o, *şimdi de* alaycılığın mı tuttu?"

Yanakları seğiren Adrian onu koridorda takip etti. İkisi de zeminin tekrar ayaklarının altından kaymasını engellemek için mümkün olduğunca duvar dibinden atıyorlardı adımlarını.

Hareketli holün sonunda, bir perdenin içinden geçtiler ve Adrian kendilerine doğru karşıdan hızla gelen iki karanlık figür gördü. Bağırdı, Nova'nın dirseğine yapışıp kızı arkasına aldı. Derken beyni de gözlerinin gördüğü şeye yetişti ve karşılarındakinin kendi yansımaları olduğu Adrian'ın kafasına dank etti.

En azından, kendi çarpılmış yansımaları. Tabandan tavana kadar uzanan boy aynalarının biri Adrian'ı tıknaz ve kısa boylu gösterecek biçimde bombeliydi. Diğeriyse Nova'yı iki buçuk metre boyunda gösteriyordu.

Adrian sertçe soludu. "Kusura bakma. Burası biraz sinirlerimi geriyor."

Nova kolunu çekti, iki elini beline dayayıp ona baktı. "Haberin olsun diye söylüyorum, beni korumaya çalışıp durman çok tatlı ama kendimi nasıl savunacağımı biliyorum ben."

Adrian'ın yüzü düştü. "Biliyorum ama içgüdü işte."

"Öyle bile olsa, kes şunu."

Ellerini kaldırdı Adrian. "Bir daha yapmayacağım." Duraksadı. "Tabii ölüm kalım meselesi olduğunu düşünürsem başka; o zaman seni istesen de istemesen de kurtarırım."

Nova göz devirip aynalar salonuna yürüdü. Burası da bir o yana bir bu yana giden koridorlarla doluydu ve bazen kendilerinin sonsuza uzanan sayısız versiyonlarıyla kuşatılıyor, bazen de optik yanılsamalar yüzünden aynaların arasındaki boşlukları göremeyip gidecek hiçbir yer olmadığını sanıyorlardı. Adrian bir seferinde, bacaklarının ve kafasının küçücük olduğu, gövdesininse ikisi arasında sonsuza dek uzadığı bir yansımaya hayretler içinde bakarken buldu kendini ve bir an için, Kâbus'u arkadan hızla koşarken gördüğünü sandı.

Bayıltıcı silahına sarılıp döndü ve onun peşinden koşmaya kalktı fakat saniyesinde duvara çarptı. Köşeyi dönmeyi başarınca Nova'nın ona kaygılı bir biçimde baktığını gördü. "Ne oldu?"

Adrian gözlerini hızla kırpıştırıp o görüntüyü zihninden kovdu. Muhtemelen gördüğü sadece Nova'ydı ama aşırı mesai yapan hayal gücü, başka bir çarpık yansımayla karıştırmıştı.

"Hiç," dedi. "Nasıl çıkacağız buradan?"

Bir dakika daha uğraştıktan sonra nihayet bir merdiven bulabildiler. Adrian basamakları çıkarken yerde küçük delikler gördü. Bunlar muhtemelen kızların eteklerini havalandırmak için hava üflüyordu ama mekanizma bozulmuş olmalıydı, o yüzden olaysız biçimde üst kata çıkabildiler.

Adrian bir sonraki koridora baktı. Alt kattakinden daha genişti. Penceresizdi, sadece koyu tahtadan zemini vardı ve kalın çizgili duvar kâğıdıyla kaplı duvarlara, çerçeveli yağlıboyalardan oluşan bir koleksiyon asılıydı. Tablolar donuk ifadeli aristokratların portreleriydi. En yakın duvarın dibineyse onlarca çuval bezi konmuştu.

Bu sefer ilk adımı Adrian attı. Yerin kayıp gitmesine kendini hazırlamıştı ama bir şey olmadı.

Odanın gizemlerini keşfetmeyi bekleyerek yan yana ilerlediler.

"Galiba bu çuval bezlerini kaydıraklardan kayarken üstüne oturmak için kullanıyorlarmış," dedi Adrian, yoluk gri sakallı bir adamın portresine bakıp. Kaşlarını çattı. Resimde bir acayiplik vardı. Gözlerindeki bir şey durdurmuştu onu. Hayal mi görüyordu, yoksa tablodaki gözler onu ve Nova'yı koridor boyunca takip mi etmişti?

Muhtemelen bir optik yanılsamaydı ama kendini tutamayıp tabloya yaklaşınca gürültülü bir *çat* sesi duydu ve Nova haykırdı.

Adrian arkasına hızla döndü ve Nova'nın yerde açılan kare biçimli bir mahzen kapağından aşağı düşüp kaybolduğunu son anda görebildi. Adrian ileri fırlayıp kızı tutmaya çalıştıysa da kapak güm diye kapandı. Tek görebildiği alt kata inen metal bir kaydırak olmuştu.

"Nova! *Nova!*" kızın düştüğü zemine uzandı, parmaklarını kapağın kenarına geçirmeye çalıştı ama başarılı olamadı. Ayağa kalktı, aynı noktaya ayağıyla sertçe vurdu ama boşunaydı, kapı açılmıyordu. "Nova!"

Kızın aşağıdan seslendiğini işitti. "Ben iyiyim!"

O anda Adrian'ın önündeki tablo açıldı ve içinden bir kafa fırladı. Adrian çığlığı basıp tabancasını kaldırdı, ateş etti.

Bayıltıcı ok gövdesiz kafanın yanından geçti, zararsızca duvara saplandı.

"*He-he-he-he!*" dedi tiz perdeden, mekanik bir ses. "*Demek arkadaşını kaybettin, amma da yazık! Ama durayım deme sakın. Tek çıkış, dümdüz ileride!*"

Kafa bir saniye daha sallanınca Adrian onun yaylı bir kaideye bağlı olduğunu gördü. Tıpkı kutudan fırlayan yaylı oyuncaklar gibiydi. Palyaço gibi boyanmıştı; kıpkırmızı dudakları, yanağındaysa siyah bir elmas deseni vardı. Bu acaba dışarıdaki mankenin kayıp olan başı mı, diye merak etti.

Tablonun çerçevesi hızla kapandı. Duvarın içindeki mekanik sistem sıfırlanırken dişlilerden çıkan sesi duydu Adrian.

Yutkundu ve korkudan titrediğinin farkına vardı.

"Adrian," diye seslendi Nova alt kattan.

Paniği yatışan Adrian silahını cebine soktu, kalemini çıkardı. "Bir yere kıpırdama, yanına geliyorum." Tekrar yerdeki parkeye diz çöktü, kendine bir kapı çizmeye başladı.

"Hayır, dur!"

Durdu, Nova'yı daha iyi duyabilmek için başını yana eğdi.

"Burada iki farklı yol olabilir," diye bağırdı Nova. "İki koldan devam edelim."

Adrian suratını astı. Burası gerçekten de Kâbus'un gizli ini olabilecekken ayrılma fikri hiç çekici gelmiyordu. Gerçi

burada zaman geçirdikçe, hiç kimsenin bu yerde gerekenden fazla kalabileceğine inanası gelmiyordu.

Nihayet kendini zorlayıp biraz rahatladı, "Tamam," diye bağırdı alt kattaki Nova'ya. "Çıkışta buluşuruz o zaman."

Kız yanıt vermedi. Belki de çoktan gitmişti.

Adrian durup kendine yeni bir bayıltıcı ok çizdi, sonra koridordan ayrılmadan önce silahına yerleştirdi. Koridorun sonundaki kapıyı açtı ve kendini altıgen bir odada buldu. Odanın her bir duvarında birbirinin aynısı yeşil kapılar vardı.

"Ne güzel," diye homurdandı. Kapıyı arkasından kapatıp üstüne bir çarpı koydu. Böylece buradan geldiğini anlayabilecekti. Sağındaki ilk kapıyı açınca karşısına tuğladan örülmüş bir duvar çıktı. Uzanıp tuğlalara vurdu, optik yanılsama değil de gerçek olduklarına kanaat getirince kapıyı kapatıp onu da işaretledi.

Bir sonraki kapıyı açınca kalbi duracak gibi oldu.

Önündeki oda zemininden tavanına, duvarlarına kadar siyah beyaz helezon desenlerle kaplıydı. Bu yüzden oda önünde uzadıkça sanki küçülüyordu.

Ne var ki Adrian'ın donakalmasına neden olan bu değildi.

Optik yanılsamayı bozan üç şeydi.

Bir uyku tulumu, bir yastık, bir de kocaman, siyah spor çantası.

İçeri girip gözlerini hızla yüzeyde dolaştırdı. Kâbus'un karanlık bir köşeden fırlamasını bekler gibiydi ama burada ne onun ne de bir başkasının saklanabileceği bir yer vardı.

Adrian spor çantasının yanına çömeldi, fermuarı açtı. İçinde bir takım kıyafet, bir çift spor ayakkabı ve Kâbus'un geçit törenindeki dövüşleri sırasında ağ fırlatmak için kullandığı bazuka büyüklüğündeki silah duruyordu.

Ona tüm gereken de buydu.

Ayağa kalktı, bileğini kaldırıp Nova'ya hızlı bir mesaj yolladı ve onunla ikinci katta buluşmasını istedi. Sonra da kendisinin ve Uykusuz'un bulduklarını Konsey'e rapor etti.

Mesajı henüz yollamıştı ki zemindeki ahşap parkenin gıcırtısını işitti. Durdu, dinlemek için nefesini tuttu. Sadece uzaktaki lunapark müziğinin cılız sesini duyabildiği uzunca bir sessizliğin ardından, eski tahtaların bir kez daha inlediğini duydu.

Kapıya geri dönüp altıgen odaya baktı. Sesin nereden geldiğini kestirmeye çalışarak silahını kaldırdı ve tam karşıdaki kapıya doğru bir adım attı. Kapıyı yavaşça araladı. Eski menteşelerin gıcırdamayışına müteşekkirdi.

Kapı bir kişinin ancak geçebileceği genişlikte bir koridora açılıyordu. İçerisi zifiri karanlıktı ama iki duvarda da farklı yüksekliklerde birer çift delik vardı. Adrian içeri girince kapı arkasından kapandı ve onu karanlıkta bıraktı. Adrian deliklerden birine yaklaşıp eğildi, baktı. Duvarın diğer tarafını; portrelerin asılı olduğu, Nova'nın zemininden düştüğü koridoru tanıdı ve tablolardaki adamlardan birinin gözlerinden baktığını anlayıverdi.

Tablolardan birinin kendini izlediği hissini hatırlayınca adeta kanı dondu.

Diğer duvara döndü, kendini yine garip bir odaya bakarken buldu. Duvarlar, aşağı düşüyor ve sola yatıyor gibi gözükecek şekilde boyanmıştı. Odanın iki ucunda kapılar vardı ve Adrian deliklerden bakmayı sürdürürken soldaki kapı açılıverdi.

Nova'nın ortaya çıkmasını beklemişti ama odaya siyah kukuletalı bir figür daldı.

Ciğerleri göğsünde acıyla kasılan Adrian öylece kaldı.

Kâbus.

Bulmuştu onu.

Kâbus hiç tereddüt etmeden, kararlı bir edayla diğer kapıya yürüdü ve altıgen odaya girip kayboldu. Adrian kapıların sertçe açılıp kapandığını işitti. Sonra Kâbus'un eşyaların olduğu odada bir şeyler karıştırdığını duydu. Kaşlarını çattı. Kâbus ininin öğrenildiğini fark etmiş miydi? Kaçmaya mı hazırlanıyordu?

Dişlerini sıktı. Buna tekrar izin vermeyecekti.

Sık nefes alarak silahını hazırladı, tekrar altıgen odaya girip diğer kapıya yöneldi. Elini kapının kulpuna attığı sırada, göz ucuyla, diğer kapıya ve onun yanındakine çizdiği siyah çarpıyı görebiliyordu.

Kâbus işaretleri fark etmemiş olabilir miydi?

Silah elinden çekilip alındı ve Adrian dizinin arkasına inen bir tekmeyle yere yıkıldı.

Dirseğini geriye atıp düşmanının midesine isabet ettirdi. Kâbus inleyip Adrian'ın sırtına doğru kapaklandı. Adrian onu geriye itmeye devam edecekti ama o anda Kâbus ceketini yakalayıp yukarı doğru çekti ve kollarını ters dönen ceketin içine hapsetti. Sonra onu yere itti. Adrian sertçe böğrünün üstüne düştü. Kendini ceketten kurtarmaya çalışırken bir kapının açılıp kapandığını, kaçan Kâbus'un uzaklaşan ayak seslerini işitti.

Adrian öfkeli bir çığlıkla ceketi yırtarcasına çıkarıp yere fırlattı. Soluk soluğaydı ama hüsrana uğradığı için. Kâbus'un kaçtığını düşündüğü kapıya doğru öfkeyle atıldı ve kendini uzun, yatay bir silindire bakarken buldu. Kâbus'tan eser yoktu.

Hiddetle iletişim aygıtını ağzına götürdü. "Eskiz'den karargâha. Destek talep ediyorum. Kâbus'u buldum. Kaçıyor, peşindeyim."

Tişörtünü yırtıp Muhalif üniformasının üstünü açığa çıkardı ve koştu. Ayağının altında dönmeye başlayan silindirde düşüp kalkması onu şaşırtmadı. Sonra ip köprülerden ve sarmal bir merdivenden oluşan engel parkurunu geçti. Bir dizi hareketli robot kuklanın olduğu galeriyi geride bıraktı. Neyse ki içlerinden canlanan olmamıştı. Son bir optik yanılsama rampasından daha tırmanınca çift kanatlı kapıları itti ve kendini dışarıda buldu.

Hava, içeri girdikleri zamankinden daha karanlıktı. Yılın bu zamanı alacakaranlık hemen bastırıyordu ve eğlence evinin gölgeleri daha şimdiden, önündeki aşırı büyümüş çimenlere doğru uzamıştı.

Durdu, gözleriyle çevresini taradı, Kâbus'tan -ya da Nova'dan- bir iz bulmak için kulak kabarttıysa da, parkın bu kuş uçmaz kervan geçmez bölgesi her zamanki kadar ıssızdı.

Nova.

Ayrıldıklarından bu yana onu görmediği ya da duymadığı için endişelenmek istemiyordu ama Kâbus'un da yakında olduğunu düşününce korkuları su yüzüne çıkmaya başlamıştı. Ya Kâbus, Nova'yı bulduysa? Acaba...

Acaba.

Şu anda zamanını harcayamayacağı kadar çok *acaba* vardı. Ya Kâbus'u ya da Nova'yı derhal bulmalıydı.

Çıkış basamaklarından koşarak indi, dönüp tekrar binaya baktı. Hiçbir şey görmedi. Hiçbir şey duymadı.

Yüzünü buruşturup eğlence evine döndü. Nova hâlâ içeride miydi?

Bu düşünce aklından geçmişti ki gözü eğlence evinin yere vuran gölgesine ve tepesindeki kukuletalı figüre ilişti.

Adrian yukarı baktı.

Kâbus eğimli çatının kenarında sakince durmuş onu süzüyordu. Kukuletasını iyice yüzüne indirmişti ve güneş arkasında olduğundan tıpkı bir gölgeye benziyordu. İki elinde birer silah vardı: Biri bir altıpatlar, diğeriyse Adrian'ın bayıltıcı ok tabancası.

Altıpatları kaldırdı.

Adrian ona ters ters bakıp çömeldi. Çatıya doğru fırlamaya hazırlanıyordu ki Kâbus ateş etti.

Ve ıskaladı.

Hem de açık farkla.

Hâlâ kulaklarında yankılanan silah sesinin yerini neşeli bir kahkaha aldı. "Seni daha iyi eğittiğimi sanıyordum, Kâbus."

Adrian topuklarının üstünde hızla döndü.

Fünye, eğlence evinin çıkışının tam karşısındaki eski bir kukla tiyatrosunun sahne kenarına ilişmiş oturuyordu.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Kâbus'un attığı mermi Fünye'yi değil, tiyatro sahnesinin iç kısmında asılı duran iki asık yüzlü kukladan birini, iki gözünün arasından vurmuştu. Kâbus, Fünye'yi ya da Adrian'ı vurmuş değildi ama Adrian'ın içinden gelen bir ses, onun nişan aldığı şeyi tam on ikiden vurduğunu söylüyordu.

Ancak vermek istediği mesajın ne olduğunu bir türlü anlayamıyordu.

Maskenin gerisinden boğuk ve kısık gelen sesiyle "Burada kendini göstermek yürek ister," dedi Kâbus, Fünye'ye.

Adrian kollarının karıncalandığını hissetti, dövmeleri kendilerini savaşa hazırlıyordu sanki. Dahası, eli sürekli kalemine gidiyordu. Alışkanlıktan mıydı, içgüdüsel bir hareket miydi, emin değildi. Başını kaldırıp tekrar Kâbus'a baktığında onun kendisine değil de Fünye'ye bakmakta olduğunu gördü.

"Ne o?" dedi Fünye, üst üste attığı bacaklarından birini sallayıp. Kütüphanedekiyle aynı kıyafetleri giymişti ama Adrian, Nova'nın onu kaçarken vurduğu kolunun sargılı ol-

duğunu görebiliyordu. "Sevgili arkadaşıma bir merhaba diyemeyecek miyim?"

"*Sen,*" dedi Kâbus, hırlar gibi bir tonda, "Kütüphaneci'yi öldürmekle bana çok değerli bir müttefiki ve stokladığı tüm malları kaybettirdin. Onunla iş yapabilmek için ne kadar uğraşmıştım, biliyor musun? O ilişkiyi kurmak ne kadar zamanımı aldı, haberin var mı? Sayende hepsi boşa gitti, sağ ol."

Adrian ikisinin arasından çekildi. İkisinin de oralı olmadığını görünce geriye doğru bir adım, sonra bir adım daha attı.

"Başına gelenlerin faturasını istediğin kadar bana kes," dedi Fünye tek omzunu silkerek. "Ama unutma ki tüm bunları kodaman Kaptan Krom'u ortadan kaldırma kararınla kendin başlattın. Bu kadar dikkatsizlik etmeseydin Muhalifler peşimizde olur muydu? Silahını ele geçiremezlerdi. İzini sürüp Kütüphaneci'ye ulaşamazlardı ve her şey tıkırında giderdi, yanılıyor muyum?"

"Ama bize geçit töreninin hemen ardından saldırmadılar, değil mi? Kuklacı'yı aldılar ve geri kalan Anarşistlerin peşine düşmediler. Tembellik ve sabırsızlık edip de girmemen gereken bir riske girince bir çuval inciri berbat ettin. Sana fikrimi söyleyeyim mi?" Kâbus silahını tekrar doğrulttu. "Bence Anarşistler sen olmadan daha iyi."

Tekrar ateş etti. Fünye bir çığlık atıp küçük, tahta sahnenin kenarından geriye doğru yuvarlandı, gözden kayboldu.

Adrian ise aşk tünelinden kalma çürümüş bir kano olduğunu tahmin ettiği şeyin arkasında siper aldı.

Kâbus ateş etmeye devam ediyordu. Altıpatların mermisi bitene kadar, dört el daha ateş etti.

Adrian başını kaldırdığında tahta kukla tiyatrosunun ön kısmının deliklerle, tahta kıymıklarıyla dolu olduğunu gör-

dü. İpli kuklalar iplerinde sallanıyorlardı ve fonun üzerine koyu bir şey sıçramıştı ama kan mı, çamur mu, emin olamıyordu.

Kâbus tabancayı kılıfına koyup çatıdan atladı, Adrian'ın birkaç saniye öncesine kadar durduğu yere kedi gibi zarif bir şekilde indi. Tiyatroya doğru bakarken kararsızdı. Adrian kukuleta yüzünden onun yüzünü seçemiyordu ama kızın beklediğini, kendine hâkim olmaya çalıştığını sezmişti. Adrian'ın bayıltıcı tabancası hâlâ Kâbus'un diğer elindeydi.

Adrian dişlerini sıkıp boya kaleminin kapağını elinden geldiğince sessiz açtı, kanonun yan tarafında kendine yeni bir silah çizdi. Yıllar boyunca tahtanın üstünde birikmiş kir yüzünden yarım yamalak çizebilmişti ama işini bitirdiğinde tekrar silahlı olduğuna seviniyordu. Bir avuç da ekstra ok çizdi, sonra onları cebine attı.

Tam işini bitirmişti ki içi boş tahtaların melodik tıngırtısını duydu. Başını kaldırdığında Fünye'nin kuklaları iterek ayağa kalktığını gördü. Kadın tiyatro sahnesinin kenarına gelip düştü. Başını kaldırdığında yüzü ıstırap içindeydi ve gözleri öfke saçıyordu.

Kenara tutunup kendini yukarı çekti, sonra paldır küldür diğer tarafa düştü.

Gömleğinin önü kan içindeydi. Karnından kan damlıyor, kollarındaki bantları kaplıyordu.

Sarsak bacakları üstünde doğrulmaya çalışırken burun delikleri kabarmıştı. Küfretti, sonra Kâbus'la Adrian'ın arasındaki yere tükürdü.

Öne sendeledi. Ayağını sürüyerek, titreyerek bir adım attı.

Parmak uçlarında mavi kıvılcımlar çatırdamaya başlamıştı.

Kâbus geriledi, eğlence evinin en alt basamağına çıktı.

"As, seni aramıza asla almamalıydı," dedi Fünye. Kıvılcımlar birleşerek ilkin tenis topundan büyük olmayan bir şeye dönüşmüştü ama hızla büyüyordu. "Bir zamanlar umut vaat ediyordun belki ama ya şimdi? Fiyaskodan başka bir şey değilsin."

Bir adım daha attı, sonra inleyip sertçe tek dizinin üstüne düştü.

Adrian silahını kaldırdı, ellerini kanonun kenarına koyup önce Fünye'ye, sonra Kâbus'a nişan aldı. Ne yapacağını bilemiyordu. İkisi birbiriyle dövüşüyorlardı. Birbirlerini öldürebilirlerdi.

Fünye'nin bu yaralarla çok dayanacağını sanmıyordu.

Ama Kâbus ona canlı lazımdı.

Dişlerini sıkıp namluyu tekrar Fünye'ye doğrulttu. Kadının avucunun üstünde asılı duran bomba artık kafası kadar olmuştu ve hâlâ büyüyordu.

Gözlerini kıstı Adrian. Kütüphanede bile Fünye'nin bu kadar büyük bir patlayıcı yaptığını görmemişti. Kadın gülüyordu ama neşeli ve delice bir gülümsemeydi bu.

Adrian tetiği çekti.

Ok kadının arkasındaki çimenlerde kaybolup gitti. Adrian bir küfür salladı.

Fünye güldü. "Sıranı bekle, tatlım. Ondan sonra sen varsın." Patlayıcı, bir basket topundan büyüktü artık; ışıklar saçan, dönüp duran bir maviydi.

"Ingrid," dedi Kâbus. Kızın sesindeki hafif titremeyi duyan Adrian, bir yandan tabancasına ok yerleştirirken dikkatini ona verdi. "Ne yapıyorsun sen?"

Adrian duraksadı. O anda tanıdık bir şey vardı. Bir şey

takılmıştı aklına. Daha önce dövüştüklerinde bir an bile olsun Kâbus savunmasız görünmüş müydü? Hiç sanmıyordu.

"Eğer öleceksem bile," dedi Fünye, "yalnız başıma ölmeyeceğim."

Kâbus değişti. Neredeyse görünmez bir değişimdi bu. Bacaklarını açtı. Başını öne eğdi. Kendini basamaklardan aşağı, eğlence evinden uzağa fırlatmaya hazırlarken iyice gerildi.

Fünye bombayı ona fırlattı.

Kâbus bir saniye gecikmişti.

Patlamayla sırtüstü devrilen Adrian'ın gözleri kamaştı, gökyüzünü göremez oldu. Gözlerini kırpıştırıp önünde uçuşan yıldızlardan kurtulmaya çalıştı. Kafası çınlıyordu. Tüm vücudu patlamanın şiddetiyle titriyor gibiydi. Dünya toz ve duman kokuyordu.

Öksürerek yana yuvarlandı, gözlüğünü çıkarıp üniformasıyla camlardaki çamuru sildi. Gözlüğünü takıp dirseklerinin üstünde doğrulduğunda bile önünde ışıklar uçuşuyordu. Adrian, yan dönen kanonun onu uçuşan şarapneller ve molozlardan ne kadar koruyabildiğini merak ediyordu.

Eğlence evinin yarısı havaya uçmuştu.

Parçalanmış parkeler, iç odaların bir kısmıyla birlikte aynalar salonundan etrafa saçılan cam parçaları ve metal kaydırak da açığa çıkmıştı. Tahta kirişler, cephe kaplamaları, kiremitler dört bir yana saçılmıştı. Eğimli çatı içe doğru çökmeye başlamıştı. Her an aşağıdaki dumanı tüten tahta ve alçı yığınına katılabilirdi.

Fünye yüzüstü düşmüştü. Toz yüzünden saçı, kıyafeti tebeşir beyazı olmuş, yaralarından akan kan etrafındaki toprağa yayılmıştı. Hareket etmiyordu.

Adrian, Kâbus'un biraz önce durduğu ve şimdi dumanı tüten koca bir enkaz dağı bulunan yerde ona dair bir iz aradı. Yıkıntıların altında kalmış ya da daha büyük ihtimalle patlamayla paramparça olmuş olabilirdi.

Adrian titreyerek ayağa kalktı, tabancasını beline yerleştirdi. Eğlence evinin gözler önüne serilmiş iç kısmına baktı. Enkazın bazı yerlerinde küçük yangınlar vardı ve kararan gökyüzüne kapkara dumanlar yükseliyordu. İçeride bir yerlerden yaylı kuklanın kahkahaları gelmekteydi.

Adrian'ın kalbi yerinden fırlayacakmışçasına çarpmaya başladı. "Nova!"

Şaşkınlığın yerini hemen inkâr aldı ve bilekliğini ağzına götürdü. "Nova, Uykusuz, neredesin? Yanıt ver." Kanonun arkasından çıktı, binanın kalıntılarının içinde dolaşmaya, dökülmekte olan iskeletin köşelerini aramaya başladı.

Mahvolmuş dış duvar boyunca yürüyordu ki, düşmüş bir kepengin altında parlak bir şey çarptı gözüne. Kepengi bir tekmede uzaklaştırdı, eğildi, kalıplanmış incecik çelik parçasını aldı.

Kâbus'un maskesiydi bu.

Ters çevirdiğinde maskenin bir yanından süzülen kanları gördü.

Kıkır kıkır bir gülüş duyunca tüyleri diken diken oldu. Adrian maskeyi bir yana fırlattı. Dönüp baktığında Fünye'nin dizlerinin ve dirseklerinin üstünde hâlâ gülmekte olduğunu gördü. Kadın tükürdü, sonra topuklarının üstünde oturup ağzındaki tozu sildi.

Baştan aşağı kan içindeydi.

Adrian ona hayretler içinde bakakaldı. Fünye'nin patlamadan sağ çıkmasına şaşırmamıştı. Kütüphanede gördüğü

kadarıyla kadın kendi yarattığı patlamalardan etkilenmiyor gibiydi. Fakat bu kadar çok vurulduktan, bu kadar kan kaybettikten sonra...

Hâlâ nasıl sağ olabilirdi? Ve *gülebilirdi?*

Fünye yüzünde o manyakça tebessümle ayağa kalktı. Bir an sallanır gibi oldu, daha sonra matlaşmış saçlarını iki yana salladı ve yere daha bir sağlam bastı. "Kim daha saf, bilemiyorum," dedi omuzlarını oynatarak. "Kâbus mu, yoksa sen mi?"

Adrian'ın dikkati onun sataşmalarına karşılık veremeyecek kadar dağılmıştı. Sürekli parkın farklı yerlerine bakınıyor, Nova'dan bir iz bulmayı umuyordu.

Fünye ellerini çırpınca tozlar havalandı. "Çok eğlenceliydi, değil mi? Şu küçük kavgamız. Hepsini senin için sahneledik, o yüzden umarım eğlenmişsindir."

Adrian'ın yüzü çarpıldı. Kalbi yine hızla atmaya, içgüdüleriyse uyarıda bulunmaya başlıyordu ama bir yandan da merakı kabarmıştı.

"Gördün mü?" dedi Fünye, elini karnındaki pıhtılaşmış kana sürerek. "Sahte kan. Kâbus kurusıkı mermi atıyordu. Kraliçe Arı'ya sorsan bir tek kendini iyi aktris sanır. Ama galiba tersini kanıtladım."

Adrian başını iki yana salladı. "Ne diyorsun, anlamıyorum."

"Anlamadın mı hâlâ? Hepsi planın bir parçasıydı, ikimizin de öldüğünü düşünmen içindi. O zaman bizim yakamızdan düşecektin. Çaktın mı şimdi?"

"Biliyorum, biliyorum. O zaman Kâbus neden *gerçekten* öldü, diye merak ediyorsundur. Ayrıca madem yaptığımız yanımıza kâr kalacaktı, neden kötülere has planımızı şimdi açıklıyor olabilirim ki?" Öne doğru sendeledi. Acı çekiyormuş

gibi görünmüyordu ama her zamanki kadar da çevik değildi hareketleri. Adrian, o boyutta bir bomba yapmanın kadının gücünü tüketip tüketmediğini merak etti. "Aslında çok yazık. Kâbus'u severdim. Hep sevmiştim onu. Birçok bakımdan bana benziyordu. Yapılması gerekeni yapmaya hevesliydi hep. Ama tehlike sinyalleri veriyordu. Bize, hepimize ihanet etmesi an meselesiydi. Buna izin veremezdim. O yüzden ölmesi gerekiyordu. Sorun çözüldü."

Adrian'ın yüzü hâlâ allak bullaktı, aklı olanları almıyordu bir türlü. "Peki ya bu," dedi şaşkınlık içinde, "*kötü adam* konuşması mıydı?"

Ingrid güldü. "Belki de öyledir. Onca tezgâh kurmana rağmen kimsenin bilmemesi, kimsenin takdir etmemesi korkunç bir şey. Ayrıca birazdan sen de öleceksin, o yüzden fark etmez."

Adrian silahına uzandı ama daha kabzasına dokunmuştu ki parlak mavi bir bilye ayağının dibinde yere çarptı, toprakta küçük bir krater açıp onu parçalanmış cephe kaplamalarının ve kalasların üstüne savurdu. Kolunun arkasında feci bir acı hissetti ve bağırdı Adrian. Kolunu hemen çekti ve eski tahtaların birinden saplanan çividen kurtardı.

Dişlerinin arasından bir nefes alıp doğrulmaya çalıştı.

Fünye salınarak ona yaklaştı, ellerinde yine güç birikmeye başlamıştı. "Kütüphanede başladığımız işi bitirme zamanı."

Adrian homurdandı ve yumruğunu sıkıp kolunun ön kısmındaki silindir biçimli dövmeden güç aldı. Birkaç saniye içinde kolu parmaklarından dirseğine kadar akkor kesilmişti.

Fünye durdu.

Adrian bunun Nöbetçi zırhı olmadan işe yarayıp yaramayacağından emin bile değildi ama birden teninden uzun, metal bir silindir çıktı dışarı. Ateş etti, gözleri kör eden tek

bir enerji demetiyle kötüyü göğsünün tam ortasından vurdu. Kadın geriye uçup sertçe kukla tiyatrosuna çarptı. Kuklalar sallanıp takırdadı.

Silindir tekrar koluna geri girdi ve Adrian ayağa kalkmak için etrafında tutunacak bir şey bulmaya çalıştı. Öne doğru sendeledi, gidip silahını aldı.

Fünye öksürüp elini göğsüne, ışının çarptığı yere koydu. Adrian'ın gözünün içine bakarken hırıltılı ve kesik kesik soluyordu.

"Hadi. Gel, kütüphanede başlayan işi bitirelim," dedi Adrian. "Yo, aslını istersen on yıl önce başlayan şeyi bitirelim." Onun üç dört metre uzağında durup namluyu doğrulttu, bu mesafeden kendisinin bile ıskalamayacağını düşünüyordu. "Kâbus annemi kimin öldürdüğünü biliyordu ama sen o ipucunu elimden aldın. Ne var ki sen de bir Anarşistsin, o yüzden verecek yanıtın olabilir."

Kadın tekrar kahkahalar atarak karşılık verdi. Kendinden geçmişçe, manyakça kahkahalardı bunlar. "Nöbetçi," diye soludu. "Nöbetçi'sin sen. Vay be, bu çok *süper* işte."

Adrian'ın gözü seğirmeye başladı. "Yenilmez Kadın'ı kim öldürdü?"

Adrian'ı süzerken Fünye'nin kahkahası hırıltıya dönüştü. "Beni neyle tehdit ediyorsun peki? Bayıltıcı okla mı? Müebbet hapisle mi?" Alay edercesine güldü. "Yanlış hatırlamıyorsam Kütüphaneci'yle pazarlığa oturmaya can atıyordun. Ne o, benden esirgiyor musun aynı muameleyi?"

Adrian gözlerini onun gözlerinden ayırmadı. Bir yandan da düşünüyor, öğrenmek istediği bilgiye kadının gerçekten sahip olup olmadığını, onu oyuna getirmeye çalışıp çalışmadığını merak ediyordu."

Fünye sorunun yanıtını bilse bile, bunca olan bitenden sonra Adrian onunla pazarlığa kalkışabilir miydi peki?

"Hayır," dedi. "Muhaliflerin Anarşistlerle yapacak bir pazarlığı kalmadı artık."

Yaklaştı, cebinden kelepçeyi çıkardı, Fünye'nin bileklerini hızla tutup çekti, birleştirdi. Boya kalemini çıkarıp Fünye'nin ellerini çaprazlamasına kesen çizgiler çizmeye başladığında onun neşeli bir tavırla izlediğini gördü.

"Ne yapıyorsun öyle?"

Yanıt vermektense işini bitirdi, sonra kadının teninden zincirleri çekip çıkardı, ellerini ve parmaklarını artık patlayıcı üretemeyeceği biçimde birleştirdi.

Fünye dudaklarını büküp baktı ona. "Peki, küçük sırrımızı herkese anlatmamı nasıl engellemeyi düşünüyorsun?"

"Düşünmüyorum," dedi. "Nöbetçi'nin görevi Kâbus'u bulmaktı. O öldüğüne göre, gerçeği kimin bildiği artık fark etmez."

Aslında sözünde ciddi değildi Adrian. Sırrı, bu fikri ilk düşündüğü günkünden daha karmaşık bir hal almıştı. Ama bu Anarşist'in ona bilgiçlik taslamasına, üstünlük kurmasına izin vermeyecekti.

"Adrian!"

Başını kaldırırken gökyüzünden gelen kanat seslerini işitti. Fırtına Kuşu, bir elinde çatırdayan bir şimşekle gökten hızla indi. Fünye'ye şaşkınlıkla baktı. "Mesajında Kâbus'u bulduğunu söylemiştin!"

"Buldum da," dedi Adrian. "O öldü. Ve Nova..." Tekrar eğlence evine, daha doğrusu eğlence evinden kalanlara baktı. Bakışları arasında evin bir kısmı daha yerdeki taş yığınına doğru çöktü.

Nova'yı görmeyeli o kadar uzun süre olmuştu ki. Bir açıklaması olmasını istiyordu. Belki de kız yardım çağırmaya gitmişti. Belki de Max'e yaklaşmak nihayet onu da etkilemişti ve güvenli, emniyetli bir yerde uyuyup kalmıştı.

Ama bu düşüncelerin içinde umutsuzluk olduğunun farkındaydı.

"Ah, *Nova* mı?" dedi Fünye, Adrian'ın dikkatini tekrar üzerinde toplayarak. "Ben onun hesabını göreli çok oldu."

Adrian gerildi. Ona inanmak istemiyordu. Kadın sadece dalga geçiyor, kışkırtmaya çalışıyordu onu. Ama yüzündeki o kibirli bakış, o vurdumduymaz sırıtış...

Adrian kükreyip kadının üstüne atladı. O sözler kafasının içinde yankılandıkça gözü dünyayı görmez olmuştu. *Onun hesabını göreli çok oldu.*

Fırtına Kuşu, Adrian'ın kolundan tuttu ve sonsuz derecede güçlü bir başka kol göğsüne yapışıp geri çekene kadar onu yavaşlattı. Adrian kurtulmaya çalıştıysa da o kişi tarafından hızla çevrildi. Omuzlarına bir çift el kondu ve Adrian kendini babasının, Kaptan Krom'un gözlerine bakarken buldu.

"Adrian!" diye bağırdı Kaptan, onu tepeden tırnağa süzerek. "Ne oldu? İyi misin?"

"Değilim!" diye haykırdı Adrian. Sebebi bariz değil miydi? Fünye'nin ne dediğini duymamış mıydı?

Fakat babasının sorduğu şeyin, çılgınca ve öfkeli düşünceleri ile ilgili olmadığını biliyordu. Hugh Everhart bir elini çekti, kanla ıslanmış parmaklarına baktı. Adrian çivinin kolunu çizdiğini unutmuştu. Önemi yoktu. Hiç önemi yoktu. Hele ki Nova, Nova...

Neredeydi Nova?

Babasının elinden kurtuldu, etrafında döndü ve Evander'ın

havaya bir dizi beyaz ışık fırlattığını, eğlence evinin etrafını aydınlattığını gördü. Sonra Kasumi'yi ve bir an sonra, görünür hale gelen Simon'ı gördü. Tüm Konsey buradaydı. Ama onun için mi gelmişlerdi, yoksa Kâbus için mi?

Ardından terk edilmiş parkta onun adını çağırarak koşan Ruby, Oscar ve Danna'yı seçti.

"Üstüme iyilik sağlık," dedi Fünye. "Resmen yıldızlar geçidi. Ne iyi ettiniz de hepiniz katıldınız." Tahta tiyatro sahnesine yaslanmış, elleri karnının üstünde sıkıca kelepçelenmiş de olsa, yeni gelenlere bakarken hâlâ pişmiş kelle gibi sırıtabiliyordu. "Ben bile bu kadarını planlamamıştım. Konsey üyelerinin *beşi bir yerde.*" Diliyle "cık cık" yaptı. "Acaba insanlar burada olduğunuzu, öğrenince ne diyeceksiniz onlara? *Bu kadar yakında olduğunuzu,* ama onlrı kurtaramadığınızı mı?"

"Ne diyor bu yahu?" dedi Hugh.

Adrian kaşlarını çattı, başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Hepsi bir hileymiş. Anarşistlere ihanet edeceğinden korkarak Kâbus'u öldürdü. Beni de öldürmeye çalıştı. Ama ben..."

Uzaktan gelen bir patlamayla yer ayaklarının altında sarsıldı. Hep birlikte döndüler ve tel örgünün diğer tarafından, lunaparktan yükselen kapkara dumanı gördüler.

Oscar ve diğerleri de oldukları yere çakılıp dönmüşlerdi. Patlamaya en yakın olanlar onlardı. Danna hemen kelebek sürüsüne dönüşüp tel örgülerin üstünden aştı. Ruby ile Oscar da onun peşinden koştular. Parktan feryatlar yükselmeye başlamıştı.

Adrian olanlara inanamayarak güçlükle bir iki adım attı. Güneş batmıştı. Lunapark oyuncakların, stantların ışıklarıyla ışıl ışıldı ve ilk başta fark etmek neredeyse olanaksız da olsa, bakmayı sürdürdükçe tüm lunaparktan belli belirsiz bir mavi pusun yayıldığını görebiliyordu. Onlarca, belki de yüz-

lerce küçük mavi küre, yanıp sönen renkli ampullerin arasına karışıp gitmişti. Parıltıları giderek şiddetleniyor, capcanlı safir renkli ışıltılar parkın diğer renklerini ağır ağır boğuyordu.

İyi ama kadın *buradaydı.* Fünye buradaydı, yakalanmış, kelepçelenmişti. Nasıl olur da...

Aynısını kütüphanede de yapmıştı. Mahzenin duvarına bomba yerleştirmiş, sonra sadece parmaklarını şaklatarak odanın diğer ucundan patlatmıştı. Fünye, etrafa fırlatıp kullanacağı el bombası benzeri bombalar yapmakla kalmıyordu. Aslında çok daha sinsi, çok daha içten pazarlıklıydı. *Fünye.* Her şey takma adında gizliydi işte.

Adrian kadının kelepçeli ellerine baktı, içini bir korku bürüdü.

Fünye'nin parmak şaklatması göstermelikti.

Bombaları, düşüncelerinden başka hiçbir şey kullanmadan patlatabiliyordu çünkü.

Tsunami parka doğru koşmaya başladı, Fırtına Kuşu'ysa havalandı, patlamaya doğru yükseldi. Bir saniye sonra bir başka patlamayla yer gök sarsıldı ve devasa salıncakları taşıyan sütun dönerek yıkıldı, bir fırıldak gibi döne döne fırladı, bahtsız müşterileri tel örgüye ve kaldırımın karşısına fırlattı.

Fünye gökyüzüne bakıyor, şaşırmış ve kendinden memnun bir halde gülüyordu. "Yarın sabah hepinizden *nefret edecekler...*" diye de bir şarkı tutturmuştu.

Bir sonraki patlama, hız treninin raylarının bir kısmını yok etti. Fırtına Kuşu yön değiştirdi, yolcular havaya savrulmadan önce hız trenini durdurmak için aceleyle fırladı.

O hafif mavilik daha da güçlenmişti.

Adrian baktığı her yerde bomba görüyordu.

Ya hepsini birden havaya uçurursa?

Adrian yumruklarını sıktı ve kolunun dirsekten aşağısına gücün aktığını hissetti. Fakat enerji ışını öldürmek değil, yalnızca sersemletmek üzere tasarlanmıştı. Fünye'yi durdurmanın, o bombaların patlamasını önlemenin tek yolu vardı, o da...

Çimenlerin üstünden bir silah sesi yankılandı. Fünye'nin başı geriye savrulup tiyatronun tahtalarına çarptı.

Dünya durmuş, uzayda asılı kalmıştı. Zaman akmaz olmuştu sanki. Derken, Fünye çuval gibi gevşedi. Adrian nefesini salıverdi ve onun yan yatarak devrilişini izledi. Tahtaların üstünde kan iz vardı.

Gerçek kan.

Adrian parmaklarını açıp kapadı, biriken enerjiyi salıverdi ve eğlence evinin gölgelerine doğru baktı.

Nova yolunu kapatan tahtaları itti, ikinci kattan fırlayan ve çıkış kapısının, daha doğrusu bir zamanlar çıkış kapısı olan yerin hemen yanına düşmüş olan o dönen silindirin içinden çıktı. Elinde bir tabanca tutuyordu. Teni, saçı ve o simgesel gri üniforması tozla kaplıydı.

"Bunu şeyde buldum," diye kekeledi, silahı hafifçe sallayarak. "Bir spor çantasında." Sesi kaygılıydı; sanki Fünye'yi durduran silahı çalmış olması umurundaymış gibi.

Adrian nefesini tutup parka doğru baktı. Fırtına Kuşu hız treninin üstündeydi. Vagonlar raylardaki boşluğun azıcık gerisinde durdurmuştu.

Lunapark mahşer yeri gibiydi, siviller canhıraş feryatlarla dört bir yana koşturuyordu. Ama Adrian, Danna ile diğerlerinin şimdiye kadar ilk iki patlamanın olduğu yere vardıklarını tahmin ediyordu.

Parkın üstünde hâlâ duman bulutları vardı ama mavi ışıl-

tı kaybolmuştu artık. Kürelerin geri kalanı sönmüş, atmosfere karışıp yok olmuştu.

"Tamam, millet," dedi her zamanki gibi şoku üstünden herkesten önce atan Simon. "Olabildiği kadar çok devriye birimi çağıralım. Yaralılara yardımcı olup burayı temizlesinler."

Adrian emri duymazdan gelip tekrar Nova'ya döndü. Rahatladığı için tüm vücudu titriyordu. "Nova!"

Kız molozların arasından çıktı ve saçlarındaki pisliği temizlemeye çalıştı. Sonra Adrian'a baktı, devrilmiş bir kirişe takıldı ve basamaklardan aşağı yuvarlandı. Adrian öne fırladı, onu yıkıntılara yüzüstü düşmeden yakaladı. Ayaklarındaki yaylardan azıcık faydalanması gerekse de, makul bir sıçrayıştı bu.

Birileri farkına vardıysa bile umurunda değildi.

"Başından beri burada mıydın? Yüce gökyüzü aşkına, Nova. Meraktan çatlayacaktım."

Kız tabancayı yere atıp ona yaslandı. Yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Tetiği çektim," dedi.

Kaptan Krom molozları yararak yanlarına geldi. "Hepimizden hızlı düşündün. Anarşi Çağı'nda Fünye'yle defalarca dövüşmüşümdür. Ama böyle bir becerisi olduğunu bilmiyordum. Ben nasıl durduracağımı anlayana kadar daha bir sürü insanın canı yanabilirdi."

Nova başını kaldırıp Kaptan'a baktı ve yutkundu.

"Nova," dedi Adrian.

Kız dikkatini ona verdi.

"Şimdi centilmenlik yapıp seni güvenli bir yere götüreceğim."

Kızın yüzü yumuşadı. "Tamam," diyerek soludu.

"Ciddi misin sen? Bana itiraz etmeyecek misin?"

Nova'nın verdiği tek yanıt, onun kucağında gevşemekti.

Adrian yanağını kızın başına dayadı, bir an için ona ya-

kın olmanın, sağ salim olduğunu bilmenin tadını çıkardı. Kendisinin de onun da iyi olmasının... Sonra eğildi, Nova'yı kucağına aldı.

"İşte," dedi Evander, parka gece çökerken Adrian'ın önünü görebilmesi için beyaz ışık küreleri saçarak. "Her dâhinin güçlerini hak etmediğinin kanıtı. Onun gibi kötüler yüzünden Ajan N'ye ihtiyacımız var."

Nova elini Adrian'ın göğsüne dayadı, başını döndürüp Kara Işık'a baktı. "Ajan N mi? Nöbetçi'ye böyle mi diyorsunuz?"

"Nöbetçi mi?" Evander gizemli bir tavırla gülümsedi, başını iki yana salladı. "Yo, hayır. Ajan N bir insan değil. Daha çok bir panzehir gibi, hazır olduğunda..." Kollarını göğsünde kavuşturup Fünye'nin cesedine korkunç bir bakış attı. "Dünya çok daha güvenli bir yer olacak."

Nova tekrar kımıldandı. Adrian onun elinden kurtulmaya çalıştığını hissedince daha da sıkı sarıldı. "Neyin var, Nova?"

"Hiç," dedi kız hemen. "Sadece neyi kast ettiğini öğrenmek istiyorum."

"Kast ettiği şey gizli bilgi," dedi Simon ve uyarırcasına Evander'a baktı. O da gözlerini abartılı bir tavırla devirerek karşılık verdi.

"Öff, yapma. Yakında duymayan kalmayacak zaten."

"Hazır değil," dedi Simon. Gözlerini özür dilercesine Nova'ya çevirdi.

"Aman, neyse," dedi Evander. "Şunu söyleyeyim sadece. Pek yakında kötüler için bir daha telaşlanmamız gerekmeyecek. Çok geçmeden Muhaliflerden başka dâhi olmayacak, diğerlerinin güçlerine izin verilmeyecek."

Nova başını yana eğdi. "Sen ne..."

"Bu kadarı yeter," diye araya girdi Hugh. "Simon haklı.

Hâlâ gizli bilgi. Dahası, hepiniz biraz dinlenseniz iyi edersiniz." Nova'ya buz gibi soğuk bir bakış fırlattı. "Bu senin için de geçerli, Uykusuz."

Otomobillerin uğultusunu duyunca tel örgüye doğru baktılar. Adrian lunaparkın teslimat kapısından içeri bir yığın basın aracının girdiğini gördü. Muhabirler dökülmeye başladı.

Konsey'in geri kalan üyeleri hep birlikte iç çektiler.

"Ben habercileri oyalarım," dedi Hugh. "Fünye'nin üstünü hemen örtecek bir şey bulalım ki cesedin fotoğrafını çekmesinler. Adrian, Nova, ikiniz de tıbbi kontrol için Karargâh'a gidin. Raporunuzu yarın verebilirsiniz."

Adrian başını salladı ve televizyoncuların minibüslerinin tam aksi yönüne yürümeye başladı ama hız treni mezarlığının yanından henüz geçmişti ki Nova onu durdurup kucağından indi.

Nova, "Bu Ajan N'nin ne olduğunu biliyor musun?" deyince Adrian irkildi.

Gözlerini kırpıştırıp kıza baktı. Adrian'ın zihni hâlâ allak bullaktı. Hâlâ olan biteni sindirmeye çabalıyordu.

"Bilmiyorum," dedi ağır ağır.

Nova kollarını göğsünde kavuşturup ona dik dik baktı.

Adrian içini çekti. "Birkaç kez konuşurlarken duydum. Max'le ve onun üzerinde yaptıkları deneylerle bir ilgisi var ama hepsi bu. Başka hiçbir şey bilmiyorum. Yemin ederim." Kızın eline uzandı. "Nova, iyi misin sen? Bir yerine bir şey oldu mu?"

Kız başını eğip ikisinin birleşmiş ellerine baktı. Ardından Adrian da aynısını yaptı. O günün yarısını Nova'nın elini tutacak cesareti toplamakla geçirmişti ama ilk defa gerçekten el eleydiler.

Nova kıpırdamayınca Adrian ona sokuldu ve gözünü ka-

rartıp kızın diğer elini de tuttu.

"Öldüğünü sandım," dedi, zihninin kabullenmeye yanaşmadığı şeyleri dile getirerek. Ama bunun doğru olduğunu biliyordu artık. Bütün itirazlarına, reddedişine rağmen onun öldüğünü sanmıştı.

Nova dudaklarını ıslatınca Adrian'ın bakışları oraya takılıp kaldı.

"Soruma yanıt vermedin," dedi Adrian.

"Hangi soruya?"

"Sana gerçekten çıkma teklif etsem, evet der miydin?"

Kız rahatsız olmuş gibiydi. Adrian'ın parmaklarını daha bir sıkı tuttu. "Teklif mi ediyorsun?"

Adrian duraksadı. Kız pür dikkat ona bakıyordu. Mavi gözlerinde merakın yanı sıra gerginlik vardı.

Gergin.

Her nasılsa kendi belirsizliğinin yansımasını görmek içindeki kaygıyı azaltmıştı biraz. Kızı kendine doğru çekti. Ayakuçları birbirine değiyordu neredeyse. Nova itiraz etmedi. Bakışlarını da kaçırmadı.

"Ediyorum," dedi Adrian.

Bir yanıt beklemek yerine başını eğdi, gözlerini kapadı.

Nova geri gidip ellerini çekiverdi.

Adrian'ın gözleri hızla açıldı.

Lunaparktan gelen azıcık ışıkta bile kızın yanaklarının al al olduğunu görebiliyordu. Kız artık ona değil, eğlence evine bakıyordu. "Amcam muhtemelen haberleri izlemiştir," diye kekeledi. "Beni çok merak eder. Eve dönmeliyim."

Adrian bir yanıt veremeden, ona eşlik etmeyi teklif edemeden Nova döndü, göz açıp kapayana kadar en yakındaki tel örgüye tırmanıp gözden kayboldu.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Anarşistlerin kaçtığı gün, Ingrid'in duvarını havaya uçurup koca bir delik açtığı Blackmire Yolu metro istasyonunun girişine ikaz şeritleri çekilmişti. Nova eğilip şeridin altından geçti ve bir elini çukurun yanına koyup gölgelerin içinde ilerledi. Ayakları kurşun gibiydi, tüm vücudu sızlıyordu. Ancak artık kararı kesindi. Bundan yirmi dört saat önce yapması gerekeni yapacaktı; sahte ölümler tezgâhlamakla, Muhalif soruşturmalarıyla ve her şeyin önüne geçen Kâbus soruşturmasıyla zaman yitirmeden önce yapması gerekeni.

Kâbus onun ikinci kişiliğiydi.

Evlerin camlarından televizyonlardaki haberlere göz atmış ve duyduğu kadarıyla Kâbus artık resmen ölü ilan edilmişti. Ölümü o gece birinci haber olarak geçilmişti ama Cosmopolis Parkı'ndaki kıyımın bilançosu da önemce aşağı kalmıyordu. Şu ana kadar teyit edilmiş otuz altı yaralı vardı. Ölen olmamıştı. Fırtına Kuşu hız trenindeki yolcuların canını kurtardığı için kahraman gibi karşılanmıştı. Ne ironiktir ki, Uykusuz da Fünye'yi daha fazla vahşete yol açmadan

vurup öldürdüğü için övülüyordu. Bununla beraber, Muhalif örgütünün geri kalanı tehdide yeteri kadar çabuk yanıt veremedikleri için eleştirilere hedef olmuştu.

Madeni rayların hafif ışıltısı seçilemeyecek kadar karanlık olunca Nova cebinden bir mikro meşale çıkardı, dişleriyle kırdı, sonra aşağıdaki platforma fırlattı. Meşale betona çarptı, biraz yuvarlandıktan sonra kenardan otuz santim kadar ötede durdu.

Burası Winston'un platformuydu ama çadırların yerinde yeller esiyordu. Muhalifler kanıt diye hepsini toplayıp götürmüştü.

Muhtemelen bu aralar veri girişi yapması, etiketlemesi ya da kataloglaması için Nova'ya gelecekti çadırlar. Muhaliflerin Honey'nin kıyafet sandığını bulup bulmadıklarını, Leroy'un geride bıraktığı onca kimyasal maddeyi ve zehri ne yaptıklarını merak etti. El mi koymuşlardı, yok mu etmişlerdi? Belki de hepsini Karargâh'a götürmüşlerdi. Casusluğu hakkını vererek yapıyor olsaydı bu soruların yanıtını şimdiye dek çoktan öğrenmesi gerekirdi.

Botları basamakların bitimine değdi, Muhaliflerin takibi sırasında Ingrid'in bir başka bombasının çökerttiği tünelden kopan çakıllar ve taşlar ayağının altında çatırdadı. İçerisi tozdan bir örtüyle kaplıydı. Öyle kalın bir katman oluşmuştu ki, kayıp bir mezara giriyor gibiydi.

Mezar.

Sözcük kafasına takılıp kalmıştı ve bu kadar bitap düşmese gülecekti. Buraya yapmaya geldiği şeye ve bir sonraki adıma hazırdı.

Bir sonraki adım.

Yeni bir plan. Yeni bir strateji. Yeni bir odak noktası.

Adrian'ın yanından ayrıldığından beri midesine kramp-

lar giriyordu. Yaşadıkları Nova'nın zihnini karman çorman etmişti. Kendini oğlanın büyüsüne gereğinden fazla kaptırmıştı: Onun albenili gülümsemesi, kaşlarının arasındaki o hayran olunası kırışıklık, insanı gıcık eden, kusursuz *iyiliği*.

Kısacık bir süre için onunla birlikte olmaktan neredeyse keyif almıştı. Sadece ondan değil, Muhalif olmaktan da.

Fakat Evander Wade'in gelişigüzel savurduğu sözcükler tüm dünyasını başına yıkmıştı.

Her dâhi gücünü hak etmez. Onun gibi kötüler yüzünden Ajan N'ye ihtiyacımız var.

Ajan N.

"Bir panzehir," demişti bunun için.

Max'le, Haydut'la alakalı bir panzehir. Güçleri çalabilen ve As'ın da gücünü çalmış olan o çocukla.

Birden taşlar yerine oturmuştu. Neden Max üzerinde bu kadar çok deney yaptıklarını, kapalı kapılar ardında ne geliştirdiklerini anlayıvermişti. Muhalifler, dâhilerin güçlerini ortadan kaldırmanın bir yolunu arıyorlardı. Kendilerine katılmayan dâhileri cezalandırmak için.

Bunun düşüncesi bile damarlarındaki kanının buz kesmesine yol açıyordu. Doğru, Ingrid Thompson gibi birinin zararı faydasından çok olabilirdi; özellikle de böyle bir gecenin ardından. İyi ama çizgiyi nerede çekeceklerdi? Birisi Muhaliflere ya da sınavlara katılmayı reddedince mi? Ya da henüz ortalıkta halkın oy ya da temsil hakkı bile yokken, bir dâhi, Konsey'in koyduğu bir kanunu çiğneyince mi? Kim bilir, belki de şiddet, hasar ve hatta ihanet potansiyelini dikkate alarak ortadan kaldıracaklardı dâhilerin yeteneklerini?

Çizginin nereye çizileceğini bilmiyor, sınır koyma işinde Muhaliflere güvenmiyordu.

Özellikle de ilk hedef alınanların Anarşistler olacağını bildiği için.

Bunun gerçekleşmesine izin veremezdi. As, dâhileri zulümden kurtarmak uğruna savaşmıştı. Oysa şimdi, Muhalifler dâhilere başka türlü zulmetmenin, onları başka türlü ezmenin yolunu arıyordu.

Nova, uzun zamandır dâhiler olmadan dünyanın daha iyi bir yer olacağına inanmıştı. Süper güçler daima çarpışmaya yol açıyor, güçlüyle güçsüzü karşı karşıya getiriyordu. İnsanlar süper kahramanların avucuna bakar oldukça hiçbir zaman kendi ayakları üstünde duramayacaklardı. Nova onların bu kısır döngüden bir daha hiç çıkamayacağından korkuyordu.

Aslında Muhalifler anlaşmanın kendilerine düşen kısmına sadık kalsalar bunların hiçbiri sorun olmazdı. İnsanları korumaya ant içmişlerdi ama hâlâ her gün suç işleniyordu. İnsanların yine canı yanıyordu. İnsanlar hâlâ öldürülüyordu. Evet, Muhaliflerin bu yükü sırtlaması gerekiyordu ama insanlar kendi umutsuzluklarının da bir o kadar suçlu olduğunu anlamıyorlardı. Muhalifleri kahraman, Anarşistleri kötü adamlar olarak görüyorlardı. Dâhiler onların gözünde ya iyiydiler ya da kötü; insanlığın geri kalanıysa ortalarda bir yerlerdeydi.

Her yerde kötülük potansiyeli vardı ve bununla mücadele etmenin tek yolu daha çok insanın iyiliği benimsemesiydi. Daha çok insan kahramanlığı seçseydi keşke.

Tembelliği, vurdumduymazlığı, kayıtsızlığı değil.

Ama Konsey iktidarda olduğu sürece hiçbir şey değişmeyecekti. Nova biliyordu bunu. Onlar giderek güçlenecek, insanlarsa giderek zayıflayacaktı. İş işten geçene kadar hiç

kimse bu sistemin ne kadar aksak olduğunun farkına bile varmayacaktı.

Muhaliflerle geçirdiği süre boyunca Nova kendini yitirmeye başlamıştı.

Ama bu iş buraya kadardı.

Yıllar önce, Muhaliflerin geleceğine inanan küçücük bir kız vardı. O kızın ihanete uğramış umutlarından nasıl olmuş da bu kadar uzaklaşabilmişti? Kendisini kurtaran, herkesin zorbalıktan uzak bir ömür sürdüğü bir toplum düşleyen Anarşinin Ası'nın rüyasını ve amacını nasıl unutabilmişti?

Anarşinin Ası başaramamıştı.

Ama Muhalifler de başaramamışlardı. Nova'nın ailesini kurtaramamışlardı. Hayal kırıklığına uğratmışlardı *onu*.

Biri dur diyene kadar da başarısızlıklarına devam edeceklerdi.

Nova kafasının içinde bu düşüncelerle tünelde ilerledi. Arada bir duruyor, yolunu aydınlatması için yeni bir meşale yakıyordu. Kendi vagonuna ulaşmıştı ki, etrafında zifiri bir karanlık toplanır gibi oldu. Eğimli beton duvarlardan damla damla akıyor, uzun bir pelerine, kukuletaya ve tırpana dönüşüyordu.

Nova durdu. Tünellerden kaçtıklarından beri Fobi'yi çok az görmüştü. Onun, Muhalifler aramayı bırakır bırakmaz kendini yuvasında hissettiği tek mekâna geri dönüp dönmediğini merak ediyordu.

Kukuletanın altından gözlerini göremese de, Fobi'nin onu incelediğini hissedebiliyordu. Adamın nefesi kukuletanın kumaşını meşum bir şekilde dalgalandırıyordu.

"Başarısızlıktan hep korktun." dedi Fobi. Sesi her zamankinden de kırçıllıydı. "Ama bugün içindeki korku hiç olmadığı kadar fazla."

"Şu an psikanalizle hiç ilgilenmiyorum," dedi Nova, onun yanından geçmeye çalışarak.

Fobi tırpanının ağzını kanca gibi kullanıp Nova'yı durdurdu.

Nova kaşlarını çattı.

"Her şeyin boşa gideceğinden korkuyorsun."

Nova gözlerini devirdi, onun lafını bitirmesini bekledi.

"Fünye öldü." Fobi sesini alçalttı. "Bundan pişman olmaktan korkuyorsun."

"Konuşman bitince haber ver."

Fobi, tırpanın keskin ucunu Nova'nın yanağına dayayıp suratını kendisine çevirdi. "Bu şüpheler, bu güvensizlikler ileride çok işine yarayacak, Kâbus." Başını ona doğru eğdi. "Zira korkusu olmayan, cesur da olamaz."

Nova, onun yüzünün olması gereken yere dikkatlice baktı. Mutlak bir karanlık yanıt verdi bakışlarına.

Leroy bir seferinde ona, Fobi'nin bir bedene ihtiyaç duymadığını çünkü korkunun bedenlenmiş hali olduğunu söylemişti. Onun ne demek istediğini Nova hâlâ anlayamıyordu.

"İyi," dedi tırpanı sapından tutup iterek. "Daha önce de söylemiştin bunu."

Kendi vagonunun yanından geçip gitti. Arkasına şöyle bir baktığında, Fobi gölgelerin içinde dağılıp gözden yitmişti.

Nova bunca yıldır yuvası olan vagona sırtını döndü, durup kendini topladı. Elleri titremeye başlamıştı ama sebebini bilmiyordu. Korkmuyordu. En azından korkmadığını düşünüyordu. Öyle olsaydı Fobi kesinlikle söylerdi zaten.

Belki de asabı bozulmuştu. Hatta belki de şu ana kadar başarısız olduğu her şeyi itiraf etmek zorunda olmaktan çekiniyordu.

Fobi en azından bu konuda haklıydı. Başarısız olmaktan hep korkmuştu Nova.

Derin bir nefes aldı, üstüne duvar yazıları yazılmış eski posterin yanına gitti ve çekip açtı. Tünele girdi. Bu sefer meşale yakmaya zahmet etmedi. Burada sadece tek bir yol vardı, onu da dirseklerine sürtünen sert taşlar sayesinde kolayca bulabilirdi.

Katedralden canını kurtarmak için kaçan küçücük, korkmuş bir kızken bu daracık, rutubetli geçitten geçmek asırlar sürmüştü sanki. Ancak o günden beri yolculuk her seferinde kısalıyor gibiydi. Belki de bu kir pas içindeki, sıkış tıkış geçidin gerçekten sonsuza dek sürmeyeceğini bildiği içindi.

Havadaki bayat su ve sıçan kokusu yerini ölümün ve ağır ağır çürümenin kokusuna bırakınca yaklaştığını anladı.

Tünelin sonuna vardığında uyduruktan kapı görevi gören tahta sandığı kenara itti, katedralin yeraltı mezarlığına girebileceği kadar araladı. Kapının hemen girişinde bir tepsi ve bir kişilik yemek duruyordu: Bir kadeh kırmızı şarap; kumaş peçete; üstünde üçgen bir beyaz peynir dilimi, bir salkım üzüm ve bir parça ekmek bulunan porselen bir tabak. Gümüş bir şamdanda tek bir ince, beyaz mum yanıyordu. Kısa süre önce yakılmış kibritin kükürtlü kokusunu alabiliyor ve mumun uzunluğuna bakarak yemeğin oraya bırakılmasının üstünden çok geçmediğini anlayabiliyordu Nova. Acaba Fobi mi bıraktı, yoksa diğerlerinden de buraya gelen oluyor mu diye merak etti.

Tünelleri terk edişlerinden bu yana ilk defa geldiği için suçluluk duydu.

Tepsinin üstünden atladı, avucunun içi gibi bildiği taş lahitlerin yanından geçti. Üzerlerindeki yazıtlar toz ve örümcek ağıyla öyle bir kaplanmıştı ki okunması olanaksızdı. Ölü

bir dildeki sözcüklerin kazınmış olduğu kemerli bir kapıdan girdi. Ingrid'in yıllar önce mühürlediği mezarlıkla katedral arasındaki girişte bulunan kırık taşların, yıkıntıların yanından geçti.

Kemiklere gelmişti işte. Kemikler tabandan tavana kadar bir duvar oluşturacak biçimde üst üste yığılmıştı. Çoğunlukla kafatasları vardı ama arada başka şeyler de yok değildi: Kaval kemikleri, kaburgalar, hatta nedendir bilinmez, çocukken Nova'nın ödünü en çok koparan küçücük parmak kemikleri...

Nova sayısız azizin, din adamının, savaşçının ya da bu kemikler her kiminse onların içi boş göz çukurlarına baktı. Daha önce de sayısız defa olduğu gibi, kendini içlerinde dâhi olup olmadığını merak ederken buldu. Varsa bile güçlerini kullanmaya cesaret edebilmişler miydi? Gizlemişler miydi yoksa? Yaşadıkları dönemde becerileri mucize kabilinden mi görülmüştü? Acaba en dini bütünler bile aslında kim ve ne olduklarını saklamak zorunda mı kalmıştı?

Söz konusu Anarşinin Ası olduğunda şu konuda herkes hemfikirdi: Dâhiler artık saklanmak zorunda değilse, bu onun sayesindeydi.

En azından, birçoğu saklanmak zorunda değildi.

Nova yere oturup bağdaş kurdu. Ölümün yüzlerine baktı ve ölümün de ona aynı biçimde karşılık verdiğini hissetti.

Titreyerek bir nefes aldı ve sahip oldukları öneme rağmen basit gibi görünen o sözcükleri söyledi.

"Miğfer yok edilmemiş."

Sözcükler odada yankılandı. Değişim neredeyse farkına varılmazdı ama Nova, bazı kafataslarının ona dönüp daha bir ilgiyle baktığına yemin edebilirdi.

"Miğfer, Muhaliflerin elinde. Onu kilit altında tutuyorlar

çünkü hâlâ sağlam durumda. Birinin yeniden kullanmasından korkuyorlar. Ama sanırım..." Sesini fısıltı seviyesine düşürdü. "Onu geri alabilirim."

Kemikten duvar titremeye başladı. Önce hafif hafif, sadece tozlar dökülecek kadar. O küçücük parmak kemiklerinden birkaçının Nova'nın dizlerine doğru yuvarlanacağı kadar.

Ardından kemikler büyük bir tiyatro sahnesindeki perdeler gibi geriye doğru çekildi. Sessiz ve tembelce...

Duvarın ardındaki odada pek az eşya vardı ama olanlar lükstü: Kadifelerle kaplı, sayvanlı bir karyola; üstü kaliteli kâğıtlarla, en pahalısından kalemlerle dolu bir yazı masası ve kitaplar. Öyle çok kitap vardı ki Kütüphaneci görse sevinçten gözyaşı dökebilirdi.

Katedrali sevse de As'ın kendini en mutlu hissettiği yer hep burası olmuştu. İnsanların sandığı kadar iç karartıcı olmadığını söylüyordu. Huzuruna bayılıyordu buranın. Yalnızlığına, sessizliğine de. Bir defasında gözleri parlayarak, burada olmanın onu dünyaya bağladığını söylemişti Nova'ya.

O yüzden de Nova'nın küçük odaya baktığında As Amca'sını yerden bir metre yukarıda bacaklarını çaprazlamış, dingin bir yüzle görmesi ironikti. Adamın yüzü meditasyonun ortasındaki bir rahibinki gibiydi, ancak gözleri açıktı ve Nova'ya hep babasını hatırlatan aynı sevecenlik ve şefkatle bakıyordu.

"Başaracağını biliyordum," dedi adam gülümseyerek. "Küçük Kâbus'um benim."

TEŞEKKÜRLER

Bu kitap, süper kahramanlar ve süper kötüler hakkında yazmaya karar verdiğimde hiç tahmin etmediğim kadar tehlikeli bir yolculuktu. Bu yolculukta bana rehberlik eden, tezahüratlarını esirgemeyen bu kadar çok harika insanın desteğini aldığım için şükran doluyum.

Beni ve onların öyküsüne ışık tutarak Nova'yı ve Adrian'ı da gerçekten kurtaran menajerim Jill Grinberg'e teşekkürler. Ayrıca tüm o muhteşem görselleştirmeler için de. Gerçekten çok işe yaradı! İşin aslı, bunca yıldır bana güven aşılayan kararlı duruşunun benim için ne ifade ettiğini bilemezsin. Elbette her gün, evet, her gün inanılmaz birer rock yıldızına dönüşen Cheryl, Katelyn ve Denise'e de teşekkürler.

Macmillan Children's'taki herkese -evet, ciddiyim, herkese!- sonsuz teşekkürler. Öncelikle kılavuzluğu, sakinliği, amigoluğu (*hallederiz!*) ve hepsinden çok da çikolatalar yüzünden sıra dışı Liz Szabla'ya *(Çikolata konusunda ciddiyim)*, yazarları daima önde tutan Jean Feiwel'e de teşekkürler. "Akıllı Usta" Mary'ye, Jo'ya, Caitlin'e ve beni dâhice

fikirleriyle düzenli olarak şaşırtan tüm halkla ilişkiler ve pazarlama ekibine, dudak uçuklatan bir kapak daha yaptığı için Rich'e (*Kapağa bayılıyorum!*), yaptığı her şey, özellikle de o afiş için Mariel'e (Yüce gökler adına, ne afiş ama!) teşekkürler. Ayrıca güzel ve harikulade kitaplar çıkarmak, sonra da bunları okurlara ulaştırmak için bin bir emek harcayan Jon'a, Allison'a, Angus'a ve *sayısız* diğer kişiye teşekkürler. Bu belki de dünyadaki kötülükle mücadelenin en etkili yolu.

Gülünç derecede kaba bir taslağı okumak zorunda kaldıkları halde benden desteklerini, yüreklendirmelerini esirgemeyen; büyüleyici, parlak, sadık ve evliya sabrına sahip beta okurlarım Tamara, Meghan ve Jojo; (Hatta Tamara bu işkenceye iki defa maruz kaldı. Özür dilerim!) bana inandığınız, öyküye ve karakterlere aklıma bile gelmeyecek biçimde yardım ettiğiniz için sağ olun.

Kafelerdeki yazma günlerinde ve kamplarında (Bunlardan daha fazla düzenlemeliyiz.) akıl sağlığımı korumamı sağlayan sevgili yazar meslektaşlarıma: Anna Banks, Kendare Blake, Jennifer Chushcoff, Kimberly Derting, Corry Lee, Lish McBride, Ayesha Patel, Rori Shay ve Breeana Shields'a, ayrıca tam da ihtiyaç duyduğum anda söyleyecek kibar bir çift lafı hep olduğu için Leilani ve Emily'ye teşekkürler.

Bana, kendime zaman ayırmamı daima hatırlattıkları için anne babama ve çocukken *X-Men* çizgi romanları sayesinde beni süper kahramanlarla tanıştıran, ayrıca yarı küt bir nesnenin elinizi delip geçmesinin nasıl bir şey olduğunu bana *en kesin haliyle* açıklayan ağabeyim Jeff'e teşekkürler. O kazanın bir gün faydası olacağına inanır mıydın? Yaşasın araştırma!

Ayrıca Moon adına tüm (Sailor) Moonie'lere ve Lunartic'lere teşekkürler. Coşkunuzun yıllar boyu benim için ne

ifade ettiğini anlatmaya sözcükler yetmez. Ayrıca Sarah'a ve teslim tarihim yaklaştıkça son dakikada çocuk bakım görevlerini üstlenmeye gönüllü olan dedelere, ninelere teşekkürler.

Kocaların en yüreklisi, daima, daima muhteşem kocam Jesse'ye... (Gerçekten de onunla tanışırsanız Londra'daki yankesiciyi nasıl kovaladığını sorun, size anlatsın. O hikâyeyi anlatmaya *bayılıyor* zaten.) Ama gerçek kahramanlığın dışında, bu kitabı yazarken de beni sayısız defa kurtardı. Sana bir erkek, bir koca ve bir baba olarak neden müteşekkir olduğumu anlatmaya kalkışamam bile.